

Giới thiệu Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi

Cuộc sống không ai có thể giàu sang mãi mãi được. Truyện Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi kể về một cô gái vốn là gia đình rất giàu có nhưng vì biến cố mà cô phải có cuộc sống hoàn toàn trái ngược với hiện tại.

Cuộc sống khó khăn mở ra trang mới cho cuộc đời cô, không ai thân thiết không ai nương tựa nữa. Cuộc tình của cô và Đường Chá cũng vì hiểu lầm mà phải chia xa...

Đến lúc cô tìm được chỗ nương tựa cho mình là vị tổng giám đốc Lâm Vũ Mặc giàu có...Thì bỗng nhiên Đường Chá người tình cũ xuất hiện? Cô sẽ ra sao đây? Mời các bạn đọc truyện Cô Vợ Bỏ Trốn Mười Lăm Tuổi sẽ có câu trả lời nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Editor: Sendyle

"Phong nhi, nhớ chờ anh! Chờ ông hết bệnh, anh sẽ quay trở về tìm em!" Giọng nói đầy thành khẩn vang vọng trong không khí, chân thật vô cùng.

Một người con gái xinh đẹp đang nằm trên chiếc giường đơn, trên khuôn mặt trái xoan xinh xắn, làn da trắng mềm mại, cánh môi đỏ thắm càng tô thêm vẻ diễm lệ trên khuôn mặt của cô. Lông mi dài nồng đậm giống như hai cây liễu phiến tử che lấp đôi mắt xinh đẹp thần bí.

Về mặt cô trông rất ló lẩn muốn đưa đôi tay ra chụp thử gì đó nhưng lại chụp hụt: "Ngu ngốc, người còn mong nhớ đến anh ta làm gì? Anh ta không cần người nữa rồi!"

Nhanh chóng thay quần áo, cô mang ba lô liền chạy ra khỏi căn phòng trọ nhỏ bé của mình.

Đột nhiên có một chiếc xe đua màu đỏ phong cách lao về phía cô, tài xế hình như không thấy Tần Phong đang băng qua đường cái, thẳng tắp lao về phía trước.

Tiếng phanh xe khẩn cấp va chạm vang lên chói tai, chiếc xe hơi làm Tần Phong ngã trên mặt đất, sau đó dừng trước mặt cô.

"Đau quá" Tần Phong xoa xoa mắt cá chân của mình, bộ dạng vô cùng khổ sở.

"Đây là tiền khám bệnh, cho cô đó!" Lâm Vũ Mặc bước xuống xe, ném một sấp tiền mặt cho cô sau đó muốn rời đi, lại bị bàn tay nhỏ bé của đôi phương nắm lấy góc quần.

"Chú, chú phải đưa tôi đi bệnh viện!" Tần Phong bất mãn ngược nhìn người đàn ông có bộ dáng công tử con nhà giàu trước mặt.

"Chú? ! Cô gọi ai là chú? Mở to đôi mắt nhìn kỹ một chút, bản công tử đáng đáp trẻ tuổi anh tuấn, hào hoa lỗi lạc, khi nào lại già như thế?" Lâm Vũ Mặc cúi đầu, nhìn chăm chăm cô gái nhỏ dưới đất.

"Ừ" Tần Phong nhăn mày cử động thân thể, nước mắt lập tức như mưa rơi xuống, bộ dạng đáng thương của cô lúc này ai nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng, "Ừ chú khi dễ người ta."

Mọi người vây lại xem làm Lâm Vũ Mặc cảm thấy lúng túng, ánh mắt của bọn họ giống như anh ta đang khi dễ một đứa trẻ, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy Tần Phong ném vào xe thể thao sang trọng của mình, còn mình thì ngồi phía sau xe.

Đến bệnh viện kiểm tra xong, Lâm Vũ Mặc đem Tần Phong trở lại chỗ cũ, tò mò nhìn cô khắp khiêng đi vào một tòa cao ốc văn phòng.

"Cô ta đến chỗ này làm gì nhỉ?" Mặc dù rất kỳ quái nhưng Lâm Vũ Mặc vẫn bước xuống xe thể thao đi vào.

"Tổng giám đốc!"

"Tổng giám đốc khỏe!"

Phàm là ai nhìn thấy anh ta cũng hướng anh ta gật đầu chào hỏi.

Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo, gật đầu chào sau đó đi vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc.

Khi anh ta tan việc, rút cuộc lại thấy cô gái nhỏ bị mình đụng trúng lúc nãy, cô tựa vào cửa xe của anh ta ngủ gật.

"Tần Phong, tỉnh!"

"Chú?" Xoa đôi mắt còn chưa tỉnh ngủ, khi nhìn rõ người đến là Lâm Vũ Mặc thì Tần Phong nâng cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói với anh ta, "Anh bồi thường cho tôi một công việc!"

"Tiểu Phong Tử!" Lâm Vũ Mặc bắt được cổ tay của Tần Phong, đem cô siết trước ngực, "Cô lại muốn giờ trò gì?"

"Nếu không phải hôm nay tại anh làm tôi bị ngã, làm tôi không tìm được việc, anh mau đền bù cho tôi một công việc!" Thật vất vả mới tìm được công việc thư ký tổng giám đốc, thế nhưng hôm nay lại gặp phải anh ta bị anh ta làm hỏng. Tần Phong duỗi móng vuốt nhỏ, bất mãn đấm anh ta.

"Đủ rồi!" Lâm Vũ Mặc hét lớn một tiếng, nói với cô, "Tôi tìm cho cô một công việc là được chứ gì!"

"Là anh nói đó, không cho đổi ý!" Tần Phong nghiêng đầu, đổi giận thành cười.

"Ngày mai tôi đây tìm tôi." Lâm Vũ Mặc đưa cho Tần Phong tấm danh thiếp của mình sau muốn rời khỏi, nhưng bị cô nắm lại.

"Ai biết danh thiếp này là thật hay giả. Không cho phép anh bỏ lại tôi! Hôm nay tôi muốn đi theo anh, cho đến khi nào anh sắp xếp cho tôi một công việc tốt mới thôi."

Lâm Vũ Mặc bắt đầu nhìn cô gái nhỏ bám riết không buông này, không thể làm gì khác hơn là dẫn cô về nhà.

"Ài, chú, nhà của chú thật đẹp, so với căn nhà trước kia của tôi còn tốt hơn!" Tần Phong hâm mộ quay đầu lại đối với Lâm Vũ Mặc nói.

Lâm Vũ Mặc bị lời nói của Tần Phong mà tức giận tới mức trợn mắt: "Tôi đã nói rồi, không được gọi tôi là chú nữa."

Khi anh ta từ phòng vệ sinh tắm xong đi ra thời điểm, thế nhưng ngửi thấy được một mùi thơm của thức ăn, anh ta theo mùi thơm đi tới phòng bếp, lại thấy Tần Phong đang bận rộn ở trong bếp.

"Cô biết nấu cơm sao?" Ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của thức ăn Lâm Vũ Mặc chỉ muốn ăn lập tức chạy đến thưởng thức.

"Cái này thì có gì khó khăn? Tay nghề của sư phụ tôi mới đáng nói!" Tần Phong vừa ăn thức ăn trên đĩa vừa kiêu ngạo nói.

Lâm Vũ Mặc đoạt lấy một cái đĩa khác cũng ăn."Ừ, tay nghề không tệ, tôi quyết định, về sau cô đến đây làm nữ giúp việc cho tôi."

"Nữ giúp việc? Bao nhiêu tiền?" Miệng Tần Phong lấp đầy thức ăn, bất mãn nhìn Lâm Vũ Mặc, "Trả ít tiền tôi nhất định không làm!"

"Cô muốn bao nhiêu?" Từ đĩa thức ăn ngon Lâm Vũ Mặc ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nhìn cô chằm chằm.

Tần Phong đưa ra năm ngón tay, do dự liếc nhìn gương mặt tuấn tú của Lâm Vũ Mặc, sau đó lại tham lam đưa ra năm ngón tay.

"Mười vạn?" Lâm Vũ Mặc héch mảy lên, nhìn vẻ mặt tính toán của Tần Phong, "Ngày mai đưa chi phiếu cho cô, bắt đầu từ hôm nay cô bắt đầu làm việc."

"Mười vạn" Cảm thiếu chút nữa rớt xuống. Cô vốn chỉ muốn năm ngàn, sau lại cảm thấy người này có tiền như vậy, muốn một vạn có lẽ cũng không quá khó, không ngờ anh ta há miệng liền mười vạn. Cô cười trộm trong lòng cười hi hi, "Tốt, bắt đầu từ hôm nay. Chances qua tôi phải nói trước, tôi chỉ đến đây làm nữ giúp việc, chứ không phải người hầu cận cho thiếu gia anh đâu đấy."

"Chỉ dựa vào vóc người này của cô? Cho tôi cũng nuôi không trôi!" Vẻ mặt Lâm Vũ Mặc xem thường hừ lạnh. Anh ta cũng không phải người tùy tiện, đâu phải khẩu vị nào cũng có thể ăn được.

"Vậy thì tốt." Tần Phong yên lòng vỗ ngực một cái, nghịch ngợm cười cười.

Ngày thứ hai vừa ra đến cửa trước, Lâm Vũ Mặc đột nhiên quay người lại, nhanh chóng hôn trộm lên gò má của Tần Phong một cái nói: "Cô hầu gái, làm việc đáng hoàng đấy!"

Ngay ngốc nhìn cửa phòng đóng ở trước mặt mình, Tần Phong ngu đờng yên tại chỗ. Cô lấy tay lau lên chỗ bị hôn trên gương mặt mình, cảm thấy nơi đó nóng hừng hực, giống như bị phỏng.

"Ai nha! Tần Phong, ở đây làm gì kia chứ còn không mau đi làm việc!" Tần Phong vỗ vỗ mặt mình, cô lò đi cảm giác khác thường trong lòng mình, nhanh chóng trở lại phòng bắt đầu dọn dẹp. Cô vốn là người tự lập, từ nhiều năm trước cho tới bây giờ bất kì chuyện gì cũng đều do chính bản thân thực hiện, cho nên nhìn căn phòng của Lâm Vũ Mặc làm cho cô có chút mất hồn, Tần Phong không tin lắc đầu một cái.

"Thật là đại thiếu gia, lớn như thế lại làm căn phòng loạn lên như vậy, cũng không biết tự mình dọn dẹp một chút gì cả." Tần Phong nhún cái mũi nhỏ nhắn quở trách nhẹ.

Chương 2

Editor: Sendyle

Mới từ bên ngoài về, lại đột nhiên nghe được tiếng mở cửa, Tần Phong vội vàng chạy đến cửa chờ, chỉ thấy Lâm Vũ Mặc có chút biểu lộ lạnh lùng đi vào.

"Anh đã về." Tần Phong vui mừng chạy đến nghênh đón, mặt mũi tràn đầy tươi cười chào hỏi với Lâm Vũ Mặc, thuận tay nhận lấy cặp công văn trong tay Lâm Vũ Mặc.

"Ừ." Lâm Vũ Mặc đổi xong dép liền hướng về phía phòng ngủ của mình đi tới. Vừa đi, vừa cời cà vạt, tiện tay ném một cái.

Tần Phong đi theo phía sau anh ta, vội vàng nhặt lấy cà vạt mà anh ta vừa vứt bỏ, cái miệng nhỏ nhắn nhất quyết không tha nói: "Ài, anh không thấy tôi đã dọn dẹp căn phòng sạch sẽ như vậy sao? Về sau đồ không được nữa ném loạn như vậy nữa."

Lời nói của Tần Phong còn chưa nói hết, bộ tây trang đã phủ lên trên đầu của cô. Tần Phong tức giận gạt tây trang trên đầu, chạy đến bên người Lâm Vũ Mặc hướng tới anh ta kháng nghị: "Đại ca, lời của tôi nói anh không có nghe hiểu sao? Quần áo cũng không cho ném loạn như thế nữa." Từ bên cạnh cửa Tần Phong lấy ra một cái giỏ nhỏ, đối với Lâm Vũ Mặc nói: "Về sau quần áo dơ đều đặt ở trong cái giỏ này, giấy vụn muốn ném thì bỏ vào đây."

"Cái này sao?" Về mặt Lâm Vũ Mặc gian xảo chỉ vào cái giỏ trước mặt hỏi.

"Đúng vậy." Tần Phong dẫu môi gât dẫu một cái, "Anh phải tôn trọng thành quả lao động của tôi, không được đem quần áo tùy tiện vứt xuống phòng khách như thế."

"Được!" Biểu hiện của Lâm Vũ Mặc nghe theo nhưng trên mặt lộ ra nụ cười tà mị.

"Tôi biết ngay đại ca là một người ngoan ngoãn biết nghe lời." Tần Phong toét ra cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu cười ngọt ngào. Nụ cười của cô vẫn chưa hoàn toàn nở rộ, liền gặp được Lâm Vũ Mặc ở trước mặt cô đang gỡ từng chiếc từng chiếc cúc cời áo sơ mi. Nụ cười trên mặt tràn đầy mỉa mai hoặc, không bao lâu áo sơ mi liền bị Lâm Vũ Mặc luột toát xuống tới, anh ta cười tà đem áo sơ mi ném vào trong cái rổ, ngoài miệng còn nói: "Có phải là tôi rất biết nghe lời không, tiểu Phong Nhi."

Tần Phong nhìn nửa thân người đang xích lõa của Lâm Vũ Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mà nụ cười mê hoặc lòng người của Lâm Vũ Mặc làm cho lòng của cô rối loạn, hai con mắt to vụt sáng, không dám nhìn thẳng Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc nhìn bộ dáng đáng yêu của Tần Phong, tâm tình không khỏi vui vẻ hơn, tâm trạng buồn bực cả buổi chiều rốt cuộc trở nên tốt hơn nhiều, anh ta không nhịn được cười tà.

Tần Phong nghe tiếng cười của anh ta, nhất thời cảm thấy một cổ lo lắng hướng toàn thân khuếch tán, cô xách theo giỏ xách nhỏ xoay người muốn đi ra ngoài, lại bị Lâm Vũ Mặc dùng thân thể chặn lại, "Tiểu Phong Nhi, đừng nóng vội, tôi còn có quần áo chưa có thay xong!" Nói xong, hai tay của Lâm Vũ Mặc làm động tác muốn cời chiếc quần trên hông.

Tần Phong vừa nhìn thấy anh ta muốn cời quần, gương mặt vô cùng, đẩy Lâm Vũ Mặc ra liền chạy ra ngoài.

Lâm Vũ Mặc nhìn bộ dạng Tần Phong chạy trốn, cười lên ha ha ha. Rốt cuộc cười đủ, anh ta mới rút đi quần áo trên người, đi vào nhà vệ sinh.

Qua nửa ngày, Tần Phong nhìn vào trong phòng anh ta quan sát, thấy trong phòng không ai, lúc này mới lại đi vào. Thấy quần áo tùy tiện bị ném ở trên giường, Tần Phong lắc đầu một cái nói: "Thật là một ông chú cứng đầu cứng cổ!"

Cô nhặt lên quần áo ném vào trong rổ, thấy chiếc quần lót của anh ta rơi phía dưới, cô đỏ mặt, không biết có nên bỏ vào giỏ hay không. Lúc cô đang do dự không quyết, nghe được âm thanh của Lâm Vũ Mặc từ trong phòng vệ sinh truyền ra.

"Tiểu Phong Nhi, giúp tôi lấy áo choàng tắm vào với." Âm thanh của Lâm Vũ Mặc tràn đầy hài hước.

"Chính anh tự lấy, tôi mặc kệ anh." Tần Phong dẫu môi nói. Cô biết lúc này Lâm Vũ Mặc đang tắm, anh ta thế nhưng lại kêu cô đem áo choàng tắm vào cho anh ta, da mặt của người này thật dày. Tần Phong hướng về phía phòng vệ sinh làm mặt quỷ, sau đó nhanh chóng muốn đi ra ngoài.

"Tiểu Phong Nhi, có thể kiếm tiền đây! Cô rốt cuộc có muốn giúp tôi không?" Lâm Vũ Mặc nhàn nhã hỏi.

Tần Phong vừa nghe có thể kiếm tiền, lập tức tinh thần trở nên tỉnh táo, cô lớn tiếng hỏi: "Muốn tôi giúp anh, anh cho tôi bao nhiêu tiền đây?"

"Một nghìn đồng." Khóe miệng Lâm Vũ Mặc chứa ý cười nói.

"Quá ít, tôi không làm." Tần Phong nhủ cái mũi nhỏ bất mãn nói.

"Vậy nếu là một vạn thì sao đây?" Lâm Vũ Mặc lập tức thêm vào kim tiền, anh ta cũng không tin cô bé Tần Phong này yêu tiền như mạng sẽ cự tuyệt.

"Được rồi, được rồi, vậy tôi sẽ làm chuyện tốt, giúp anh một chút vậy. Ai!" Bộ dạng Tần Phong lúc này không thể hiện vẻ mặt gì giống như có chút không tình nguyện đáp lại. Nói xong, trên mặt Tần Phong len lén lộ ra nụ cười ngọt ngào, tay phải vỗ tay phát ra tiếng, bộ dạng giống như vừa đánh thắng trận.

"Tôi nói, đại ca, áo choàng tắm của anh để ở đâu vậy?" Tần Phong mở ra tủ treo quần áo tìm từng cái một, phát hiện quần áo của anh ta loạn xạ chồng chất vào, một chút quy củ cũng không có.

"Ồ tủ treo quần áo phía bên trái." Lâm Vũ Mặc lớn tiếng trả lời.

Tần Phong theo chỗ mà anh ta chỉ rồi cuộc tìm được áo choàng tắm, cô đẩy cửa ra không chút suy nghĩ liền xông vào. Khi cô thấy cơ ngực lớn rắn chắc của Lâm Vũ Mặc gò má lập tức đỏ bừng cả mặt. Khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như trái táo lộ ra dáng vẻ xinh đẹp mê hoặc lòng người.

"Tối đây!" Lâm Vũ Mặc nghiêng người dựa vào bồn tắm, trong mắt tràn đầy nụ cười trêu chọc.

Tần Phong không dám nhìn Lâm Vũ Mặc nữa, vội vàng nhắm hai mắt lại. Cô dùng một tay che mắt, một tay xách theo áo choàng tắm đưa lưng về phía Lâm Vũ Mặc từng bước từng bước lùi về phía sau. Cô dừng ở cách bồn tắm vị trí khá xa, giờ bàn tay phải, đỏ mặt nói: "Cho anh, nhanh cầm lấy một chút đi!"

Lâm Vũ Mặc nhàn nhã nhìn Tần Phong, thưởng thức khuôn mặt nhỏ nhắn buồn cười của cô, cảm thấy bộ dáng của Tần Phong thật sự rất thú vị. Anh ta cũng chưa từng thấy qua bộ dạng xấu hổ của những cô gái ngây thơ như thế. Phụ nữ bên cạnh anh ta đều là những cô em phóng khoáng, cũng chưa từng tiếp xúc với tiểu nữ sinh hoạt bát ngây thơ như cô.

Đợi nửa ngày cũng không thấy động tĩnh của Lâm Vũ Mặc, Tần Phong không nhịn được chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Này, anh nhanh lên một chút đi!"

"Ha ha ha" Lâm Vũ Mặc rốt cuộc không nhịn được mà cười lớn lên. Bàn tay to của anh ta đưa ra ngoài, nhưng lại cũng không nhận lấy áo choàng tắm, ngược lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Phong, một tay kéo lấy cô đến bên cạnh mình.

Tần Phong không có phòng bị lập tức ngã vào trong bồn tắm, áo choàng tắm trong tay rơi xuống đất. Cô kinh hoàng hét to một tiếng:"A"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bò Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Editor: Sendyle

"Ha ha ha, làm sao cô lại thú vị như vậy?" Lâm Vũ Mặc bị dáng vẻ buồn cười của cô chọc cho cười không ngừng.

"Ai bảo anh kéo tôi?" Tần Phong vừa bất mãn hướng Lâm Vũ Mặc kháng nghị, vừa chống hai cánh tay muốn từ trong bồn tắm bò dậy.

"A tiểu Phong Nhi cô có biết mình cầm phải cái gì không?" Vật phía dưới của Lâm Vũ Mặc bị bàn tay nhỏ bé của Tần Phong sờ trúng, nhanh chóng mất không chế mà bành trướng lên.

"A" Tần Phong vội vàng buông lỏng tay ra vật khổng lồ mà cô đang cầm trúng, hai má càng càng ửng hồng, nhưng sau khi buông tay ra, nửa người trên liền mất đi chỗ dựa, lại tiến vào trong bồn tắm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vừa đứng húc tới phía trên hai chân Lâm Vũ Mặc. Mả cự long của Lâm Vũ Mặc thuận thế chui vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Tần Phong.

Tần Phong càng thêm hoảng loạn, tay nhỏ bé của cô quơ quơ khắp nơi trong bồn tắm.

"Ồ! Tiểu Phong Nhi, cô muốn tôi sao?" Bị Tần Phong khơi lên lửa dục khiến Lâm Vũ Mặc không thể không đem Tần Phong từ trên người mình chống đỡ, anh ta tựa vào bên cạnh Tần Phong mặt đang ửng đỏ tà mị hỏi.

Tần Phong xấu hổ đẩy Lâm Vũ Mặc ra, che khuôn mặt nhỏ nhắn chạy ra ngoài.

Chạy về trong phòng của mình, tim của Tần Phong vẫn còn đang hoảng loạn, một màn kia mới vừa rồi vẫn còn ở trong đầu của cô tái diễn. Tần Phong

hận không tìm được cái hố để chui xuống, thật là mắc cỡ a! Đây là lần đầu tiên cô đụng chạm qua thân thể đàn ông, hơn nữa lại mập mờ tiếp xúc thân mật đến như vậy. Sau này cô làm sao còn mặt mũi gặp người chứ! Tần Phong chạy vào trong phòng tắm, dùng sức lấy bàn chải đánh răng đánh răng, muốn đem cái loại cảm giác bị lấp đầy xóa đi, nhưng càng đánh, ấn tượng trong đầu càng rõ ràng. Mặc dù là lần đầu tiên đụng chạm, nhưng vật khổng lồ kia của Lâm Vũ Mặc như cũ vẫn khiến Tần Phong kinh hãi.

"Cái kia của anh ta cực kỳ mãnh liệt!" Cặp mắt của Tần Phong lộ ra ánh sáng rực rỡ. Chợt lắc đầu, Tần Phong vỗ gò má của mình, soi gương trong mình khiển trách: "Không cho nữa suy nghĩ lung tung!"

Cô dùng nước lạnh hướng khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng rực mình xối liên tục, muốn đem nhiệt độ khác thường này hạ xuống.

Sau khi cô bỏ chạy ra khỏi phòng tắm Lâm Vũ Mặc thì thế nào?

Lúc này mặt của Lâm Vũ Mặc không biết làm sao nhìn cự thủ đang đứng vững hiên ngang của mình, anh ta vươn tay vuốt muốn nó nằm xuống, nhưng nó vẫn như cũ thẳng tắp đứng thẳng. Lâm Vũ Mặc cảm thấy mình thân thể hình như vẫn còn loại cảm giác bị cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của Tần Phong bao quanh, kích thích mãnh liệt làm cho đại não của anh ta thiếu chút nữa chịu không nổi, anh ta chưa từng bị phụ nữ đụng chạm liên thay đổi cường tráng như lúc này.

"Ai, ta nói huynh đệ, người liền nghe lời ta, nhanh xui xuống nào." Lâm Vũ Mặc theo vật dưới chân mình thương lượng, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

"Hừ, sao người lại không biết nghe lời như vậy chứ? Người cũng không phải là chưa từng thấy phụ nữ, thế nào vì một cô gái nhỏ chưa trưởng thành liền thay đổi thành bộ dạng như vậy? Nhanh lên một chút, nghe ta, nằm xuống!" Nhưng nó căn bản cũng không nghe theo lệnh của anh ta vẫn đứng thẳng như cũ.

Cuối cùng Lâm Vũ Mặc bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là đứng lên, mở vòi nước tắm nước lạnh, lúc này mới dập tắt được.

Sải bước ra khỏi bồn tắm, Lâm Vũ Mặc nhặt lên áo choàng tắm mà Tần Phong ném xuống đất mặc vào, cài lại dây buộc bên hông hệ liền đi ra ngoài.

"Tiểu Phong Nhi, tôi đói rồi, mau dọn cơm cho tôi!" Lâm Vũ Mặc lớn tiếng đứng ở trong phòng khách kêu.

Đang núp ở trong nhà không dám gặp ai Tần Phong đột nhiên nghe được tiếng kêu của Lâm Vũ Mặc, vội vàng chạy ra, tầm mắt của cô vừa đúng rơi vào vòm ngực rộng mở của Lâm Vũ Mặc, trên vòm ngực rộng rãi rắn chắc còn dính nước, nhìn anh ta thật mỹ hoặc. Tần Phong ngượng ngùng đem ánh mắt rũ xuống, tầm mắt lại rơi xuống cái kia giữa hai chân anh ta. Trong đầu của cô lập tức hiện lên hình ảnh ngã vào trong bồn tắm lúc nãy, cái miệng nhỏ nhắn của cô hình như vẫn còn cảm giác bị cự vật nhồi vào, làm hại tim cô như nai con nhưng nhảy loạn cả lên.

"Tiểu Phong Nhi tôi bị cô hại thảm rồi." Lâm Vũ Mặc nhẹ giọng lầm bầm từ trong bồn tắm đứng lên, nhìn mình tiểu huynh đệ đang đứng nghiêm của mình, không nhịn được cười khổ lên: "Ta nói, tiểu huynh đệ, người bị cái gì vậy? Liên tiếp mất khống chế. Ngày ngày ta đều cho người ăn, dọn sơn trần hải vị gì người chưa từng ăn qua, làm sao hôm nay người lại không tiền đồ như thế? Haaa...! Không biết còn tưởng rằng người thiếu ăn nên bất mãn như thế, về sau không cho người như vậy nữa."

Lâm Vũ Mặc lắc đầu một cái, tự giấu mà cười cười: "Thật là lạ, vì sao vừa gặp phải tiểu Phong Nhi, người liền như vậy chứ?" Trong đầu của anh ta thoáng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn buồn cười của Tần Phong, lại kim lòng không được nở nụ cười.

Không biết qua bao lâu, thân thể nóng như lửa của anh ta mới trở bình thường lại.

"Tiểu Phong Nhi" Lâm Vũ Mặc đột nhiên từ trong thư phòng la lớn, Tần Phong nghe được vội vàng chạy tới.

Đẩy cửa thư phòng Tần Phong ghé đầu đi vào, hỏi "Đại ca, làm sao rồi?"

"Tôi khát, đi pha tách cà phê cho tôi." Lâm Vũ Mặc cũng không ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm máy vi tính ra lệnh.

"Ồ! Anh đợi một lát, tôi sẽ đi làm ngay." Tần Phong nói xong chạy ra khỏi thư phòng.

Chỉ chốc lát sau, Tần Phong liền bung hai tách cà phê thơm ngát đi vào. Sau khi cô để cà phê lên trên bàn, đưa ra bàn tay nhỏ bé hướng về phía Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc bồn chồn nhìn nhìn bàn tay trắng nõn nhỏ bé của cô, nghi ngờ hỏi "Tiểu Phong Nhi, cô đây là có ý gì?"

Tần Phong một tay chống nạnh, một tay đưa tới trước mặt của Lâm Vũ Mặc, nghiêng đầu đối với anh ta nói: "Đương nhiên là đưa tiền á! Anh cho rằng muốn uống không cà phê tôi pha sao? Tôi cũng không phải là nữ đầy tớ của anh."

"Ha ha ha, Tiểu Phong Nhi, làm sao cô cả ngày lẫn đêm chỉ nghĩ đến tiền vậy?" Lâm Vũ Mặc nghe lời nói của Tần Phong, không khỏi cười lớn.

Mắt Tần Phong tròn trố, mắt húng nói: "Anh đã không muốn đưa, hai tách cà phê này tôi tự mình uống vậy." Nói xong, Tần Phong liền vươn tay muốn đem cà phê bung đi.

"Ai, đừng đừng đừng! Tôi đưa cho cô là được chứ gì" Lâm Vũ Mặc vội vàng đem cà phê bảo hộ ở trong ngực mình, không để cho Tần Phong bung đi. Anh ta bắt đầu đi đối với Tần Phong nói: "Nói đi, cô muốn bao nhiêu?"

"Đại ca, anh không cần tức giận. Yêu cầu của tôi không nhiều lắm." Tần Phong mặt nịnh hót nói, cô đưa ra năm ngón tay dài nhọn đối với Lâm Vũ Mặc quơ quơ.

"Năm ngàn?" Lâm Vũ Mặc không dám khẳng định hỏi.

Cô vốn là chỉ muốn muốn năm trăm, nghe lời nói của Lâm Vũ Mặc, cô khiếp sợ ngây dại.

Thấy Tần Phong không phản đối, Lâm Vũ Mặc sáng khoái từ trong ví tiền lấy ra tiền đưa cho Tần Phong, cười nói: "Tiểu Phong Nhi, cầm chắc a, đừng làm mất."

Tần Phong nhìn năm ngàn trong tay, cười đến mắt cũng híp lại thành một đường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Lâm Vũ Mặc xích đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Tần Phong, mập mờ nói: "Tiểu Phong Nhi, có muốn lấy tiền nữa hay không?"

Hô hấp nóng bỏng của hắn nhẹ nhàng phả vào mặt Tần Phong, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt đỏ bừng, cô thấp thỏm liếm liếm môi nói: "Cái gì cơ?"

"Cái này." Lâm Vũ Mặc dùng một tay kéo thân thể vào trong ngực, muốn đem dục vọng ẩn nhẫn trong một ngày này giải thoát. Suy nghĩ đi liền với hành động, hắn cúi xuống hung hăng hôn cô, nhiệt tình cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn khê khê. Tiếng rên khê của Tần Phong biến mất trong nụ hôn nóng bỏng của hắn.

Bỗng nhiên trong cơn u mê, Tần Phong tỉnh táo lại, cô dùng sức đẩy gương mặt tuần tú tràn đầy mị hoặc của hắn ra, tay nhỏ bé nâng lên lau đôi môi vẫn còn lưu lại hương vị của hắn. Mặc dù khuôn mặt đã đỏ bừng nhưng vẫn cứng miệng, dẫu môi nói: "Anh muốn hôn, đi tìm nữ nhân của anh đi, nụ hôn của em là hàng không bán."

"Hàng không bán?" Lâm Vũ Mặc buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô.

"Làm sao bây giờ? Anh chỉ muốn hôn cái loại hàng không bán này!"

Vừa dứt lời, môi cũng đi theo mà đến, không để ý đến phản kháng của cô mà nhiệt tình hôn lên. Môi của hắn đem cả cách môi của Tần Phong ngậm vào trong miệng, hung hăng gặm xé. Chỉ chốc lát sau, cánh môi cô đã trở nên sưng đỏ.

Đây là lần đầu tiên Tần Phong trải nghiệm nụ hôn mạnh mẽ, bá đạo lại nóng bỏng, triền miên như vậy. Lưỡi hắn như có sức hút mạnh mẽ, tận tình thăm dò trong miệng cô, câu trọn từng tấc hương thơm, khiến lòng cô vì hắn mà cuồng loạn. Cô cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình vì nụ hôn của hắn mà không ngừng tăng cao, phút chốc đã trở nên nóng bỏng.

Lâm Vũ Mặc cúi xuống nhìn cặp mắt mờ to của Tần Phong, không khỏi khẽ cười một tiếng, hắn đưa tay ra nhẹ nhàng giúp cô khép mắt lại, cười nói: "Tiểu Phong Nhi, hôn môi là không thể mở mắt." Nói xong lại nặng nề hôn lên.

Tần Phong chỉ cảm thấy nụ hôn của Lâm Vũ Mặc giống như ngọn lửa thiêu đốt cô, khiến đại não cô nhanh chóng ngừng hoạt động, chỉ có thể đắm chìm trong nụ hôn của hắn. Nghĩ lại, cô cảm thấy dường như mình cũng có chút động lòng với hắn. Hắn anh tuấn như thế, thần nhiên như thế. Không biết từ khi nào, sức quyến rũ phái nam không ai sánh kịp toát ra từ hắn đã hấp dẫn cô thật sâu.

"Chẳng lẽ mình đã yêu hắn?" Tần Phong lặng lẽ hỏi trái tim đập của mình. Từng nhịp đập liên hồi tựa như đã cho cô đáp án.

Tay nhỏ bé của Tần Phong lặng lẽ vòng qua Lâm Vũ Mặc, ôm lấy vòng eo của hắn. Hành động của Tần Phong khiến Lâm Vũ Mặc kích động không ngừng. Cái miệng nhỏ nhắn của cô thật ngọt, khiến người luôn không thèm hôn nữ nhân như hắn trầm mê không dứt.

Đang đắm chìm trong nụ hôn của hắn, Tần Phong đột nhiên cảm thấy không khí trở

nên mỏng manh. Lúc này, Lâm Vũ Mặc rốt cuộc cũng cảm thấy hôn đủ, hắn lưu luyến buông đôi môi thơm của cô ra. Tần Phong dựa vào trong ngực Lâm Vũ Mặc gấp rút thở hổn hển. Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã đỏ hồng, trải qua cái hôn mãnh liệt lại càng đỏ hơn.

Lâm Vũ Mặc nhìn dáng cô xinh đẹp kiều diễm, trong lòng dấy lên cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

Tối buổi trưa, Tần Phong xách theo hai hộp com đi vào Lâm thị. Nghĩ tới hộp com cô làm cho hấn, trong lòng Tần Phong vô cùng thỏa mãn. Vì hấn rửa tay nấu canh, sẽ khiến lòng cô cảm thấy ngọt ngào.

Khi cô đi tới trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc thì nghe thấy tiếng nữ nhân khóc từ bên trong truyền ra. Tình cảnh này khiến cô cảm thấy bồn chồn không dứt. Tò mò ghé vào khe cửa xem xét tình hình bên trong, cô liền thấy Lâm Vũ Mặc thể nhưng đang ôm một cô gái khác, cô gái kia chôn đầu trong ngực hấn khóc thút thít, mà tay Lâm Vũ Mặc lại thân mật vuốt ve tấm lưng của cô gái kia.

Nhìn cảnh hai người thân mật, xem ra cũng không phải chỉ có quan hệ bình thường. Cô gái kia không phải là một trong số những nữ nhân của Lâm vũ Mặc chứ? Nghĩ vậy, trong nháy mắt, đôi mắt xinh đẹp đã bị nước mắt làm cho mờ hồ.

Lâm vũ Mặc khôn khéo, đã có Tần Phong cô rồi lại vẫn còn ở cùng một chỗ với cô gái khác .

Chẳng lẽ hấn còn chưa giải tán cái đám nữ nhân kia sao?

Cái này mà nhìn được thì không còn gì có thể nhìn.

Lâm Vũ Mặc rốt cuộc coi Tần Phong cô là cái gì?

Vật tiêu khiển lúc nhàn chán của hấn sao?

Tần Phong cô còn chưa hèn hạ đến mức này!

Cô mới không cần làm đồ chơi của người khác.

Càng nghĩ, tức giận trong lòng càng phình to, cô rất muốn xông vào chất vấn Lâm Vũ Mặc, hỏi hấn vì sao đã có cô rồi mà vẫn cùng ở chung một chỗ với cô gái khác.

Cách đây không lâu, không phải hấn mới hướng cô bảo đảm, sẽ đem tất cả những người phụ nữ trước đây của hấn thanh trừ sạch sẽ sao? Vì sao mới qua mấy ngày, hấn liền chứng nào tật ấy?

Nam nhân không dứt khoát như vậy, cô không cần.

Tần Phong đem hộp com trong tay ném xuống trước cửa, xoay người chạy ra ngoài.

Cô không muốn trông thấy hấn nữa.

Bỗng, cô nhớ ra, thẻ ngân hàng chứa rất nhiều văn kiện quan trọng của cô vẫn còn để ở chỗ Lâm Vũ Mặc, cô muốn đi lấy lại những thứ đó. Lần này cô muốn hoàn toàn toàn biến mất trước mắt hấn, không bao giờ để hấn tìm được cô nữa.

Tần Phong gọi xe, sau đó liền đi tới chỗ ở của Lâm Vũ Mặc.

Mà lúc này, Lâm Vũ Mặc cũng bị tiếng vang ngoài cửa kinh động. Hấn đẩy nữ nhân trong ngực ra, ra ngoài xem xét. Khi hấn thấy thức ăn vương vãi trên mặt đất liền ý thức được ai vừa tới.

“Tiểu Phong Nhi?” Lâm Vũ Mặc có loại dự cảm chẳng lành. Tiểu Phong Nhi của hấn không phải hiểu lầm gì hấn chứ? Nghĩ vậy, hấn muốn nhắc chân đuôi theo, lại bị người phụ nữ đi ra từ phòng làm việc kéo lại: “Tiểu Mặc, con đi đâu?”

“Mẹ, con hiện tại có việc gấp, phải đi ra ngoài, mẹ tự mình trở về đi.” Lâm Vũ Mặc vội vã nói.

Thì ra người phụ nữ này là mẹ của Lâm Vũ Mặc, chỉ là từ bên ngoài nhìn vào, thật đúng là không nhìn ra. Đáng đáp Lâm mẫu vô cùng quyền rũ, người không biết còn tưởng bọn họ là hai chị em.

“Tiểu Mặc, chuyện mẹ nói, con nhất định phải suy nghĩ thật kỹ nha. Mẹ chỉ có đứa con trai duy nhất là con, con nhất định phải trở về vì mẹ nói vài câu.” Người phụ nữ kia mang theo gương mặt chờ mong nói.

“Mẹ, người biết rõ con vì cái gì mà chuyển ra khỏi nhà, tại sao còn nhất định bắt con trở về? Con sẽ không về. Mẹ nên từ bỏ ý niệm này đi. Nếu mẹ không thể ở nổi trong cái nhà đó nữa, hãy đến tìm con. Con sẽ nuôi mẹ, chúng ta căn bản không cần nhìn sắc mặt Lâm gia mà sống qua ngày nữa.” Lâm vũ Mặc không vui đáp.

“Tiểu Mặc.” Lâm mẫu vẫn chưa từ bỏ ý định, cố gắng thuyết phục Lâm Vũ Mặc.

“mẹ, người không cần nói nữa, con sẽ không nghe đâu.” Lâm Vũ Mặc nói xong, mạnh mẽ xoay người hướng bên ngoài chạy đi, để Lâm mẫu ở lại, bản thân nhìn theo bóng hấn khuất dần.

Trở lại nhà trọ, Tần Phong đem toàn bộ tài liệu cùng ngân phiếu bỏ vào trong cặp. Lại mở tủ quần áo. Lấy toàn bộ quần áo của cô cất vào trong vali. Thời điểm cô đã chuẩn bị rời khỏi, cửa chống trộm lại bị người nào đó mở ra từ bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Vừa thấy người vào là Lâm Vũ Mặc, Tần Phong liền lướt qua hần chạy về phía cửa.

Đang lúc cô sắp vọt tới cửa, chỉ một chút nữa thôi là thành công thoát khỏi hần lại bị Lâm Vũ Mặc ôm lấy từ đằng sau.

“Buông tôi ra.” Tần Phong dùng sức vặn bàn tay Lâm Vũ Mặc đang đặt trên bụng mình ra, bắt mẫn nói.

“Tiểu Phong Nhi, cả đời này anh cũng không thả em ra.” Lâm Vũ Mặc cuồng ngạo nói, bàn tay hần càng thêm siết chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của Tần Phong, không để chừa ra một khe hở giữa hai người.

“Củ cái bịp bợm đáng ghét, anh đã ôm nữ nhân khác thì đừng đụng vào tôi. Tần Phong bắt mẫn kháng nghị. Cô vùng quá đấm nhỏ, không ngừng đánh vào ngực Lâm Vũ Mặc.

Quả đấm của Tần Phong rơi trên khuôn ngực cứng rắn của Lâm Vũ Mặc như chuồn chuồn lướt nước. Lâm Vũ Mặc khẽ cười, nắm lấy hai quả đấm của cô, lôi cô ôm vào trong lòng, nâng cằm cô lên, trong mắt chứa đựng ý cười hỏi: “Tiểu Phong Nhi, em tức giận?”

“Tôi...” Lời nói của Tần Phong còn chưa kịp ra khỏi miệng, môi đỏ mọng kiêu diễm đã bị Lâm Vũ Mặc một hộp cắn nuốt.

“Ngô... Đừng.” Tần Phong dùng sức đẩy Lâm Vũ Mặc ra, không thuận theo hần mà né tránh.

Tên lâm Vũ Mặc khốn khiếp này, mới vừa rồi còn cùng nữ nhân khác thân thiết, bây giờ lại tới trêu chọc cô.

Cho dù hần biết cô là Tiểu Phong Nhi thì sao, cô cũng không để cho hần gặp mặt cô nữa.

Cô mới không cần làm vỏ xe dụn bị của hần.

Tiểu Phong Nhi dùng hết sức, đẩy Lâm vũ Mặc ra, sau lại lấy tay hung hăng lau cánh môi bị Lâm Vũ Mặc hôn qua, như thể muốn đem dấu vết trên đó lau sạch sẽ.

“Tiểu Phong Nhi, em sao vậy? Để cho anh hôn em” Lâm Vũ Mặc nhích tới gần Tần Phong, hần muốn tiếp tục hôn cô nhưng lại bị Tần Phong trốn ra xa.

“Lâm Vũ Mặc, anh đi mà hôn người phụ nữ của anh kia kìa, về sau không cần trở lại trêu chọc tôi. Từ nay, Tần Phong tôi không còn bất cứ quan hệ nào với anh.” Tần Phong tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói. Nói xong, không thêm để ý đến Lâm Vũ Mặc, nhắc vali trên đất lên đi về phía cửa.

“Tiểu Phong Nhi.” Lâm Vũ Mặc chạy tới, ôm lấy cô từ phía sau, tựa vào bên tai cô thân mật nói. “Người phụ nữ của anh chỉ có một mình em, em không cho anh hôn, anh còn có thể đi hôn ai nha?”

“Nói dối không chớp mắt.” Tần Phong bĩu môi một cái nói: “Anh đừng cho rằng không ai biết những việc anh làm. Tôi đã nhìn thấy tất cả rồi, anh ở trong phòng làm việc thân thiết ôm một nữ nhân. Hừ! Anh đi tìm cô ta mà hôn, Tần Phong tôi không hiềm của lạ.”

Tần Phong dùng sức giằng giằng, muốn thoát ra khỏi sự khống chế của Lâm Vũ Mặc.

“Haiz...” Lâm Vũ Mặc thở dài, buộc chặt cánh tay, không để cho Tần Phong nhúc nhích. “Tiểu Phong Nhi, em hiểu nhầm rồi. Đây không phải người phụ nữ của anh, hơn nữa cả đời này người đó cũng không thể trở thành nữ nhân của anh. Bởi vì đó là...”

“Cái gì của anh? Không phải anh định nói cô ta là em gái của anh chứ?” tần Phong chu cái miệng nhỏ nhắn nói. “Hừ! Đừng tưởng rằng tôi còn nhỏ tuổi mà lừa gạt tôi. Tôi sẽ không ngu ngốc tin tưởng anh.”

“Ha ha ha, Tiểu Phong Nhi, sao em lại thông minh như vậy?” Lâm Vũ Mặc cười lớn. “Đây đúng là cái anh đang muốn nói.”

“Stop! Tôi biết ngay mà. Anh nên mang lời giải thích này của anh mà lừa gạt những đứa trẻ trong vườn trẻ đi.” Tần Phong uốn người nhưng vẫn không mảy may lay chuyển hần, mắt húng nói.

“Tiểu Phong Nhi, mặc dù đó không phải là em gái anh nhưng anh và người đó quả thật cũng có quan hệ ruột thịt. Đó là mẹ anh.” Lâm Vũ Mặc buồn cười nói.

Tần Phong nghe vậy, không dám tin nghiêng đầu nhìn Lâm Vũ Mặc, thật lâu sau cô mới mở miệng: “Nhất định là anh lại đang gạt tôi đúng không. Cô gái đó sao có thể là mẹ của anh? Nhìn bóng lưng cùng một bên mặt của cô ấy, nói cô ấy là chị gái của anh thì còn có thể.”

Nghe được lời nói của Tần Phong, Lâm Vũ Mặc cười vui vẻ: “Tiểu Phong Nhi, lời này nếu như bị mẹ anh nghe được, không biết bà sẽ cao hứng đến mức nào đây?”

Tần Phong xoay người lại, nắm cổ áo Lâm Vũ Mặc hỏi: “Đó thật sự là mẹ anh? Anh không có lừa gạt em?”

Lâm Vũ Mặc lấy tay ngắt cái mũi thon của Tần Phong, cười nói: “Nếu anh lừa em anh là con chó nhỏ.”

“Vậy anh...” Tần Phong đưa bốn Lâm Vũ Mặc và vạt, cúi thấp đầu hỏi. “Hiện tại còn có nữ nhân khác sao?”

Lâm Vũ Mặc cười cúi đầu, nhìn đôi mắt đẹp của Tần Phong nói: “Anh không phải đã sớm đem những người phụ nữ kia diệt sạch sẽ rồi sao? Tiểu Phong Nhi, chẳng lẽ em còn không biết?”

Tần Phong tròn mắt, đầu môi nói: “Ai mà biết được anh nói thật hay nói dối?”

“Anh thật đau lòng nha!” Lâm Vũ Mặc ôm ngực nói, “Tiểu Phong Nhi thế nhưng không tin anh. Không bằng anh chết đi cho xong, cửa sổ ở đâu, anh muốn nhảy xuống.”

Lâm Vũ Mặc khoa trương nói, như thể muốn đi tìm cửa sổ thật.

Tần Phong bị hấn chọc cho bật cười hi hi, cô kéo lại cánh tay hấn, cười duyên nói: “Được rồi. Đừng náo loạn nữa. Em tin anh là được chứ gì.”

Lâm Vũ Mặc nghe thế nhanh chóng xoay người lại, cúi xuống bế Tần Phong lên: “Tiểu Phong Nhi tin anh rồi.”

Tần Phong cười tựa vào trong ngực Lâm Vũ Mặc gật đầu một cái: “Sau này, không có sự cho phép của em, không cho anh ôm nữ nhân khác.”

“Từ nay về sau, anh chỉ có Tiểu Phong Nhi là nữ nhân duy nhất.” Lâm Vũ Mặc giơ một tay lên trời, trịnh trọng hường Tần Phong bảo đảm.

“Được.”

Nghe cô đáp ứng, Lâm Vũ Mặc hưng phấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hướng về phía cái miệng nhỏ mê người mà hôn. Nụ hôn của hấn vẫn không thay đổi, bá đạo như thế, cuồng nhiệt cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn, kiều diễm, ướt át của Tần Phong.

“Uhm” Tần Phong bị nhiệt tình của hấn chinh phục hoàn toàn, chỉ có thể bị động ôm gáy hấn, nghênh đón hấn tiến vào.

“Tiểu Phong Nhi, anh yêu em” Lâm Vũ Mặc vừa hôn cô vừa bày tỏ tiếng lòng.

Tần Phong nghe xong, vô cùng vui sướng, cô chủ động đáp lại nụ hôn thâm tình của hấn.

“Tiểu Phong Nhi, em còn chưa nói cho anh biết. Em có yêu anh hay không?” Lâm Vũ Mặc thở hổn hển chống đỡ cái trán của Tần Phong hỏi.

Tần Phong tròn mắt một cái, đầu môi nói: “Anh là kẻ ngốc à? Tần Phong em là hạng người tùy tiện sao? Chuyện như vậy còn phải hỏi.”

“Nhưng anh muốn nghe em tự mình nói cho anh biết.” Lâm vũ Mặc làm bộ đáng thương, năn nỉ Tần Phong. “Tiểu phong Nhi, nói cho anh biết đi, nói em yêu anh.”

“Không nói.” Tần Phong cắn môi dưới, không muốn Lâm Vũ Mặc được như nguyện.

Lâm Vũ Mặc nhìn cô, nở nụ cười xấu xa. Ánh mắt nóng bỏng của hấn nhìn chăm chăm vào cô: “Em không nói phải không?”

“Không nói!”

“Vậy để em không nói.” Lâm Vũ Mặc đưa hai ma trảo, mò về phía hông của Tần Phong, gài vào chỗ nhột trên người cô, chọc cho Tần Phong nũng nịu thét lên, cười hi hi liên tục, thờ cũng không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

“Có nói hay không?” Lâm Vũ Mặc vừa thọc lét cô, vừa uy hiếp hỏi.

“Em nói, em nói, mau buông em ra.” Tần Phong cười đến mức như câu liễu đung đưa trong gió.

Lâm Vũ Mặc lúc này mới hài lòng dừng tay lại, ánh mắt mang theo đe dọa nhìn hai mắt ngấn nước của Tần Phong.

Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch, trong mắt có xấu hổ, khẽ mở đôi môi nhỏ mọng, nhỏ giọng nói một câu: “Em yêu anh.”

“Nghe không rõ, lớn tiếng lên.” Lâm Vũ Mặc cố ý gây khó khăn, thanh âm của Tiểu Phong Nhi rất ngọt, câu yêu ngữ này hẳn mãi mãi cũng nghe không đủ, thật là muốn nghe thêm mấy lần nữa.

Tần Phong xấu hổ đến tai cũng đỏ hồng, nhanh chóng hô to một câu: “Em yêu anh.”

Nói xong liền vui mặt vào trong ngực Lâm Vũ Mặc, thề không bao giờ làm chuyện xấu hổ như vậy nữa.

“Ha ha ha.” Lâm vũ Mặc rút cuộc cũng hài lòng nở nụ cười. Hai tay hắn cũng không buông Tần Phong ra mà càng ôm chặt cô vào lòng.

Hai người rúc vào nhau thật chặt.

Lâm Vũ Mặc hơi nói lỏng khoảng cách giữa hai người, hai tay hắn nắm bả vai Tần Phong, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt động lòng người của cô, như có điều muốn nói: “Tiểu Phong Nhi.”

“Hả?” Tần Phong bồn chồn nhướn lông mày. Không biết Lâm Vũ Mặc rút cuộc muốn nói cái gì.

Lâm Vũ Mặc lộ ra hai hàm răng trắng, tà tà cười nói: “Làm người yêu của anh đi.”

“Không làm.” Nghe xong câu nói của Lâm Vũ Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong lập tức đỏ bừng. Mặc dù cô đã sớm quyết định làm người yêu của hắn nhưng đột nhiên nghe hắn bày tỏ, khiến trái tim cô nhảy lên bùm bùm.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Tần Phong, Lâm Vũ Mặc đột nhiên nhích tới gần bờ môi cô, cười nắc nẻ: “Tiểu Phong Nhi thân ái, em đồng ý đi. Có được hay không?”

“Ừm.” Tần Phong uốn éo thân thể, đầu môi bất mãn nói: “Làm người yêu của anh có chỗ nào tốt? em mới không cần đâu.”

“Van cầu em! Tiểu Phong Nhi, làm người yêu của anh có rất nhiều chỗ tốt nha.” Lâm Vũ Mặc dụ dỗ Tần Phong. Vì Tiểu Phong Nhi, hắn đã ẩn nhẫn thật lâu. Hiện tại mối quan hệ giữa hai người bọn họ rút cuộc cũng tiến lên một nấc thang mới, hắn đương nhiên sẽ không lãng phí thời cơ. Vì tiến đến ngày hôm nay, hắn nhịn đến toàn thân đều đau. Nhưng hắn không thể chờ đợi thêm nữa. Một giây cũng không thể!

Tần Phong xoay người đối mặt với Lâm Vũ Mặc, hưng phấn nháy đôi mắt to long lanh hỏi: “Có ích lợi gì a? Anh thử nói xem, để em suy tính. Nếu là điều kiện không ưu việt như lời nói, anh đừng mơ em sẽ gật đầu đồng ý.”

“Điều kiện tùy em quyết định.” Lâm Vũ Mặc hương Tần Phong chớp chớp đôi mắt hẹp dài, thanh âm tràn đầy mập mờ nói.

“Cho em quyết định?” Tần Phong không tin hỏi.

“Ừh.” Lâm Vũ Mặc gật đầu một cái cam đoan.

Lấy tính cách yêu tiền như mạng của Tiểu Phong Nhi nhà hắn, nhất định sẽ đưa ra một điều kiện chấn động.

Hắn môi mắt mong chờ a.

Ha ha!

Lâm Vũ Mặc hẳn là ai chứ! Hắn sẽ không bị những điều kiện kia hù ngã.

“Vậy em nói nhé.” Tần Phong nháy nháy đôi mắt to tròn, khuôn mặt mang theo tính toán cười lên: “Mỗi cái hôn, một ngàn đồng.”

“Không thành vấn đề.” Lâm Vũ Mặc tiến tới trước mặt Tần Phong, từng cái hôn ồ ạt rơi xuống. Nụ hôn của hắn rất nhẹ, lại tràn đầy nhu tình. Như muốn đem Tần Phong trở thành bảo bối của hắn mà che chở, sủng ái.

“Tiểu Phong Nhi, đây là mấy cái hôn?” Rút cuộc thỏa mãn buông tha cho cô, Lâm Vũ Mặc tà mị hỏi.

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Phong Nhi đỏ bừng nói: “Nhiều như vậy, anh bảo em làm sao đếm a?”

Lâm Vũ Mặc này, hôn người ta đến cả người nóng ran, đang lúc ý loạn tình mê lại hỏi ra cái loại vấn đề này.

“Ha ha ha! Vậy thì ... để xem, coi như ba cái là tốt rồi.” Lâm Vũ Mặc đem Tần Phong ôm vào trong ngực, cười lớn nói.

“Hừ! Quý keo kiệt. Hôn Tần Phong em nào có rẻ như vậy.” Tần Phong bấu môi nói.

“Hà? Tiểu Phong Nhi còn chưa hài lòng sao? Vậy coi như mười cái thế nào?” Lâm Vũ Mặc ngậm vành tai cô mà nói.

“Uhm...” Tần Phong bị hấn trên chọc đến mức cả người run rẩy, cô tức giận thờ hồn hèn. “Muốn kiếm chút tiền lẻ mà thôi.”

“Ha ha ha! Tiểu Phong Nhi nhà ta thật đúng là bản tính yêu tiền không thay đổi nha. Tiền lẻ nò, cho em.” Lâm Vũ Mặc ngắt cái mũi nhỏ của cô, từ trong ví tiền lấy ra một xấp tiền nhét vào trong tay Tần Phong.

“Không cần véo mũi người ta. Cũng sắp bị anh bóp xẹp.” Tần Phong bắt mồm khẳng nghị nói.

“Ha ha ha! Bóp xẹp tốt hơn, tiểu Phong Nhi biến dạng rồi, sẽ không còn ai tranh giành em với anh.” Lâm Vũ Mặc cười lớn, đem tần Phong bế lên, sai bước đi vào phòng ngủ.

Tần Phong che cái mũi mình, gắt giọng: “Em mới không cần biến dạng, em còn muốn làm tuyệt thế đại mỹ nữ.”

Lâm Vũ Mặc đem Tần Phong ném trên đệm tơ tằm, sau đó nằm xuống, áp lên người cô, cười nói: “Mặc dù Tiểu Phong Nhi rất đẹp nhưng nếu muốn làm tuyệt thế đại mỹ nữ, còn cần anh trợ giúp nha.”

“Trợ giúp cái gì?” Tần Phong bồn chồn hỏi. Dung mạo cô đẹp xấu cùng Lâm Vũ Mặc có quan hệ gì?

Lâm Vũ Mặc ngụ ý liếc nhìn thân thể Tần Phong từ trên xuống dưới, cười nói: “Em còn cần anh làm ướt, mới có thể trở nên đẹp hơn a.”

“Ghét.” Tần Phong giơ phút này mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Lâm Vũ Mặc, cô đỏ mặt quở nhẹ.

Lâm Vũ Mặc đang muốn tiến thêm một bước lại bị tần Phong ngăn lại.

“Từ từ... đợi đã nào.” Tần Phong đột nhiên đẩy thân thể Lâm Vũ Mặc ra, ngăn không cho hấn tiến thêm một bước.

“Sao vậy?” lâm Vũ Mặc không cam lòng bị cắt đứt, nhịu mày hỏi.

“Sờ một cái, hai ngàn nguyên.” Tần Phong dí dỏm nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng đến mừ giống như quả Hải đường vào mùa thu, rất là mê người.

Lâm Vũ Mặc bị lời nói của Tần Phong làm cho bất đắc dĩ, hấn cười nói: “Em nha! Lúc nào cũng nhân cơ hội giựt tiền.”

“Tần Phong em là ai, anh bây giờ mới biết sao? Nếu anh mất hứng vậy thì buông em ra.” Tần Phong làm bộ như muốn đứng dậy rồi đi.

Lâm Vũ Mặc vội vàng đem cô ôm vào ngực, nhẹ giọng dụ dỗ: “Tiểu Phong Nhi đừng nóng giận. Anh đồng ý với em là được chứ gì.”

Lúc này Tần Phong mới hài lòng nở nụ cười.

Lâm Vũ Mặc không kiềm chế được, vội vàng hôn lên từng tấc trên cơ thể cô.

“Bao nhiêu?”

“5000.”

“Hiện tại thì sao?”

“Một vạn hai.”

Từng nụ hôn nóng bỏng của hấn rơi trên người Tần Phong như trút nước, hại cô chỉ có thể yêu kiều thờ hồn hèn.

“Vậy thế này thì sao?” Lâm Vũ Mặc đột nhiên kéo hai chân mảnh khảnh của cô ra, gài lên một tiếng rồi vọt vào bên trong mật thất chặt khít, mê người của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Editor: Sendyle

"A!Đau quá!" Tần Phong cắn môi dưới, bởi vì đột nhiên thân thể truyền tới đau đớn, chân mày nhíu chặt lại.

"Tiểu Phong Nhi ngoan, lập tức không đau." Lâm Vũ Mặc đau lòng hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tần Phong, bàn tay vỗ về an ủi cô.

Nơi ấm áp của Tần Phong bao phủ anh ta thật chặt, tạo cho anh ta cảm giác thoải mái khác thường.

Trong lòng anh ta thật thỏa mãn, rốt cuộc anh ta đã trở thành người đàn ông đầu tiên của tiểu Phong Nhi.

Anh ta chẳng những phải làm người đàn ông đầu tiên của tiểu Phong Nhi, còn phải là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời này của cô.

Cả đời này, anh ta quyết sẽ không buông tay!

Cảm thấy nơi ấy của cô dần dần buông lỏng, Lâm Vũ Mặc mới giải phóng tâm bản thân nâng người lên, hung hăng tiến vào trong thân thể xinh đẹp của Tần Phong. Lần lượt, từng đợt chống đỡ tiến đến chỗ sâu nhất.

Hai người yêu nhau không biết triền miên bao lâu, chỉ cảm thấy không khí tràn ngập hơi thở hoan ái nồng nặc, chỉ nghe được âm thanh rên rỉ vô tận cùng tiếng thở dốc đan xen vào nhau.

Giường lớn là bóng dáng của hai người đang yêu nhau, trầm luân trong từng đợt kích tình mà quên mọi thứ, chỉ có thể cảm nhận được lẫn nhau.

Cánh xuân kiều diễm tràn lan trong căn phòng.

Lúc này mọi thứ đều tĩnh lặng, bên ngoài sắc trời đã tối, trong bầu trời đêm những ngôi sao đang chiếu sáng vạn vật trên trái đất, ánh trăng sâu kín xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng soi sáng hình ảnh hai người đang ôm nhau hạnh phúc.

Lâm Vũ Mặc ôm chặt lấy Tần Phong không mảnh vải che thân vào trong ngực, bàn tay nóng rực vẫn chưa thỏa mãn ở trên người của cô lưu luyến không ngừng.

Tần Phong ôm chặt lấy eo Lâm Vũ Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên lồng ngực của Lâm Vũ Mặc, lắng nghe nhịp tim của anh ta đang đập liên hồi. Nhịp tim của anh còn chưa từ trong đợt kích tình vừa rồi khôi phục lại bình thường, cứ phập phồng từng đợt.

Tần Phong đưa ra tay nhỏ bé khẽ xoa ngực anh ta, cười duyên hôn lên.

"A tiểu Phong Nhi, xem ra em đã nghỉ ngơi đủ rồi, vậy thì chúng ta làm lại một lần nữa." Lâm Vũ Mặc lật người lại, đem Tần Phong đặt ở phía dưới.

Tần Phong ngượng ngùng nhìn Lâm Vũ Mặc, trong mắt tràn ngập thâm tình.

Lâm Vũ Mặc hôn như mưa xuống, khi anh ta hôn tới ngực Tần Phong thì đụng phải khuyên tai treo lủng lẳng, Lâm Vũ Mặc khẽ cau mày. Khuyên tai ngọc này, anh ta vừa nhìn thấy, nhìn ra ngay nó thuộc hàng thượng hạng, phía trên hoa văn này rất ít nhìn thấy, có lẽ những hoa văn này là của một gia tộc nào đó.

Gia tộc Đường thị

Trong đầu của anh ta mơ hồ có ấn tượng đối với Đường thị.

Hình như từng có một gia tộc Đường thị, bây giờ đã di cư sang Canada.

Mà cái khuyên tai ngọc giá trị xa xỉ này cùng Đường thị có quan hệ gì?

Là ai đưa cho tiểu Phong Nhi?

Bụng đầy nghi vấn, bàn tay Lâm Vũ Mặc đưa về phía sau cổ Tần Phong, muốn bỏ khuyên tai kia xuống.

"Đừng!" Tần Phong ý thức được Lâm Vũ Mặc muốn làm gì, lập tức đưa ra tay nhỏ bé ngăn động tác của Lâm Vũ Mặc lại.

"Tại sao? Khuyên tai ngọc này đối với em rất quan trọng sao?" Lâm Vũ Mặc cau mày hỏi.

"Đây là một người bạn rất quan trọng tặng em, em không muốn lấy nó xuống." Tần Phong đem khuyên tai ngọc bảo hộ ở trong lòng bàn tay, không muốn Lâm Vũ Mặc đụng vào.

Lâm Vũ Mặc vừa nghe Tần Phong nói là một người bạn rất quan trọng tặng cho cô, trong lòng không khỏi sinh ra một cổ chua xót ghen tức, mặc kệ người bạn kia là nam hay nữ, anh ta cũng cảm thấy không vui chút nào.

Không được!

Tiểu Phong Nhi là của anh ta!

Trên người cô chỉ có thể lưu vật của anh ta!

Lâm Vũ Mặc không hài lòng nói: "Nhưng tiểu Phong Nhi, anh chỉ muốn em mang đồ trang sức của anh, không muốn nhìn thấy nó, chúng ta tháo nó xuống, cất vào trong hộp, có được hay không?"

"Không được!" Tần Phong đầu môi, không thuận theo nói.

Mặc dù mỗi lần thấy khuyên tai ngọc kia, trong lòng sẽ sinh ra một loại cảm giác bị người ta lừa gạt cùng cảm giác đâm nhói khi bị vứt bỏ, mấy lần cô muốn bỏ, nhưng lần nào cũng vậy đến cuối cùng đều không thể bỏ mà đeo nó lại lần nữa.

Là thói quen sao?

Hoặc giả có lẽ là bởi vì trong lòng cô đối với đoạn hạnh phúc kia vẫn còn quyến luyến chăng?

Cô cũng không hiểu rốt cuộc là tại sao.

Tóm lại, trong lòng của cô, vẫn có một góc nhỏ, trong góc kia là hình ảnh một người đàn ông, một người đàn ông đã từng thâm tình che chở cho cô, một người đàn ông tàn nhẫn bỏ rơi cô khi cô cần sự quan tâm của anh nhất.

Cô cũng không hiểu cảm giác hiện tại của mình đối với Đường Chá rốt cuộc là một loại cảm giác gì.

Chỉ cần nghĩ tới anh ta,

Cô sẽ không nhịn được rơi lệ.

Cho dù anh ta vứt bỏ cô đi,

Cô còn không bỏ,

Không bỏ được vẫn nhớ nhưng hình bóng anh ta,

Có phải tận sâu trong lòng cô vẫn chờ mong Đường Chá trở về tìm gặp cô?

Trái tim quá đau khổ!

Không!

Không cần suy nghĩ nữa!

Chân mày Tần Phong nhăn lại, trong đầu hiện ra bóng dáng cao ngất của Đường Chá, nụ cười ôn nhu cùng sự che chở của anh.

Những điều này đối với cô đã không còn rồi!

Đường Chá cũng sẽ không trở lại nữa!

Càng muốn tâm càng đau!

Nhìn thấy Tần Phong đang trầm tư suy nghĩ về điều gì đó, Lâm Vũ Mặc sinh cảm giác bất mãn, anh ta không muốn tiểu Phong Nhi đang cùng anh ta triền miên trên giường mà trong lòng còn nghĩ tới người khác, mà người đó lại là một người đàn ông!

Không được!

Anh ta quyết không cho phép trong lòng tiểu Phong Nhi có bóng dáng người khác!

Anh ta muốn trong lòng tiểu Phong Nhi chỉ chứa một mình anh ta mà thôi!

Lâm Vũ Mặc cười tà đem thân thể mê người của Tần Phong vào trong thân thể mình, lần nữa nâng lên kích tình vô hạn.

"A" Đang suy nghĩ Tần Phong bị một cỗ mãnh liệt tiến công cắt đứt rồi dòng suy nghĩ miên man, chỉ có thể theo công kích của Lâm Vũ Mặc mà đình trệ.

Gió mạnh!

Mưa chột!

Giọt mồ hôi to của Lâm Vũ Mặc từ trán chảy xuống!

Nhỏ xuống thân thể đỏ ửng của Tần Phong!

Chỉ nghe từng trận chiến mã chạy như điên, từng tiếng vui thích hô hào, từng chuỗi vụn vặt khề rên.

Gió ngừng thổi! Mưa rồi!

Chỉ thấy hai người như cũ không muốn chia lìa dính lấy nhau một chỗ.

"Tiểu Phong Nhi." Lâm Vũ Mặc phá vỡ trầm mặc giữa hai người, tà mị tựa vào bên tai Tần Phong nói: "Em rất không ngoan! Lại dám chạy trốn!"

"Em khi nào chạy trốn?" Tần Phong lấp bắp nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Sendyle

Lâm Vũ Mặc trợn to hai mắt, cười nói: "Em còn nói? Vậy anh hỏi em, em xách theo hành lý muốn làm gì? Rõ ràng là muốn trốn."

"Cái này à? Hắc hắc he he!" Tần Phong hướng về phía Lâm Vũ Mặc lộ ra một nụ cười nịnh hót.

Chột dạ a, từ khi cô cùng Lâm Vũ Mặc đi chung với nhau, trừ việc trên người anh ta không keo kiệt, thật cô cũng chưa từng nói về thân phận của mình cho anh ta biết.

"Nói mau! Nếu không anh" Lâm Vũ Mặc lộ ra bộ dạng háo sắc, uy hiếp Tần Phong.

"Lâm Vũ Mặc, em nói nhưng anh phải hứa không được đánh em đấy! Anh không được làm trái lời hứa!" Tần Phong không còn đau lớn tiếng nói.

"Ha ha ha! Anh có nói là muốn đánh em sao?" Lâm Vũ Mặc đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong, vẻ mặt mập mờ mà cười nói, "Anh chỉ biết hung hăng phạt em, phạt em ba ngày ba đêm không xuống giường được. Anh muốn yêu chết em! Ha ha ha!"

Nghe được lời nói Lâm Vũ Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong đột nhiên đỏ bừng lên, cô thẹn thùng đấm ngực Lâm Vũ Mặc, dẫu môi nói: "Sắc lang! Chỉ biết nghĩ đến chuyện đó! Trong đầu anh không thể nghĩ đến chuyện khác sao?"

Lâm Vũ Mặc ngất mũi thon của Tần Phong, xấu xa cười nói: "Tiểu Phong Nhi, anh cũng không muốn vậy! Nhưng chỉ cần ở cùng với em, anh chỉ muốn làm một chút, lại tiếp tục làm càng không thể ngừng lại được, làm đến khi em ngất ở trong lòng anh. Ha ha ha!"

"Đáng ghét! Cười cười cười nè!" Tần Phong nũng nịu, tay nhỏ bé của cô dùng sức ngất ngực Lâm Vũ Mặc, tức giận nói: "Em xem anh còn cười được!"

"Ai yêu!" Lâm Vũ Mặc làm bộ đau đớn hô lên một tiếng, mặt buồn bã tựa vào bên tai Tần Phong nói: "Tiểu Phong Nhi, em muốn mưu sát chồng à?"

Tần Phong đỏ mặt đầy mặt của Lâm Vũ Mặc ra, ngượng ngùng nói: "Cái gì chồng chứ? Em nào có?"

"Chồng của Tiểu Phong Nhi không phải là Lâm Vũ Mặc —— anh sao? Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc hả hê nói.

"Ít dấn vàng lên mặt mình đi, chồng của Tần Phong em là ai em còn không biết làm sao anh biết chứ! Mắt em cũng không có bị mù, tại sao lại chọn anh chứ?" Tần Phong nói.

Coi như Tần Phong cô yêu anh ta, cô cũng không thể để cho anh ta hả hê như vậy, cho là có thể dễ dàng đem cô ăn được gấu gao sao?

Hừ!

Nếu anh ta dám làm ra chuyện có lỗi với cô, cô nhất định đá anh ta một cước thật xa!

"Không được! Chồng của em nhất định phải là anh! Nếu không phải anh..., tiểu Phong Nhi em đi đâu tìm được người giống như anh vừa có tiền vừa anh tuấn hơn người chứ?" Lâm Vũ Mặc tự ca ngợi mình.

Tần Phong muốn bò dậy, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng la hét: "Ai nha! Cây thước ở chỗ nào? Trong nhà này có thước không?"

Lâm Vũ Mặc một tay kéo Tần Phong về trước ngực mình, bòn chòn hỏi: "Tiểu Phong Nhi, em tìm thước làm gì?"

Tần Phong hi hi một tiếng nở nụ cười, cô nghiêng đầu nói: "Đương nhiên là đo xem da mặt của anh dày bao nhiêu! Xem thử một chút có phải còn dày hơn so bức tường kia không! Hi hi hi!"

"Ha ha ha! Nghịch ngợm!" Lâm Vũ Mặc bị lời nói của Tần Phong chọc vui.

Tiểu Phong Nhi thật đúng là bảo vật hiếm có của anh ta!

Cho dù là đang chế nhạo anh ta, nhưng lời nói của cô vẫn đáng yêu như vậy. Lời nói ra làm cho người ta kinh ngạc vừa vui vẻ không ngừng!

"Em cho anh biết, về sau đừng mơ tưởng khi dễ em! Tần Phong em là ai! Không đem anh ăn vào trong bụng cũng không tệ rồi! Hừ!" Tần Phong làm bộ hung ác nói với Lâm Vũ Mặc.

"Tiểu Phong Nhi, anh nào dám khi dễ em a!" Lâm Vũ Mặc đáng thương nói: "Anh hiện tại một ngày cũng không thể rời bỏ em, anh nào dám khi dễ em chứ?"

"Hiểu là tốt rồi!" Tần Phong kiêu ngạo ngược đầu lên nói.

"Anh hiện tại chỉ muốn yêu em nhiều thật nhiều!" Lâm Vũ Mặc đột nhiên ghé vào bên tai Tần Phong, mập mờ nói.

"Anh đã làm rất nhiều lần! Chẳng lẽ không sợ ví tiền của anh bị em cướp bóc không còn xu nào sao?" Tần Phong dí dõm cười hỏi.

"Chỉ cần có thể yêu em, cho em chút tiền có là gì chứ? Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc cười bá đạo chiếm đoạt môi đỏ mọng của Tần Phong.

"Vậy anh chờ xem số tiết kiệm của anh sẽ bị em moi hết! Hi hi!" Tần Phong vừa hôn đáp lại Lâm Vũ Mặc, vừa cười hi hi nói.

Lâm Vũ Mặc từ trước ngực Tần Phong ngẩng đầu lên, mở trừng hai mắt nhìn Tần Phong, mập mờ nói: "Tiểu Phong Nhi, cả người anh đều là của em rồi, em còn cần tiền nữa sao?"

Tần Phong đẩy ra anh ta, bắt mắt nhìn anh ta chăm chăm: "Thế nào? Lâm Vũ Mặc, anh muốn đổi ý sao?"

"Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc không trả lời, chỉ dùng nụ hôn nóng bỏng làm Tần Phong muốn hôn mê.

Âm thanh "ục ục" đột nhiên từ trong bụng Tần Phong truyền ra.

Lâm Vũ Mặc buông cái miệng nhỏ nhắn của Tần Phong, nhìn chòng chọc bụng của Tần Phong vài giây, đột nhiên buông lỏng Tần Phong ra đứng dậy định rời khỏi.

Tần Phong kéo cánh tay Lâm Vũ Mặc, đưa bàn tay nhỏ của mình về phía anh ta dẫu môi nói: "Lâm Vũ Mặc, anh đừng nghĩ muốn đổi ý! Nhanh lên một chút, đưa tiền đây!"

"Ha ha ha! Tiểu Phong Nhi, làm sao em lại đáng yêu như thế chứ!" Lâm Vũ Mặc ngồi trở lại bên người Tần Phong, kéo lấy thân thể cô kéo vào trong ngực.

"Ít dè miệng đi! Thực hiện lời hứa quan trọng hơn." Tần Phong không thuận theo uốn éo người, tay nhỏ bé của cô đưa tới trước mặt Lâm Vũ Mặc, nhếch cằm lên nói.

"Em nhé! Trên đời này sợ rằng vẫn chưa có người nào có bản lĩnh giật tiền của em!" Lâm Vũ Mặc cười từ trên đầu giường lấy ví tiền của mình, có ý đùa Tần Phong. "Tiểu Phong Nhi, anh không nhớ rõ, anh rút cuộc nên cho em bao nhiêu tiền đây?"

"Hôn chín mươi tám, sờ soạng tám mươi chín, làm tám lần chính người cũng được a!" Tần Phong ngược ngạo nói. Nghĩ tới đột kích tình của hai người mới vừa rồi, lòng của Tần Phong lại bắt đầu bùm bùm nhảy lên.

"Ha ha ha! tiểu Phong Nhi khá ái, không bằng chúng ta tiếp tục chuyện cần làm đi?" Lâm Vũ Mặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Tần Phong, trong lòng cảm giác khó chịu, anh ta tràn đầy tà mị tựa vào bên tai Tần Phong nói.

"Anh ưm!" Tần Phong còn chưa kịp nói, liền bị Lâm Vũ Mặc ngăn chặn đôi môi đỏ mọng, bàn tay to của anh ta cũng thuận thế di chuyển làm thân thể cô run rẩy không ngừng.

Rốt cuộc hôn cũng đủ, Lâm Vũ Mặc mới buông Tần Phong đang thở gấp liên tiếp.

Anh ta lấy ra một cuốn chi phiếu, ở phía trên ký tên mình lên. "Cho em! Nhìn xem bao nhiêu đây có đủ không?"

Tần Phong vừa nhìn con số phía trên, vui mừng ôm lấy Lâm Vũ Mặc, ở trên môi anh ta hôn lên vang dội, sau đó dí dõm đối với Lâm Vũ Mặc nói: "Nụ hôn này miễn phí cho anh!"

"Ha ha ha! Chưa đủ! Thêm lần nữa!" Nói xong, Lâm Vũ Mặc lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Tần Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Sendyle

Lâm Vũ Mặc vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn say mê của Tần Phong, tà mị mà cười nói: "Tiểu Phong Nhi, mặc dù anh còn muốn đè em dưới thân thể, nhưng anh đói rồi chúng ta nên ăn một chút gì đó. Đi thôi, làm cho anh chút gì, nếu không anh sợ mình đói bụng lại tiếp tục ăn em nữa!"

"Sắc lang!" Tần Phong nũng nịu đẩy Lâm Vũ Mặc ra, cô đem đầu Lâm Vũ Mặc quay về phía sau nói: "Anh xoay người sang chỗ khác đi, em muốn mặc quần áo."

Lâm Vũ Mặc lại xoay người mình lại, nở nụ cười nói: "Tiểu Phong Nhi, em còn tránh anh sao? Toàn thân em trên dưới chỗ nào cũng bị anh hôn, sờ khắp rồi còn gì!"

"Ghét! Anh rút cuộc có chịu xoay qua chỗ khác không? Nếu anh nhất định không chịu xoay qua chỗ khác, em sẽ không làm cơm cho anh ăn!" Tần Phong chống nạnh, nhìn chăm chăm Lâm Vũ Mặc.

"Được rồi, được rồi, anh xoay qua chỗ khác." Lâm Vũ Mặc khẽ cười xoay người.

"Nhắm mắt lại! Em cho phép mới được mở ra!" Tần Phong nũng nịu ra lệnh.

"Tiểu nhân xin tuân lệnh, mời tiểu thư nhanh lên một chút, tiểu nhân sắp chết đói rồi!" Lâm Vũ Mặc cười đến nghẹn nói.

"Biết rồi!" Tần Phong vội vàng xuống đất, mở tủ quần áo cầm bộ đồ ngủ nhanh chóng mặc lên người.

Tần Phong sau khi đi ra cửa phòng, mới nói với Lâm Vũ Mặc: "Anh có thể mở mắt rồi đấy."

Lúc này Lâm Vũ Mặc mới mở mắt, nhìn Tần Phong.

Thật ra thì, từng đường cong hoàn mỹ trên thân thể của tiểu Phong Nhi đã sớm in sâu vào trong đầu óc anh ta rồi. Làn da trắng nõn có một mảng hiện đây vết đỏ, đều là kiệt tác một buổi chiều của anh ta.

Ha ha!

Tiểu Phong Nhi là của anh ta!

Hoàn toàn chỉ thuộc về một mình anh ta mà thôi!

Trong lòng Lâm Vũ Mặc tràn đầy cảm giác chiếm hữu đối với cô.

Anh ta thỏa mãn dựa vào ở đầu giường, trên mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Trong phòng bếp truyền đến mùi thơm của thức ăn, hấp dẫn bước chân của Lâm Vũ Mặc. Anh ta lặng lẽ đi vào phòng bếp, từ phía sau ôm lấy hông của Tần Phong.

"A!" Tần Phong bị bàn tay từ phía sau lưng đột nhiên ôm lấy sợ hết hồn, hét ầm lên.

Lâm Vũ Mặc lập tức dán tới, đem Tần Phong ôm vào trước ngực thật chặt, mị hoặc nói: "Là anh, tiểu Phong Nhi."

"Lâm Vũ Mặc, anh chờ một chút cơm lập tức chín." Tần Phong tránh né đôi môi nóng bỏng của Lâm Vũ Mặc, nũng nịu nói.

"Tiểu Phong Nhi, vì sao em luôn gọi cả tên họ anh như thế?" Lâm Vũ Mặc bất mãn kháng nghị.

"Vậy em nên gọi anh như thế nào? Gọi là anh Lâm, chẳng phải giống như đám phụ nữ kia của anh sao? Hay gọi anh là Vũ Mặc, hi hi hi" Tần Phong che cái miệng nhỏ nhắn nhẹ giọng cười cợt.

Lâm Vũ Mặc nhíu mày nhìn Tần Phong, chẳng lẽ gọi anh ta là Vũ Mặc không dễ nghe sao?

"Vũ Mặc nghe cảm giác giống như đang đuổi con vịt nha!" Tần Phong nói xong, không nhịn được cười duyên.

"Tốt! Tiểu Phong Nhi, em dám trêu chọc anh!" Lâm Vũ Mặc chọc vào eo của Tần Phong làm cho cô cười không ngừng, uốn éo người cầu xin, "Thôi mà, ngao, xin anh bỏ qua cho em đi!"

"Em còn nói!" Lâm Vũ Mặc bắt mãi tiếp tục chọc vào eo cô, âm thanh của anh ta tràn đầy uy hiếp nói: "Gọi anh là Mặc, nhanh lên một chút! Nếu không anh sẽ không buông tha cho em."

"Hi hi hi buông em ra hi hi hi Mặc, anh tha cho em đi" Tần Phong thật sự không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

"Ha ha ha! Cũng không tệ lắm!" Lâm Vũ Mặc hài lòng buộc chặt hai cánh tay, đem Tần Phong ôm vào trong ngực nói: "Tiểu Phong Nhi nhớ, về sau chỉ được gọi anh là Mặc, không được gọi cả tên lẫn họ của anh nữa!"

"Em biết rồi!" Tần Phong nũng nịu nói.

"Tiểu Phong Nhi, gọi tên anh lần nữa đi." Lâm Vũ Mặc ghé vào bên tai Tần Phong nói.

"Không kêu." Tần Phong mím môi cười trộm, anh ta muốn cô gọi cô liền không gọi, cô mới không cần nghe lời anh ta như vậy! Cô muốn làm cho anh ta khản trương, chịu không nổi!

"Nhanh lên một chút! Anh thật muốn nghe!" Giọng nói của Lâm Vũ Mặc tràn đầy dụ hoặc ma lực.

"Cầu xin em à!" Tần Phong cười nói.

"Tiểu Phong Nhi" Lâm Vũ Mặc buồn bã nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong. Thấy Tần Phong không chút cử động, trên mặt của anh ta đột nhiên nở nụ cười xấu xa, môi nóng bỏng đột nhiên cắn nuốt vành tai nhỏ nhắn của Tần Phong.

Bị Lâm Vũ Mặc ngậm vành tai, tạo cho cô từng trận khoái cảm truyền khắp toàn thân, Tần Phong không ý thức được khẽ rên lên tiếng: "Ừ, Mặc"

"Ha ha ha!" Rốt cuộc nghe được âm thanh muốn nghe, Lâm Vũ Mặc hả hê nở nụ cười.

Tần Phong không cam lòng xoay người lại, hai quả đấm bắt mãi đấm ở trên người của Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc cầm tay nhỏ bé Tần Phong, chứa đựng cười hả hê nói: "Tốt lắm, tiểu Phong Nhi, nồi canh sắp trào ra rồi kìa."

"Ai nha! Điều tại anh hết!" Tần Phong vội vàng đẩy Lâm Vũ Mặc ra, tắt lửa. Đợi nồi canh nguội, mới tiếp tục công việc.

Lâm Vũ Mặc tựa người bên cạnh bàn, nở nụ cười nhìn Tần Phong đang bận rộn nấu ăn, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Cảnh tượng này giống như một đôi vợ chồng son, ông xã đối bụng, bà xã làm thức ăn thơm phức cho chồng mình.

Cảm giác thật hạnh phúc!

Anh ta nhất định duy trì cảnh tượng này kéo dài mãi mãi, cho đến khi hai người già đi anh ta vẫn muốn tiểu Phong Nhi làm bữa ăn tối cho anh ta.

Ha ha ha!

Tiểu Phong Nhi đời này em đừng mơ tưởng thoát khỏi lòng bàn tay của anh!

"Tiểu Phong Nhi, anh đói rồi!" Lâm Vũ Mặc cười lớn ngậm môi đỏ mọng của Tần Phong.

Tần Phong đẩy mặt của Lâm Vũ Mặc ra, cắt đứt nụ hôn nóng bỏng của anh ta: "Ai, này hôn cũng phải tính tiền, không được hôn không như vậy."

"Anh thật sự phục em! Tiểu Phong Nhi, một lát nữa hẵn tính tiền, trước hết để cho anh hôn rồi nói sau." Lâm Vũ Mặc bắt đắc dĩ nói nói.

Tần Phong ôm cổ Lâm Vũ Mặc, thâm tình hôn đáp lại Lâm Vũ Mặc.

Nụ hôn này tựa như trêu chọc đục lửa trong người, nhanh chóng đốt lên ngọn lửa trong thân thể hai người.

Hôn hôn, hai người bất giác lại hôn trở về phòng ngủ, lăn lên trên giường lớn.

Đại chiến trên chiến trường, một cuộc lửa nóng triển miên lại bắt đầu.

Cả đêm không ngừng!

Lửa càng ngày càng mãnh liệt, không khí càng ngày càng nóng.

Lí trí của Tần Phong dần dần mất, hãm sâu ở trong từng lực động mãnh liệt của Lâm Vũ Mặc.

"Mặc" Thân thể Tần Phong theo từng động tác của Lâm Vũ Mặc mà không dừng chuyển động.

"Tiểu Phong Nhi, anh yêu em!" Lâm Vũ Mặc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong lên, không còn thái độ hài hước, lúc này anh ta tràn đầy thâm tình nhìn cô nói.

"Mặc, em cũng yêu anh!" Tần Phong cũng chân tình đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Không cho em rời khỏi anh. Ngay cả nghĩ cũng không được!" Lâm Vũ Mặc dặn dò.

"Chuyện này ... để xem đã." Tần Phong nháy mắt, cười meo meo nói.

"Tiểu Phong nhi!" Lâm Vũ Mặc bắt khẩn thiết chặt bàn tay ôm hông cô.

"Anh phải vĩnh viễn đối tốt với em, như vậy em sẽ không rời đi." Tần Phong cười duyên trấn an hắn.

"Ha ha ha. Chuyện này không thành vấn đề. Tiểu Phong nhi là bảo bối trong lòng anh, anh cưng chiều em còn không kịp, sao dám đối xử không tốt với em chứ." Lâm Vũ Mặc vui vẻ cười.

"Anh sẽ cưng chiều em đến tận trời sao?" Tần Phong ngẩng đầu lên hỏi.

"Sẽ." Lâm Vũ Mặc hôn nhẹ lên chóp mũi Tần Phong, khoe miệng tràn đầy ý cười.

"Mặc!" Tần Phong ôm chặt hông Lâm Vũ Mặc, khuôn mặt nhỏ dán chặt trước ngực hắn.

"Về sau không cho phép anh rời bỏ em. Nếu anh dám bỏ rơi em, Tần Phong em sẽ không thèm để ý đến anh nữa."

Cha mẹ cô mất sớm, người thân phản bội cô, Đường Chá cũng bỏ cô mà đi, khiến cho trong lòng cô tràn đầy bất an. , cô thật sự sợ Lâm Vũ Mặc mang đến hạnh phúc cho cô sau đó lại biến mất, không thấy tung tích. Cô sợ giây phút hạnh phúc này giống như phù dung sớm nở tối tàn, chớp mắt đã biến thành hư không.

"Sẽ không, Tiểu Phong nhi, cho dù cả thế giới này vứt bỏ em, anh cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em." Lâm Vũ Mặc ôm Tần Phong, bảo đảm với cô.

"Anh phải nhớ kỹ những lời anh nói hôm nay đấy." Tần Phong vẫn có chút lo lắng.

Sống cô độc đã lâu, bên cạnh cô một người thân cũng không có, cô cỡ nào hi vọng, đời này, sẽ có một người vĩnh viễn bồi bên cạnh cô.

Cho dù trời có sập xuống, người này cũng có thể giúp cô chống đỡ. Sẽ yêu cô, bảo vệ cô, sẽ không để cô trải qua cuộc sống lưu lạc khắp nơi nữa.

Lâm Vũ Mặc sẽ là người này sao?

Hắn có thể vĩnh viễn yêu cô, cưng chiều cô sao?

Cô thật sự rất sợ, đến cuối cùng Lâm Vũ Mặc cũng sẽ giống như Đường Chá, sau khi có được cô, liền không quý trọng cô nữa, đem cô vứt bỏ, như giấy rách vứt ở trong góc, không bao giờ nghĩ tới, hỏi tới nữa.

"Anh sẽ. Tiểu Phong nhi, ngủ đi. Anh ở đây với em." Lâm Vũ Mặc hôn nhẹ lên trán Tần Phong, khẽ vuốt ve sau lưng cô giúp cô an tâm ngủ.

"Ừm." Tần Phong cựa quậy, tìm một vị trí thoải mái trong ngực Lâm Vũ Mặc rồi mới hài lòng nhắm mắt lại.

Ánh trăng dịu dàng rơi trên hai người đang ôm nhau ngủ, dát lên một tầng ngân quang.

Đêm ngọt ngào,

Là đêm thuộc về đôi tình nhân.

Thật ấm áp,

Cũng thật lãng mạn.

Sáng hôm sau, khi những ánh nắng đầu tiên xuyên thấu qua rèm cửa bằng lụa mỏng, chiếu vào trong phòng, hắt lên hình bóng hai người ôm nhau vẫn đang ngủ say trên giường lớn.

“Ừm...” Tàn Phong lâu bầu một tiếng, ở trong ngực Lâm Vũ Mặc chậm rãi tỉnh lại.

Ngẩng đầu lên, đã thấy cặp mắt sáng ngời của Lâm Vũ Mặc đang nhìn cô chăm chú. “Buổi sáng sáng tốt lành, Mặc.”.

“Chào buổi sáng, Tiểu Phong nhi.” Lâm Vũ Mặc nở nụ cười hân hoan lên trán cô. “Anh thật hạnh phúc, sáng sớm mở mắt ra, em là người đầu tiên anh nhìn thấy. Tiểu Phong Nhi, trông chúng ta có giống một đôi vợ chồng mới cưới hay không?”

“Ba hoa. Ai muốn làm vợ chồng với anh? Lão công của em còn phải trải qua tuyển chọn khỏe léo nha.” Tàn Phong ôm gương mặt tuấn tú của Lâm Vũ Mặc nói.

“Tiểu Phong nhi, em làm anh thật đau lòng.” Lâm Vũ Mặc khẽ thở dài một hơi.

“Anh nha, làm tốt vai kim chủ của Tiểu Phong nhi là được rồi. Những thứ khác không bàn nữa.” Tàn Phong vỗ vỗ mặt hán, cười nói. Cô còn không muốn lao vào phần mộ hôn nhân sớm như vậy.

“Vậy anh không thể làm gì khác hơn rồi.” Lâm Vũ Mặc cố ý làm bộ đáng thương nói.

“Mấy giờ rồi?” Tàn Phong lười biếng nằm trong ngực Lâm Vũ Mặc hỏi.

“Tám giờ rưỡi.” Lâm Vũ Mặc quay sang nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường rồi đáp.

“Cái gì? Tám giờ rưỡi.” Tàn Phong giật mình, từ trên người Lâm Vũ Mặc bò dậy, đưa tay bới bới tóc, ảo não nói: “Mặc, anh bị muộn giờ làm”

“Anh chỉ muốn ở cùng Tiểu Phong nhi lâu thêm một chút. Lại nói, anh là tổng giám đốc, sợ gì?” Lâm Vũ Mặc ngồi dậy, đem Tàn Phong đang hốt hoảng ôm vào trong lòng, cười trấn an nói.

“Là tổng giám đốc thì có thể tùy tiện đi làm trễ sao? Tên lười biếng, mau rời giường.” Tàn Phong đẩy Lâm Vũ Mặc ra, liền chạy về phòng mình. Mở tủ quần áo ra thấy trống rỗng, cô mới nhớ ra y phục của cô vẫn còn ở trong va li. Cô quay ra phòng khách, lấy va li, tìm một bộ y phục bên trong mặc vào. “Em đi làm sandwich, anh mang theo mà ăn trên đường.”

“Ừ.” Lâm Vũ Mặc gật đầu một cái. “Tiểu Phong Nhi, không cần vội. Anh đến công ty mấy giờ cũng được.”

“Làm tổng giám đốc mà không làm gương, nhân viên của anh sẽ nghĩ thế nào?” Tàn Phong không đồng ý lắc lắc đầu.

“Một lần như vậy thì có sao. Mọi người cũng hiểu mà. Dù sao đêm xuân ngắn ngủi, anh sao có thể buông Tiểu Phong nhi ra đây. Thật muốn cả đời ở chung một chỗ với em.” Lâm Vũ Mặc kéo Tàn Phong, mập mờ nói.

Nghe Lâm Vũ Mặc nói vậy, Tàn Phong xấu hổ, đỏ mặt đẩy Lâm Vũ Mặc ra, trốn vào trong phòng bếp.

“Tiểu Phong nhi, lại tới tìm tổng giám đốc sao?” Vân Linh - một nhân viên trẻ tuổi vừa

mới đi ra khỏi thang máy đã nhiệt tình chào hỏi Tàn Phong.

“Chào Triệu đại ca.” Tàn Phong khéo léo hướng đối phương chào hỏi.

“Tiểu Phong nhi thật biết nghe lời.” chàng trai trẻ cung chiêu siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người của Tàn Phong.

Đúng lúc Tàn Phong lúng túng muốn đẩy tay hán ra, thanh âm lạnh lẽo của Lâm Vũ Mặc truyền tới: “Tiểu Phong nhi, tới đây.”

Tàn Phong cúi thấp đầu, không dám ngẩng đầu nhìn Lâm Vũ Mặc dù chỉ một cái. Cô như vậy làm cho ai nhìn thấy cũng đều đau lòng.

“Nhanh lên một chút.” Lâm Vũ Mặc bắt nạt lớn tiếng nói.

Mỗi lần nhìn thấy nam thiết kế kia, trong lòng hán liền không thoải mái. Lại nhớ tới vừa rồi, hán nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tàn Phong, lừa gạt trong lòng hán không khỏi bốc lên.

“Mặc, đừng tức giận mà.” Tàn Phong cúi đầu, thông thả bước đến bên cạnh Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc đuổi tay, kéo Tàn Phong đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tần Phong vừa bị Lâm Vũ Mặc kéo đi, vừa quay đầu lại, hướng nọi người lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, thật giống như cô rất sợ hắn vậy.

Tất cả mọi người đều đồng tình nhìn cô, lại không dám đắc tội với tổng giám đốc, chỉ có thể tro mắt nhìn Tần Phong bị lôi đi.

Kéo Tần Phong đi vào phòng làm việc của mình, chân Lâm Vũ Mặc dùng sức đá cánh cửa vào, sau đó liền đem Tần Phong ôm vào lòng.

“A! Mặc, anh sao vậy?” Tần Phong cố ý làm bộ không hiểu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

“Nha! Hắn muốn sờ, em không kịp ngăn cản. Lại nói, người ta coi em như em gái nhỏ khá ái nên mới quan tâm, chẳng lẽ anh muốn em tát người ta một cái hay sao?” Tần Phong nháy mắt nói.

“Tiểu Phong Nhi.” Lâm Vũ Mặc bắt mẫn khẽ la. “Cả người em đều là của anh, tay em cũng chỉ có thể để anh nắm. Về sau nếu có ai dám đụng vào em. . . Em liền thẳng thùng cự tuyệt đối phương cho anh. Nhớ, sau này không được cho phép người khác đụng vào em”

“Bé gái cũng không được sao?” Tần Phong co rúm người lại hỏi.

“Không được! Ai cũng không được. Em là của anh. Chỉ có anh mới có thể chạm vào.” Lâm Vũ Mặc tràn đầy bá đạo đáp.

“Anh thật hung dữ nha.” Tần Phong dẫu môi nói. “Nếu anh còn hung dữ như vậy, em liền không để ý đến anh nữa. Nam nhân trên đời này còn nhiều mà, tìm một kim chủ khác cũng không khó.”

“Cái gì? Em dám đi tìm nam nhân khác.” Lâm Vũ Mặc rống giận. “Không cho phép. Em chỉ có thể có một kim chủ là anh. Dù là hiện tại hay tương lai, đời này em chỉ có thể thuộc về anh. Có nghe hay không?”

“Hi hi hi.” Tần Phong bị đáng vẻ ghen tuông của Lâm Vũ Mặc chọc cười. Tay nhỏ bé đưa lên vuốt chân mày đang nhíu chặt của hắn, cười quyến rũ nói: “Mặc muốn làm nam nhân duy nhất của em à?”

“Đĩ nhiên.” Lâm Vũ Mặc nhìn chằm chằm Tần Phong nói. “Đời này, tiểu Phong Nhi chỉ có thể có một người đàn ông duy nhất là anh.”

“Sự tình không phải lúc nào cũng nằm trong dự tính của anh nha. Nếu như anh đối với em không tốt, bất cứ lúc nào em cũng có thể rời đi.” Tần Phong cười meo meo nói.

“Anh đối xử không ốt với em lúc nào?” Lâm Vũ Mặc cau mày hỏi. “Anh sắp cung chiều em đến tận trời rồi, em còn có cái gì không hài lòng?”

“Hi hi, cung chiều đến tận trời sao? Sao em lại không có cảm giác này nhỉ? Em chỉ biết, có một con lợn giống mỗi ngày chỉ biết đem người em làm cho chua xót đau đớn.” Tần Phong bĩu môi nói.

Lâm Vũ Mặc nhìn khôn mắt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tần Phong, không nhịn được hôn nhẹ một cái, tà mị dựa vào môi cô nói: “Đó không phải anh đang ung chiều em sao? Người khác muốn anh cung chiều, anh còn chưa thêm để ý tới đâu.”

“Ai lại thích loại cung chiều này của anh nha? Cung chiều đến mức mỗi sáng đều không thể xuống giường được.” Tần Phong đỏ mặt nói.

“Không xuống giường được không phải tốt hơn sao? Ngày ngày có thể nằm trên giường đợi anh cung chiều là tốt rồi.” Lâm Vũ Mặc xấu xa cười nói.

“Không đứng đắn. Em muốn đi làm việc, không để ý đến anh nữa.” Tần Phong đẩy đẩy thân thể cao lớn của Lâm Vũ Mặc, muốn rời khỏi tình cảnh xấu hổ này.

Nhưng Lâm Vũ Mặc sao có thể để cô được như ý?

“Đừng vội, trước để anh cung chiều em một lần đã nha.” Lâm Vũ Mặc đến gần bên tai Tần Phong, mập mờ nói.

“Đừng. Đây là phòng làm việc. Sẽ bị người khác nghe được, như vậy thật mắc cỡ nha.” Tần Phong còn chưa được anh cung chiều, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng.

“Sợ cái gì? Anh khóa cửa rồi.” Lâm Vũ Mặc cúi xuống ôm lấy Tần Phong, hướng phòng nghĩ đi tới.

“Em không muốn, thả em xuống.” Tần Phong giãy dụa nói.

“Em muốn. Không muốn cũng phải muốn.” Lâm Vũ Mặc kiên định trả lời.

“Uhm...” Tần Phong bị Lâm Vũ Mặc ném lên đệm êm, ngay sau đó liền bị thân thể bền chắc của hắn đè xuống dưới, cái miệng nhỏ nhắn đang cắn nhằn ngay lập tức bị chặn lại, nói không ra một câu cự tuyệt.

Rốt cuộc, không phải tiếp tục nghe thanh âm bất mãn của cô rồi. Lúc này Lâm Vũ Mặc mới hài lòng nở nụ cười. Hắn thi triển tất cả bản lĩnh trên giường của mình, đưa Tần Phong đến thiên đường tình dục.

Sau khi tất cả đã dừng lại, Lâm Vũ Mặc kéo Tần Phong vào trong ngực, thở dài: “Haiz... Tiểu Phong Nhi, ung mạo em quá xinh đẹp, khiến những nam nhân ngoài kia hận không thể giết chết anh để có được em. Anh thật muốn đem em giấu đi, không cho kẻ khác nhìn thấy vẻ đẹp của em.”

“Ha ha, Mặc, rốt cuộc anh cũng thừa nhận anh đang ghen tỵ.” Tần Phong há hê nở nụ cười.

“Đừng, anh ghen tỵ. Anh ghen tỵ bọn họ nhìn em, anh ghen tỵ bọn họ vrag nói vừa cười với em. Cho nên anh muốn đem em giấu đi. Nhưng mà anh biết rõ, điều đó là không thể, cho nên đành phải để em trước mắt anh. Tiểu Phong Nhi, em đại nhân đại lượng tha thứ cho trái tim chịu đủ hành hạ dày vò này của anh đi.” Lâm Vũ Mặc rốt cuộc cũng chịu cúi đầu thừa nhận.

Lâm Vũ Mặc hẳn đã bao lâu không chịu uất ức như thế này rồi?

Trước kia đều là đám nữ nhân trong hậu cung vì muốn được hắn sủng hạnh mà tranh giành đấu đá nhau.

Vậy mà chẳng bao lâu sau, một bước ngoặt lớn lại xuất hiện trong đời hắn.

Lâm Vũ Mặc hẳn cuồng ngao không ai bì nổi, thế nhưng lại vì một cô gái nhỏ chưa trưởng thành mà sinh lòng ghen tuông.

Haiz...

Ai bảo hắn đời này không thể rời bỏ Tiểu Phong Nhi đây!!!

Hắn không thể làm gì khác hơn là đành phải nhận mệnh.

Cuộc đời này, hắn chỉ cần có Tiểu Phong Nhi là tốt rồi.

Nữ nhân khác đối với hắn mà nói đã sớm trở thành cận bã, làm hắn ngay cả một chút dục vọng chinh phục cũng không có.

Hắn chỉ muốn vui mình trong cơ thể ấm áp mê người của Tiểu Phong Nhi, không muốn đi ra ngoài nữa.

Khi Tần Phong đi ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, trên gương mặt cô vẫn còn ửng hồng vì màn kích tình lúc nãy.

Cô thật sợ sẽ bị người khác phát hiện ra chuyện cô và Lâm Vũ Mặc mới trải qua trong phòng làm việc.

Một hồi chuông điện thoại reo cắt đứt dòng suy nghĩ hỗn loạn của Tần Phong.

Xem qua số điện thoại hiển thị trên màn hình, Tần Phong vội vàng nhắc máy. “Vâng, là Bru ca sao? Gần đây trong bang có sự tình gì không ạ? A! Còn chuyện Hắc Long Bang ngầm ngầm rửa tiền các anh điều tra thế nào rồi? Tốt, Rất tốt! Cứ tiếp tục tra, cần bao nhiêu tiền anh cứ nói. A chuyện đó... Không phải đâu. Bru ca, anh là lão đại trong bang không cần gọi em là lão đại. Em vốn không muốn làm lão đại. Các anh tha cho em đi.”

Tần Phong mặc dù đang nói chuyện điện thoại, nhưng tay cô cũng không nhàn rỗi, chỉ thấy ngón tay cô lướt nhẹ trên bàn phím, mở ra một trang web ngân hàng, nhanh chóng hoàn thành thủ tục chuyển tiền.

Sau khi mọi việc đã xong xuôi, cô liền hướng người ở đầu dây bên kia nói: “Bru ca, em mới vừa chuyển cho anh một trăm vạn, nếu vẫn không đủ, anh cứ nói với em. Lần này, chúng ta nhất định phải phá hủy hoàn toàn Hắc Long Bang. Trước kia nếu không phải chúng ta kết với người khác, cho ba em vay lãi suất cao, ba em cũng không bị hại thảm như vậy. Ba em phải chết đều là do bọn chúng ép. Bru ca, anh nhất định phải thay em báo thù.”

Chỉ nghe thấy người ở đầu dây bên kia hào phóng nói: “Phong lão đại, xin cứ yên tâm, chuyện này liền giao cho Bru ca đi. Sau khi mọi chuyện thành công, số tiền em chuyển cho anh, anh sẽ trả lại cho em không thiếu một xu.”

“Bru ca, anh còn nói khách khí như vậy làm gì.” Tần Phong cười duyên nói. “Em đã sớm coi anh như anh trai em. Tiền tài chính là vật ngoài thân, cái Phong Nhi muốn vốn không phải là tiền. Lại nói, anh dùng đến số tiền này cũng là vì giúp em, Phong Nhi còn phải cảm ơn anh ý chứ. Chỉ cần báo được thù cho ba là em thấy thỏa mãn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

“Phong lão đại, năm đó nếu không phải em mạo hiểm tương trợ, Bưu ca tôi có lẽ đã chết ở Hắc Long Bang rồi. Phong lão đại chính là ân nhân cứu mạng của tôi, cho nên kẻ thù của Phong lão đại cũng chính là kẻ thù của tôi, xin Phong lão đại yên tâm, Bưu ca nhất định sẽ giúp em báo mối huyết thù này.”

“Đạ. Phong Nhi biết. Gần đây Phong Nhi không có thời gian trở về, Bưu ca phải chú ý thân thể, đừng để mệt mỏi quá.” Tần Phong cảm động lau nước mắt.

“Phong lão đại cũng vậy. Không được để thân thể mệt nhọc quá độ. Khi nào có thời gian rảnh chúng ta gặp lại.” Bưu ca dặn dò xong cũng vội cúp điện thoại.

Sau khi để điện thoại xuống, Tần Phong rơi vào trầm tư. Cô còn nhớ rõ, ba năm trước, trên đường về nhà, cô gặp một người đàn ông cả người đầy máu, lúc ấy, cô tốt bụng đem đôi phương đờ lên, mang về phòng trọ nhỏ, dùng kỹ thuật băng bó không thuần thực giúp hắn bôi thuốc, sau đó dùng băng gạc quấn quanh miệng vết thương, thiếu chút nữa đã bao hắn thành xác ướp.

Được cô tỉ mỉ chăm sóc, người đàn ông này nhanh chóng khỏe lại.

Lúc hắn tỉnh lại, liền đối với cô vô cùng cảm kích, coi cô như ân nhân cứu mạng của mình.

Sau khi nói chuyện với nhau, cô mới biết tên hắn là Trần Bưu, là đại ca của một bang phái nhỏ. Trong lúc chiến đấu kịch liệt với Hắc Long Bang mà bị thương nặng.

Trải qua sự kiện lần này, Trần Bưu kiên quyết coi cô là lão đại của bọn hắn. Mặc dù Tần Phong không đồng ý nhưng vẫn đưa ra rất nhiều chủ ý giúp bọn họ từ một bang phái nhỏ phát triển thành một đại bang phái hô phong hoán vũ trong giới hắc đạo. Vì vậy, Trần Bưu liền thề nhất định phải thay cô báo thù giết cha. Từ đó hắn vẫn một mực hỗ trợ cô truy ra chân tướng sự việc của cha cô năm đó.

Khi hắn biết được, người cho Tần phụ vay nạng lải năm đó chính là người của Hắc Long Bang, thì liền huy động tất cả moin lực lượng điều tra, truy xét Hắc Long Bang.

Sau khi đã có đủ chứng cứ, bọn họ liên hiệp với cảnh sát, cùng nhau điều tra kỹ lưỡng bằng chứng Hắc Long Bang nửa tiền qua biên giới. Không ngờ số tiền này đã lên đến vài chục tỷ. Cảnh sát quyết định, lần này nhất định phải quét sạch mọi hang ổ của Hắc Long Bang.

“Cha, mối thù này, con nhất định sẽ giúp cha báo từng chút từng chút một. Cho dù là ai, Phong Nhi cũng không bỏ qua. Phong Nhi hi vọng ở thế giới bên kia, cha có thể mỉm cười.” Tần Phong không ngừng lau những giọt nước mắt trong suốt đang rơi xuống bên gò má, tự nhủ: “Tần Phong, không được khóc! Phải kiên cường! Người là Tần Phong không thể bị đánh bại.”

Hoàn thành xong một buổi hội nghị dài dằng dặc, Lâm Vũ Mặc mệt mỏi xoa chân mày. TRước mắt hắn đột nhiên xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu của Tần Phong, trái tim không thể khắc chế mà đập nhanh hơn. Không suy nghĩ nhiều, hắn lập tức bấm điện thoại ở nhà: “Tiểu Phong Nhi, anh hạn cho em trong vòng mười phút phải có mặt ở công ty, anh ở trong phòng họp chờ em. Nếu em dám không đến, về nhà anh sẽ hảo hảo trừng phạt em.”

“Mười phút? Làm sao em đến kịp được?” Tần phong oán trách nói. Nhưng cô lại không dám không nghe.

“Anh chỉ biết khi dễ người ta.” Vừa đặt chân vào phòng họp, cô liền bị Lâm Vũ Mặc ôm lấy. Nhìn khuôn mặt dương dương tự đắc của hắn, cô không nhị được mở miệng oán trách.

“Thật sao? Chẳng lẽ không phải em thích bị anh ‘khi dễ’ sao?” Lâm Vũ Mặc dựa vào bên tai Tần Phong, thanh âm tràn đầy mập mờ, nháy mắt hỏi.

“Ai thích nha?” Tần Phong đẩy đầu Lâm Vũ Mặc ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói.

“Vậy sao mỗi lần bị anh ‘khi dễ’, em đều sung sướng như vậy, còn có vẻ mặt say mê nữa chứ. Cũng không biết là ai không ngừng kêu anh ‘dùng sức, nhanh lên một chút’? Hay là anh nhớ lầm rồi? Người kia chính là Tiểu Phong Nhi phải không?” Lâm Vũ Mặc vừa trêu ghẹo vừa tà ác thổi khí nóng vào bên tai Tần Phong, khiến thân thể cô tê ngứa từng trận.

Tần Phong không chịu nổi, né tránh hô hấp nóng bỏng của Lâm Vũ Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng nói: “Anh nhất định là nhớ lầm rồi. Em mới chur từng hô qua như vậy.”

“Con vịt chết còn mạnh miệng. Hắc hắc, như vậy chúng ta tới ôn lại một chút, xem có phải anh nói thật hay không?” Lâm Vũ Mặc nói xong liền vội chặn lại đôi môi đỏ mọng của cô.

“Ừm... Mặc, nơi này là phòng họp mà.” Tần Phong vừa né tránh, vừa nhắc nhở Lâm Vũ Mặc đã rơi vào kích tình.

“Ha ha ha. Không cần sợ. Anh đi xem cửa đã khóa chưa?” Lâm Vũ Mặc buông Tần Phong ra, đi tới đem cửa lại khóa từ bên trong.

“Được rồi, Tiểu Phong Nhi, lần này không ai vào được nữa rồi. Em hãy vui vẻ chịu đựng ‘trừng phạt’ của anh đi. Ha ha ha!” Lâm Vũ Mặc cười lớn, nhào tới bên người Tần Phong.

“A! Mặc.” Tần Phong nằm trên bàn hội nghị rộng rãi, si mê yêu kiều, bởi vì nụ hôn xâm lược, tràn đầy bá đạo của Lâm Vũ Mặc mà phát ra vui thích, nhẹ kêu thành tiếng.

“Tiểu Phong Nhi, nhanh lên một chút, nói ‘em thích bị anh trừng phạt’!, Mau” Lâm Vũ Mặc đột nhiên dừng lại động tác thăm dò của ngón tay, lên tiếng yêu cầu.

“Ừm.” Tần Phong nháy đôi mắt to xinh đẹp, cầu xin, bắt mắt nhìn Lâm Vũ Mặc.

“Nói cho anh biết nhanh lên, Tiểu Phong Nhi.” Lâm Vũ Mặc không thuận theo mà nấn nỉ cô.

“Không! Mặc, nhanh lên một chút a!” Tần Phong không ngừng uốn éo người ở bên dưới Lâm Vũ Mặc, cơ thể cô thật nhớ cảm giác được Lâm Vũ Mặc lấp đầy.

Nhưng Lâm Vũ Mặc không chịu thỏa mãn cô. Hắn tựa vào bờ môi cô, tà mị nói: “Nếu Tiểu Phong Nhi không nói, anh liền không cho em!”

Nói xong, bàn tay hắn dùng sức xoa nắn trên người cô, làm tăng ham muốn của cô.

“A! Mặc.” Hai tay Tần Phong ra sức bấu vào sau lưng Lâm Vũ Mặc, khó chịu mà ma sát.

“Nói hay không?” Lâm Vũ Mặc nhướn mày hỏi.

“Em thích Mặc trừng phạt.” Tần Phong xấu hổ, đỏ mặt, nũng nịu nói.

“Ha ha ha, Tiểu Phong Nhi, Em thừa nhận sớm một chút chẳng phải tốt hơn sao! Nhìn em khó chịu như vậy, anh cũng rất đau lòng nha. Được rồi, để cho anh hào hào dùng sức thương em đi.” Lâm Vũ Mặc hả hê cười lớn, chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong sung huyết đỏ bừng, rồi lại không còn cách nào đối với hắn.

Môi lưỡi hắn dao động trên thân thể Tần Phong, tại ra một loạt dấu ấn kích tình, thân thể hắn chậm rãi cọ sát bên trong cô.

“Ừm... Mặc, dùng sức!” Tần Phong bắt mắt Lâm Vũ Mặc cố ý trì hoãn động tác, giãy vò cô, không nhịn được lên tiếng yêu cầu.

“Ha ha ha! Tuân lệnh tiểu Phong Nhi của anh.” Lâm Vũ Mặc nở cợt cười hả hê.

Tiểu Phong Nhi của hắn thật đúng là quá non nớt, chỉ cần hắn trêu chọc một chút đã không chịu nổi mà giờ tay đầu hàng.

Cô đã lên tiếng, hắn làm sao có thể để cô thất vọng đây?

Đương nhiên là chỉ có thể ra sức lấy lòng cô rồi.

Ha ha ha!!!

Chỉ nghe thấy, trong phòng họp, tiếng rên rỉ không ngừng, tiếng va chạm, tiếng thờ dốc đàn vào một chỗ, tấu lên nhưng giai điệu của một khúc nhạc tình yêu tuyệt vời.

Dừng một chút, sau đó lại rung lên, nhạc khúc không ngừng, quanh quẩn vang vọng khắp căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: Sendyle

Lâm Vũ Mặc ôm Tần Phong vào trong ngực, vẫn chưa hết kích tình hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người của Tần Phong.

"Ừm Mặc" Tần Phong rên rỉ nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Lâm Vũ Mặc mê muội nhìn nụ cười trên mặt tiểu Phong Nhi, bá đạo nói: "Không cho phép em cười đối với những tên đàn ông khác."

"Này sợ rằng rất khó! Em thích cười, chẳng lẽ anh có thể chặn miệng em sao?" Tần Phong che cái miệng nhỏ nhắn cười trộm.

Nhìn đôi mắt to không ngừng vụt sáng của tiểu Phong Nhi, Lâm Vũ Mặc vừa thương vừa yêu, anh ta bắt đầu nói: "Tiểu Phong Nhi, em biết rõ anh rất quan tâm em, em không thể rộng lượng với anh sao? Đồng ý với anh, không được cười quậy rũ như vậy với những tên đàn ông khác, có được không?"

"Quậy rũ? Em cười rất quậy rũ sao?" Tần Phong ngẩng đầu lên, dò hỏi Lâm Vũ Mặc.

"Đĩ nhiên! Chỉ cần nhìn thấy em cười sẽ làm những tên đàn ông trước mặt chỉ muốn nhào tới trên người của em." Lâm Vũ Mặc khoa trương nói.

Anh ta cũng không thể đem tiểu Phong Nhi giấu đi...

Nếu không thể làm như vậy, vậy anh ta không thể làm gì khác hơn là cố gắng làm cho mình trở nên sức quậy rũ, làm tiểu Phong Nhi không thể rời bỏ anh ta, cũng giống như anh ta không thể rời bỏ tiểu Phong Nhi.

Anh ta muốn tiểu Phong Nhi yêu mình, yêu bản chất con người thật của anh ta, không phải bởi vì tiền tài địa vị.

Hắc hắc, cứ quyết định như vậy đi!

"Hi hi hi, dĩ nhiên tiểu Phong Nhi em sức quậy rũ hơn người mà! Nói không chừng một ngày nào đó em sẽ gặp được một người đàn ông rất tuyệt, đến lúc đó em sẽ cùng anh ta ra đi hi hi!" Tần Phong vừa cười trộm, vừa đùa với Lâm Vũ Mặc.

"Em dám!" Lâm Vũ Mặc nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong, tức giận quát: "Anh sẽ làm cho trái tim em chỉ có thể chứa duy nhất một mình anh thôi! Không thể chứa thêm tên đàn ông khác!"

"Hi hi hi! Đáng vẻ Mặc ghen tỵ thật đáng yêu!" Tần Phong hướng về phía Lâm Vũ Mặc nháy mắt.

"Em dám trêu chọc anh?" Lâm Vũ Mặc cười tà nhích tới gần trước mặt của Tần Phong. "Tiểu Phong Nhi, em chờ tiếp chiêu đi, anh sẽ làm được cho em không xuống giường được, cũng không thể tiếp nhận tên đàn ông khác nữa."

Nói xong, Lâm Vũ Mặc lại vọt vào Tần Phong nơi ẩm áp mê người của cô.

"A! Mặc!" Tần Phong nũng nịu reo hò.

"Nói em yêu anh!" Lâm Vũ Mặc bá đạo yêu cầu, anh ta muốn nghe ba chữ dịu dàng thốt ra từ trong miệng tiểu Phong Nhi.

"Mặc a em yêu anh" Giọng nói Tần Phong đứt quãng thổ lộ tình yêu với Lâm Vũ Mặc.

"Tiểu Phong Nhi, anh cũng yêu em!" Lâm Vũ Mặc vừa ra sức chạy nước rút, vừa kích tình hô to.

Một trận kích tình lần nữa triển khai

Kích tình qua đi, cả người Tần Phong vô lực, cô chỉ có thể vào trước ngực Lâm Vũ Mặc, mặc cho anh ta ôm mình đi ra khỏi phòng họp.

Đi ngang qua đám nhân viên đang mang về mặt mập mờ nhìn bọn họ, giống như sớm đã biết rõ hai người bọn họ ở trong phòng hội nghị làm chuyện tốt gì.

"Mặc, đều tại anh! Nhất định ở trong phòng hội nghị làm chuyện ấy. Sau này em làm sao gặp người khác chứ?" Trở lại phòng làm việc Tần Phong không bằng lòng đâm vào lồng ngực Lâm Vũ Mặc, vừa bắt nạt vừa nũng nịu nói.

"Ha ha ha! Bọn họ biết chẳng phải tốt hơn sao!" Lâm Vũ Mặc đến gần bên tai Tần Phong nhỏ giọng nói, "Như vậy sẽ không có ai dám tranh giành em với anh!"

"Ghét!" Tần Phong đỏ mặt, chu cái miệng nhỏ nhắn không thuận theo nũng nịu. "Sau này em còn dám gặp ai nữa chứ?"

"Ha ha ha!" Mặt Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo nói. "Cái này thì có là gì. Cũng chỉ khiến mọi người đều biết, em, tiểu Phong Nhi, là người của Lâm Vũ Mặc anh. Bọn họ chỉ hâm mộ hai chúng ta, quyết sẽ không cười em."

"Lâm Vũ Mặc! Anh còn nói!" Tần Phong nhìn chằm chằm, không thuận theo đi tới trước Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc cười lớn cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn của Tần Phong, đem lấy kháng nghị của cô tất cả đều ngăn ở trong miệng.

Vì biểu hiện quyền sở hữu của mình, Lâm Vũ Mặc cố ý ở trên cổ của Tần Phong hôn để lại vết hôn thật sâu, mới vừa lòng buông Tần Phong ra.

Mà Tần Phong không biết chút gì mang theo vết hôn trên cổ ở tập đoàn Lâm thị quay một vòng. Trong thang máy, người nhìn thấy cô trong mắt cũng hàm chứa nụ cười mập mờ, cả người Tần Phong nổi cả da gà.

Lâm Vũ Mặc ngồi trong phòng làm việc, cầm bảng báo cáo trên bàn qua điều tra nghiêm túc đọc.

Nhìn kỹ, mới biết là một phần báo cáo điều tra thông tin cá nhân của Tần Phong.

Sau khi xem xong bảng báo cáo, Lâm Vũ Mặc cau mày tựa vào ghế: "Không ngờ cuộc đời tiểu Phong Nhi lại đáng thương như thế. Tiểu Phong Nhi, anh về sau nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Tất cả mọi việc em chỉ cần giao cho anh, đợi khi anh tra rõ chân tướng chuyện năm đó, sẽ báo thù cho em."

Cửa đột nhiên bị người từ bên ngoài mở ra, Lâm Vũ Mặc bồn chồn ngẩng đầu, là ai mà to gan như vậy, lại dám xông vào phòng làm việc của tổng giám đốc. Vừa nhìn thì thấy Tần Phong khí thế hùng hăng đi vào, anh ta không khỏi khẽ cười. Lặng lẽ đem báo cáo điều tra cất vào trong ngăn kéo, đứng lên đi về hướng Tần Phong.

"Lâm Vũ Mặc, làm sao anh có thể làm như vậy?" Tần Phong tức giận nhìn chằm chằm Lâm Vũ Mặc.

"Anh thế nào? Tiểu Phong Nhi tại sao em lại tức giận như vậy?" Lâm Vũ Mặc đem Tần Phong kéo vào trong ngực cười hỏi.

"Nơi này là anh cố ý để lại phải không?" Tần Phong dùng tay chỉ vết hôn trên cổ mình, bắt mắt hỏi.

"Nơi này rất đẹp mắt a!" Lâm Vũ Mặc hả hê nói.

"Đẹp mắt cái đầu anh á!" Tần Phong dùng sức đập vào đầu Lâm Vũ Mặc, cặp mắt hìn chằm chằm anh ta quát: "Anh là muốn bôi xấu em! Dấu hôn lớn như vậy, anh muốn mọi người cười nhạo em sao?"

Đáp thang máy vốn định về nhà nấu cơm, lại thấy có người che miệng cười không ngừng, cô mới ý thức tới có vấn đề. Khi cô từ so gương không gì thép trên vách tường nhìn đến vết hôn trên cổ rõ ràng của mình thì lập tức giận đến cắn răng.

"Ha ha ha! Như vậy không phải vừa đúng khiến mọi người biết em là người phụ nữ của anh sao?" Lâm Vũ Mặc cuồng ngạo nở nụ cười. Chính anh ta cố ý làm như vậy. Xem ai còn dám cùng anh ta giành!

"Em xem anh là hận không được để cho em trở thành trò cười cho toàn bộ người trong công ty, không có tốt bụng như thế!" Tần Phong bữu môi nói.

Lâm Vũ Mặc ôm Tần Phong ngồi trên sofa lớn, ở trên môi đỏ mọng của cô in dấu hôn, sau đó dụ dỗ cô: "Tốt lắm, tiểu Phong Nhi, bảo bối của anh, không nên tức giận."

"Lần sau không cho anh ở trên cổ em lưu lại dấu vết!" Tần Phong chống nạnh nói.

"Được được được! Lần sau anh quyết không hôn lên cổ của em, anh hôn nơi này có được không?" Bàn tay Lâm Vũ Mặc thâm nhập vào trong quần áo Tần Phong tà mị nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Editor: Sendyle

"A ghét" Tần Phong không nhịn được khẽ rên, cô đưa tay vuốt ve bàn tay Lâm Vũ Mặc, nổi giận nói: "Nơi nào cũng không thể hôn!"

"Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc hôn lên môi đỏ mọng ướt át kiều diễm của Tần Phong, dụ hoặc nói: "Nơi đó hôn một lần một vạn nguyên, như thế nào?"

"Một vạn nguyên à? Có thể suy nghĩ một chút." Tần Phong làm bộ suy tư nói.

"Còn phải suy tính sao? Sợ rằng không ai có thể ra giá cao hơn! Anh thật đáng thương, để có thể hôn người yêu, mỗi ngày còn phải dâng lên rất nhiều rất nhiều tiền mặt. Tiểu Phong Nhi, em có thể tội nghiệp anh hay không?" Lâm Vũ Mặc từ từ hôn di chuyển xuống dưới, ý xấu muốn kích động Tần Phong.

"Anh buổi sáng hôm nay, còn ở trong phòng họp làm ba lượt, cũng còn chưa cho em tiền! Em mới không tin tưởng anh nữa!" Tần Phong uốn éo người, hướng Lâm Vũ Mặc báo oán.

"Tiểu Phong Nhi, oan uổng a! Anh nào có nói không cho em, em nói đi, muốn bao nhiêu, anh lập tức viết chi phiếu cho em." Lâm Vũ Mặc cố nén không cách nào thả ra ngọn lửa, đối với tiểu Phong Nhi nói.

Tần Phong đưa ra mười ngón tay trước mặt Lâm Vũ Mặc quơ quơ.

"Nhiều như vậy."

"Một trăm vạn?" Lâm Vũ Mặc kinh ngạc hỏi "Tiểu Phong Nhi, anh có làm nhiều lần như vậy sao?"

Nghe được lời nói Lâm Vũ Mặc, cảm Tần Phong thiếu chút nữa rớt xuống, cô vốn chỉ muốn muốn mười vạn. Chỉ là, nếu Lâm Vũ Mặc nói như vậy, hơn chút ít càng tốt. Vì vậy cô cười mi mi đối với Lâm Vũ Mặc nói: "Chính anh làm bao nhiêu lần còn không biết sao? Chẳng lẽ anh đang hoài nghi năng lực của mình sao?"

"Hắc hắc he he, nào có, anh chính là siêu cấp mạnh mẽ! So với những tên đàn ông khác, cũng chưa từng thấy ai hơn Lâm Vũ Mặc anh, sợ rằng người đó còn chưa ra đời! Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo nói, "Em nói một trăm vạn liền một trăm vạn thôi. Tính cả lần này, lát đưa một lần cho em luôn, có được không?"

"Sắc lang, ai muốn làm với anh chứ?" Tần Phong ngượng ngùng đẩy mặt của Lâm Vũ Mặc ra.

"Không được, tiểu Phong Nhi, anh chỉ muốn em. Lập tức! Lập tức!" Lâm Vũ Mặc cười lớn đem Tần Phong đặt ở trên ghế sa lon, tà mị cười nói: "Tiểu Phong Nhi, em đếm xong rồi phải không, anh muốn hôn."

"A không cần" Tần Phong cười duyên tránh né môi Lâm Vũ Mặc.

"Một vạn rồi, tiểu Phong Nhi nhớ cho kĩ." Lâm Vũ Mặc từ trong ngực Tần Phong ngẩng đầu lên, xấu xa nói.

"Ghét ghê!" Tần Phong đỏ mặt trừng mắt liếc anh ta một cái.

"A! Mười vạn rồi! Lâm Vũ Mặc, anh còn không biết dừng a! Hôn cũng quá lâu rồi. " Tần Phong không tình nguyện giơ tay cao, đem bàn tay mình che lại miệng Lâm Vũ Mặc.

"Chưa đủ! Làm sao đây? Tiểu Phong Nhi mê người như vậy, anh hôn bao nhiêu lần cũng không thỏa mãn." Lâm Vũ Mặc cười điên cuồng nói, môi mỏng cùng bàn tay vẫn không dừng lại tiếp tục cuộc hành trình.

"A! Mặc em không chịu nổi" Tần Phong rút cuộc khó nhịn dưới đất thấp năn nỉ.

"Tiểu Phong Nhi không chịu nổi rồi sao? Hắc hắc he he, em chờ một chút, Mặc của em đến rồi đây!" Lâm Vũ Mặc hả hê nâng eo thon của Tần Phong lên, một cổ khí địa vọt vào.

"A nhanh lên một chút"

Ngồi ở trên ghế làm việc, Lâm Vũ Mặc móc ra cuốn chi phiếu, ở phía trên viết xuống số tiền 1,5 triệu, sau đó đưa cho Tần Phong: "Đây chính là tiền buổi tối cùng nhau, mỗi ngày cứ như vậy, ví tiền của anh cũng mau xẹp mất."

"Cám ơn!" Tần Phong ở trên mặt Lâm Vũ Mặc in một nụ hôn vang dội.

"Đừng khách khí. Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc vui vẻ nói.

Tần Phong đứng dậy muốn đi, lại bị Lâm Vũ Mặc kéo vào trong ngực: "Tiểu Phong Nhi, em có thể nói cho anh một chút thân thể của em không? Mặc dù cùng em thân mật như vậy rồi, nhưng anh vẫn không hiểu rõ em. Nói cho anh biết, có được hay không?"

"Thân thể của em rất khỏe, anh thật muốn nghe sao?" Tần Phong nhướn mày hỏi.

"Ừ. Anh muốn nghe. Hơn nữa muốn em đem toàn bộ chuyện của mình nói cho anh biết, tiểu Phong Nhi, đem tương lai của em giao cho anh, tất cả anh sẽ thay em giải quyết." Lâm Vũ Mặc đem Tần Phong kéo vào trong ngực, khẽ vuốt ve tóc của cô nói.

"Mặc, anh đối với em thật tốt." Tần Phong tựa tại trong ngực Lâm Vũ Mặc, cảm động nói.

Kể từ sau khi gặp Lâm Vũ Mặc, cô cảm thấy mình rốt cuộc đã tìm được nơi có thể dựa vào. Từ việc Lâm Vũ Mặc vì cô tìm trường học lòng của cô cũng đã vì anh ta mà giao động rồi.

Sau lại cùng anh tiếp xúc, trái tim của cô mới dần dần khắc ghi hình bóng của Lâm Vũ Mặc.

Cô có thể dựa vào anh ta cả đời sao?

Bất luận gió thổi, mưa rơi, anh ta cũng có vì cô che mưa che nắng chứ?

Cô có nên đem toàn bộ mọi chuyện nói với Mặc?

"Mặc, ước chừng bảy năm trước, ba của em bị người ta hãm hại mà phá sản, ông không chịu nổi đã kích cùng món nợ kếp xù nên lựa chọn nhảy lầu tự sát. Để lại một mình em lẻ loi hiu quạnh, không có người thân nào nguyện ý chăm sóc em. Em từ nhỏ đã từng thề, nhất định phải vì ba báo thù, tìm ra

người đã hãm hại ông." Tần Phong đem thân thể đau khổ của mình nói với Lâm Vũ Mặc.

"Tiểu Phong Nhi, em điều tra như thế nào? Có đi tìm thám tử tư không? Hiện tại điều tra tới đâu rồi?" Lâm Vũ Mặc ôm sát thân thể Tần Phong, thử dò xét tính hời. Thật ra thì trong lòng anh ta đã biết.

"Em tìm một công ty thám tử, bọn họ đã tìm được người biết một số thông tin, nhưng anh ta chạy trốn, chính tin xã đã phái người đi tìm. Hi vọng tất cả thuận lợi."

"Vậy tốn rất nhiều tiền?" Lâm Vũ Mặc nhướn mày hỏi.

Tần Phong cười nói: "Vi truy xét vụ án này, em đã đưa cho bọn họ một trăm vạn rồi, hiện tại rốt cuộc có chút manh mối. Em muốn nhìn thấy bộ dạng bọn người xấu kia quỳ xuống đất cầu xin em tha thứ, em tin tưởng ngày đó không xa nữa."

"Tiểu Phong Nhi, em tìm công ty thám tử nào?" Lâm Vũ Mặc không biến sắc hỏi.

"Chính là Công ty thám tử Bằng Trình, nổi danh nhất." Tần Phong có chút đau lòng đối với Lâm Vũ Mặc nói, "Bọn họ thật không chút thương tiếc, đem tiền của em tận dụng sạch. Ai! Vì báo thù, em không thể làm gì khác hơn là nhịn đau cắt tiền."

"Ha ha ha! Quên mất bản tính yêu tiền của Tiểu Phong Nhi." Lâm Vũ Mặc ngắt cái mũi nhỏ của Tần Phong, cười nói: "Nếu tiểu Phong Nhi đau lòng vì tiền, vậy sau này chuyện của bọn họ giao cho anh thôi. Anh tiền nhiều hơn, tùy bọn họ muốn."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Sendyle

"Có thật không?" Tần Phong hưng phấn thiếu chút nữa hét rầm lên, cô ôm lấy cổ của Lâm Vũ Mặc, cảm kích nói: "Mặc, em thật yêu anh!"

"Không phải yêu tiền của anh chứ?" Lâm Vũ Mặc chế nhạo hỏi.

"Ai nói? Tần Phong em không phải người như thế? Hừ!" Tần Phong mát húng hừ nhẹ một tiếng, "Anh cũng không hỏi thăm một chút, Tần Phong em không phải người tùy tiện như vậy! Anh cho rằng chỉ cần có tiền, Tần Phong em sẽ yêu sao?"

"Ha ha ha, tiểu Phong Nhi, là lỗi của anh. Anh hiểu rõ, tiểu Phong Nhi là vô giá. Anh rất thỏa mãn." Lâm Vũ Mặc vội vàng hướng Tần Phong bồi không phải.

"Anh biết là tốt rồi." Tần Phong đối với Lâm Vũ Mặc nói: "Vì đối với anh hôm nay khẳng khái ngó ý cảm ơn, em hôm nay liền phá lệ, buổi tối em mời anh đi Hi Nhĩ Đồn."

"Oa! Anh được tiểu Phong Nhi thế nhưng chịu tốn tiền mời anh, mặt trời có phải mọc từ hướng tây rồi chẳng?" Lâm Vũ Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, tìm kiếm mặt trời, "Không đúng, mặt trời hôm nay rất bình thường."

"Ba hoa! Anh còn trêu chọc, em liền thu hồi lời nói vừa rồi." Tần Phong bĩu môi một cái nói.

"Ngàn vạn lần không được." Lâm Vũ Mặc một bộ đáng thương cầu xin Tần Phong.

Tần Phong cười từ trong ngực Lâm Vũ Mặc nhảy xuống, đối với anh ta nói: "Em về nhà trước. Hôm nay còn có rất nhiều quần áo chưa có giặt đấy."

Lâm Vũ Mặc kéo Tần Phong lại, ở môi cô hôn lên một ngọt mật hôn sâu, mới buông lỏng thân thể Tần Phong ra, bởi vì cô rời đi.

Tần Phong sau khi rời đi, Lâm Vũ Mặc bấm số gọi điện đến công ty thám tử Bằng Trình: "Này, là Anh Lý sao?"

"Anh là Lâm Vũ Mặc?" Đối phương hưng phấn hỏi.

"Đúng, chính là tôi. Tôi hôm nay có chuyện muốn nhờ." Lâm Vũ Mặc mỉm cười nói.

"Chuyện gì? Anh cứ việc nói."

"Là liên quan đến vụ án của Tần Phong. Về sau nếu các người cần tiền bạc phá án, trực tiếp đến tìm tôi, không cần quấy rầy Tần Phong nữa."

"Vụ của Tần tiểu thư? Tôi biết rồi."

"Điều tra tới đâu rồi?" Lâm Vũ Mặc quan tâm hỏi.

"Đã tra ra án này có liên quan đến Hắc Long Bang, hiện tại cảnh sát đang toàn lực truy xét việc bọn họ rửa tiền. Thật ra là bạn bè của Tần tiểu thư giúp đỡ, bọn họ muốn thay Tần tiểu thư báo thù. Cho nên chúng tôi cũng chưa nhúng tay vào. Chỉ là nghe nói gần đây vì tiền của vãn, nhu cầu cấp bách bạn bè của Tần tiểu thư cần món tiền lớn. Đương nhiên biết người kia trốn thoát được, cũng rất nhiều người chạy trốn ra nước ngoài. Chúng tôi bây giờ đã tra ra một tên chạy trốn đang cố gắng từ trong miệng anh ta lấy thông tin."

Đối phương nói, Lâm Vũ Mặc cũng nhớ kỹ trong lòng: "Chỗ của anh hiện tại thiếu hụt tiền bạc sao? Nếu như thiếu cứ việc đến tìm tôi."

"Tôi biết rồi."

"Chờ tin tức tốt của anh." Lâm Vũ Mặc cười nói.

"Nhất định!"

Hôm nay Lâm Vũ Mặc bởi vì có một đàm phán, rất khuya mới có thể trở về, Tần Phong đang ở nhà quét dọn vệ sinh, hông của cô mặc tạp dề, trên đầu đeo mũ y tá, tạo hình một cô hầu gái xinh đẹp.

Trong phòng bếp hầm một nồi thịt, mùi thơm nồng nặc kia bay trong không khí, làm cho người ta muốn ăn nhiều hơn. Tần Phong đã làm xong bữa ăn tối, chỉ chờ Lâm Vũ Mặc sau khi trở về ăn.

Tần Phong vừa lau cái bàn, vừa ngâm nga bài hát, chính mình thoải mái vui vẻ làm công việc.

Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

"Mặc thế nào sớm như vậy sẽ trở lại rồi sao?" Tần Phong thả khăn lau trong tay, đứng lên, nhẹ nhàng chạy về phía cửa. Còn chưa mở cửa, cô liền bắt đầu vui mừng hô: "Mặc, anh đã về"

"Rồi." Chữ còn chưa thoát thành lời, Tần Phong liền ngậy ngấn cả người, bởi vì người đứng ngoài cửa không phải Lâm Vũ Mặc, mà là một người phụ nữ ăn mặc sành điệu. Người phụ nữ này nhìn qua bộ dạng cô ta khoảng ba mươi tuổi, rất diễm lệ. Trên người của cô mặc toàn quần áo hàng hiệu, trên cổ mang một sợi dây chuyền kim cương chói mắt, vừa nhìn liền biết nó có giá trị xa xỉ.

"Xin xin hỏi cô tìm ai?" Tần Phong nhìn chằm chằm cô ta giống như chưa lần nào gặp qua người đẹp, bồn chồn hỏi.

Người phụ nữ đẩy Tần Phong ra, ngạo mạn đi vào trong nhà.

"Ai! Tôi hỏi cô đây? Sao cô không trả lời? Chẳng lẽ cô không biết tự xông vào nhà dân là phạm pháp sao?" Tần Phong chạy đến trước mặt người phụ nữ kia, đưa ra hai cánh tay chặn lại đường đi của cô ta.

"Tự xông vào nhà dân? Tôi ? Hừ! Thật là chuyện cười!" Người phụ nữ kia nhìn Tần Phong từ trên xuống dưới, mặt khinh thường đẩy thân thể Tần Phong ra, đi thẳng vào.

Tần Phong kéo cánh tay đối phương lại, bất mãn nói: "Tôi nói, người sao không hiểu lễ phép như vậy chứ? Tôi đã cho phép cô vào nhà rồi sao?"

"Tôi vào nhà còn cần cô cho phép sao? Cô tốt nhất đừng chọc giận tôi, có tin tôi lập tức có thể khiến Tiểu Mặc xa thái cô không? Xem cô có tìm được một công việc tốt như vậy không?" Người phụ nữ kia lạnh lùng trợn mắt nhìn Tần Phong một cái. Bộ dạng cô ấy nhưu vậy khiến Tần Phong nhìn cảm thấy rất quen thuộc, giống như nét mặt này cô đã gặp rất nhiều lần.

Hôm nay thật là kỳ quái!

Cô Tần Phong thế nhưng lại đối với một người phụ nữ lần đầu tiên gặp mặt sinh ra cảm giác quen thuộc.

Cô ta rốt cuộc tại nơi nào gặp qua người phụ nữ này?

Cô mới vừa nói Tiểu Mặc là Lâm Vũ Mặc sao?

Nghe giọng điệu của người phụ nữ này giống như cùng Mặc rất quen thuộc!

Bọn họ là quan hệ gì?

Người tình trước kia của Mặc?

Có không?

Nhưng nhìn tuổi của cô ta, nếu so với Mặc lớn hơn mấy tuổi !

Mặc làm sao bụng đói ăn quăng đến mức như vậy?

Lúc cô còn đang ngây ngẩn suy nghĩ, người phụ nữ kia nở nụ cười lạnh đi vào trong phòng khách.

Tần Phong vẫn còn ở trong đầu suy nghĩ về người phụ nữ kia, tuy nhiên nó cái gì cũng không nhớ. Vì vậy cô để ý cũng không chú ý tới người phụ nữ kia, cầm khăn lau trên bàn, tiếp tục hoàn thành công việc, lau khay trà trước sô pha.

Ngồi ở trên ghế sa lon, người phụ nữ kia cao ngạo mà đối với Tần Phong nói: "Cô hầu gái, đi pha tách trà cho tôi."

Thấy Tần Phong nửa ngày cũng không đáp lại, người phụ nữ ngạo người không hài lòng nói: "Ai! Cô hầu gái, lời của tôi cô không nghe thấy sao? Nhanh đi pha trà cho tôi!"

"Hầu gái?" Tần Phong bỗng chần chừ ngẩn đầu, cô ta là đang kêu mình sao? Cô dùng ngón tay chỉ lỗ mũi mình, kinh ngạc hỏi "Xin hỏi cô là đang kêu tôi sao?"

Người phụ nữ kia không vui nhướn mí mắt, mặt châm chọc nói: "Tôi không gọi cô, vậy chứ tôi kêu ai? Trong nhà này chỉ có một mình cô là hầu gái"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

"Tiểu thư, xin cô chờ một chút, tôi đi ngay đây." Tần Phong để khăn lau xuống, lui vào trong bếp.

Cô vừa pha trà vừa len lén nhìn ra ngoài, thấy cô gái lạ kia khoan thai tự đắc, tựa vào ghế salon xem TV, tùy tiện như đang ở nhà mình vậy.

Rốt cuộc cô ta là ai?

Tần Phong bỗng chần chừ nghĩ.

Nhìn bộ dáng cô ta như vậy khẳng định có quan hệ không bình thường với Lâm Vũ Mặc, nếu không cô ấy không thể nào gọi Mặc là Tiểu Mặc được.

Cô nhất định phải thăm dò đối phương một chút, xem xem giữa cô ta và Lâm Vũ Mặc có quan hệ như thế nào?

Nếu như cô ta thật sự là người tình của Lâm Vũ Mặc, cô nhất định sẽ không tha thứ cho hắn.

Hắn đã có Tần Phong cô thì nên đành hoàng một chút, nếu hắn dám giấu cô đi ăn vụng, cô sẽ cho hắn biết tay.

Tần Phong giấu đi nét không vui trên mặt, giả bộ cười cợt, bưng trà đi tới trước mặt vị khách không mời, nịnh hót nói: "Tiểu thư, mời uống trà."

Cô gái kia nhận lấy ly trà từ tay Tần Phong, nhẹ thổi lá trà phiêu du trên mặt, cái miệng nhỏ khẽ nhấp một miếng, sau đó hướng về phía Tần Phong gật đầu một cái: "Ừm, thật không tệ. Lâu rồi tôi không được uống loại trà sao đúng thời lượng như thế này. Cô hầu gái, cô học pha trà từ ai vậy?"

"Hi hi, tiểu thư quá khen, tôi học từ thầy giáo của tôi." Tần Phong cười hi hi lấy lòng nói.

"Thầy giáo cô?" Cô gái kia không hiểu nhìn Tần Phong.

"Vâng, chính là thầy giáo dạy nấu ăn của tôi." Tần Phong cười meo meo nói. "Tiểu thư nhất định là chưa ăn cơm đi?"

"Chưa." Cô gái kia gật đầu một cái, tỉnh tễ thường thức trà.

"Vậy thì mời cô lưu lại nếm thử một chút tài nấu ăn của tôi. Giờ này ông chủ cũng sắp về rồi, chờ hắn trở về, chúng ta cũng nhau ăn cơm." Tần Phong cười nhẹ nói.

"Thấy cô nhiệt tình như vậy, tôi cũng không nỡ từ chối. Vậy tôi ở lại chỗ này ăn cơm." Cô gái xa lạ dường như đang thương thức Tần Phong mà nói.

"Ai nha, tiểu thư chịu ở lại thật là vinh hạnh của tôi." Tần Phong làm bộ hưng phấn đáp.

"Tiểu Mặc đang làm gì? Sao trễ như vậy còn chưa trở lại?" Cô gái nhìn đồng hồ đeo tay một chút, không nhận được hồi Tần Phong. Vừa nói, tay cô vừa vuốt vuốt bả vai, có vẻ như đã mệt mỏi.

“A, hôm nay ông chủ có buổi đàm phán với khách hàng, cho nên sẽ trở về muộn một chút. Cô cố gắng đợi thêm chút nữa.” Tần Phong đi vòng ra phía sau cô gái kia, xoa bóp bả vai cho cô ta.

“Thì ra là vậy.” Cô gái kia nhắm mắt lại, hưởng thụ sự phục vụ của Tần Phong, không tiếp tục nói chuyện nữa.

“Hi hi hi, tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một chuyện được không?” tần Phong đến gần cô gái kia, cười meo meo hỏi.

Cũ gái kia mở mắt, nhíu mày nhìn Tần Phong một chút, lạnh nhạt trả lời: “Nói.”

“Xin hỏi, cô và ông chủ của tôi có quan hệ như thế nào ạ?” Tần Phong cà lăm hỏi.

Cô thật sự sợ nghe được đối phương nói cô ta là người tình của Lâm Vũ Mặc a!

Thượng Đế ơi,

Ngàn vạn lần không được như vậy a!

Trong lòng Tần Phong yên lặng cầu nguyện, hi vọng câu trả lời không phải là điều cô đang lo sợ.

“Quan hệ của tôi cùng Tiểu Mặc như thế nào thì mắc mớ gì đến cô?” Cô gái kia không vui nhìn chằm chằm vào Tần Phong. “Cô có phải đang quản quá nhiều chuyện không, cô hầu gái?”

Tần Phong nghe vậy vội vàng khoát tay, hướng đối phương xin lỗi: “Không phải như vậy, cô đừng hiểu lầm. Tôi chỉ là cảm thấy đáng đáp cô xinh đẹp như vậy, đứng chung một chỗ với ông chủ của tôi thì thực là trai tài gái sắc. Tiểu thư cô không phải người thương của ông chủ đấy chứ?”

Tần Phong nháy mắt hỏi, bộ dáng cô nhìn vô cùng đáng yêu.

“Ha ha ha! Thực buồn cười.” Nghe thấy lời nói của Tần Phong, cô gái kia đột nhiên ôm bụng cười lớn, cười đến mức thiếu chút nữa mắt luôn hình tượng thực nữ.

“Hắc hắc.” Tần Phong xấu hổ cười, không hiểu tại sao cô gái này lại cười to như vậy.

Chẳng lẽ lời cô nói rất khôi hài sao?

“Ha ha ha! Sao cô có thể khôi hài như vậy? Khiến tôi cười đến mức nếp nhăn sắp mọc ra rồi.” Nữ nhân kia nhẹ nhàng lau khóe mắt, buồn cười nói.

“Tiểu thư, tôi nói có gì sai sao?” Tần Phong ngưng ngừng vuốt lại tóc hỏi.

“Tại sao tôi cứ cảm thấy cô có vẻ rất hiểu kì quan hệ giữa tôi và Tiểu Mặc nhỉ?” Cô gái kia đột nhiên nhích tới gần Tần Phong, nở nụ cười xấu xa hỏi: “Không phải cô yêu Tiểu Mặc nhà tôi đi?”

“Nào có.” Tần Phong đỏ mặt phủ nhận. Vì muốn che giấu gương mặt đã đỏ hồng của mình, cô cầm khăn trên bàn lau đi lau lại. Đem ghế sa lon lau không biết bao nhiêu lần.

Cho đến khi cô gái kia giều cọt nói: “Cô hầu gái, ghế sa lon sắp bị cô lau ra da rồi.”

“Ô!” Lúc này Tần Phong mới ý thức được mình đã lau đi lau lại ghế sa lon rất nhiều lần.

Toát mồ hôi.

Hôm nay cô sao vậy?

Đại não hoạt động chậm sao?

“Tôi tên là Lý Hải Vi.” Cô gái kia đột nhiên mở miệng, cười nói.

Tần Phong dựng lỗ tai lên, nghe cô ta nói tiếp, có lẽ cô ta muốn nói cho cô biết quan hệ giữa cô ấy và Mặc rồi.

“Tiểu Mặc là do một tay tôi nuôi lớn.” Cô gái tự xưng Lý Hải Vi cố ý nói không rõ ràng.

Tần Phong chu cái miệng nhỏ nhắn lên, có chút không vui: “Chả trách Lâm Vũ Mặc tham ăn không bỏ xuống được cô gái này, thì ra hai người bọn họ là thanh mai trúc mã.”

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Tần Phong lại càng mất hứng.

Tên Lâm Vũ Mặc này, sao không đem thanh mai trúc mã của hắn dọn dẹp sạch sẽ luôn đi, thế nhưng để cho cô ta chạy đến thị uy với cô.

Là muốn làm cho cô ghen sao?

Đáng ghét!

“Tiểu Mặc là người tôi thương yêu nhất.” Lý Hải Vi bỗng nhiên che miệng cười khẽ một tiếng, sau đó dừng lại không nói tiếp nữa.

Tần Phong nghe đến đây, lập tức vênh tai lên, cẩn thận nghe ngóng tiếp. Còn là người thương yêu nhất, thật là buồn nôn.

“Nó là con trai tôi.” Lý Hải Vi đột nhiên khạc ra mấy chữ.

“Cái gì? Tôi không có nghe lầm đi?” Tần Phong lấy tay móc móc lỗ tai, không thể tin được lời cô gái kia vừa nói.

“Con... con trai.” Cái miệng nhỏ nhắn của Tần Phong mở to, lắp bắp hỏi. “Cô nói Mặc là....?”

“Con trai tôi.” Lý Hải Vi cười giúp cô nói ra câu kế tiếp.

Nghe cô gái kia nói vậy, trong lòng Tần Phong tựa như đang ngồi trên lò xo, từ trên mặt đất nhảy lên không trung.

Ai nha! Thật tốt quá!

Sự thật thế nhưng hoàn toàn khác điều cô nghĩ.

Thật là quá nằm ngoài dự liệu của cô rồi!

Ha ha!

Mặc vẫn là của một mình cô!

Thật là tốt!

Trên mặt Tần Phong lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

“Thì ra là Lâm phu nhân. Là cháu hiệu lầm rồi. Đều do đáng đáp Lâm phu nhân quá trẻ tuổi, khiến cháu tưởng cô chỉ mới ba mấy tuổi.” Tần Phong lập tức lấy lại vẻ tươi cười nói.

Người này có thể trở thành mẹ chồng tương lai của cô, cho nên cần phải cẩn thận lấy lòng a!

“Ba mấy tuổi? Ha ha ha, cái cô gái nhỏ này, miệng thật ngọt. Tiểu Mặc rốt cuộc tìm được cháu ở đâu? Nếu không bảo nó nhường cho ta đi thôi. Cô hầu gái, cháu đi theo ta, ta bảo đảm tiền lương sẽ không ít hơn số Tiểu Mặc cho cô.” Lý Hải Vi cố gắng khuyên Tần Phong đi ăn máng khác.

“Thật xin lỗi, Lâm phu nhân. Cháu phải để phu nhân thất vọng rồi. Cháu là người khi đã nhận ủy thác là sẽ làm đến cùng. Tần Phong đã nhận làm giúp việc cho tổng giám đốc thì sẽ tiếp tục làm cho hắn, không nên vì tiền và thất tín.” Tần Phong lắc đầu nói.

“Không nhìn ra cháu lại trung thành như vậy.” Lý Hải Vi cười nhìn Tần Phong.

“Hắc hắc.” Tần Phong gãi đầu cười khúc khích hai tiếng, liền hướng phòng bếp chạy đi.

Lâm phu nhân này, sao lại giống Lâm Vũ Mặc như vậy nha?

Cũng thích nhạo báng người khác như vậy.

Lúc này, cửa bị người bên ngoài mở ra, Tần Phong chưa kịp chạy vào bếp vội dừng bước, quay đầu nhìn lại, vừa đúng lúc thấy Lâm Vũ Mặc đang đi vào nhà.

Lâm Vũ Mặc bước nhanh về phía Tần Phong, cười lớn nói: “Tiểu Phong Nhi, anh đã về.”

Hắn đang muốn đưa tay ôm lấy Tần Phong, chuẩn bị hạ xuống nụ hôn nóng bỏng đúng tiêu chuẩn, lại bị Tần Phong tránh thoát.

“E hèm!” Tần Phong hướng Lâm Vũ Mặc nháy mắt, ý bảo hắn nhìn về phía sa lon trong phòng khách.

Nhìn đôi mắt Tần Phong chớp chớp liên hồi, Lâm Vũ Mặc không hiểu hỏi: “Tiểu Phong Nhi, em làm sao vậy? Mắt bị rút gân sao?”

“Phi phi phi! Có mắt anh mới bị rút gân!” Tần Phong mắt húng nũng nịu.

“Thật sao? Vậy em xem cho anh một chút đi.” Lâm Vũ Mặc vươn cánh tay, định ôm chặt lấy Tần Phong, nhưng không ngờ có người đã sớm một bước nhào vào lòng hắn.

“A?” Lâm Vũ Mặc kinh ngạc tròn to hai mắt nhìn Tần Phong.

“Ông chủ, mẹ anh chờ đã lâu.” Tần Phong hướng về phía hắn nhún vai một cái, rồi cười nhẹ, xoay người đi vào phòng bếp.

“Tiểu Mặc, sao bây giờ con mới về? Mẹ đợi con đã lâu lắm rồi.” Lý Hải Vi bắt mắt báo oán.

“Con bận việc ở công ty nên về trễ một chút.” Lâm Vũ Mặc đỡ mẫu thân ngồi xuống ghế salon, quan tâm hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây? Ba có biết không?”

“Hừ! Con không cần bảo hắn, nhắc đến hắn ta lại tức giận.” Lý Hải Vi mắt húng nói.

“Ba chọc mẹ tức giận sao?” Lâm Vũ Mặc quan tâm hỏi.

“Còn không là bởi vì đám lão bà cùng đám con gái kia của hắn, bọn họ liên hiệp đối phó mẹ. Nhưng ba con lại không đi trách họ, chỉ biết trách mẹ. Từ bây giờ mẹ không muốn trở về nhà nữa. Tiểu Mặc, mẹ muốn ở đây với con.” Lý Hải Vi thở phào nói.

“Mẹ, con cũng đã sớm nói với mẹ rồi, khi nào mẹ không ở nổi trong căn nhà kia nữa, mẹ có thể đến tìm con, con có thể nuôi mẹ cả đời. Hiện tại nếu mẹ không muốn trở về, vậy thì ở lại đây với con.” Lâm Vũ Mặc ôm bà vai mẹ, thân mật nói.

“Ừm, vẫn là Tiểu Mặc nhà ta ngoan nhất.” Lý Hải Vi ôm lấy đầu Lâm Vũ Mặc đầu, đem hắn như thằng bé mà ôm vào lòng.”

Lâm Vũ Mặc không tự nhiên giùng giởng ngồi dậy: “Mẹ, con không phải đưa bé nữa, mẹ không cần vừa kéo vừa ôm con.”

Nghe thấy lời kháng nghị của con trai, Lý Hải Vi bắt mắt lau mắt. “Ừm, ngay cả con trai cũng bắt đầu ruồng bỏ ta, Lý Hải Vi ta còn sống để làm gì?”

“Mẹ, đừng đùa nữa có được hay không?” Lâm Vũ Mặc bắt đầu đi nói.

“Ai nha! Con trai lớn rồi không cần mẹ nữa.” Lý Hải Vi buồn bã nói.

Lúc này, Tần Phong bụng sườn sào chua ngọt thơm ngào ngạt đi ra khỏi phòng bếp. Cô cười ngọt ngào nói: “Ông chủ, phu nhân, ăn cơm thôi. Có chuyện gì để ăn cơm xong hãy nói.”

“Cô hầu gái, cô không thể đem cơm tới ra sau à? Cũng không để mẹ con ta ôn lại chuyện cũ.” Lý Hải Vi bắt mắt kháng nghị.

“Ai nha, là cháu không đúng, cháu sẽ bụng đồ ăn vào trong ngay.” Tần Phong đang muốn lấy lại đồ ăn trên bàn, nhút nhát nói.

Người mùi thịt lợn lở trước chớp mũi, Vu Hải Vi bị đồ ăn trên bàn hấp dẫn toàn bộ sự chú ý, thấy Tần Phong muốn bụng vào, cô vội vã hô to một tiếng: “Đừng!”

Tần Phong chưa đi xa lại bị Lý Hải Vi gọi lại.

Lý Hải Vi bước nhanh tới bên cạnh bàn ăn, hướng Tần Phong nói: “Cô hầu gái, cháu không phải muốn để cho tôi nếm thử tài nghệ nấu ăn của cháu sao? Còn có món nào ngon, mau bụng ra đi thôi.”

Lâm Vũ Mặc nghe mẹ nói, bồn chồn thay Tần Phong bắt bình, hắn đứng vào bên cạnh cô hỏi: “Em khi nào thì biến thành cô hầu gái rồi.”

“Xế chiều hôm nay. Ha ha ha.” Tần Phong nhỏ giọng trả lời bên tai Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc nhìn mẹ đã sớm khai đĩa, bắt đầu đi nở nụ cười.

Bây giờ thì tốt rồi, trong nhà có hai kẻ dở hơi, hắn còn phải như thế đầu dài dài.

“Tiểu Mặc, sao con còn chưa lại đây ăn cơm? Con mau tới đây nếm thử một chút, món sườn sào chua ngọt này hương vị thật tuyệt, so với khách sạn năm sao còn muốn ngon hơn.” Lý Hải Vi hưng phấn giờ miếng sườn sào, nói với Lâm Vũ Mặc.

“Mẹ. Chuyện này con đã sớm biết. Cô hầu gái của con tay nghề còn giỏi hơn cả đầu bếp khách sạn năm sao.” Lâm Vũ Mặc tự hào nói.

“Tiểu Mặc, hay là con đem cô ấy nhường cho mẹ đi. Mẹ rất thích cô hầu gái này! Chẳng những tay nghề không kém mà miệng còn đặc biệt ngọt, quan trọng nhất là có thể học mẹ vui vẻ. Mẹ muốn có cô ấy.” Lý Hải Vi cười nheo mắt lại.

“Không được. Mẹ muốn cái gì con đều có thể đồng ý duy chỉ có ‘cô hầu gái’ này là không được. Cô ấy là của con, không thể cho người ngoài mượn được.” Lâm Vũ Mặc một hơi cự tuyệt.

Tiểu Phong Nhi là của Lâm Vũ Mặc hẳn,

Mặc kệ là thân thể của cô,

Hay là tài nấu nướng của cô,

Cũng không thể cho người khác.

Cô, chỉ có thể để một mình hẳn thưởng thức.

“Hừ! Keo kiệt!” Lý Hải Vi bắt mẫn hừ nhẹ.

“Nếu mẹ muốn ngày nào cũng được ăn cơm cô ấy nấu, mẹ có thể ở lại chỗ của con. Mẹ, mẹ ném thử món này đi, đây chính là món sở trường của ‘cô hầu gái’ của con.” Lâm Vũ Mặc dụ dỗ, gấp cho bà đầy một bát thức ăn.

“Thật sao? Để mẹ ném thử xem.” Lý Hải Vi gấp miếng thức ăn con trai gấp cho cô lên, hưng phấn thưởng thức. “Ừm, quả là rất ngon miệng a.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bò Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

“Mẹ thích thì ăn nhiều một chút. Mẹ ở chỗ con, con bảo đảm có thể nuôi mẹ vừa mập vừa trắng.” Lâm Vũ Mặc cười nói.

“Con cho mẹ là heo già à? Lại còn vừa mập vừa trắng!” Lý Hải Vi bắt mẫn nói.

“Canh hải sản tới đây.” Đúng lúc này, Tần Phong bung một tô canh đi ra, tô canh bốc hơi nghi ngút, bên trong là hải sản tươi ngon, phong phú. Một mùi thơm đặc biệt lan tỏa trong phòng ăn.

Tần Phong cúi bao tay cách nhiệt ra, múc cho mỗi người một chén canh.

“Cô hầu gái, tài nấu nướng của cháu thật là khá. Cháu thật sự không tính đi ăn máng khác sao? Ta có thể trả lương cho cháu gấp hai lần Tiểu Mặc. Tốt nhất cháu nên suy nghĩ kỹ một chút, lúc nào quyết định thì nói cho ta biết.” Lý Hải Vi cười nói.

“Mẹ! Sao mẹ cứ nghĩ cách đào cột trụ của con nhà? (ý anh ý là mẹ anh cứ nghĩ cách cướp Tần Phong của anh ý) Con cho mẹ biết, góc tường của con rất chắc chắn, mẹ đào cũng không đi đâu.” Lâm Vũ Mặc bắt mẫn kháng nghị, sau hẳn quay lại hỏi Tần Phong. “Có phải vậy không ‘cô hầu gái’?”

“Thật xin lỗi, phu nhân, chính là như vậy. Cháu sẽ không rời khỏi ông chủ.” Tần Phong tỏ vẻ xin lỗi nói.

“Haiz... Xem ra cũng không thể làm gì khác hơn. Vậy thì cháu cứ tiếp tục làm việc ở đây đi.” Lý Hải Vi thất vọng nói.

Trong phòng khách, Lâm Vũ Mặc ôm bà vai mẹ, hai mẹ con ngồi xem tivi. Lúc này, Tần Phong cũng vừa dọn dẹp xong, liền lui xuống, đem phòng khách để lại cho hai mẹ con đã lâu không gặp mặt.

Đêm càng lúc càng khuya, Lý Hải vi rút cuộc cũng thấy mệt mỏi, bà đứng lên.

“Con trai, mẹ buồn ngủ rồi, con xem tiếp đi, mẹ muốn đi ngủ.” Đêm đã khuya, sau khi

Lý Hải Vi hướng con trai đang xem ti vi nói xong, liền ngáp đi vào phòng dành cho khách nghỉ ngơi.

Lúc này, Lâm Vũ Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Ai!

Có mẹ ở đây, Tiểu Phong Nhi liền không cho hắn chạm vào, cả đêm chưa nhận được một cái hôn nhẹ, thật là chịu đủ hành hạ a!

Mẹ đi ngủ, thật tốt!

Lâm Vũ Mặc rón rén mở cửa phòng Tần Phong ra, thấy Tần Phong vẫn còn ngồi trước máy vi tính.

Tiểu Phong Nhi mặc dù có hấn chăm sóc, lại vẫn khổ cực như vậy, hắn nhìn mà thấy đau lòng a!

Từ phía sau ôm lấy cả thân thể Tần Phong vào trong lòng, Lâm Vũ Mặc hôn nhẹ gò má cô, cười nói: “Tiểu Phong Nhi, muộn rồi, nhanh đi nghỉ ngơi thôi.”

“Anh đừng quấy rầy em làm việc.” Tần Phong đưa tay đẩy mặt Lâm Vũ Mặc ra, bất mãn kháng nghị.

“Tiểu Phong Nhi!” Lâm Vũ Mặc bĩu môi nói. “Cả đêm rồi anh còn chưa được ôm em, em lại không thể bày tỏ tình yêu với anh một chút đã đành, bây giờ em thể nhưng cũng không thềm để ý anh!”

“Mặc, em xong ngay đây, đợi em thêm năm phút được không?” Tần Phong in một cái hôn lên mặt Lâm Vũ Mặc thật kêu rồi cười nói: “Anh trước tự mình đi tắm rửa đi, phải thơm ngào ngạt vào, chờ em lát nữa lâm hạnh.”

“Cái gì? Em lâm hạnh anh?” Lâm Vũ Mặc làm bộ tức giận, tròn to hai mắt. “Để xem lát nữa là ai lâm hạnh ai?”

“Hi hi hi, đương nhiên là em lâm hạnh anh rồi!” Tần Phong đóng cửa đầu, há hê nói.

Đột nhiên, Lâm Vũ Mặc đem cả người Tần Phong bế lên, tà mị nói: “Vậy em liền tới lâm hạnh anh ngay bây giờ đi! Anh không chờ được nữa rồi!”

“A!” Tần Phong đột nhiên Lâm Vũ Mặc bế lên làm cho sợ hết hồn, tay nhỏ bé liền không ngừng đập đập lên ngực hắn: “Anh gấp cái gì? Năm phút cũng không chờ được sao?”

“Bọn anh không chờ được. Tiểu Phong Nhi, anh hận bây giờ không thể lập tức vùi vào trong thân thể em.” Lâm Vũ Mặc cười lớn bế cô đi vào phòng tắm

Tần Phong mắc cỡ đỏ mặt, nhìn gương mặt anh tuấn của Lâm Vũ Mặc, nhịp tim từ từ tăng nhanh.

Vừa nghĩ tới chuyện sắp sửa xảy ra, tim cô lại đập nhanh liên hồi không thể khống chế. “thình thịch, thình thịch!”

Đem Tần Phong thả vào bồn tắm lớn, Lâm Vũ Mặc cười tà, chậm rãi cời từng nút áo của Tần Phong, từng viên từng viên một bung ra như muốn hành hạ cô. Cho đến khi một thân hình trắng mịn như bạch ngọc từ từ xuất hiện trước mắt Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc đưa tay vuốt ve gò má cô, một đường đi xuống dưới, nấp mờ nói: “Tiểu Phong Nhi, em thật đẹp!”

Khi bàn tay nóng bỏng của hắn khẽ chạm vào làn da mỏng manh của cô thì miệng cô cũng tràn ra một tiếng rên khẽ: “Ừm, Mặc.”

“Muốn anh sao?” Khóe miệng Lâm Vũ Mặc nhếch lên, cười tà mị hỏi.

“Mặc, nhanh lên một chút!” Đôi con ngươi vút sáng mê người của cô lúc này đang nhìn chăm chăm vào hắn, cô đứng trong bồn tắm lớn hướng Lâm Vũ Mặc khẽ kêu.

“Ha ha ha. Em yêu, anh tới ngay.” Lâm Vũ Mặc mắt không chớp nhìn thân thể đã sẫm đỏ ửng của Tần Phong, cười tà, kéo áo sơ mi của mình xuống. Đúng lúc bàn tay to của hắn sắp sửa cời đai lưng ra, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Lý Hải Vi: “Tiểu Mặc, con ở chỗ nào. Nhanh ra ngoài này một lát, tiểu Mặc.”

Lâm Vũ Mặc bắt đắc dĩ cài lại thắt lưng, nhặt áo sơ mi khoác lên người, hướng Tần Phong xin lỗi nói: “Tiểu Phong Nhi thân ái, chờ anh một lát, anh lập tức quay lại ngay.”

Nói xong, hắn ôm lấy Tần Phong, in một nụ hôn lên môi cô rồi mới không cam lòng buông cô ra, đi ra ngoài mở cửa.

Lâm Vũ Mặc sau khi mặc xong áo sơ mi mới mở cửa phòng Tần Phong ra, thì thấy Lý Hải Vi đã đứng trước cửa phòng, đang muốn gõ cửa. Hắn nhanh chóng đem cửa đóng lại, đem mẹ chắn ở ngoài cửa.

“Tiểu Mặc, sao con lại ở trong phòng cô hầu gái?” Vu Hải Vi bồn chồn hỏi.

Lâm Vũ Mặc bị bà hỏi vậy, có chút xấu hổ cười hắc hắc hai tiếng: “Hắc hắc, mẹ, con nhờ cô ấy đem lại nút áo.”

“A!” Lý Hải Vi nhìn áo sơ mi của con trai, hỏi: “Đom xong chưa?”

“Xong rồi ạ. Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì?” Lâm Vũ Mặc quan tâm hỏi.

“Tiểu Mặc.” Lý Hải Vi nhào vào trong ngực hắn, lo lắng nói: “Một mình mẹ không ngủ được.”

“Vậy mẹ còn dám rời nhà trốn đi? Nếu mẹ không thể rời bỏ ba, liền ở bên cạnh hắn, đừng chạy nữa!” Lâm Vũ Mặc vỗ lưng mẹ, trấn an.

“Ai không thể rời bỏ hắn? Mẹ chỉ là không quen giường mà thôi. Ngủ một mình thật cô đơn, con trai, mẹ muốn ngủ với con.” Lý Hải Vi ngẩng đầu lên, hướng con trai làm nũng.

“Mẹ, mẹ làm ơn tỉnh táo lại đi được không? Con đã hai mươi tám tuổi rồi, không còn là đứa trẻ tám tuổi nữa mà có thể ngủ chung một giường với mẹ!” Lâm Vũ Mặc khẽ than.

“Mẹ mặc kệ! Mẹ muốn ngủ với con.” Lý Hải Vi không đồng ý nói.

“Không được! Mẹ nhanh một chút trở về phòng đi!” Lâm Vũ Mặc đẩy mẹ hắn đi về hướng phòng dành cho khách

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Editor: Sendyle

"Úmnh sao tôi lại đáng thương như vậy chứ? Ông xã không quan tâm, con trai bảo bối cũng không cần tôi nữa rồi! Các người đều đi đi, tôi là người không có người thương không có người yêu mà." Lý Hải Vi nén nước mắt khóc nói.

"Mẹ! Là mẹ từ mình bỏ ba đi, cũng không cần giả bộ đáng thương. Mẹ trở về phòng nghỉ ngơi đi, nếu không đừng trách con không lưu mẹ lại!" Lâm Vũ Mặc uy hiếp mẹ.

"Úmnh! Mẹ biết rồi, con trai có người yêu liền quên mẹ. Thà ở trong phòng người ta, cũng không chịu theo mẹ. Mẹ đúng là người mẹ thất bại a." Mặt Lý Hải Vi lộ dáng vẻ đáng thương, buồn bã than thở.

"Mẹ, mẹ tha cho con đi!" Lâm Vũ Mặc vuốt vuốt cái trán, bắt đắc dĩ nói. "Mẹ biết rõ con cùng ba yêu mẹ như thế nào, không cần phải than oán như thế."

"Tiểu Mặc nếu yêu mẹ, sẽ theo mẹ." Lý Hải Vi nói rộng cặp mắt chờ mong nói: "Đi, bồi mẹ ngủ."

Lâm Vũ Mặc bắt đắc dĩ bị mẹ kéo vào trong phòng, anh ta quay đầu lại nhìn cửa phòng Tần Phong, thật muốn tránh thoát khỏi cánh tay mẹ, chạy đến bên người tiểu Phong Nhi a.

Nghe được tiếng Lâm Vũ Mặc đóng cửa, Tần Phong tự mở máy nước nóng, một mình hướng về phía tắm.

Cô phát giác mình càng ngày càng không thể rời bỏ Lâm Vũ Mặc. Nghe cuộc đối thoại của hai mẹ con ngoài cửa, cô thậm chí có loại cảm giác đau lòng khi người yêu bị người ta đoạt đi. Mặc dù người cướp đi Mặc là mẹ của anh, cô vẫn có một loại cảm giác chua xót trong lòng khó tả.

Cô muốn đem Lâm Vũ Mặc buộc ở bên người, không để cho anh ta cùng với bất kỳ người phụ nữ nào tiếp xúc.

Đây chính là đồ kị sao?

Đây chính là tham muốn chiếm giữ sao?

Xem ra chính bản thân cô không hề phát giác chẳng những đem Lâm Vũ Mặc trở thành một người bảo hộ, mà con đem anh trở thành người đàn ông của mình.

Lâm Vũ Mặc,

Là người đàn ông của Tần Phong cô,

Là người yêu của Tần Phong cô,

Những người phụ nữ khác đừng mơ tưởng cướp anh ra khỏi cô,

Anh ta đời này đều là của cô rồi.

Cô sẽ nắm anh ta thật chặt,

Không cho bất kì người phụ nữ nào có thể đến gần anh.

Vội vã tắm rửa sạch sẽ, Tần Phong lại ngồi trước máy vi tính, đem công việc còn lơ dờ làm xong.

Nhưng chuyện mới vừa rồi làm cho cô một chút tâm tình làm việc cũng không có.

Tắt máy vi tính, bò lên giường, Tần Phong trần trọc trở mình, không cách nào ngủ được.

Vì cái giường trong lúc bất chợt trở nên thật to, lớn như vậy cũng đem cô che mắt.

Cảm giác bất lực cô đơn nằm trên chiếc giường lớn, tâm tình cô lúc này mang một cảm giác mất mát khác thường.

Lâm Vũ Mặc sau khi rời đi, làm cho cô cảm thấy thật cô đơn, phải chăng cô cũng biến thành giống như Lâm phu nhân vậy, mất đi người yêu ấm áp ôm trong ngực, thế nào cũng không ngủ được.

Cô chợt bắt đầu ghen tỵ với Lâm phu nhân,

Có thể danh chánh ngôn thuận ôm con trai của mình.

Mà cô,

Tần Phong,

Lấy thân phận gì sống ở bên cạnh Lâm Vũ Mặc đây?

Cô hầu gái?

Tiểu tình nhân?

Bạn giường?

Còn là người yêu của Lâm Vũ Mặc?

Vô nghĩa!

Giống như thân phận nào cô cũng đều có, nhưng chẳng có thân phận nào giúp cô có thể giữ Mặc ở bên cạnh mình mãi mãi.

Cô bây giờ đột nhiên muốn trở thành người yêu của Lâm Vũ Mặc,

Một đời chỉ yêu một người!

Không vì tiền bạc,

Không vì danh lợi,

Chỉ vì tình yêu!

Thì ra bất tri bất giác, mình đã thương anh ta sâu như thế.

Yêu đến tận xương tủy!

Nghĩ muốn cô buông tay cũng không được rồi !

Thật hy vọng Mặc có thể sống ở bên cạnh mình cả đời,

Cô không muốn Mặc giống như Đường Chá, một mình rời đi, sau đó chẳng quan tâm gì đến cô nữa.

Vừa nghĩ tới loại khả năng kia, trong lòng của cô chính là một hồi đau nhói.

Không!

Cô không cần như vậy!

Cô muốn Mặc vĩnh viễn bên cạnh cô!

Vừa nghĩ tới Lâm Vũ Mặc đang ôm mẹ mình, an ủi, trong lòng Tần Phong sinh ra một hồi khổ sở, mặc dù Lý Hải Vi là mẹ của anh, nhưng cô cũng ghen tỵ với bà ấy.

Cô muốn vọt vào trong phòng Lý Hải Vi, đem Lâm Vũ Mặc đoạt lại.

Nhưng ở trong mắt của Lâm phu nhân, mình chẳng qua chỉ là một cô hầu gái, cô lấy thân phận gì đem Mặc đoạt lại chứ?

Ở trong phòng Lý Hải Vi, Lâm Vũ Mặc ngồi ở bên giường mẹ, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng của bà, tốn nhiều hơi sức mới dụ dỗ Lý Hải Vi ngủ.

Ai

Mẹ anh ta,

Không thể rời bỏ ba,

Yêu ba,

Uất ức cam chịu để bản thân trở thành người phụ nữ không danh không phận để được ở gần bên cạnh chồng mình.

Vì mẹ lớn không thể vì Lâm gia sinh hạ một người thừa kế, mới miễn cưỡng đồng ý cho mẹ con bà vào cửa Lâm gia.

Nhưng mẹ ở trong căn nhà kia cuộc sống rất khổ cực, mẹ lớn cùng với con gái của bà ta luôn chê cười bà.

Trong lòng mẹ uất ức không cách nào bày tỏ với ba, chỉ có thể chôn ở trong lòng.

Mà ba bởi vì tự giác thẹn với bà xã của ông cùng con gái, cho nên không muốn gây khó khăn cho họ, chỉ có thể ở âm thầm đau lòng thay cho mẹ.

Nhưng trong lòng của mẹ vẫn có uất ức.

Xem ra, rốt cuộc uất ức cũng bộc phát, cho nên mới chịu bỏ ba, chạy đến ở với anh ta.

Không biết ba đối với hành động của mẹ sẽ có phản ứng gì.

Vừa nghĩ tới ba sẽ có vẻ mặt khản trương, Lâm Vũ Mặc không khỏi khẽ nở nụ cười.

Anh ta rất mong đợi thấy một Lâm Ngao lãnh khốc trở thành một chú chó con, bộ dạng đuổi theo sau lưng mẹ cầu xin tha thứ.

Nhất định sẽ rất hứng thú!

Anh ta đang rất chờ mong xem kịch vui!

Lặng lẽ rời khỏi gian phòng của mẹ, Lâm Vũ Mặc nhanh chóng chạy về phòng Tần Phong.

Thấy tiểu Phong Nhi cau mày, đang lo lắng, Lâm Vũ Mặc cười tà nhào tới: "Tiểu Phong Nhi, anh đã trở về."

Nệm bởi vì động tác của anh trên dưới đung đưa.

"Anh không phải ở bên cạnh mẹ mình sao, tới đây làm gì?" Tần Phong nhìn chằm chằm Lâm Vũ Mặc, bắt mắt nói.

Lâm Vũ Mặc cúi trước mặt Tần Phong, không ngừng ngửi, trong miệng xấu xa nói: "Kỳ quái, ở đâu ra một dòng mùi dấm chua ồ!"

"Ghét!" Tần Phong đưa tay đập vào ngực Lâm Vũ Mặc, cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ai ghen với anh?"

Lâm Vũ Mặc cầm hai tay của Tần Phong, đặt ở bên môi hôn nhẹ nói: "Không phải là tiểu Phong Nhi sao? Hắc hắc he he! Em cũng không cần phủ nhận."

"Hừ!" Tần Phong mặc dù trong miệng hừ nhẹ, nhưng thân thể cũng không bài xích Lâm Vũ Mặc, cô tiến sát vào trong ngực Lâm Vũ Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Editor: Sendyle

Thật sự rất ảm áp!

Có Lâm Vũ Mặc bên cạnh, chiếc giường này cũng không cảm thấy lớn như vậy.

Tay nhỏ bé của cô ôm hông Lâm Vũ Mặc thật chặt, không muốn buông tay. Lâm Vũ Mặc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong lên, cười tà nói: "Tiểu Phong Nhi, còn nhớ lời em vừa nói không?"

"Nói cái gì?" Tần Phong ngẩng đầu lên, si ngốc nhìn đôi mắt sáng tuấn lãng của Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc đột nhiên cúi người thấp trước mặt Tần Phong, cười nói: "Em mới vừa nói, muốn ‘yêu’ anh mà! Nhanh hành động một chút đi, anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Ha ha ha!"

"Sắc lang!" Tần Phong đỏ mặt nũng nịu.

"Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc hả hê cười lớn, đem hai người lột sạch sẽ. Lật người lại, Lâm Vũ Mặc nằm ngang xuống, để Tần Phong ngồi trên người mình, trong mắt của anh ta tràn đầy chờ mong, tà mị mà cười nói: "Yêu anh đi! Tiểu Phong Nhi, hung hăng giãy xéo anh! Càng ‘dùng sức’ càng tốt! Ha ha ha!" Ngồi ở trên người Lâm Vũ Mặc, Tần Phong cảm thấy tiền thoải lưng nan.

Mỗi lần đều là Lâm Vũ Mặc chủ động, cô chưa từng chủ động như thế này. Ngồi ở trên người của anh ta! Loại tư thế này khiến cô thật là mắc cỡ a! Cô không biết làm sao vì mắc cỡ mà ngăn người ra, thật muốn tìm một chỗ mà trốn.

"Tiểu Phong Nhi, bắt đầu a! Anh đã chuẩn bị xong." Lâm Vũ Mặc nâng thân thể Tần Phong lên, để cô ngồi lên nơi căng cứng của mình.

Tựa như cảm giác thăng hoa, giác quan Lâm Vũ Mặc nhanh chóng bị một niềm hạnh phúc cùng thỏa mãn lấp đầy.

Thật thoải mái a!

Tay nhỏ bé của Tần Phong ngưng ngừng đặt trước ngực Lâm Vũ Mặc, cảm thấy thân thể không còn là của mình, loại cảm giác xa lạ khác thường chiếm cứ lòng cô, làm cho nhịp tim của cô trở nên thất thường.

Cơ thể bị lấp đầy, vòng eo bị bàn tay Lâm Vũ Mặc vững vàng nắm, cô chỉ có thể theo bàn tay Lâm Vũ Mặc khẽ lên khẽ xuống mà vận động không ngừng. "A tiểu Phong Nhi ‘dùng sức’ nữa a, hung hăng, không phải sợ làm hư anh!"

Lâm Vũ Mặc vừa thở hổn hển, vừa lớn tiếng nói. Nghe được lời nói Lâm Vũ Mặc, mặt của Tần Phong càng đỏ hơn.

Cô chỉ cảm thấy thân thể Lâm Vũ Mặc càng không ngừng đẩy lên trên, mình tựa như một chiếc thuyền nhỏ đang trôi trên sóng biển cuộn cuộn, chỉ có thể theo hướng gió mà trôi đi.

"A Mặc ... thật sâu!" Tần Phong rốt cuộc không chịu nổi thốt lên. "Ha ha ha, còn có sâu hơn đây!" Lâm Vũ Mặc nói xong, gia tốc chạy nước rút, Tần Phong chỉ có thể không ngừng hô hào, yêu kiều theo từng đợt sóng tình.

Chỉ có trầm luân, Trầm luân trong sự kích thích của Lâm Vũ Mặc khơi lên, Mặc cho hưng phấn truyền khắp đầu óc của cô, Mặc cho lửa nóng tràn lan toàn thân của cô!

Sáng sớm Tần Phong dậy sớm làm điểm tâm, lúc cô đang bận rộn, chuông cửa đột nhiên vang lên.

"Sớm như vậy, ai tới nhỉ?" Tần Phong bồn chồn rửa tay sạch sẽ đi đến mở cửa. Cô vừa mới mở cửa ra, người ngoài cửa liền đẩy cửa xông vào, không thèm quan tâm đến cô liền đi thẳng vào trong nhà.

"Này tiên sinh, người là ai? Tại sao có thể xông vào nhà người khác như vậy chứ?" Tần Phong ngăn người đàn ông đang muốn mở cửa phòng mình lại, trừng mắt hỏi.

Hiện tại Mặc vẫn còn ở trong phòng cô, trên đất quần áo của hai người còn vương vãi khắp nơi, cô sao có thể để cho người đàn ông xa lạ này xông vào phòng của mình được chứ?

Người đàn ông kia lạnh lùng lườm cô một cái, khí thế kia thật giống như Quân Vương cổ đại một dạng, tràn đầy bá đạo cùng cuồng ngạo.

Phát hiện ánh mắt người này vô cùng cứng rắn, lông mày tỏ rõ người này cuồng ngạo như thế nào, mắt anh ta trừng trừng nhìn cô nói cho Tần Phong biết người này hiện tại đang một bụng lửa giận.

Người đàn ông này xem ra thật dọa người! Cô thật sợ lửa giận của người này sẽ liên lụy mình, nhưng anh ta xông vào nhà Mặc, cô phải ngăn anh ta lại.

"Cô hầu gái, bà xã tôi ở nơi nào?" Người đàn ông cường thế đột nhiên mở miệng hỏi, giọng nói vẫn như cũ tràn đầy bá đạo.

"Bà xã ngài?" Tần Phong mở tròng hai mắt, cười mi mi nói: "Vị tiên sinh này, ngài tìm bà xã nên về nhà mình mà tìm.

Sao lại chạy tới nơi này tìm? Hi hi hi, nơi này làm sao có bà xã của ngài a!"

"Nói nhảm! Nếu còn nói thêm lời dư thừa tôi sẽ đuổi việc cô!" Người đàn ông cường thế hung hăng trợn mắt nhìn Tần Phong một cái, không vui nói.

"Hi hi hi! Tôi nói vị lão tiên sinh này, ngài có quyền gì xa thải tôi nha? Tôi chính là người Lâm Vũ Mặc thuê, nên không có quan hệ gì với ngài?" Tần Phong che cái miệng nhỏ nhắn cười nói.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong tràn đầy nhạo báng mình, khuôn mặt người đàn ông tràn đầy vẻ tức giận, ông ta từng bước một tiến tới gần Tần Phong, tựa vào trước mắt cô âm ngoan nói: "Dựa vào tôi là cha Lâm Vũ Mặc! Lý do này được chứ!"

"À?" Mặt Tần Phong choáng váng sững sờ tại chỗ, thì ra người đàn ông này là cha của Mặc, không trách được một thân bá đạo cùng khí thế cuồng ngạo kia, xem ra Mặc cuồng ngạo như thế là di truyền từ cha của anh.

Trong lúc Tần Phong đang ngây ngẩn trong mớ suy nghĩ của mình, Lâm Ngạo đã đẩy cửa phòng Tần Phong ra.

"Ai nha, tiên sinh, đừng!" Tần Phong còn muốn ngăn trở hành động của ông ta nhưng không kịp rồi.

Chỉ thấy bên trong Lâm Vũ Mặc mới vừa rời giường, y phục còn chưa kịp mặc, liền bị Lâm Ngạo bắt quả tang.

"Cha, sao người lại tới đây?" Lâm Vũ Mặc một chút bộ dạng lúng túng cũng không có, mặt thoải mái hỏi.

"Con bất hiếu, mau nói cho ta biết Hải Vi ở căn phòng nào?" Mặt Lâm Ngạo không thay đổi hỏi, nhưng mà âm thanh của ông ta lúc này ít nhiều để lộ ra vẻ lo lắng.

"Mẹ? Cha, bà không phải nên đi cùng với cha sao?" Lâm Vũ Mặc vừa mặc quần áo, vừa hài hước trả lời.

"Ít khua môi múa mép đi!" Lâm Ngạo cảm tức quá, "Con không nói cho ta biết, ta từ mình tìm, nếu ta tìm được xem ta như thế nào thu thập người!" Lâm Vũ Mặc bị tiếng hô của Lâm Ngạo bung lỗ tai, cười hi hi lấy nói: "Ai nha, cha bớt giận, mẹ đang ở căn thứ ba trong nhà đấy. Cha mau đi đi."

"Hừ!" Lâm Ngạo hừ lạnh một tiếng, liền hướng gian phòng Lâm Vũ Mặc nói đi tới. "Cha, mẹ ngày hôm qua khóc một đêm Cả đêm cũng không ngủ ngon! Hiện tại đang rất đau lòng !" Lâm Vũ Mặc ý xấu nói.

Lâm Ngạo nghe vậy lập tức xoay người lại, trợn mắt nhìn Lâm Vũ Mặc một cái: "Vậy người còn không an ủi mẹ mình, lại ở trong phòng phụ nữ vui đùa?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Editor: Sendyle

Lời nói của Lâm Ngạo khiến Tần Phong đứng bên cạnh không dám lên tiếng khuôn mặt nhỏ nông ta trở nên đỏ bừng, lần này xong rồi, Lâm phụ đã nhìn ra quan hệ giữa cô cùng Mặc rồi.

Thật là mắc cỡ a!

"Hắc hắc he he con nào có?" Lâm Vũ Mặc tự giác đuổi lý nguy biện.

"Hừ! Con bất hiếu!" Lâm Ngạo lạnh lùng liếc khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của Tần Phong một cái, "Ánh mắt không tề, làm cho người ta nhìn thoải mái."

"Ha ha ha, cảm ơn cha." Lâm Vũ Mặc nghe lời cha mình hả hê nở nụ cười.

Lâm Ngạo cũng không để ý tới Lâm Vũ Mặc, liền hướng gian phòng bà xã đi tới.

Chỉ thấy ông ta nhẹ nhàng gõ cửa, lặng lẽ đi vào trong phòng.

Nhìn bộ dáng thận trọng của cha mình, Lâm Vũ Mặc cười trộm kéo tay nhỏ bé của Tần Phong, hướng cửa phòng Lý Hải Vi đi tới.

"Mặc, anh làm gì đấy?" Tần Phong không hiểu hỏi. Tinh thần của cô còn chưa từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại.

"Hừ! Đừng lên tiếng!" Lâm Vũ Mặc đem ngón tay ngăn ở bên môi Tần Phong, cười mi mi nói, "Đừng để bọn họ nghe được."

Lâm Vũ Mặc để lỗ tai gần cửa phòng, nghe âm thanh trong phòng.

Tần Phong buồn cười nhìn Lâm Vũ Mặc. Người này, bộ dạng anh lúc này giống một đứa bé, lăm lăm nghe lén trước cửa phòng cha mẹ mình kia.

"Chính anh tự nghe đi, em đang vội!" Tần Phong cười nhẹ nói, xoay người rời khỏi.

"Đừng, em cũng nghe một chút đi, rất thú vị." Lâm Vũ Mặc một tay kéo lấy cô trở lại.

Chỉ nghe bên trong truyền đến âm thanh Lâm Ngao: "Vợ yêu, là anh."

"Anh đến đây làm gì? Trở về bên cạnh vợ và con của anh đi! Lý Hải Vi tôi với anh không có bất cứ quan hệ gì!"

"Đừng như vậy, vợ yêu, anh sai rồi, em tha thứ cho anh đi."

"Anh có lỗi gì? Người sai là tôi! Là tôi năm đó có mắt như mù rồi, mới đi theo anh! Tôi bây giờ đã tỉnh táo, không muốn bị anh lừa gạt."

"Vợ yêu, ngoan, đừng nóng giận a! Nếu không, em đánh anh mấy cái cho hả giận."

"Đánh anh? Tự làm đau tay mình!"

"Vậy tự anh"

"Đừng! Làm sao anh lại dùng sức đánh mình như vậy chứ? Nhìn anh đi, mặt đỏ rần như vậy kìa."

"Bà xã em không còn giận anh nữa phải không?"

"Hừ!"

"Vợ yêu, về sau không nên tùy tiện rời khỏi anh, có được hay không? Anh rất nhớ em, nghĩ đến em tâm cũng rất đau đớn."

"Đáng đời anh!"

"Bà xã vẫn còn ở giận anh à? Vậy anh đánh tiếp đến khi nào bà xã không tức giận mới thôi."

"Đừng á!"

"Bà xã em vẫn còn yêu thương anh ta có phải hay không?"

"Người nào đau lòng vì anh chứ? Em chỉ không muốn người ta mắng em ngược đãi chồng mình. Ừm"

Tiếp đó, một hồi lâu không nghe được đối thoại của hai người, chỉ còn lại tiếng thở dốc cùng rên rỉ không ngừng từ trong nhà truyền tới.

"Ha ha ha! Tiểu Phong Nhi, chuyện sau nhi đồng không nên nghe rồi. Đi thôi, em đi nấu cơm đi, anh rất đói." Lâm Vũ Mặc nghe thế, hưng phấn kéo Tần Phong rời đi phòng cha mẹ.

Thật là một đôi vợ chồng thú vị a!

Người đàn ông cuồng ngao cùng bá đạo như vậy nhưng trước mặt bà xã của mình thế nhưng lập tức biến thành một chú chó nhỏ, tận tâm lấy lòng vợ yêu của mình.

Bất kì ai cũng thấy được, Lâm Ngao rất thích Lý Hải Vi.

Trong lòng Tần Phong thật hâm mộ tình cảm hai người kia a!

Nếu khi mình già, cũng có một tình yêu ngọt ngào như thế, thật là hạnh phúc biết dường nào!

Trong đầu Tần Phong đột nhiên hiện ra hình ảnh mái đầu bạc trắng của Lâm Vũ Mặc, ngồi ở trước bàn ăn hô to: "Tiểu Phong Nhi, anh đói rồi, mau nấu cơm cho anh ăn!"

"Hi hi hi, được như vậy thật tốt. Không biết hai chúng ta có thể bên cạnh nhau đến già không?" Tần Phong có chút chán nản nghĩ đến.

Mình chỉ là người tình của Lâm Vũ Mặc, mà phụ nữ bên cạnh anh nhiều như thế, tình yêu của anh ta dành cho mình có thể duy trì bao lâu đây?

Cô thật lo lắng, nếu có một ngày Lâm Vũ Mặc biến mất, cô có thể chịu đựng được không?

Trong sinh mệnh của cô, đã mất đi quá nhiều người thân cùng bạn bè, cô không muốn mất đi bất kỳ một người nào nữa.

Cho đến khi hai người bọn họ ăn điểm tâm xong, cũng không thấy Lâm Ngạo cùng Lý Hải Vi ra khỏi cửa phòng.

Từ trong phòng Lý Hải Vi truyền ra âm thanh mập mờ liên tiếp, không ngừng rơi vào tai Tần Phong, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên đỏ bừng.

Đối với bà xã của mình, thế nào tình lực của ông lại lớn như vậy?

Cũng làm từ sáng rồi, vẫn không xong chuyện!

Tần Phong nháy mắt hỏi Lâm Vũ Mặc: "Mặc, anh nói xem, có nên kêu ba mẹ anh đi ra ăn cơm không?"

"Bé ngoan." Lâm Vũ Mặc nhẹ nhàng ngắt mũi thon của Tần Phong, cười nói: "Hai người bọn họ đang vội làm gì có thời gian mà ăn cơm? Khi nào xong, tự nhiên sẽ đi ra ăn cơm, tiểu Phong Nhi không cần quan tâm thay bọn họ."

Tần Phong nghe rõ lời Lâm Vũ Mặc, trên mặt đỏ ửng sâu hơn.

"Vậy chúng ta liền đi trước thôi." Tần Phong thu thập xong đồ, kéo bàn tay Lâm Vũ Mặc vừa chạy ra ngoài.

Phòng này thật sự để cho cô không ở nổi nữa, thế nào vậy đối với lão nhân thể nhưng lớn như vậy sức lực đâu à? Kêu như vậy vui mừng! Cũng mau đem nóc nhà nhắc lên!

"Ha ha ha! Tiểu Phong Nhi xấu hổ sao?" Lâm Vũ Mặc ôm chặt hông của Tần Phong, vẻ mặt mập mờ hỏi.

"Đi mau á." Tần Phong đỏ mặt nói.

"Cái này thì là gì? Chúng ta buổi tối chiến so với bọn họ còn kịch liệt hơn phải không?" Lâm Vũ Mặc ở trên môi Tần Phong hôn, tà mị cười lên.

"Da mặt thật dày!" Tần Phong đẩy Lâm Vũ Mặc ra, thẹn thùng chạy ra ngoài.

"Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc hà hê đuổi theo.

Ngồi vào trong xe, Tần Phong đối với Lâm Vũ Mặc nói: "Mặc, anh để em tự đón xe bus đi học viện là được, anh hôm nay công việc bận rộn như vậy, cũng không cần đưa em đi."

"Vậy làm sao có thể? Anh sao có thể đem tiểu Phong Nhi đến bến xe chứ? Anh không muốn để cho em cùng người khác chen chút trên xe buýt." Lâm Vũ Mặc lắc đầu một cái, cười nói.

"Sẽ không làm trễ nãi công việc của anh chứ?" Tần Phong lo lắng nói, "Buổi sáng không phải anh còn có một hội nghị quan trọng sao?"

"Không sao, tiểu Phong Nhi. Nếu như anh đến trễ, cứ để bọn họ chờ mấy phút, anh là tổng giám đốc, ai dám có ý kiến với anh, anh liền khai trừ người đó." Lâm Vũ Mặc chẳng hề để ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tần Phong bắt đầu đi, lắc đầu một cái: "Lâm đại tổng giám đốc, anh làm như thế này thật không ổn a! Các nhân viên khác sẽ có ý kiến, em nghĩ anh vẫn nên dừng lại ở trạm xe buýt phía trước đi, em đã quen ngồi xe buýt đi làm rồi."

"Tiểu Phong Nhi, anh làm sao nỡ để em chịu khổ như vậy, hơn nữa anh muốn ở bên em nhiều thêm một chút." Lâm Vũ Mặc vừa lái xe, vừa buồn bã nói. "Anh thật muốn mang theo Tiểu Phong Nhi bên người, từng giây từng phút không chia lìa."

"Hi hi hi, cũng không phải là cả đời không thấy mặt, anh có cần khoa trương thế không?" Tần Phong cười duyên nói.

“Lại một ngày không thể gặp nhau! Haiz... anh không muốn em đi học, nếu em đi học anh sẽ không được gặp em một ngày. Một mình anh ở công ty thật nhàm chán, nhớ em cũng chỉ có thể nhìn hình em trên di động.” Lâm Vũ Mặc oán trách nói. Sau khi cô chấp nhận hắn, hắn mới biết cô là sinh viên một trường đại học danh tiếng.

“Em cũng sẽ nhớ anh!” Tần Phong dựa vào trước ngực Lâm Vũ Mặc, vẻ mặt hạnh phúc nói.

“Cô bé ngoan, đây là phần thưởng.” Lâm Vũ Mặc đột ngột dừng xe ở ven đường, hướng về phía Tần Phong hạ xuống một nụ hôn nóng bỏng.

“Đừng a! Sẽ có người nhìn thấy.” Tần Phong ngượng ngùng đẩy đẩy thân thể Lâm Vũ Mặc ra.

Trên đường dành cho người đi bộ, người đến người đi, nếu họ nhìn thấy anh và cô hôn nhau thì sẽ mắc cỡ thế nào nha!

“Ha ha ha, chúng ta sống chung cũng đã hơn hai tháng, sao em vẫn dễ xấu hổ như vậy?” Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo nở nụ cười.

Kể từ khi hắn và Tiểu Phong Nhi ở chung một chỗ, mỗi lần vận động, Tiểu Phong Nhi của hắn đều xấu hổ đến đỏ mặt. Vô luận là làm bao nhiêu lần, cô cũng không sửa được cái tật hay xấu hổ này. Nhưng mà hắn lại thích nhất bộ dạng khi đỏ mặt của cô, vừa kiêu diễm lại mê người như vậy.

“Có ai da mặt dày giống anh không?” Tần Phong tròn tròn mắt, hướng Lâm Vũ Mặc ra lệnh: “Lái xe, anh nhanh lên một chút a, nếu không em sẽ tới trễ.”

“Tuân lệnh, bảo bối!” Lâm Vũ Mặc cười khởi động xe, tăng tốc hướng học viện đi tới.

Vài phút sau, một chiếc xe hơi sang trọng, cao cấp dừng lại trước cửa học viện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Lâm Vũ Mặc tiêu sái đi ra khỏi xe, vòng qua cửa bên kia, tràn đầy phong độ giúp Tần Phong mở cửa xe.

Sau khi đỡ Tần Phong xuống xe, Lâm Vũ Mặc liền nhiệt tình hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tần Phong ngay trước mặt đông đảo học viên.

“Ngô, buông em ra mau!” Tần Phong đắm vào lồng ngực Lâm Vũ Mặc, không vui kháng nghị.

Đây là nơi nào mà Lâm Vũ Mặc lại hôn cô nha?

Chuyện này nếu để cho các bạn học thấy được, sẽ mắc cỡ thế nào a!

Sau này Tần Phong cô làm sao còn có thể đi giữa sân trường được nữa đây?

Lâm Vũ Mặc đem tay nhỏ bé của cô nắm lại trong lòng bàn tay, nụ hôn vẫn kéo dài như cũ.

Cho đến khi cảm thấy hôn đủ rồi, Lâm Vũ Mặc mới luyến tiếc buông cô ra, cười dựa vào bên môi Tần Phong nói: “Tiểu Phong Nhi, tan học anh tới đón em. Bye!”

“Bye!” Tần Phong hướng Lâm Vũ Mặc nói lời tạm biệt. “Mặc, trên đường nhớ lái xe cẩn thận.”

“Được rồi, em yêu.” Lâm Vũ Mặc lại chạm khẽ một cái trên môi Tần Phong, rồi mới đứng thẳng người, dáng người mạnh mẽ, rắn rỏi mang theo ánh mắt khiêu khích nhìn về phía nam sinh đang đứng trước cửa học viện, sau đó liền mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

Từ lần đầu tiên đưa Tiểu Phong Nhi đi học, hắn liền phát hiện có một nam sinh luôn chờ Tần Phong ở cổng trường.

Tên kia đang thầm mến Tiểu Phong Nhi sao?

Những tình địch ngầm này, hắn nhất định sẽ từng bước thanh trừ hết.

Haiz...

Ai bảo Tiểu Phong Nhi của hắn xinh đẹp như vậy a?

Nếu theo lời cô nói thì chính là tuyệt thế đại mỹ nữ.

Ha ha ha!

Cũng chính bởi vì như thế cho nên mới hấp dẫn nhiều ruồi như vậy, cả ngày bay xung quanh Tiểu Phong Nhi.

Tiểu Phong Nhi là của hắn!

Những con ruồi kia, đừng hòng nghĩ đụng vào Tiểu Phong Nhi.

Hắc hắc!

Trước tiên, đem con ruồi lớn nhất trong sân trường giải quyết, sau đó lại đi đập những con ruồi nặng khác.

Nụ hôn nóng bỏng hôm nay, có lẽ sẽ làm cho tên kia hiểu được Tiểu Phong Nhi thuộc về ai đi!

Hắn nhớ rõ khi tên kia nhìn thấy hắn hôn Tiểu Phong Nhi, trên mặt hắn rõ ràng thoáng qua vẻ không tự nhiên.

Ghen sao?

Anh tuyệt đối sẽ không cho anh ta có cơ hội!

Trong lòng Lâm Vũ Mặc âm thầm thề.

Trong khi Lâm Vũ Mặc ở đẳng này mãi miết suy nghĩ thì ở bên kia, Tần Phong lại nhàn nhã đi vào học viện. Xa xa trông thấy bạn học cùng lớp, Lý Dục, nên cô vội vàng chạy về phía hắn chào hỏi: “Chào anh, Lý đại ca, anh tới thật sớm!”

Lý Dục như có điều suy nghĩ nhìn Tần Phong đang nở nụ cười, do dự một hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Tần tiểu thư, người mới vừa rồi đưa em đến trường là ai vậy?”

Tần Phong vừa nghe xong câu hỏi của đối phương, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên: “Hắn là bạn trai em.”

Cô chỉ có thể nói Lâm Vũ Mặc là bạn trai cô, nếu như để người khác biết được mối quan hệ chân chính của bọn họ, chẳng phải sẽ thành chuyện cười cho người ta bàn tán sao?

Nếu để mọi người biết, Lâm Vũ Mặc là kim chủ của Tần Phong cô, họ nhất định sẽ cười nhạo cô.

Có lẽ sau này vẫn nên cẩn thận một chút, không thể để Lâm Vũ Mặc tiếp tục làm ra hành động thân thiết như hôm nay trước cổng trường được.

“Bạn trai?” Lý Dục kinh ngạc hỏi. “Tần tiểu thư, em vẫn còn nhỏ mà sao đã quyết định sớm như vậy rồi? Em phải biết, trên đời này còn rất nhiều đàn ông ưu tú, sao em không thử tuyển chọn một chút? Nói không chừng có thể tìm được người đàn ông tốt hơn a!”

“Hi hi! Lý đại ca, em và Mặc yêu nhau thật lòng, cho nên em không muốn tìm người đàn ông khác nữa. Mặc rất tuyệt, em nghĩ chắc không có mấy người có thể vượt qua anh ấy đâu.” Tần Phong lộ ra vẻ mặt hạnh phúc nói, cô hoàn toàn không chú ý tới nét cô đơn xuất hiện trên gương mặt Lý Dục.

“Ồ! Thì ra là vậy.” Lý Dục buồn buồn, khẽ lên tiếng, theo Tần Phong đi vào sân trường.

Xem ra hắn hẳn toàn không có hy vọng rồi!

Hắn vốn cho rằng Tần Phong vẫn còn nhỏ, cho nên mới không hiểu được những hành động bày tỏ liên tiếp của hắn, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, cô thế nhưng đã yêu người khác.

Là hắn đến quá muộn sao?

Ai...!

Tần Phong lại hoàn toàn không biết những suy nghĩ lúc này trong lòng Lý Dục, cười hi hi đi cùng hắn vào cửa lớp.

Buổi chiều hè, giờ tan trường,

Một chiếc xe Limo sang trọng đỗ lại trước cổng trường, mà Lâm Vũ Mặc, bộ dáng đẹp trai bức người, đang tựa vào bên cạnh xe chờ Tần Phong.

Xa xa, trông thấy cô, Lâm Vũ Mặc hưng phấn hướng về phía cô dang tay.

Chỉ thấy Tần Phong chạy một mạch đến bên cạnh Lâm Vũ Mặc, cười ngọt ngào nói: “Mặc, sao anh đến sớm vậy?”

Lâm Vũ Mặc ôm hông cô, thâm tình nhìn đôi mắt linh hoạt của Tần Phong nói: “Anh nhớ em, cho nên còn chưa đến giờ tan tầm đã vội vàng chạy tới.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Lâm Vũ Mặc nhiệt tình hôn môi Tần Phong, ôm cô tiến vào nhà, vừa định tiếp tục động tác tiếp theo liền nghe thấy một tràng âm thanh sột soạt truyền ra

từ trong phòng khách. Lâm Vũ Mặc kinh ngạc quay đầu lại, thấy hai người trên ghế sa lon vội vàng tách ra liền ngăn cả người.

Lâm Vũ Mặc vội vàng dùng tay che mắt của Tần Phong lại, nói: “Phi lễ chó nhìn! Trẻ em không nên xem.”

Tần Phong đột nhiên bị che mắt lại, đang định kháng nghị thì nghe thấy thanh âm không vui của Lâm Ngao: “Cái gì mà phi lễ chó nhìn, trẻ em không nên xem? Nghiệt tử, con không thấy cha và mẹ đều đang mặc quần áo chỉnh tề sao?”

“Ha ha ha! Đúng là vẫn mặc quần áo. Cha, cha thật lợi hại, như vậy cũng có thể làm...!” Lâm Vũ Mặc cười chế nhạo nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cha hắn, thấy cha mẹ đã sửa sang xong y phục, hắn mới hải lòng buông bàn tay đang bưng kín trên mặt Tần Phong ra.

Tần Phong vừa được tiếp xúc với ánh sáng, thì khuôn mặt đỏ ửng của Lâm mẫu đã đập vào mắt. Khuôn mặt bà dường như vẫn chưa khôi phục lại sau màn kịch tình trước đó.

Đôi vợ chồng này, tình cảm cũng không khỏi quá thắm thiết đi?

Chẳng lẽ hai người bọn họ làm từ buổi sáng đến bây giờ sao? Hơn nữa còn vẫn làm trên ghế salon.

Toát mồ hôi...

“Tiểu Mặc, đừng nói nữa!” Lý Hải Vi đỏ mặt, hướng con trai kháng nghị.

“Được rồi, con không nói. Con cũng Tiểu Phong Nhi trở về phòng, hai người cứ tiếp tục làm đi. Ha ha ha.” Nói xong, Lâm Vũ Mặc còn không quên bày ra khuôn mặt tươi tắn, kéo tay nhỏ bé của Tần Phong chạy vào trong phòng ngủ.

Lâm Ngao không thương xót ném một cái nệm êm vào đầu Lâm Vũ Mặc. “Đứa con bất hiếu! Lại dám trêu chọc lão tử, con không muốn sống nữa phải không?”

“Ai nha! Cha, sao người ác vậy a?” Lâm Vũ Mặc khoa trương xoa cái ót, hướng cha hắn oán trách.

Tần Phong đứng ở sau lưng Lâm Vũ Mặc, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Ngao. Mặc dù trên gương mặt hắn không vui, nhưng cô lại không cảm thấy sợ hãi một chút nào, ngược lại cô còn cảm thấy hắn rất có tư vị của ba. Trước Lâm Vũ Mặc, bên trong thái độ nghiêm nghị của hắn còn mang theo một loại yêu thương sâu sắc.

“Hừ! Đây là trừng phạt con không hiểu chuyện.” Lâm Ngao hừ một tiếng, sau đó ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tần Phong, nói với cô: “Cô hầu gái, sao cả ngày nay không thấy bóng dáng cô? Đến thời gian nấu cơm cũng không biết trở lại nấu cơm!”

“A! Tiên sinh, thật xin lỗi, hiện tại cháu vẫn đang đi học, ban ngày cháu phải học ở trường, chỉ có buổi tối mới trở về nấu cơm. Chắc ngài và bá mẫu đều đói rồi, để cháu đi làm cơm.” Tần Phong nghe thấy Lâm Ngao trách, liền vội vàng xin lỗi ông.

“Mau đi đi! Bữa sáng cháu làm thật ngon, hi vọng bữa tối cũng sẽ không làm ta thất vọng.” Lâm Ngao nói xong, bèn kéo tay Lý Hải Vi, đi về hướng phòng ngủ, vừa đi vừa không quên dặn dò con trai: “Cơm chín thì gọi cha mẹ.”

Lâm Vũ Mặc cười hi hi, nói: “Lão đầu tử, mẹ vĩnh viễn đều là của cha, có cần phải gấp như vậy không?”

Lâm Ngao nghe vậy, lấy tay dùng sức gõ vào đầu Lâm Vũ Mặc, trừng mắt nhìn hắn nói: “Nói nhăng nói cuội gì đó? Ta và mẹ con vào trong rửa tay, chẳng lẽ cũng không được sao?”

“Ồ! Vậy sao? Vậy cha mau đi đi. Rửa tay lâu lâu một chút cũng không sao.” Lâm Vũ Mặc che miệng cười trộm.

“Hừ!” Lâm Ngao trợn mắt một cái trừng con trai, sau mới dịu dàng kéo tay bà xã đi vào phòng ngủ, đóng cửa thật chặt, chặn Lâm vũ Mặc ở bên ngoài.

Lâm Vũ Mặc cười, trở về phòng mình, cởi bỏ một thân tây trang, sau đó tắm rửa sạch sẽ, đổi lại quần áo ở nhà thoải mái, rồi mới đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp,

Lâm Vũ Mặc ôm lấy hông Tần Phong từ phía sau, hạ xuống một nụ hôn nóng bỏng trên cổ cô.

Tần Phong tắt bếp, quay đầu lại, nhìn Lâm Vũ Mặc cười nói: “Mặc, cơm chín rồi, anh đi gọi bác trai, bác gái ra ngoài ăn cơm thôi.”

“Tiểu Phong Nhi, bây giờ anh rất đói, đói cả ngày rồi.” Lâm Vũ Mặc buồn bã, nói với Tần Phong.

“Buổi trưa anh chưa ăn cơm sao? Sao lại đói thành như vậy?” Tần Phong xoay người lại, nghiêng đầu cười nhẹ hỏi.

“Ha ha ha! Tiểu Phong Nhi, không phải bụng anh đói, mà là nơi này đói.” Lâm Vũ Mặc chỉ vào phía dưới, ngụ ý nói.

Tần Phong lúc này mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Lâm Vũ Mặc, thì ra ‘đói’ ở đây không phải là ‘đói kiểu kia’!, cô cười đáp: “Không ngờ đường đường là Lâm đại tổng giám đốc, lại là một con sói đói, đến đây, em cho anh ăn.”

Chỉ đợi Tần Phong nói lời này, Lâm Vũ Mặc cúi xuống, dâng lên môi mỏng, chờ đợi nụ hôn của cô, nhưng không ngờ Tần Phong lại lấy một miếng tôm viên nhét vào miệng Lâm Vũ Mặc.

“Thế nào? Ăn no chưa?” Tần Phong cười hi hi, nhìn miệng Lâm Vũ Mặc bị nhét đầy thức ăn hỏi.

Lâm Vũ Mặc chỉ yên lặng nhìn chăm chăm Tần Phong, sau khi đem tôm viên nuốt vào bụng, mới bắt chợt ôm lấy hông cô, đem cô kéo vào trong ngực: “Tiểu Phong Nhi, như vậy chỉ đủ lót dạ thôi, nếu muốn cho anh ăn no, còn phải phiền em tự mình bón anh vậy!”

Nói xong, môi Lâm Vũ Mặc liền hạ xuống, chặn lại môi mềm của Tần Phong.

Tần Phong nhẹ nhàng nắm hai mắt lại, hưởng thụ nụ hôn dịu dàng của hắn, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Đúng lúc bàn tay Lâm Vũ Mặc muốn nhấc vấy Tần Phong lên, định thăm dò vào bên trong, thì một tiếng ho nặng nề đột nhiên truyền đến: “E hèm!”

Nghe thấy tiếng ho ngoài cửa. Tần Phong vội vàng đẩy Lâm Vũ Mặc ra, thẹn thùng quay lưng lại, không dám đối mặt với khuôn mặt trêu chọc của Lâm Ngao.

“Cha, cha không thể đợi đến tối rồi hẵng ra được sao?” Lâm Vũ Mặc bất mãn hướng Lâm Ngao kháng nghị. “Thiệt là, một con kỳ đà cản mũi siêu cấp.”

“Ha ha ha! Đứa con bất hiếu, có nữ nhân liền quên cha. Chẳng lẽ con muốn ta cùng mẹ con đói chết ở trong phòng sao?” Khóe miệng Lâm Ngao mang theo nụ cười hả hê nói.

Cuối cùng cũng tìm được cơ hội, có thể trả thù lại đứa con khó trị từ nhỏ này, Lâm Ngao hẳn tất nhiên sẽ không bỏ qua.

“Tôi mới ra ngoài cũng không chết người được.” Lâm Vũ Mặc lăm bầm lâu bầu, gương mặt rõ ràng là không cam lòng.

“Cô hầu gái, làm cơm xong chưa? Mau mang thức ăn ra thôi.” Lâm Ngao không thèm để ý đến Lâm Vũ Mặc, hướng Tần Phong còn đang đỏ mặt thẹn thùng ra lệnh.

“A! Vâng ạ. Cháu làm ngay.” Tần Phong nghe vậy, vội vàng hành động, đem từng đĩa thức ăn thơm phức, bày lên bàn ăn.

“Ai nha! Cô hầu gái, tay nghề thật khá. Món này đẹp mắt như vậy, làm cho ta không nỡ đụng đĩa.” Lý Hải Vi nhìn một bàn mỹ vị trước mắt, không nhìn được tán thưởng.

Lâm Vũ Mặc ôm bả vai Tần Phong, ngồi xuống đối diện với cha mẹ hắn, tự hào nói: “Đương nhiên rồi. Mẹ cũng không nhìn một chút xem là ai làm!”

Nhìn hai mẹ con Lâm Vũ Mặc cùng Vu Hải Vi không ngừng trêu đùa, Tần Phong cảm thấy thật hâm mộ a!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Một đứa bé mồ côi như cô, là cỡ nào mong mỏi sự ấm áp của gia đình a!

Vừa nghĩ tới cha mẹ đã qua đời, trong lòng Tần Phong không khỏi khổ sở một hồi.

Tần Phong cúi đầu, lặng lẽ bới chén cơm, Lâm Vũ Mặc nhiệt tình gấp cho cô một đĩa đầy áp thức ăn, cung chiêu nói: “Tiểu Phong Nhi, ăn nhiều một chút.”

“Cám ơn anh!” Tần Phong ngẩng đầu lên, cảm động nói.

Lâm Vũ Mặc vẫn yêu thương bảo vệ cô trong lòng bàn tay hắn, những ngày hạnh phúc như thế này liệu còn kéo dài được bao lâu nữa đây?

Cô thật sự sợ có một ngày, phần hạnh phúc này sẽ biến mất, tựa như ba biến mất khỏi cuộc đời cô, tựa như Đường Chá rời bỏ cô mà đi, không trở lại nữa.

Bởi vì những nỗi đau lúc nhỏ, trong lòng Tần Phong luôn có một loại cảm giác lo được lo mất. Cho nên chỉ cần phần hạnh phúc này vẫn còn tồn tại, cô phải vững vàng nắm lấy, quyết không buông tay.

Lâm Vũ Mặc nghe cô nói cảm ơn, bất mãn nói: “Tiểu Phong Nhi, sao em còn khách khí với anh như vậy?”

“Chỉ là em quá cảm động a! Mặc, anh ngần vịn lần đừng nổi giận với Tiểu Phong Nhi, được không?” Tần Phong lập tức hướng Lâm Vũ Mặc nói lời xin lỗi.

Lâm Vũ Mặc véo nhẹ mũi Tần Phong, nói: “Đứa nhỏ tình nghịch, anh thương em còn không kịp, sao có thể giận em được đây.”

“Mặc!” Tần Phong yên lặng nhìn đôi mắt thâm tình của Lâm Vũ Mặc, trong lòng tràn đầy cảm động.

Lâm Vũ Mặc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, chậm rãi tới gần môi cô.

“E hèm!” Lâm Ngao kháng nghị ho khan hai tiếng, bất mãn nói: “Chàng trai trẻ, chú ý đến hình tượng, không cần thân thiết trước mặt lão nhân gia chúng ta. Muốn thân thiết thì trở về phòng mà thân thiết, trái tim yếu ớt của hai nhân gia đây không chịu nổi loại kích thích này!”

“Ha ha ha! Lão nhân gia? Cha, người đừng đùa! Còn không biết ai mới sáng sớm đã gõ cửa tới tìm, cũng chỉ biết cùng mẹ thân thiết, ngay cả con trai cũng chưa từng nhìn thẳng lần nào.” Trên khuôn mặt Lâm Vũ Mặc mang theo nụ cười xấu xa, hài hước nói.

“Ba hoa!” Lâm Ngao lúng túng, quở nhẹ con trai. Không muốn Lâm Vũ Mặc tiếp tục đề tài về hai vợ chồng bọn họ, vì vậy lập tức chuyển hướng: “Tiểu Mặc, con ở bên ngoài một mình cũng đủ lâu rồi, có phải nên chuyển về nhà ở hay không?”

“Về nhà?” Lâm Vũ Mặc tròn mắt nhìn cha hấn, lắc đầu nói: “Cha, con không muốn trở về. Con ở ngoài tự do tự tại cỡ nào a! Sao phải trở về để người khác khi dễ. Cha khiến mẹ phải chịu khinh bỉ đủ rồi, chẳng lẽ còn muốn kéo con ra làm đệm lưng hay sao?”

“Đứa con bất hiếu này! Con nói cái gì vậy? Về nhà chẳng lẽ không đúng sao? Cả gia đình ở chung một chỗ mới là phúc khí.” Lâm Ngao nhìn chăm chăm Lâm Vũ Mặc nói.

“Cái lại phúc khí này con thà không có còn hơn!” Lâm Vũ Mặc lắc đầu nói, một bên hừ nhẹ. “Nhớ lúc con còn nhỏ, bị Lâm Du Lan nhốt trong hầm rượu ba ngày, hại con thiếu chút nữa chết đói. Loại phúc khí này trên đời khó kiếm a!”

Tần Phong bồn chồn nhìn hai cha con bọn họ, không hiểu vì sao sự tình lại chuyển thành như vậy.

Nghe Lâm Vũ Mặc nói, Lý Hải Vi sợ chồng đau lòng, vội vàng ngắt lời con: “Tiểu Mặc, con nói ít đi hai cái không được sao? Ba đối với mẹ rất tốt, con cũng không phải không biết, kể từ khi vào Lâm gia, ngay cả phòng bếp mẹ cũng chưa từng đặt chân vào. Cuộc sống hiện tại mẹ đã rất thỏa mãn rồi, một chút uất ức này có là gì!”

Không đợi Lâm Vũ Mặc nói tiếp, Lâm Ngao đã không chịu nổi. Hấn kéo tay lão bà, thâm tình nói: “Vi, anh đem tất cả tình yêu trao cho em, nên tự cảm thấy có chút thẹn với mẹ con bọn họ. Để em đi theo anh mà phải chịu không ít khi dễ như vậy, anh cũng rất đau lòng.”

“Ngao, em không sợ! Chỉ cần có thể ở bên anh, lên núi đao, xuống chảo dầu, em cũng không sợ.” Lý Hải Vi nén lệ nói.

Lâm Ngao dùng ngón cái, nhẹ nhàng lau từng giọt nước mắt trên khuôn mặt Lý Hải Vi, đau lòng ôm bà vào trong ngực.

“Ai nha, tình cảm giữa bá phụ và bá mẫu thật khiến người ta cảm động a!” Tần Phong mang theo vẻ mặt hâm mộ nói.

“Ha ha ha!” Lâm Vũ Mặc cũng đem Tần Phong ôm vào trong ngực. “Tiểu Phong Nhi, không cần hâm mộ hai người bọn họ, tình cảm của chúng ta so với bọn họ còn tốt hơn ấy chứ!”

“Mặc, anh sẽ vĩnh viễn yêu em như bây giờ sao?” Tần Phong ngẩng đầu lên, lặng lẽ ngắm nhìn ánh mắt của Lâm Vũ Mặc.

“Đĩ nhiên rồi. Tiểu Phong Nhi vẫn còn hoài nghi tình cảm của anh sao?” Lâm Vũ Mặc bất mãn nói. “Em thế nhưng không có lòng tin vào anh như vậy! Xem tối nay anh trừng phạt em như thế nào? Hắc hắc!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười không có ý tốt của Lâm Vũ Mặc, Tần Phong ngượng ngùng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận chôn chặt trong ngực hấn, thật là mê người.

Lâm Vũ Mặc nhìn cô như vậy, thật muốn lập tức hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia, giải trừ nỗi thống khổ tương tư cả ngày nay,

Nhưng mà cha mẹ hấn cũng có mặt ở đây, hấn chỉ đành nhìn cô gượng nịn xuống khát vọng mãnh liệt.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Vũ Mặc liền hướng cha hấn nói: “Cha, hai người đã hào hợp rồi, cha mau đem mẹ về nhà đi!”

“Đứa con bất hiếu này, ta mới ở chỗ này có một ngày, con đã chê ta phiền sao?” Lâm Ngao trừng mắt nhìn con trai hấn, gương mặt lộ rõ vẻ không vui.

Lâm Vũ Mặc làm bộ sợ hãi nói: “Ai yêu, cha, con nào dám a!”

“Nếu đã như vậy, ta cùng mẹ con liền ở lại chỗ này vậy.” Trên mặt Lâm Ngao thoáng qua nụ cười gian xảo, tựa vào ghế sofa nhìn con trai nói.

“Hả?” Lâm vũ Mặc choáng váng.

Nếu hai người bọn họ ở lại nơi này, vậy thì chẳng phải thế giới của hắn và Tiểu Phong Nhi sẽ bị quấy rầy sao?

Nhưng hắn đã một ngày nay không đụng vào Tiểu Phong Nhi rồi, nếu còn nhịn nữa thì thật khổ.

Lão cha này, quả thật là không chịu nhường hắn một bước!

“Thế nào? Không hoan nghênh sao?” Lâm Ngao nhướn lông mày, hỏi con trai.

“Nào có! Con cậu còn không được ý chứ.” Lâm Vũ Mặc gượng cười hai tiếng.

“Nhưng thật đáng tiếc, nghịch tử, cho dù con hoan nghênh ta, nhưng ta lại đột nhiên không muốn ở lại chỗ này nữa. Ta vẫn là cùng mẹ con về nhà thôi.” Lâm Ngao đột nhiên nở nụ cười.

“Thế thì thật tốt quá.” Lâm Vũ Mặc vừa nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngoài miệng, hắn lại không dám nói như vậy. “Cha, không sao. Nếu cha muốn trở về thì trở về đi thôi, con sẽ không buồn đâu.”

“Con sẽ buồn sao?” Lâm Ngao hài hước hỏi. “Ta thấy con là vui còn không kịp ý chứ?”

“Sao có thể như vậy? Mẹ con con vất vả lắm mới gặp nhau, còn chưa có nói chuyện đủ đâu.” Lâm Vũ Mặc cười theo nói.

Lão cha này, ánh mắt quá sắc bén rồi, chỉ sợ ngay cả trong lòng hắn đang nghĩ gì cũng rõ ràng.

Đáng lẽ nên để lão cha nán lại trên ghế tổng giám đốc thêm mấy năm nữa, thì bây giờ mình không cần ngày ngày loay hoay đến choáng váng đầu óc, còn hắn thì nhẹ nhàng, khoan khoái đứng một bên nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bò Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Editor: Sendyle

Lâm Ngao đột nhiên ôm lấy Lý Hải Vi, nói với Lâm Vũ Mặc: "Đưa con bất hiếu, chúng ta sẽ không ở đây quấy rầy con cùng cô hầu gái thân mật một chỗ, nhớ thường xuyên về nhà. Đúng rồi, nhớ mang cô hầu gái cùng trở về."

"Vâng. Nhất định." Lâm Vũ Mặc cười hi hi trả lời.

Tần Phong đỏ mặt đối với Lâm Ngao nói: "Bác trai bác gái về thông thả, khi nào rảnh rồi hãy tới đây chơi."

"Đúng là một vật nhỏ khá ái. Đưa con bất hiếu nhớ phải nắm bắt một chút, cha mẹ rất thích cô dâu nhỏ này đừng làm cho cô dâu nhỏ của chúng ta bay mất đó." Lâm Ngao cười nói.

"Tuân lệnh!" Lâm Vũ Mặc hả hê nở nụ cười.

Ha ha ha, cha quả thật nhìn thấu lòng anh ta! Anh ta cũng đang có ý đó!

Cùng tiểu Phong Nhi ở chung một chỗ đã không thể thỏa mãn tham muốn giữ lấy cô làm của riêng anh ta.

Anh ta muốn hoàn toàn phải có cô, để cho cô chỉ thuộc về một mình anh ta mà thôi.

Anh ta muốn những người nhìn chằm chằm kia đối với tiểu Phong Nhi hoàn toàn mất khả năng cùng anh ta tranh đoạt.

Mà kết hôn hình như là một chủ ý vô cùng hoàn hảo.

Cái ý nghĩ này đã tồn tại trong đầu anh ta rất nhiều ngày rồi.

Anh ta còn cố ý đặt nhẫn cầu hôn từ một công ty vàng bạc đá quý nổi tiếng ở Pháp, xế chiều hôm nay, nhẫn cầu hôn mới đưa đến tay anh ta.

Anh ta đang muốn xem chút công dụng.

"Ha ha ha! Đưa con bất hiếu, lần này con thật rất biết nghe lời!" Lâm Ngao cười lớn nói.

"Lời của cha, con trai bao giờ dám cãi lời?" Lâm Vũ Mặc hướng cha mình kháng nghị nói.

"Chúng ta đi, con bất hiếu, cổ lên!" Lâm Ngạo hướng Tần Phong nháy một cái mắt, cười nói: "Cô hầu gái, con trai ta đây siêu cấp khả ái, cô cũng không nên cự tuyệt nó."

"Bác trai" Tần Phong xấu hổ trốn sau lưng Lâm Vũ Mặc.

"Lão già, cha còn không mau đi?" Lâm Vũ Mặc thấy bộ dáng xấu hổ của tiểu Phong Nhi hận không được hung hăng yêu cô một lần.

"Hào hảo hảo! Ta đi, đem phòng để lại cho đám người trẻ tuổi các ngươi, không ở nơi này làm gì đâu." Lâm Ngạo cuồng ngạo cười, ôm vợ yêu đi ra ngoài.

Tiền hai ông bà dờ hơi, Lâm Vũ Mặc lập tức đem cửa từ bên trong khóa chặt, chỉ sợ lão nhân đổi ý, lại xông trở lại.

Anh ta xoay người lại, một tay bế Tần Phong lên, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn nói: "Tiểu Phong Nhi, rốt cuộc chỉ còn hai chúng ta. Chúng ta mau trở về phòng, lúc này anh chỉ muốn hung hăng trừng phạt em!"

"Bại hoại! Bác trai bác gái vừa rời đi, anh liền biến thành sắc lang?" Tần Phong che cái miệng nhỏ nhắn cười trộm.

"Ha ha ha! Anh là một con sói xám lớn yêu chết tiểu Phong Nhi." Lâm Vũ Mặc hả hê nở nụ cười.

Đem Tần Phong ném lên trên nệm êm, Lâm Vũ Mặc liền lập tức bao phủ lên thân hình nhỏ bé của cô.

Một cuộc hoan ái kịch liệt bắt đầu.

Trong phút chốc, tiếng kêu vui mừng, tiếng thở dốc vang lên liên miên.

Khi Lâm Vũ Mặc hôn đến ngực Tần Phong lại thấy được cái khuyên tai ngọc, anh ta đã từng mấy lần yêu cầu tiểu Phong Nhi tháo xuống, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị cô cự tuyệt. Cái khuyên tai ngọc này rốt cuộc có liên quan đến chuyện gì có thể làm cho tiểu Phong Nhi xem nó như bảo bối?

Anh ta đang ghen tỵ,

Ghen tỵ với người đã tặng khuyên tai ngọc cho tiểu Phong Nhi.

Từ hình dáng khuyên tai ngọc, anh ta dám khẳng định cái khuyên tai ngọc này nhất định là của một người đàn ông tặng,

Cho nên anh ta mới không cam lòng,

Anh ta nhất định phải làm cho trên người của tiểu Phong Nhi chỉ đeo đồ trang sức anh ta mua.

"Tiểu Phong Nhi"

"Hả?" Tần Phong nhẹ giọng đáp lại.

"Đưa bàn tay em cho anh." Lâm Vũ Mặc yêu cầu.

Tần Phong nghe lời đưa ngón tay đến trước mặt của Lâm Vũ Mặc, bồn chồn hỏi: "Đưa tay làm gì?"

Lâm Vũ Mặc không lên tiếng, ngược lại từ trong túi móc ra một cái hộp. Bên trong lại là một chiếc nhẫn kim cương.

Lâm Vũ Mặc nhẹ nhàng đem chiếc nhẫn đeo vào trong bàn tay nhỏ bé của Tần Phong, mặt thâm tình nói: "Tiểu Phong Nhi, đồng ý gả cho anh."

"Mặc!" Tần Phong không dám tin há miệng to.

Cô chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày như thế,

Cô thế nhưng có thể có cơ hội gả cho Mặc.

Cô cho là cô chỉ có thể làm người tình của Mặc,

Cô ngỡ tưởng khi Mặc cảm thấy cô không còn mới mẻ nữa, anh ta sẽ vứt bỏ cô.

Thì ra là cô hiểu lầm Mặc rồi.

Mặc lại yêu cô sâu như vậy,

Sâu đến mức anh tha buông tha toàn bộ hoa viên,

Chỉ độc nhất cung chiều một đoá hoa đại như cô.

"Tiểu Phong Nhi ngoan, đừng khóc. Em nên vui mừng a!" Lâm Vũ Mặc đau lòng lau nước mắt cho Tần Phong dịu dàng nói.

"Em khóc sao?" Tần Phong đưa tay lau gương mặt, vừa roi lệ, vừa mỉm cười hạnh phúc.

"Tiểu Phong Nhi, nhanh gặt đầu đồng ý! Nói cho anh biết em đồng ý gả cho anh." Lâm Vũ Mặc bá đạo nói.

"Mặc, em nguyện ý." Tần Phong tựa sát vào trong lồng ngực nóng bỏng của Lâm Vũ Mặc, kích động trả lời.

"Tiểu Phong Nhi! Anh thật vui!" Lâm Vũ Mặc nhiệt tình hôn lên môi Tần Phong.

Bước đầu thực hiện mục tiêu anh ta đã làm được.

Tiểu Phong Nhi sẽ phải làm cô dâu nhỏ của Lâm Vũ Mặc anh, từ đó về sau, bên người tiểu Phong Nhi chỉ có thể có anh ta bởi bạn.

Nhìn viễn cảnh trong tương lai anh ta sao có thể mất hứng đây?

Để tỏ lòng sự hưng phấn cùng kích động của mình, anh ta chỉ hảo dụng càng thêm kịch liệt hoan ái hướng tiểu Phong Nhi biểu đạt thâm tình của mình.

Ha ha ha!

Kể từ sau khi Lâm Vũ Mặc cầu hôn Tần Phong, quan hệ của hai người thực sự chỉ có thể sử dụng từ "Như keo như sơn" để hình dung.

Trong lòng Tần Phong tràn đầy hạnh phúc, cũng không còn cảm thấy cô đơn.

Thì ra Tần Phong cô cũng có ngày có được hạnh phúc.

Cô cũng có thể nắm giữ một hạnh phúc mỹ mãn!

Lòng của cô cũng bởi vì hưng phấn mà muốn bay lên bước đi đầy sinh lực, giống như Tiểu Yến Tử hoạt bát đáng yêu.

Sau khi ăn cơm tối xong, Tần Phong đang ở phòng bếp bận rộn, đột nhiên nhận được một cú điện thoại. Cô ngay lập tức lau tay sạch sẽ, cầm điện thoại đi động trốn được trong phòng của mình.

Lâm Vũ Mặc nhìn động tác của Tần Phong, trong lòng không khỏi vẫn có một ít khó sở.

Tiểu Phong Nhi cho tới bây giờ, vẫn có rất nhiều chuyện không nói cùng anh ta. Mỗi lần nhận được loại điện thoại này, cô đều chạy về phòng nghe, không muốn anh ta nghe được. Mà anh ta cũng nghiêm chỉnh muốn hỏi người gọi điện thoại tới rốt cuộc là ai, không thể làm gì khác hơn là đem nghi vấn để trong đáy lòng.

Chỉ cần tiểu Phong Nhi yêu anh ta, trong lòng tiểu Phong Nhi có một chút bí mật cũng thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Editor: Sendyle

"Này, nhóc Kiệt, sao hôm nay lại có thời gian rảnh rồi gọi điện thoại cho chị vậy?" Tần Phong hưng phấn hỏi.

"Chị Phong Nhi, bộ phim truyền hình của bọn em hôm nay chính thức đóng máy, bây giờ đang tiến hành chỉnh sửa các công đoạn làm ra. Không bao lâu sẽ phát hình trên ti vi, bây giờ em đang cảm thấy rất hưng phấn. Tối hôm nay Đài Truyền Hình sẽ có buổi phỏng vấn tổ diễn chúng em, chị Phong nhi nhớ xem đấy!" Âm thanh của nhóc Kiệt khó có thể che giấu vẻ hưng phấn, kích động nói.

"Có thật không? Nhóc Kiệt, chị chúc mừng em. Lát nữa chị Phong nhi nhất định sẽ xem buổi phỏng vấn của các em." Trong lòng Tần Phong tràn đầy vui sướng, vui mừng thay cho nhóc Kiệt.

"Chị Phong Nhi, em rất nhớ chị. Chị mau gửi qua cho em một tấm hình đi." Thẩm Kiệt đáng thương nói.

"Hi hi hi, nhóc Kiệt thật tội nghiệp." Tần Phong vừa lộ ra một giọng nói ngọt ngào vừa hướng về phía Camera trên điện thoại di động nở nụ cười ngọt ngào chụp một tấm hình, rồi gửi cho nhóc.

"Chị Phong nhi càng ngày càng đẹp."

"Nhóc Kiệt cũng ngầu ghê." Tần Phong mở tấm hình nhóc Kiệt gửi cho cô, nhìn trong tấm ảnh kia là hình ảnh một soái ca mê người, vừa cười vừa nói.

"Chị Phong Nhi, ngày mai chị có rảnh không, em muốn gặp chị, em sẽ đón chuyến bay bay qua thăm chị." Thẩm Kiệt đột nhiên mở miệng nói.

"Có thật không? Chị Phong nhi cũng rất vui." Tần Phong hưng phấn thét lên. Cô đã rất lâu không có thấy nhóc Kiệt, cô thật sự rất nhớ cậu!

"Ừ! Chị Phong Nhi, ngày mai em sẽ gọi điện thoại cho chị."

"Uhm."

Sau khi cúp điện thoại, tâm tình Tần Phong không cách nào bình tĩnh lại được. Nhóc Kiệt càng ngày càng mê người, Tần Phong rất tin tưởng sau khi phát sóng bộ phim truyền hình nhóc Kiệt nhất định sẽ rất nhanh trở nên nổi tiếng.

Đúng rồi, buổi phỏng vấn. Lập tức đi xem mới được.

Tần Phong hào hứng chạy về phía phòng khách mở TV, chờ đợi tiết mục phỏng vấn.

Khi Lâm Vũ Mặc từ thư phòng đi ra thấy Tần Phong say sưa xem TV.

Anh ta ôm lấy Tần Phong hỏi: "Tiểu Phong Nhi, em đang xem cái gì mà chăm chú vậy?"

Tần Phong nói: "Tiết mục phỏng vấn trên TV."

Lâm Vũ Mặc nhìn thấy người đang được phỏng vấn trong tiết mục trên tivi trong cảm thấy gương mặt này rất quen thuộc, trong đầu đột nhiên thoáng hiện lên hình ảnh tiểu Phong Nhi cùng hình ảnh đối phương ở McDonald's chơi đùa.

Nhớ tiểu Phong Nhi từng nói qua, người thanh niên này là em trai cô. Nhưng theo như báo cáo điều tra của anh ta rõ ràng viết cô là con gái một, người thanh niên kia cùng tiểu Phong Nhi rốt cuộc là quan hệ gì?

Lâm Vũ Mặc ôm một bụng nghi vấn, nắm chặt hai cánh tay.

Anh ta sợ tiểu Phong Nhi sẽ bị người khác cướp đi, đây là lần đầu tiên anh ta đối với một người cô gái nhỏ sinh ra loại cảm giác lo được lo mất này.

"Người thanh niên này rất quen mặt, tiểu Phong Nhi em quen cậu ta sao?" Lâm Vũ Mặc làm bộ như không chút để ý hỏi.

"Cậu ta là nhóc Kiệt, là con trai của mẹ nuôi em." Tần Phong cười dựa sát vào trong ngực Lâm Vũ Mặc, cười ngọt ngào nói.

"Con trai mẹ nuôi? Tiểu Phong Nhi, sao anh không nghe em nhắc đến?" Lâm Vũ Mặc cau mày nói. Biết người thanh niên kia cùng tiểu Phong Nhi còn là thanh mai trúc mã. Bọn họ cùng nhau lớn lên? Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Lâm Vũ Mặc dâng lên cảm giác chua xót. Anh ta thật hy vọng tiểu bên cạnh tiểu Phong Nhi không có bất kì người đàn ông khác.

Anh ta chỉ muốn bên cạnh cô chỉ có duy nhất một mình anh ta, muốn cô vĩnh viễn là người yêu của anh ta.

"Anh không có hỏi em." Tần Phong cười hi hi nói.

"Nếu anh không hỏi, em cũng sẽ không kể cho anh nghe sao?" Lâm Vũ Mặc hung ác trừng mắt hỏi, "Nói, em còn bí mật gì mà anh không biết, nhanh thẳng thắn sẽ được khoan hồng, nếu không"

Nhìn bộ dạng Lâm Vũ Mặc tràn đầy vẻ tà mị, Tần Phong bị dáng vẻ của anh ta chọc cười. Cô biết Lâm Vũ Mặc không thể nào chân chính hung ác đối với cô, một con cạp giấy, cho nên cô mới không sợ anh ta!

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia của Tần Phong, Lâm Vũ Mặc cười tà tiến tới gần môi cô: "Không nói thật sao? Xem anh trừng phạt em như thế nào."

Không đợi phản ứng của Tần Phong, môi nóng bỏng của Lâm Vũ Mặc liền ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn mê người của Tần Phong.

Thừa dịp Tần Phong loạn ý, anh ta lặng lẽ tắt TV, anh ta không muốn trong lòng tiểu Phong Nhi tồn tại người đàn ông khác, cho dù người kia chỉ là em trai kết nghĩa của cô.

"Chúng ta trở về phòng." Lâm Vũ Mặc ôm lấy Tần Phong, ở bên tai cô tà mị nói.

Tần Phong bị lửa nóng trong mắt anh ta làm cho mắc cỡ, hai gò má đỏ lên.

Tên Lâm Vũ Mặc này, chỉ cần vừa về tới nhà, cũng chỉ nghĩ tới làm sự kiện kia, làm không biết bao nhiêu lần cũng thoả mãn khát vọng của anh, càng làm càng không ngừng.

Sáng sớm, Tần Phong đang soi gương trên gương mặt cô trang điểm nhàn nhạt. Đôi môi nóng bỏng cùng hàng lông mi vút sáng công vút đáng vẽ cô lúc này cực kỳ mê người.

Lâm Vũ Mặc từ phía sau ôm hông của Tần Phong, ở trên mặt của cô khẽ hôn, cười hỏi: "Tiểu Phong Nhi, hôm nay là ngày gì mà em lại ăn mặc xinh đẹp như vậy? Nói cho anh biết, có phải em muốn đi gặp người tình?"

"Hi hi hi, đúng vậy, em muốn đi gặp người tình." Tần Phong dí dóm cười cười.

Lâm Vũ Mặc không tin ôm thật chặt hông của Tần Phong, cười nói với cô: "Tiểu Phong Nhi nhất định là gạt anh, anh sẽ không mắc mưu của em. Mau nói cho anh biết, em hôm nay rốt cuộc muốn làm gì?"

"Em đã rất lâu không có gặp nhóc Kiệt, hôm nay cậu ta nói muốn tìm em." Tần Phong bắt cổ áo của Lâm Vũ Mặc, cười nói.

"Nhóc Kiệt? Cậu ta muốn gặp em?" Lâm Vũ Mặc vừa nghe tin này, hàng chân mày nhíu lên.

Anh ta biết, vị trí của cậu nhóc này trong lòng tiểu Phong Nhi không dễ dàng gì đánh bại. Anh ta thậm chí không có nắm chắc vị trí của mình ở trong lòng tiểu Phong Nhi cùng nhóc Kiệt kia, rốt cuộc người nào chiếm vị trí quan trọng hơn. Dù sao tiểu Phong Nhi cùng cậu ta cũng là thanh mai trúc mã, anh ta làm sao có thể chiến thắng cậu ta một sớm một chiều được?

Không được!

Anh ta không thể để cho tiểu Phong Nhi một mình đi đến nơi hẹn, tạo cơ hội cho cậu ta cùng tiểu Phong Nhi càng thêm thân mật.

"Ừ. Nhóc Kiệt bây giờ đã ngồi ở trên máy bay rồi." Tần Phong cười mi mi nói. Vừa nghĩ tới, không lâu nữa là có thể nhìn thấy nhóc Kiệt, trong lòng của cô tràn đầy kích động.

"Tiểu Phong Nhi, em muốn đến phi trường đón cậu ta sao?" Lâm Vũ Mặc cẩn thận quan sát vẻ mặt Tần Phong.

"Đúng vậy a." Tần Phong gật đầu một cái, "Vừa nghĩ tới lập tức được nhìn thấy nhóc Kiệt, trong lòng của em vô cùng hưng phấn!"

"Tiểu Phong Nhi, em thật chỉ coi cậu ta là em trai thôi sao?" Lâm Vũ Mặc hỏi nghi ngờ trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Editor: Sendyle

Tần Phong héch hàng lông mày lên hỏi: "Mặc, anh hỏi vậy là có ý gì? Em không xem cậu ta là em trai, chẳng lẽ xem là người tình sao?"

"Đừng!" Lâm Vũ Mặc lập tức đưa tay ngăn chặn môi Tần Phong, không cho cô tiếp tục nói nữa, "Tiểu Phong Nhi, em phải nhớ người tình của em chỉ có thể là anh. Cậu ta chỉ có thể làm em trai của em, nhớ chứ?"

"Hi hi hi, Mặc lại đang ghen ah!" Tần Phong ý xấu cười, cô không ngờ Lâm Vũ Mặc thế nhưng lại ăn dấm với Liên Kiệt. Bọn họ là chị em! Cũng không phải là quan hệ bạn bè trai gái!

"Đúng! Anh ghen. Lần này tiểu Phong Nhi hải lòng chưa." Lâm Vũ Mặc rộng rãi thừa nhận ghen tức của mình.

"Hi hi hi, dĩ nhiên hải lòng! Có thể thấy đến Lâm đại tổng giám đốc vạn người mê ghen tuông Tần Phong vô cùng phúc khí!" Tần Phong nhạo báng Lâm Vũ Mặc.

"Em đó! Chỉ biết chọc anh!" Lâm Vũ Mặc nhẹ nhàng ngắt cái mũi nhỏ của Tần Phong, cười nói.

"Lâm Vũ Mặc, lỗ mũi của em sớm muộn cũng sẽ bị anh bóp xẹp. Thiệt là, anh chỉ thích ngược đãi người ta!" Tần Phong che cái mũi của mình, mắt tròn trố nhìn Lâm Vũ Mặc, gương mặt lộ vẻ không vui.

"Ha ha ha! Bóp xẹp càng tốt! Tránh để những tên đàn ông khác muốn giành tiểu Phong Nhi của anh." Lâm Vũ Mặc ý xấu nói.

Tiểu Phong Nhi của anh ta đáng đáp quá hoàn mỹ rồi, mới có thể làm cho đàn ông vừa thấy được cô giống như con ruồi nhìn thấy mật vậy, muốn bu xoay chung quanh cô.

Mặc dù phụ nữ vay quanh anh ta không ít, nhưng nhìn thấy tiểu Phong Nhi như vậy, trong tim anh ta cảm thấy không dễ chịu. Anh ta chỉ muốn tiểu Phong Nhi chỉ thuộc về một mình anh ta.

"Người xấu! Vậy em cũng muốn đem gương mặt tuần tú này của anh phá hư, để cho anh không thể tiếp tục đi ra ngoài gặp người, như vậy anh vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình tiểu Phong Nhi." Tần Phong chu cái miệng nhỏ nhắn không hài lòng nói.

"Ha ha ha, đây cũng là đề nghị hay nha. Tiểu Phong Nhi, em nghĩ xem, cô gái không có lỗ mũi đi cùng một người đàn ông mặt đầy vết sẹo đứng chung một chỗ, hình ảnh này sẽ có bao nhiêu hoàn mỹ!" Lâm Vũ Mặc đột nhiên cúi đầu thấp xuống, đến gần mặt của Tần Phong cười nói.

"Hoàn mỹ gì chứ! Quả thực là xấu hổ chết rồi! Tần Phong em từ nhỏ đã lập chí phải làm tuyệt thế Đại Mỹ Nữ, mới không cần xấu như vậy!" Tần Phong tròn mắt nhìn Lâm Vũ Mặc một cái, "Anh muốn biến dạng thì tùy anh thôi. Chỉ là, nếu là anh biến thành như vậy, tiểu Phong Nhi có lẽ cũng sẽ không muốn ở bên cạnh anh đâu! Anh nghe rõ chưa?"

Tần Phong lắc đầu, cười mi mi mà nhìn Lâm Vũ Mặc.

"Nếu tiểu Phong Nhi không muốn biến dạng, vậy anh coi như xong. Anh còn không muốn vì vậy mất đi tiểu Phong Nhi." Lâm Vũ Mặc cười đem Tần Phong kéo về bên cạnh, để cho thân thể hai người chặt chẽ sát bên cùng nhau.

Nhìn thấy Lâm Vũ Mặc cúi đầu thấp đi xuống, Tần Phong đẩy mặt của anh ta ra : "Đừng á, em mới vừa tô son, anh đừng làm em phải trang điểm lại."

Thấy Tần Phong cự tuyệt nụ hôn của mình, Lâm Vũ Mặc không vui nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong lên liên tục hôn thê hôn.

"Ừm ừ" Bị lấp kín miệng Tần Phong không thuận theo kế hoạch Lâm Vũ Mặc. Thấy Lâm Vũ Mặc không buông tha hành động, không thể làm gì khác hơn là phải thuận theo anh ta rồi.

Không biết qua bao lâu, Lâm Vũ Mặc mới hài lòng buông đôi môi mềm mại của Tần Phong ra, dùng đầu lưỡi liếm liếm cánh môi Tần Phong, cười nói: "Thơm quá, rất ngọt. Tiểu Phong Nhi, môi đỏ mọng mê người như vậy chỉ có thể là anh! Không cho bất kì tên đàn ông khác chạm qua!"

"Sắc lang!" Tần Phong đỏ mặt đẩy Lâm Vũ Mặc ra, đối với anh ta nói: "Anh còn không mau đi làm"

"Tiểu Phong Nhi, anh đưa em ra phi trường." Lâm Vũ Mặc uyển chuyển nói, thật ra thì anh ta là không muốn tiểu Phong Nhi cùng Thẩm Kiệt ở chung, muốn đi làm kỷ hà cản mũi.

"Không cần, Mặc, em tự mình đón xe được rồi." Tần Phong lắc đầu cự tuyệt. Cô cũng không Lâm Vũ Mặc đi theo, nếu anh đi cùng với bản tính hay ghen kia của anh sợ rằng chỉ làm cho mình thêm phiền, phá đi không gian gặp gỡ của hai chị em cô.

Lâm Vũ Mặc đành bất đắc dĩ thở dài: "Ài, xem ra anh chung qui trở thành thứ bị người ta ném bỏ rồi. Tiểu Phong Nhi có em trai liền quên người yêu."

"Kiệt với anh làm sao giống nhau? Cậu ta là em trai em, anh là kim chủ của em, địa vị của các người không giống nhau." Tần Phong vỗ vỗ mặt của Lâm Vũ Mặc, cười nói.

"Cái gì kim chủ? Tiểu Phong Nhi, phải nói là vị hôn phu." Lâm Vũ Mặc bất mãn kháng nghị.

"Hi hi hi, vị hôn phu thân ái, cả người em đều cho anh, anh còn ăn dấm chua sao, không nên so đo như vậy." Tần Phong in nụ hôn ở trên môi Lâm Vũ Mặc, dụ dỗ anh ta.

"Ha ha ha, lời này anh thích nghe." Lâm Vũ Mặc hài lòng nở nụ cười. "Vị hôn phu thân ái" mấy từ này thốt ra từ trong miệng Phong nhi, thế nhưng làm cho lòng của anh ta vui sướng muốn bay lên.

"Vị hôn phu thân ái, em đi trước, trễ nữa sợ sẽ không kịp đón cậu nhóc." Tần Phong cầm ví da trên bàn, dí dõm khoát tay áo với Lâm Vũ Mặc cười.

"Vị hôn phu thân ái, trên đường cẩn thận một chút. Đến phi trường nhớ gọi điện thoại cho anh, nếu không anh sẽ không yên lòng." Lâm Vũ Mặc nhếch môi, lộ ra khuôn mặt tươi cười mê người, dẫn dò Tần Phong.

"Vâng, bye-bye!"

"Bye!"

Đến phi trường, Tần Phong nghe lời gọi điện thoại cho Lâm Vũ Mặc, báo bình an với anh. Lâm Vũ Mặc trong điện thoại cho cô một nụ hôn, thật giống như ngay cả đám phút cũng không bỏ được cùng với cô chia lia một dạng, âm thanh tràn đầy quyến luyến.

Tần Phong đứng ở trong phi trường, vừa nghĩ tới Lâm Vũ Mặc vừa chờ đợi Thẩm Kiệt.

Rốt cuộc thấy rất nhiều người bước ra.

Tần Phong đưa cổ dài lên trước nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng của Thẩm Kiệt. Nhưng làm sao không tìm được.

"Kiệt đi nơi nào chứ?" Tần Phong nhìn đám người từ trước mặt cô đi qua, trong lòng đang buồn bực.

Đột nhiên, thân thể của cô bị người từ phía sau ôm thật chặt.

"A!" Tần Phong khiếp sợ hét lớn.

Người nào sao mà to gan như vậy, lại dám ở trước công chúng ôm cô!

Tần Phong đang muốn nổi giận, liền nghe đến phía sau người của dịu dàng nói: "Đừng kêu, chị Phong nhi, là em, Kiệt."

Tần Phong nghe xong, vui mừng xoay người lại, ôm thật chặt cổ của Thẩm Kiệt: "Nhóc Kiệt! Chị rất nhớ em!"

Thẩm Kiệt buộc chặt hai cánh tay, thâm tình ở bên tai Tần Phong bày tỏ: "Chị Phong nhi, em cũng rất nhớ chị. Lúc quay phim cũng nhớ chị, lúc ăn cơm cũng nhớ chị, ngay cả lúc ngủ đều nhớ chị."

"Nhóc Kiệt, chị thật nhớ về khoảng thời gian trước đây, nếu không vì công việc của em như vậy chúng ta cũng sẽ không tách ra." Tần Phong cảm khái nói.

"Em cũng nghĩ vậy, nhưng không có cách nào. Vì sự nghiệp, Kiệt không thể không rời đi Chị Phong nhi." Thẩm Kiệt bắt đầu nói. Cậu ta rời đi chỉ là vì tương lai tươi đẹp hơn.

"Nhóc Kiệt, chị đều hiểu." Tần Phong che môi Thẩm Kiệt nói. Từ nhỏ cô cùng mẹ con Sở gia sống nương tựa lẫn nhau, cho nên coi bọn anh ta như làm mình người thân nhất đến đời đời. Cô có chút bồn chồn nhìn cặp kính mát trên mặt Thẩm Kiệt, không hiểu hỏi

"Nhóc Kiệt, vì sao ở đây còn đeo kính đen? Em không phải sợ tối sao?"

"Chị Phong nhi, Kiệt bây giờ là nhân vật công chúng rồi, sợ bị người khác nhận ra." Thẩm Kiệt bắt đầu nói. Mặc dù cậu ta mới vừa quay một bộ phim truyền hình, nhưng công ty tiến hành thay phiên tuyên truyền hoạt động trên TV cùng báo chí, đã có không ít cô gái nhỏ bây giờ nhìn anh ta cũng có hưng phấn thét chói tai!

Đang lúc bọn họ nói chuyện, bốn phía có một ít người đã ở chú ý bọn họ, rốt cuộc một tiểu cô nương mười mấy tuổi hưng phấn hô lên: "Trời ạ! Đó không phải là thần tượng siêu mới Thẩm Kiệt sao? Minh ngày hôm trước mới vừa nhìn thấy anh ta phóng vấn trên Trtv!"

Nghe được tiếng thét của cô gái nhỏ, chung quanh có rất nhiều người cũng nhận ra Thẩm Kiệt, họ cũng hưng phấn hướng Thẩm Kiệt vọt tới.

Thẩm Kiệt sau khi nghe, lập tức kéo tay nhỏ bé Tần Phong, khẩn trương nói: "Chị Phong nhi, chạy mau, đừng để bị họ đuổi kịp, nếu không chúng ta sẽ rất thảm."

"Ồ! Tốt." Tần Phong chỉ đành phải đi theo bước chân của Thẩm Kiệt, hai người bước nhanh chân chạy ra ngoài đi. Tần Phong vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn đám kia một số gần như mê mê điện ảnh, những người này xem ra thật sự rất điên cuồng a, không ngờ sức quyến rũ của nhóc Kiệt thật lớn, thể nhưng từ phụ nữ trung niên ba mươi, bốn mươi tuổi, cho tới cô gái nhỏ mười một, mười hai tuổi, đều đuổi theo phía sau bọn họ, còn hô to: "Thẩm Kiệt, ký tên cho chúng tôi với."

Hai người bọn họ một đường chạy như điên, rốt cuộc trốn ra đại sảnh phi trường. Khi bọn họ ngồi vào xe taxi, cũng không có thấy ở bãi đậu xe có một xe hơi hào hoa, người đang ngồi bên trong xe chính là Lâm Vũ Mặc vị hôn phu thân ái mới vừa bị Tần Phong bỏ rơi ở trong nhà.

Chỉ thấy trên mặt của anh ta thoáng qua một nụ cười khổ, khởi động động cơ, đem xe lái rời bãi đậu xe.

Anh ta cảm giác mình giống một ông chồng hay ghen, đang chờ bắt quả tang cô vợ vượt tường. Anh ta muốn đối với bản thân có lòng tin, dù sao lần đầu tiên của tiểu Phong Nhi là cho Lâm Vũ Mặc anh ta, mà không có cho thanh mai trúc mã Thẩm Kiệt, điểm này nhìn, địa vị của mình ở trong lòng tiểu Phong Nhi vẫn rất nặng.

Tiểu Phong Nhi, anh sẽ cố gắng để trong lòng em không còn bất kì người đàn ông khác, chỉ còn một người Lâm Vũ Mặc anh.

Ở một góc trong quán cà phê, Tần Phong ngồi đối diện Thẩm Kiệt, thâm thiết trò chuyện. Bọn họ đem công việc cùng cuộc sống xảy ra một chút chuyện thú vị trao đổi lẫn nhau, giữa hai người không khí tràn đầy ấm áp.

Thẩm Kiệt đột nhiên có chút kích động đưa ra đôi tay đem tay nhỏ bé của Tần Phong giữ tại ở trong tay, "Chị Phong nhi, em"

Chương 28

Hắn còn chưa kịp mở miệng nói tiếp, liền thấy một nam nhân dáng dấp đẹp trai anh tuấn đột nhiên ngồi xuống bên cạnh Tần Phong, thân mật ôm bả vai cô.

“Vị hôn thê thân ái, em có phải nên giới thiệu một chút hay không a?” Lâm Vũ Mặc tựa vào bên tai Tần Phong hỏi, đồng thời trong lúc nói chuyện, khéo léo đoạt lấy bàn tay nhỏ bé của cô từ trong tay Thẩm Kiệt vẫn còn ngơ ngác, nắm thật chặt trong tay.

Tần Phong kinh ngạc nhìn hắn: “Mặc, sao anh lại đến đây?”

“Ngẫu nhiên thấy em nên tới đây xem một chút.” Lâm Vũ Mặc mắt cũng không nháy một cái nói.

Thẩm Kiệt thấy động tác giữa Tần Phong và Lâm Vũ Mặc, trong lòng không ngừng vang lên hồi chuông cảnh báo. Hắn thật không thể tin được, mình mới rời khỏi Phong tỷ có mấy tháng, bên cạnh cô liền có nam nhân khác bầu bạn. Không, có lẽ là hắn hiểu nhầm thôi, bọn họ chắc chỉ là quen biết, câu ‘vị hôn thê thân ái’ kia có lẽ chỉ là một câu nói giỡn của đối phương thôi. Thẩm Kiệt không dám tin hỏi Tần Phong: “Phong tỷ, hắn là ai?”

Không đợi Tần Phong mở miệng, Lâm Vũ Mặc đã đưa tay phải ra, hướng Thẩm Kiệt lễ phép nói: “Xin chào, tôi là chồng chưa cưới của Tiểu Phong Nhi, Lâm Vũ Mặc, cậu nhất định là Kiệt đệ Tiểu Phong Nhi hay nhắc tới với tôi, đúng chứ?”

Thẩm Kiệt nghe xong, trong lòng hoảng hốt, Phong tỷ tỷ đính hôn với tên kia lúc nào? Hắn nhủ chặt chân mày, có chút bối rối nhìn về phía Tần Phong: “Phong tỷ, chị nói cho em biết, những gì hắn nói đều là giả. Chị sẽ không gả cho hắn.”

“Kiệt, hắn là vị hôn phu của chị nha!” Tần Phong khó khăn nhìn khuôn mặt hốt hoảng của Thẩm Kiệt. “Kiệt, sao em lại có loại vẻ mặt này? Chẳng lẽ em không hi vọng chị tìm được một chỗ dựa tốt sao?”

“Phong tỷ, người chị nên dựa vào phải là em nha!” Thẩm Kiệt đột nhiên khò sở lớn tiếng nói. “Phong tỷ, em yêu chị! Từ nhỏ đã yêu chị. Em một mực chờ đợi chị lớn lên, chờ một ngày chị gả cho em. Làm sao chị lại có thể không cần Kiệt, đi yêu người khác đây?”

Tần Phong khiếp sợ nhìn khuôn mặt lộ rõ vẻ đau đớn của Thẩm Kiệt, không thể tin được những lời hắn vừa nói.

Cô vẫn luôn coi Kiệt là người thân duy nhất của mình, là người em trai cô yêu thương.

Cô chưa từng nghĩ tới, tình cảm của Kiệt đối với cô hoàn toàn không phải là tình chị em.

Hiện tại, người cô yêu là Lâm Vũ Mặc, cô phải làm sao với Kiệt đây?

Hắn nhất định sẽ vô cùng khổ sở.

Nghĩ đến đây, cô liền thấy đau lòng. Cô thật nhớ lúc trước có thể vượt lên khuôn mặt ưu sầu của hắn, để hắn lấy lại nụ cười đáng yêu của một đại nam hài.

Kính ngạc cùng hoảng hốt nhìn Thẩm Kiệt, Tần Phong khó khăn nói: “Kiệt đệ, tại sao có thể như vậy? Hai chúng ta là chị em tốt a!”

“Nhưng em cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ muốn làm một đôi chị em với Phong tỷ, ngay cả mẹ em cũng đã sớm coi chị là con dâu tương lai!” Thẩm Kiệt thật muốn nắm lấy tay Tần Phong, đoạt lấy cô từ trong ngực Lâm Vũ Mặc.

Tần Phong nghe xong, có chút khổ sở nói: “Kiệt đệ, thật xin lỗi, chuyện này chị chưa từng nghĩ đến.”

Lòng của cô rất loạn, cô không biết mình nên làm gì với Thẩm Kiệt mới là tốt cho cậu ấy.

“Sở tiên sinh, cậu nên chấp nhận sự thật đi. Tiểu Phong Nhi đã là vị hôn thê của tôi, không lâu nữa chúng tôi sẽ kết hôn. Không tin cậu xem, trên tay Tiểu Phong Nhi còn mang nhẫn tôi cầu hôn cô ấy.” Lâm Vũ Mặc cầm tay phải của Tần Phong giơ lên, cho Thẩm Kiệt thấy chiếc nhẫn kim cương đang đeo trên tay Tần Phong.

Đột nhiên, Thẩm Kiệt xông lên phía trước, đoạt lấy tay nhỏ bé của Tần Phong, dùng sức

rút chiếc nhẫn, kêu lớn: “Phong nhi tỷ, chiếc nhẫn này chúng ta không cần, chúng ta tháo nó xuống. Về sau chờ Kiệt kiếm được tiền, em sẽ mua cho chị chiếc nhẫn lớn nhất, đẹp nhất.”

Lâm Vũ Mặc đẩy Thẩm Kiệt ra, lạnh lùng nói với hắn: “Sở tiên sinh, mong cậu tự trọng, hiện giờ Tiểu Phong Nhi là vị hôn thê của tôi, không phải của cậu!”

“Không!” Thảm Kiệt khổ sở kêu. “Phong tỷ, chị mau nói cho hắn biết, chị chỉ nhất thời bị hắn mê hoặc, người trong lòng chị thích nhất là em, là Kiệt a!”

“Kiệt đệ,” Tần Phong cố kìm nén không để nước mắt rơi xuống, đau lòng nhìn Thảm Kiệt. Thấy Thảm Kiệt như vậy, lòng cô vô cùng khổ sở, cô không muốn nhìn thấy Kiệt đau đớn dù chỉ là một chút, nhưng cô chỉ có một trái tim, sao có thể chia làm hai nửa đây?

“Phong nhi tỷ, chị mau nói cho hắn biết a, mau nói cho hắn người chị yêu là em!” Thảm Kiệt không cam lòng hô, khuôn mặt vốn tuấn mỹ nay lại bị đau khổ xâm chiếm, khiến ai nhìn cũng đau lòng không thôi.

Tần Phong đau lòng muốn đi lên phía trước trấn an Thảm Kiệt, lại bị bàn tay vững vàng của Lâm Vũ Mặc bá đạo ôm lấy bả vai, không thể động đậy.

Cô không vui ngẩng đầu lên, cau mày nói: “Mặc!”

Lâm Vũ Mặc đột nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong lên, ánh mắt thâm tình nhìn cô nói: “Tiểu Phong Nhi, em nói cho vị Sở tiên sinh này biết, trái tim em thuộc về ai. Nói cho hắn biết hắn không có hy vọng. Tiểu Phong Nhi chỉ thích một mình Lâm Vũ Mặc.”

“Không cần, Mặc, như vậy sẽ làm Kiệt đệ tổn thương.” Tần Phong lắc đầu đáp. Cô không đành lòng làm Kiệt đệ tổn thương a. Nhìn thấy hắn đau lòng, so với việc cô bị thương, cô còn thấy khổ sở hơn.

Lâm Vũ Mặc có chút lo lắng nói: “Tiểu Phong Nhi, em không muốn khiến Sở tiên sinh tổn thương, chẳng lẽ em muốn anh tổn thương sao? Em muốn cho hắn hi vọng, để cho hắn cướp em đi sao?”

“Không phải vậy, Mặc, ý em không phải như vậy.” Tần Phong ưu thương nói: “Hai người đều là người quan trọng nhất trong cuộc đời em, một người là người là người em yêu, một người là em trai em thương yêu nhất, em thật sự không muốn mất đi bất cứ ai trong hai người a!”

“Phong tỷ, chị đừng tin hắn. Loại người có tiền này chỉ coi chuyện tình cảm là trò đùa, bọn họ chỉ biết đùa bỡn tình cảm của các cô gái, họ sẽ không chịu bỏ ra chân tình. Phong tỷ, chị mau qua đây, chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, Kiệt sẽ lấy chị.” Thảm Kiệt bất mãn lớn tiếng nói.

“Kiệt đệ, Mặc không phải loại người như vậy.” Tần Phong vội vàng vì Lâm Vũ Mặc giải thích. Mặc dù trước kia, Mặc quả thực đã từng rất phong lưu, nhưng trong lòng cô hiểu, hiện tại Mặc chỉ yêu một mình cô, cũng chỉ có một nữ nhân là cô. Cô tin tưởng tình yêu của hắn là vô cùng chân thành, tuyệt đối không phải là đang giỡn tình cảm của cô.

“Sở tiên sinh, cậu đừng mong dùng cách này khích bác, chia rẽ chúng tôi. Tình cảm giữa tôi và Tiểu Phong Nhi vô cùng chắc chắn, không thể vì đôi ba câu của người khác mà bị phá hư.” Lâm Vũ Mặc cuống ngao nói, sau hắn quay đầu lại hỏi Tần Phong: “Tiểu Phong Nhi, có phải như vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tần Phong cảm động nắm lấy tay Lâm Vũ Mặc, cảm nhận tình yêu hắn dành cho cô sẽ không bao giờ thay đổi. Nước mắt không kìm lòng được trào ra.

Lâm Vũ Mặc đau lòng dùng ngón tay cái lau từng giọt lệ rơi xuống trên má cô, thâm tình nói: “Tiểu Phong Nhi, anh nói thế không phải muốn em khóc, mà muốn cảm thấy hạnh phúc.”

“Mặc!” Tần Phong nhào vào trong ngực Lâm Vũ Mặc, trong lòng tràn đầy tình yêu của hắn. Hiện tại cô mới biết cô yêu hắn đến mức nào, cô không ngờ, bất tri bất giác, Lâm Vũ Mặc đã trú ngụ thật sâu trong lòng cô.

Thảm Kiệt không thể chịu đựng được, Phong tỷ thế nhưng nhào vào trong ngực nam nhân đối diện, hắn đi lên phía trước, cố gắng tách hai người bọn họ ra.

Nhưng bàn tay Lâm Vũ Mặc ôm rất chặt, cho nên hắn căn bản không có cách nào đoạt lại Phong nhi tỷ.

“Phong nhi tỷ, sao chị có thể không cần Kiệt nữa đây?” Thảm Kiệt thê lương hô.

Tần Phong run rẩy nói với Thảm Kiệt: “Kiệt đệ, chị sao có thể không cần em. Em vĩnh viễn là em trai chị yêu thương nhất.”

“Em không muốn làm em trai của chị, em muốn làm người yêu của chị.” Thảm Kiệt khổ sở nói. Trong tim hắn lúc này tràn đầy bi thương cũng tuyệt vọng. Chẳng lẽ thật sự là hắn đến muộn sao? Trái tim của Phong nhi tỷ sao có thể dễ dàng trao cho người khác như vậy.

“Kiệt đệ!” Tần Phong thật không biết làm sao để tiếp tục đối mặt với Thảm Kiệt. Thảm Kiệt đau lòng cũng làm trái tim cô như ai bị níu chặt, đau đớn đến chảy máu a. Kiệt là người cô không muốn tổn thương nhất a.

Lâm Vũ Mặc có chút tàn nhẫn nói: “Sở tiên sinh, tôi nghĩ cậu vẫn nên từ bỏ ý niệm này đi, không lâu nữa Tiểu Phong Nhi sẽ gả cho tôi, cậu vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội.”

“Kết hôn thì sao, tôi vẫn có thể đem Phong nhi tỷ đoạt lại, huống chi các người còn chưa kết hôn. Phong nhi tỷ là của ai còn chưa biết đâu!” Giọng nói Thẩm Kiệt càng ngày càng bén nhọn, tim hắn đã nhói đau thật sâu, cho nên mới phải bất chấp tất cả phản kích.

“Ha ha ha! Muốn đoạt lại, vậy còn phải xem tôi có buông tay hay không đã rồi hãy nói.” Lâm Vũ Mặc đột nhiên hôn lên môi Tần Phong ngay trước mặt Thẩm Kiệt, vừa hôn, vừa hướng Thẩm Kiệt khiêu khích, nói: “Nhìn thấy không? Tiểu Phong nhi yêu tôi, môi cô ấy cũng chỉ tôi mới có thể hôn.”

“Mặc, đừng làm vậy.” Tần Phong lo lắng giằng giằng, tất cả đau đớn trong mắt Kiệt cô đều thấy rất rõ, cô thật không nỡ a!

“Không cần, Phong nhi tỷ.” Thẩm Kiệt đau đớn xông lên phía trước, dùng hết toàn lực đem hai người tách ra.

Thẩm Kiệt đem Tần Phong kéo về phía mình, tức giận trừng mắt nhìn Lâm Vũ Mặc: “Lâm Vũ Mặc, Phong nhi tỷ sẽ không yêu anh, người chị ấy yêu là tôi.”

“Ha ha ha, có thật không? Vậy vì sao cậu không để cho Tiểu Phong Nhi tự mình nói cho cậu biết đây?” Lâm Vũ Mặc cuồng ngạo, không ai bì nổi cười lớn, trong tiếng cười tràn đầy tự tin.

Thẩm Kiệt bị thái độ của Lâm Vũ Mặc chọc giận, hắn nâng khuôn mặt Tần Phong lên, hôn xuống.

Tần Phong kinh ngạc nhìn Thẩm Kiệt, không dám tin Kiệt để lại hôn cô. Đây đã là lần thứ hai Kiệt hôn cô, nhưng nụ hôn của hắn lại cho cô một loại cảm giác khác thường.

Không phải ngọt như mật, cũng không phải là khổ sở, mà là tư vị chua xót, làm lòng cô cũng đau theo.

Lúc cô còn đang trợn mắt sững sờ, tay Lâm Vũ Mặc mang theo lực đạo bén nhọn đã vung tới trên người Thẩm Kiệt. Hắn biết Thẩm Kiệt là một nghệ sĩ, dựa vào khuôn mặt này mà kiếm cơm, cho nên hắn không hướng về phía mặt Thẩm Kiệt xuống tay, mà chọn lồng ngực bỏ xuống, mỗi một quyền đều dùng hết sức.

Thẩm Kiệt cũng ra sức phản kích. Hai người không coi ai ra gì đánh nhau trong quán cà phê. Cái bàn bị hai người đập nát, cái ghế cũng bị đá bay.

Hai người vật lộn một chỗ, ai cũng không chịu yếu thế.

Nhìn hai nam nhân đã sớm bám tím đủ chỗ, Tần Phong lo lắng hô to: “Hai người đừng đánh nữa. Mau dừng tay!”

Nhưng hai người đàn ông đã tức giận đến đỉnh điểm này, ai cũng không chịu nghe lời cô nói, vẫn như cũ đánh nhau, một quyền lại một quyền.

“Các người nếu đánh nữa, ai tôi cũng không cần!” Tần Phong không còn cách nào khác, đành phải lên giọng uy hiếp hai người đàn ông cô yêu nhất.

Hai người kia vừa nghe thấy lời này của cô, lập tức ngừng tay, trảm miệng một lời hô lớn: “Đừng Tiểu Phong Nhi (Phong nhi tỷ), em (chị) phải yêu anh (em).”

“Hừ, các người cứ tiếp tục đánh nữa đi, tôi đi tìm người khác!” Tần Phong lắc đầu, tức giận đi ra ngoài.

Hai người lập tức đuổi theo, một trái một phải, giữ lấy tay cô lại.

“Tiểu Phong Nhi, em đã đồng ý chỉ thích một mình anh, tại sao có thể không quan tâm anh?” Lâm Vũ Mặc bắt lấy hướng cô kháng nghị.

“Phong nhi tỷ, không phải từ nhỏ chị đã nói, Kiệt là người quan trọng nhất đối với chị sao? Sao chị quăng em lại?” Thẩm Kiệt cũng vội vã hỏi Tần Phong.

“Ai! Hai người đừng ép tôi, có được hay không?” Tần Phong quay sang nhìn Lâm Vũ Mặc ở bên trái, lại nhìn Thẩm Kiệt ở bên phải, bất đắc dĩ nói: “Hai người đều là người quan trọng nhất đối với tôi, tôi thật không muốn nhìn thấy hai người đánh nhau nữa.”

Lâm Vũ Mặc đột nhiên mở miệng nói với Thẩm Kiệt, “Sở tiên sinh, tôi thấy hay là như vậy đi, chúng ta để Tiểu Phong Nhi tự mình lựa chọn, xem cô ấy chọn cậu hay là chọn tôi. Mặc kệ là Tiểu Phong Nhi lựa chọn ai, người kia cũng phải chấp nhận. Có được hay không?”

Thẩm Kiệt khẽ cắn răng, hướng Lâm Vũ Mặc gật đầu một cái: “Được rồi!” Hắn nắm lấy tay nhỏ bé của Tần Phong nói: “Phong ý, chị nhất định phải suy nghĩ cẩn thận, trên thế giới này, chỉ có Kiệt là người yêu chị nhất, chị có biết không?”

Lâm Vũ Mặc cau mày nói với Thẩm Kiệt: “Sở tiên sinh, cậu đừng làm Tiểu Phong Nhi nhiễu loạn. Hãy để cho Tiểu Phong Nhi tự mình lựa chọn đi.”

Lâm Vũ Mặc tuy rằng ngoài miệng nói như thế, nhưng thật ra trong tim hắn cũng có chút lo lắng. Hắn sợ đến cuối cùng Tiểu Phong Nhi sẽ lựa chọn thanh mai trúc mã của cô, Kiệt để.

Chuyện đã đến lúc này, hắn chỉ có thể liều mạng đánh cược một lần. Hi vọng người Tiểu Phong Nhi lựa chọn cuối cùng sẽ là mình.

Trong lòng hần yên lặng cầu nguyện, hi vọng mình là cái người may mắn đó.

Tần Phong khó xử nhìn hai người đàn ông trước mặt, người nào cô cũng không đành lòng làm họ tổn thương.

Bọn họ đều là những nam nhân vô cùng ưu tú, đều là người cô quan tâm nhất. tại sao nhất định phải bắt cô lựa chọn một trong hai người? Chẳng lẽ hai người bọn họ không thể cùng tồn tại trong sinh mệnh cô sao?

Cô cau mày hướng Thẩm Kiệt nói: “Kiệt đệ, chẳng lẽ chúng ta không thể làm một đôi chị em tốt sao? Phong nhi tỷ thật sự rất cần em, không thể không có em a!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

“Phong Nhi tỷ, chị đã không thể không có Kiệt, vậy tại sao chị không thể chọn Kiệt làm người yêu đây? Chúng ta cũng không phải chị em ruột! Phong Nhi tỷ, đi cùng em đi, mặc dù hiện tại em không có nhiều tiền bằng hần, nhưng sẽ có một ngày, em sẽ vì chị mà xây một tòa Kim Sơn (kiểu như lâu đài bằng vàng), để chúng ta cùng trải qua cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào.” Thẩm Kiệt tràn đầy tình cảm nói.

Nhìn nét mặt Thẩm Kiệt tràn đầy chờ mong nhìn cô, Tần Phong thật không đành lòng nói ra những lời khiến hần tổn thương.

Trong lòng cô, đã có người đàn ông cô yêu nhất, người đàn ông kia mặc dù có chút bá đạo, có chút cuồng ngạo, nhưng hần cũng thật lòng yêu cô, bảo vệ cô. Cô phát hiện mình không thể sống mà không có hần. Có lẽ đây mới là tình yêu đi.

“Tựa như tình cảm của cô và Đường Chá lúc trước, sâu đậm đến nỗi hận không thể đem đôi phượng chiếm giữ hoàn toàn...”

Mà tình cảm của cô với Kiệt, lại chỉ đơn thuần là tình thân, mặc dù tình cảm đó còn sâu đậm hơn so với chị em ruột nhưng còn chưa có sâu sắc đến mức khiến cô buông tha tất cả để yêu hần.

“Tiểu Phong Nhi, đừng do dự nữa. Em mau nói cho hần biết, người em yêu là anh, chỉ có anh mới xứng có được em.” Thấy Tần Phong thật lâu không nói lời nào, trong lòng Lâm Vũ Mặc kinh hoàng, hần sợ Tiểu Phong Nhi nói ra những lời hần không muốn nghe nhất.

“Mặc!” Tần Phong thâm tình nhìn Lâm Vũ Mặc, cuối cùng hạ quyết tâm, hướng Thẩm Kiệt nói: “Kiệt, mặc dù Phong Nhi tỷ cũng yêu em, thế nhưng đó không phải tình yêu nam nữ. Chúng ta chỉ có thể tiếp tục làm một đôi chị em tốt mà thôi.”

Một câu nói này của cô, đối với hai người đàn ông bên cạnh, tựa như Băng hỏa lưỡng trọng thiên (kiểu như gây ra hiệu ứng đối lập nhau), một người lên Thiên đường, một người lại như xuống địa ngục.

“Phong nhi tỷ.” Bước chân Thẩm Kiệt có chút lảo đảo, lui về phía sau hai bước, cực kì bi thương nhìn Tần Phong. “Nếu như em có thể như lời chị nói, làm một đôi chị em tốt, em đã không ép chị lựa chọn như thế này. Trong lòng em chỉ có một mình Phong Nhi tỷ thì phải làm sao đây?”

Nước mắt Thẩm Kiệt tựa như thủy triều, dâng lên trong hốc mắt rồi rơi xuống gò má anh tuấn.

Như Lâm Vũ Mặc vừa nói, nếu muốn nhìn thấy thì phải chấp nhận thua cuộc. nếu Phong Nhi tỷ đã lựa chọn Lâm Vũ Mặc, như vậy hần sẽ không tiếp tục làm phiền chị ấy nữa.

Phong Nhi tỷ không lựa chọn hần có lẽ là bởi vì hần chưa đủ thành thực thôi.

Vậy thì hần sẽ tiếp tục rèn luyện bản thân, cố gắng đen chính mình tới luyện thành một nam tử hần thực thụ.

Đến lúc đó, hần sẽ trở lại, cạnh tranh với Lâm Vũ Mặc lần nữa.

Hần không tin, lúc đó hần lại thua kém Lâm Vũ Mặc.

Thẩm Kiệt bỏ lại Tần Phong, tuyệt vọng chạy đi.

Phong Nhi tỷ, xin chị hãy tha thứ cho Kiệt không cách nào nhìn chị thuộc về nam nhân khác.

Kiệt không thể sống bên cạnh chị, chỉ có thể làm em trai của chị.

Nếu như có một ngày, chị nhớ đến Kiệt.

Kiệt sẽ trở về, cùng chị đoàn tụ!

Nhìn bóng lưng Kiệt đi xa, nước mắt Tần Phong không thể tiếp tục kìm nén mà tuôn trào không ngừng.

Kiệt, tha thứ cho chị, chị không muốn tàn nhẫn với em như vậy, nhưng chị chỉ có một trái tim, sao có thể chia làm hai phần a!

Ôm lấy Tần Phong, khuôn mặt anh tuấn của Lâm Vũ Mặc lại là vui vẻ chưa từng có. Rốt cuộc trong trận chiến bảo vệ tình yêu này, hắn là người thắng cuộc. Mặc dù hắn biết, làm như vậy đối với Thẩm Kiệt mà nói có chút tàn nhẫn, nhưng tình yêu vốn ích kỷ. Cúi xuống nhìn Tần Phong đang thút thít trong lòng, hắn dịu dàng an ủi cô: “Tiểu Phong Nhi, đừng cố kìm nén, muốn khóc, hãy khóc trong lòng anh đi.”

Tần Phong khóc không thành tiếng, té nhào vào trong ngực Lâm Vũ Mặc, đau lòng nói: “Mặc, mặc dù em yêu anh, nhưng em thật sự không muốn làm Kiệt tổn thương a! Lúc em thống khổ nhất, chính hai mẹ con cậu ấy đã ra tay trợ giúp em. Vậy mà hôm nay em lại nhẫn tâm thương tổn Kiệt, em thật là một người phụ nữ xấu xa.”

“Không! Tiểu Phong Nhi sao có thể là người phụ nữ xấu xa đây?” Lâm Vũ Mặc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhòe lệ của cô lên, đau lòng vì cô lau nước mắt. “Tiểu Phong Nhi chỉ lựa chọn người em yêu nhất. Anh biết, mẹ con Sở thị có đại ân với em, cho nên anh sẽ không bạc đãi bọn họ. Anh sẽ để người của anh, giúp hắn nổi tiếng. Coi như là báo đáp ân tình của bọn họ đối với em.”

“Thật không? Mặc, Cảm ơn anh!” Tần Phong cảm động dựa sát vào trong lòng hắn.

“Tiểu Phong Nhi, em biết không? Khi em lựa chọn anh, lòng anh đã sớm lâng lâng như thể bay lên khỏi mặt đất. Anh thật sự vui, thật vui vì em đã chọn anh.” Nói xong, môi Lâm Vũ Mặc mang theo lửa nóng lập tức chặn lại đôi môi nhỏ nhắn, kiều diễm động lòng người của Tần Phong, thâm tình dây dưa.

“Đừng, đây là nơi công cộng nha!” Tần Phong trốn tránh nụ hôn bá đạo của hắn, then thùng cười nói: “Mặc, chúng ta về nhà thôi.”

“Được, chúng ta về nhà.” Lâm Vũ Mặc tựa vào bên tai cô, tà mị nói: “Về đến nhà, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em như thế đâu.”

“Không đúng đắn.” Tần Phong mắc cỡ đỏ mặt, đẩy Lâm Vũ Mặc ra, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Lâm Vũ Mặc lắc đầu cười, Tiểu Phong Nhi của hắn thật dễ xấu hổ, đã chứng thực lâu như vậy rồi nhưng khi nhắc đến loại chuyện kia, cô vẫn sẽ đỏ mặt thẹn thùng.

Hắn lấy ví tiền trong túi, móc ra một tờ chi phiếu, kí tên mình lên trên, sau đó ném vào trong tay quản lý. “Đây là tiền bồi thường, hắn là đủ để sửa chữa rồi.”

Nói xong, hắn nhanh chân đuổi theo.

Tiểu Phong Nhi, lần này, em đừng hòng chạy trốn.

Anh sẽ vùng vằng bắt em lại, không bao giờ buông tay.

Ha ha ha, không biết lát nữa, em có thể chịu được màn tình yêu ngọt ngào anh dành cho em không đây?

Anh đã tích tụ một bụng dục hỏa lớn, đem em thiêu đốt!

Lâm Vũ Mặc dễ dàng đuổi kịp Tần Phong, một tay kéo cô lại, để cô ngồi vào trong xe, nhiệt tình như lửa hừng Tần Phong nói: “Tần Phong, chúng ta về nhà thân thiết đi.”

Tần Phong then thùng nhắm mắt lại, tựa vào trong ngực Lâm Vũ Mặc.

Cái ôm này, khiến cô có loại cảm giác được hắn thâm tình che chở, cảm giác hạnh phúc dâng tràn trong tim.

Hắn sẽ trở thành chỗ dựa cả đời của cô đi.

Lâm Vũ Mặc nhanh chóng khởi động xe, lao thẳng về nhà. Xe còn chưa có dừng hẳn, hắn liền ôm lấy Tần Phong, sai bước vào trong nhà.

Hai mắt hắn tràn đầy khát vọng, bên trong tựa như có hai ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, hận không thể một hơi nuốt trọn Tần Phong.

Hai người yêu nhau, bị cửa phòng đóng chặt nhốt bên trong, đồng thời cũng nhốt luôn cả một màn xuân sắc kiều diễm, không để ai nhìn thấy. Nhưng cánh cửa này lại không thể ngăn cản ngọn lửa tình dâng trào trong trái tim hai con người kia, khiến ai cũng có thể cảm nhận tình yêu sâu tận tâm can giữa bọn họ.

Tình yêu,

Trong lúc lơ đãng sinh ra,

Tình cờ như vậy,

Nhưng cũng thần kỳ như vậy,

Tựa như những bông tuyết nhỏ, càng rơi lại càng nhiều, hương vị nồng nàn như rượu, ngọt ngào như mật.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Editor: Sendyle

"A! Nhóc Kiệt" Tần Phong hô to một tiếng, từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại. Đập vào tầm mắt của cô không phải là hình ảnh tổn thương của nhóc Kiệt, mà là khuôn mặt lo lắng của Lâm Vũ Mặc.

"Tiểu Phong Nhi, em thấy ác mộng sao?" Lâm Vũ Mặc lo lắng nhìn vào mắt của Tần Phong. Anh ta biết đối với chuyện xảy ra ngày hôm qua trong lòng tiểu Phong Nhi vẫn còn cảm giác áy náy, vì cô cho rằng chính mình làm tổn thương Kiệt, cho nên trên mặt cô lộ vẻ ưu tư nhàn nhạt.

Xem ra Kiệt ở trong lòng tiểu Phong Nhi vẫn chiếm một vị trí vô cùng quan trọng. Chỉ là trong lòng cô Kiệt là một người thân yêu quan trọng nhất, chỉ là thân tình, không phải ái tình. Không sao, anh ta sẽ từng chút từng chút một xâm chiếm lòng của tiểu Phong Nhi, khiến bóng dáng của Kiệt càng ngày càng nhạt, cho đến khi hoàn toàn biến mất không thấy.

"Mặc!" Tần Phong nhào vào trong ngực Lâm Vũ Mặc, gò má dán sát vào lồng ngực nóng bỏng kia. Ở trong lòng Mặc làm cho cô có một loại cảm giác an toàn, thoải mái, để cho cảm giác hỗn loạn trong lòng cô được xoa dịu xuống.

"Ngoan, tiểu Phong Nhi không cần lo lắng, tất cả mọi thứ sẽ khá hơn. Tin tưởng nhóc Kiệt sẽ không đau lòng như vậy, có lẽ rất nhanh sẽ có thể yêu người khác." Lâm Vũ Mặc trấn an nói.

"Nhưng, Mặc, em đã làm tổn thương nhóc Kiệt. Em thật sự là người không tốt." Tần Phong cau mày nói. Vừa nghĩ tới bóng lưng đau lòng rời đi của Kiệt, lòng của cô liền nhói đau.

Từ nhỏ cô thiếu vắng tình thân, cho nên cô đối với người em trai này vô cùng yêu thương nha! Cô làm sao có thể chịu nổi cậu nhóc vì mình bị tổn thương lớn như vậy?

Lâm Vũ Mặc nghe được lời nói Tần Phong, trong lòng có chút ê ẩm, nói không ghen hoàn toàn là giả, tim của anh ta bởi vì sự tồn tại của Kiệt mà không an. Chỉ là, tiểu Phong Nhi cuối cùng lựa chọn anh ta, không phải sao?

"Tiểu Phong Nhi, mọi chuyện không thể vẹn toàn đôi bên, vui vẻ lên." Lâm Vũ Mặc an ủi khẽ vuốt ve bả vai Tần Phong.

Liên tiếp chùng mấy ngày, Tần Phong vẫn còn vì chuyện của Kiệt mà đau lòng, cô không ngừng gọi điện thoại cho Kiệt, nhưng bất luận cô gọi bao nhiêu lần, cũng không thấy nhóc Kiệt nghe máy.

Ở trong lòng Tần Phong cầu nguyện: "Nhóc Kiệt, em nhanh nghe điện thoại! Chỉ cần em nói cho chị biết em rất tốt, chị mới có thể yên tâm. Nhóc Kiệt, em ngàn vạn lần không được vì vậy mà hận chị a! Chị mặc dù không thể làm người yêu của em, nhưng vẫn là người chị tốt của nhóc Kiệt!"

Có lẽ Thượng Đế không nghe được lời van xin của cô, Kiệt thủy chung cũng không nghe điện thoại.

"Nhóc Kiệt nhất định là hận mình, cho nên mới từ chối không tiếp điện thoại của mình?" Tần Phong lặng lẽ chảy nước mắt.

Cô nhớ về khoảng thời gian trước, sau khi Đường Chấn rời đi, chính là nhóc Kiệt cùng cô vượt qua giai đoạn khó khăn kia. Cậu ta sẽ len lén đem món ăn của mẹ Thẩm tỉ mỉ làm đưa cho cô ăn, trêu chọc để cho cô vui vẻ, kể các loại chuyện cười cho cô.

Những năm này, đều là nhóc Kiệt bảo vệ cô, quan tâm cô. Cô sao có thể tổn thương nhóc Kiệt như vậy? Cô cũng không bỏ được a!

Cô vẫn cho là tình cảm nhóc Kiệt dành cho cô là tình cảm chị em, mà cô vẫn lấy thân phận người chị quan tâm nhóc Kiệt, mặc dù toàn bộ thời điểm, người được bảo hộ thật ra là cô. Cô chưa bao giờ dám nghĩ đến có một ngày nhóc Kiệt sẽ tỏ tình đối với cô, nói yêu cô.

Trách chi có thể trách số mạng a, để cho cô gặp được Lâm Vũ Mặc. Nếu như cô không gặp Mặc, nếu như nhóc Kiệt sớm một chút thổ lộ với cô, có thể mọi chuyện sẽ khác?

Cô cũng không biết. Cô chỉ biết trong lòng mình bây giờ yêu Lâm Vũ Mặc, cô muốn làm vợ của Mặc. Nhưng trong lòng của cô lại đang nhớ nhung nhóc

Kiệt, cô không muốn vì chuyện này mà mất đi cậu em trai khả ái.

"Nhóc Kiệt, chẳng lẽ chúng ta không thể làm một đôi chị em yêu thương nhau sao?" Tần Phong dùng ngón tay lau nước mắt đang rơi là chỗ trên mặt mình, ưu thương mà tự lẩm bẩm, "Kiệt biết, em là người thân duy nhất của chị! Chị Phong nhi sao có thể không có nhóc Kiệt đây?"

Người thủy chung không nghe điện thoại rồi cuộc đi nơi nào cơ chứ?

Thật ra cậu ta tự giam mình ở Gym, hướng về phía một đồng đồ vật vận động để bộ phát con giận của mình. Quả đấm của cậu ta dùng sức đánh bao cát, trong tình thoảng lại hô to, hô lên buồn bực trong lòng.

Cho đến quả đấm cũng bị đánh sưng lên, nhóc Kiệt mới mới té quỵ dưới đất. Hai tay của cậu ta cắm vào đất ở bên trong, bí thống mà khóc lên.

"Chị Phong Nhi, chị sao không đợi Kiệt? Tại sao muốn yêu người khác? Kiệt một lòng bởi vì tương lai của chúng ta mà phấn đấu. Vì thành công, phải chịu nhiều khổ khổ Kiệt cũng chịu được. Kiệt mong đợi đến một ngày chị Phong nhi sẽ gả cho Kiệt, lại không nghĩ rằng chị Phong nhi thậm chí ngay cả cơ hội cũng không cho Kiệt, trực tiếp liền tuyên bố án tử hình cho Kiệt như vậy. Chị Phong Nhi, Kiệt còn chưa đủ yêu chị sao? Chị tại sao không thể yêu em?" Kiệt dùng sức đánh vào đầu của mình, hướng về phía gian phòng trống rỗng rỗng to.

Mấy ngày liên tiếp, cậu ta đều đắm chìm trong đau đớn, không tỉnh táo. Mà mẹ Thâm nhìn ra cậu ta có gì đó không đúng, nhưng hỏi thế nào cậu ta cũng không mở miệng. Mẹ Thâm không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ở bên cạnh chăm sóc cậu ta. Cho đến một ngày, đạo diễn tự mình tới cửa, mới đem hồn phách của Kiệt kêu tỉnh lại.

"Kiệt, tôi vốn là tương đối coi trọng cậu, nhưng không ngờ cậu vừa mới thực hiện được một bộ phim truyền hình liền bắt đầu đùa bỡn. Tôi kêu phụ tá gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại cho cậu, vậy mà cậu thậm chí ngay cả về cũng không trở về! Chẳng lẽ cậu không phải nghĩ sẽ tiếp tục sao?" Đạo diễn tức giận hỏi.

Mẹ Thâm bưng một bàn trái cây đi tới, cười theo nói: "Lâm đạo diễn, ngài ngàn vạn đừng tức giận với đứa nhỏ này. Cậu ta còn nhỏ, có chỗ nào không đúng mong ngài tha thứ cho nó."

"Mẹ, mẹ trở vào trong nhà đi, chuyện của con mẹ đừng bận tâm." Kiệt không vui nói với mẹ. Cậu ta không muốn thấy mẹ vì cậu ta mà phải lấy lòng người khác, mẹ đã bỏ ra quá nhiều, cậu ta về sau phải bảo vệ mẹ, khiến cho mẹ hưởng phúc, cậu ta sao có thể để cho mẹ vì mình đối với Lâm đạo diễn so với bà còn nhỏ hơn ăn nói khép nép đây? Nhìn mẹ như vậy làm cho cậu ta cảm thấy đau lòng.

"Được được! Kiệt nhi đừng nóng giận, mẹ đi vào nhà." Mẹ Thâm lập tức nghe lời đi về phía phòng ngủ, vừa đi còn vừa quay đầu lại hướng âm đạo diễn cười theo nói: "Lâm đạo diễn ngồi lâu một lát, tôi vào nhà trước."

"Mẹ!" Thâm Kiệt bất mãn hô một tiếng. Mẹ Thâm vội vàng như một làn khói chạy vào trong nhà.

Nhìn lưng của mẹ, Kiệt khổ sở mà lắc lắc đầu.

"Lâm đạo diễn, mời ngài ngồi." Kiệt mời Lâm đạo diễn ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Editor: Sendyle

Ngồi ở trên ghế sa lon, Lâm đạo diễn lúc này mới cẩn thận quan sát Kiệt, chỉ thấy trên mặt vốn là tinh thần sáng láng bây giờ đã mất đi sức sống, khuôn mặt có chút mất hồn, trong mắt hiện đầy tơ hồng.

"Thất tình sao?" Lâm đạo diễn nhạo báng hỏi.

Nghe được lời nói của Lâm đạo diễn, trong mắt Kiệt lóe lên đáng vẻ đau đớn, khiến người giỏi về quan sát như Lâm đạo diễn chỉ cần liếc một cái liền nhìn ra.

"Không có, Lâm đạo diễn, tôi rất khỏe." Kiệt cau mày nói, cậu ta không muốn mọi người biết chuyện riêng của mình, cho nên mới phủ nhận.

"Ha ha ha, người trẻ tuổi không thành thực ồ!" Lâm đạo diễn hài hước nói, "Cuộc sống sẽ có rất nhiều chuyện không như ý, chúng ta không thể bởi vì một ít đả kích liền sa sút ý chí như vậy. Tỉnh lại, tương lai tốt đẹp không xa đang chờ cậu đấy!"

"Ừ. Kiệt hiểu." Kiệt trịnh trọng gật đầu một cái.

Lâm đạo diễn nói đúng, từ hôm nay trở đi, cậu ta phải bắt đầu tỉnh táo lại.

Cậu ta bây giờ vẫn còn rất trẻ, không cách nào chống đỡ được cùng tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị, chỉ là, loại cục diện này sẽ không quá lâu, cậu ta sẽ nỗ lực, chờ khi cậu ta công thành danh toại, cậu ta sẽ đem chị Phong nhi đoạt lại.

Đinh hôn có là gì, sau khi kết hôn người ta vẫn ly hôn đấy thôi, cậu ta sẽ nỗ lực, cậu ta nhất định phải có được trái tim chị Phong nhi.

Lâm Vũ Mặc, người cứ hả hê cười đi, chờ xem ai mới là người cười cuối cùng?

Thấy thần thái Kiệt trở nên bình thường, Lâm đạo diễn lúc này mới hài lòng nở nụ cười: "Kiệt, tiểu tử cậu sắp được đổi vận rồi."

"Lâm đạo diễn, tôi không hiểu ý của ngài." Kiệt bồn chồn mà nhìn Lâm đạo diễn, không hiểu ông ta vì sao lại thốt ra những lời nói như vậy.

Lâm đạo diễn ngồi thẳng người, thần thần bí bí nói: "Cậu biết không? Tôi hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại của tổng giám đốc Tập Đoàn Hải Tinh, gọi đích danh cậu muốn cậu làm Đại Sứ Hình Tượng của công ty họ! Tập Đoàn Hải Tinh là một trong những công ty nằm trong top 500 toàn cầu đó. Tiểu tử cậu đúng là đang gặp thời."

"Có thật không? Tại sao có thể có chuyện tốt như vậy?" Kiệt không dám tin tưởng nói. Bình thường đại sứ hình tượng của các Tập Đoàn lớn không phải là các minh tinh quốc tế sao? Bọn họ chỉ là những nhân vật nhỏ bé không có danh tiếng gì làm sao một công ty lớn như họ lại yêu cầu cậu làm người phát ngôn chứ?

"Tôi cũng giống như cậu thất lạc một lúc lâu đấy, ha ha ha, thật là chuyện làm cho người ta đố mắt. Bao nhiêu người phấn đấu bao nhiêu năm, cũng không có cơ hội thành danh, kết quả tiểu tử cậu, mới mấy tháng đã được Tập Đoàn Hải Tinh chọn làm Đại Sứ Hình Tượng." Lâm đạo diễn khoa trương nói.

"Là Lâm đạo diễn biết cách dạy, mới có thể giúp tôi có được cơ hội như ngày hôm nay." Kiệt lập tức khiêm tốn nói.

Lâm đạo diễn bị lời của Kiệt tâm tình nhất thời cực kỳ vui mừng. Cậu ta giơ ngón tay cái lên khen Kiệt: "Ha ha ha, người trẻ tuổi, không tệ, biết khiêm tốn là tốt. Về sau đi theo tôi...tôi sẽ cố gắng giúp cậu trở thành thần tượng trong lòng mọi người."

"Cám ơn Lâm đạo diễn. Kiệt sẽ nỗ lực hết mình." Kiệt vô cùng khiêm nhường nói.

Bộ dáng của cậu ta khiến Lâm đạo diễn càng nhìn càng thích: "Hiện tại thanh niên giống như cậu vậy càng ngày càng ít. Kiệt, tôi xem trọng cậu. Lên tinh thần, chúng ta sẽ làm nên những chuyện đặc sắc!"

"Ừm!" Kiệt gật đầu một cái.

"Xế chiều đến công ty trình diện, tôi đi trước." Lâm đạo diễn sau khi nói xong, liền đứng lên rời khỏi.

Lúc này mẹ Thẩm đột nhiên từ trong phòng mình đi ra, mặt nịnh hót nở nụ cười hướng về phía Lâm đạo diễn nói: "Lâm đạo diễn đi thông thả ! Có rảnh rồi thường tới chơi."

"Vâng, bác gái." Lâm đạo diễn khách khí cùng mẹ Thẩm mẹ bắt tay một cái.

Ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Lâm Vũ Mặc đang cùng người khác nói chuyện điện thoại: "Là Cận tổng giám đốc a. Chuyện mấy ngày trước tôi nhờ vả ngài làm như thế nào rồi?"

"Đã làm xong. Chuyện Lâm Vũ Mặc ngài giao, tôi nào dám không làm theo a! Chỉ là, Lâm, tiểu minh tinh đó có quan hệ gì với ngài sao? Thế nhưng để cho ngài vì cậu ta mà để ý như vậy!" Đối phương tò mò hỏi.

"Một người bạn." Lâm Vũ Mặc muốn tránh phiền phức cố gắng lấy cái cớ nói: "Tôi đã từng đồng ý với ngài về chuyện hợp tác của chúng ta sẽ không thay đổi, sớm ngày cùng Cận tổng giám đốc thực hiện kế hoạch hợp tác."

"Không thành vấn đề, tôi sẽ nhanh chóng thực hiện. Dù sao cũng là chuyện hợp tác cùng tập đoàn Lâm thị nổi danh toàn cầu, chúng tôi làm sao có thể phớt lờ đây? Ha ha ha!"

"Bạn học cũ, cậu lại dám nhạo báng tôi?" Lâm Vũ Mặc cố ý làm bộ như không vui nói.

"Ha, ai dám nhạo báng cậu a!"

"Ha ha ha, bạn học cũ, chúng ta trở lại chuyện chính, công việc hợp tác của chúng ta càng nhanh càng tốt."

"Hiểu."

Thì ra là việc Kiệt được chọn làm Đại Sứ Hình Tượng là Lâm Vũ Mặc giúp cậu ta tranh thủ.

Mấy ngày nay, nhìn tiểu Phong Nhi vẫn vì chuyện của Kiệt mà canh cánh trong lòng, âm thầm rơi lệ, trong lòng Lâm Vũ Mặc cũng tương đối khổ sở, vì vậy anh ta mới tự mình an bài chuyện của Kiệt, còn vì cậu ta mà hy sinh một phần ích lợi của công ty.

Nhưng anh ta không hối hận, chỉ cần có thể khiến tiểu Phong Nhi vui vẻ là được.

Lâm Vũ Mặc mang theo Tần Phong đi thẩm mỹ viện làm đẹp, khiến những thợ làm tóc đem mái tóc đen xinh đẹp kia của cô ra sức phấn đấu, trang trí cùng các món đồ trang sức lấp lánh.

Nhìn Tần Phong ăn mặc xinh đẹp tuyệt trần, Lâm Vũ Mặc không khỏi kiêu ngạo, anh ta biết tiểu Phong Nhi thật đẹp, mà cô gái mỹ lệ này lại chỉ thuộc về một mình Lâm Vũ Mặc anh ta, vừa nghĩ tới đó, trong lòng của anh ta vô cùng thỏa mãn.

Tầm mắt của anh ta quét qua cổ của Tần Phong, lại bị cái khuyên tai ngọc kia đập vào trong mắt.

Tại sao vô luận lúc nào, tiểu Phong Nhi đều muốn mang cái khuyên tai ngọc kia chứ?

Nó rốt cuộc là ai đã tặng cho cô?

Đối với tiểu Phong Nhi mà nói lại có ý nghĩa là chứ?

Lâm Vũ Mặc ở trong lòng trầm nghĩ, nhưng anh ta không dám đem phần này nghi ngờ nói ra.

"Tiểu Phong Nhi, chúng ta đi thôi." Lâm Vũ Mặc kéo cánh tay Tần Phong, cười nói.

"Ừm!" Tần Phong cười ý vào trong ngực Lâm Vũ Mặc.

Kể từ sau khi Kiệt rời đi, tâm tình Tần Phong cũng không có tốt lên, cô một mực lo lắng cho nhóc Kiệt, không biết cậu ta hiện tại thế nào, có còn hận cô không. Cô gọi cho cậu không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, nhấn vô số tin cho cậu ta, nhưng một chút hồi âm cũng không có.

Mỗi khi điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, cô vội vàng cầm lên, trong lòng của cô thật hy vọng điện thoại này là của nhóc Kiệt gọi tới. Nhưng vừa nhìn mã số, lòng của cô liền lạnh. Bởi vì cô hi vọng hai lần đều rơi vào khoảng không, điện thoại không phải của nhóc Kiệt gọi tới, lại là Trần Bưu gọi tới, chỗ của anh ta có tin tức tốt gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Editor: Sendyle

"Phong Lão Đại, nói cho em biết một tin tức tốt a! Mỗi thù của chúng ta rốt cuộc báo được, rạng sáng hôm nay, chúng ta cùng cảnh sát cùng nhau liên thủ, đem kẻ thù một lưới bắt hết. Đoán chừng quan tòa sẽ làm bọn họ có ăn hay không được ôm lấy đi. Ha ha ha!" Trần Bưu hào phóng cười lên.

"Anh Bưu, là thật sao?" Tần Phong nghe được lời nói của Trần Bưu, đôi tay bắt đầu run rẩy, tâm tình của cô có nhiều kích động. Chuyện cô mong mỏi nhiều năm rốt cuộc đã thành hiện thực. Giờ phút này cô thật muốn tự mình xem một chút sắc mặt đáng thương của kẻ thù.

"Đương nhiên là thật." Trần Bưu hưng phấn nói, "Chỉ là chuyện này làm phiền một vị người tốt bụng trợ giúp, anh ta cung cấp cho chúng ta mấy tỷ nguyên, tài sử đối phương mắc câu, rốt cuộc lại để cho cảnh sát nhất cử phá được này cái vụ án rửa tiền lớn này."

"Người tốt bụng? Anh ta là ai? Tại sao lại giúp chúng ta?" Tần Phong không hiểu hỏi.

Trần Bưu cười nói: "Chính là tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị, gọi là Lâm gì đó, anh cũng không nhớ rõ ràng lắm. Không quá nhiều thua thiệt người ta, nếu như có cơ hội, chúng ta nhất định phải hảo hảo cảm ơn đối phương."

"Lâm Vũ Mặc? Lại là anh ta!" Tần Phong kinh ngạc há to miệng. Cô không ngờ Mặc sẽ vì cô làm ra chuyện này, lặng lẽ trợ giúp cô báo thù. Trong lòng của cô rất cảm động a!

Hiện tại, tình cảm của cô đối với Lâm Vũ Mặc, đã không chỉ là yêu, còn có vô cùng cảm kích.

"Phong Lão Đại, em biết anh ta à?" Trần Bưu nghe ra lời nói của Tần Phong chứa đầy hàm ý, vì vậy tò mò hỏi nói.

"Anh ta, là em rể tương lai của anh." Tần Phong then thừng nói. Vừa nghĩ tới Lâm Vũ Mặc đối với mình tốt, Tần Phong liền cảm thấy tốt uất ức.

"Cái gì? em rể tương lai? Ai nha, Phong Lão Đại, sao em không nói sớm? Ngày nào đó có rảnh rồi, anh nhất định phải tự mình đến B thị để nhìn thấy em rể tổng giám đốc đáng yêu của mình. Ha ha ha!" Trần Bưu hả hê cười lớn. Có thể nhìn thấy Tần Phong tin được hạnh phúc, anh ta rất vui mừng. Tần Phong giống như là đứa em gái khá ái nghịch ngợm của anh ta, anh ta vô cùng quan tâm cô.

"Tốt! Nếu như anh Bưu tới đây, nhớ gọi điện thoại trước cho Phong nhi a, Phong nhi sẽ đến phi trường đón anh." Tần Phong cười nói.

"Ừ. Anh hiểu rồi."

Đề điện thoại xuống, trên mặt Tần Phong lộ ra nụ cười hạnh phúc. Những chuyện Lâm Vũ Mặc làm vì cô làm cho cô vô cùng cảm động, cũng làm cho cô thương anh ta hơn nữa. Nguyên bản là đã sắp thu hoạch lớn, trở nên sâu hơn càng đậm.

Cô hưng phấn lao ra cửa, hướng tập đoàn Lâm thị chạy đến.

"Mặc!" Mở cửa Tần Phong liền nhào vào trong ngực Lâm Vũ Mặc.

"Tiểu Phong Nhi, em làm sao vậy?" Lâm Vũ Mặc nhìn bộ dáng Tần Phong, không hiểu cô hôm nay gặp chuyện gì, thế nhưng chủ động đánh về phía anh ta! Phải biết, tiểu Phong Nhi của anh ta vẫn luôn rất bảo thủ.

Tần Phong đột nhiên nâng mặt của Lâm Vũ Mặc lên, chủ động hôn lên môi mỏng của Lâm Vũ Mặc: "Mặc, em yêu anh! Em yêu anh!"

Tần Phong hưng phấn không ngừng hô to, sự nhiệt tình của cô lây Lâm Vũ Mặc, anh ta đem Tần Phong ôm thật chặt vào trong ngực, đoạt lại chủ động, hai người nhiệt tình dây dưa hôn nhau.

Ngon lửa càng đốt càng cao, cuối cùng hai người bị ngọn lửa nhiệt tình đốt, quên mất chính lúc này thân tại trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, hai người nhiệt tình chủ động tháo roi y phục đối phương, quên mình yêu nhau.

Thở dốc chưa định, Lâm Vũ Mặc đem hai gò má ửng hồng của Tần Phong ôm vào trong ngực, tà mị hỏi: "Tiểu Phong Nhi hôm nay bị sao vậy? Tại sao nhiệt tình như vậy?"

Tần Phong mắt đỏ vành mắt nói: "Mặc, anh đối với em thật tốt. Chuyện của Hắc Long Bang em đều biết. Tại sao anh giúp em nhiều như vậy, cũng không nói cho em biết?"

"Thì ra là như vậy. Tiểu Phong Nhi, anh chỉ muốn giúp em giảm bớt phiền não, lại nói anh cũng không có làm gì a." Lâm Vũ Mặc khẽ vuốt ve đầu Tần Phong, nở nụ cười nói.

"Mặc, Phong nhi thật sự rất cảm động. Vì cảm tạ trợ giúp của anh, hôm nay em liền, mời anh đi khách sạn Hilton ăn một bữa?" Tần Phong từ Lâm Vũ Mặc trong ngực ngồi dậy, dí dõm nói.

"Hà? Đi Hilton à? Nơi đó món ăn nổi danh đắt đỏ!" Lâm Vũ Mặc hù dọa Tần Phong. Cái tiểu keo kiệt này, thế nhưng chịu ra máu, thật là trời sắp đổ mưa máu rồi.

"Em đã nói rồi, lớn hơn chảy máu." Tần Phong chu cái miệng nhỏ nhắn nói, "Anh lại dám hoài nghi chân thành của em! Anh nhất định không muốn đi coi như xong, em mời người khác ăn đi. Ừ, Em sẽ mời người nào đi đây? Anh Triệu có được hay không?"

Tần Phong làm bộ đang suy tư muốn tìm người đàn ông khác hẹn hò, cặp mắt lại len lén từ dưới con mắt liếc khuôn mặt đen thui của Lâm Vũ Mặc, không khỏi cười trộm.

Cô đẩy Lâm Vũ Mặc ra, cười mi mi hướng về phía anh ta khoát tay áo, "Mặc, gặp lại sau, em muốn nhanh đi tìm Anh Triệu."

Nói xong, cô xoay người muốn đi, lại bị Lâm Vũ Mặc một thanh kéo trong ngực: "Hừ! Không cho đi tìm Triệu Lô! Chẳng lẽ em muốn cho anh ghen chết à!"

"Hi hi hi, ai bảo anh không muốn đi! Em không thể làm gì khác hơn là tìm người khác." Tần Phong hi hi hi mà cười lên.

"Em nhé! Đứa nhỏ tình nghịch!" Lâm Vũ Mặc ngất mũi thon của Tần Phong, cười nói, "Anh rất lấy làm vinh dự khi được Tần Phong tiểu thư mời đi ăn tối. Cùng đi thôi."

Lâm Vũ Mặc kéo tay nhỏ bé của Tần Phong, vui mừng đi ra ngoài.

Tần Phong bị Lâm Vũ Mặc kéo tay, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Cô thật là muốn cùng Lâm Vũ Mặc vĩnh viễn nắm tay nhau cứ như vậy tới già!

Khi bọn họ đi ra khách sạn Hilton, sắc trời đã muộn rồi, Lâm Vũ Mặc một thanh ôm lấy Tần Phong, cười nói: "Tiểu Phong Nhi, vị hôn thê thân ái của anh, chúng ta về nhà thân thiết đi."

"Ghét!" Tần Phong cười duyên đập bả vai Lâm Vũ Mặc một cái, không thuận theo nói: "Trong đầu anh không thể có ý muốn khác sao?"

"Không muốn! Chỉ cần cùng tiểu Phong Nhi ở chung một chỗ, anh liền chỉ muốn cùng tiểu Phong Nhi cùng nhau triền miên. Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc hả hê cười hướng chiếc limousine dừng ở cạnh cửa đi tới.

Lời nói Lâm Vũ Mặc khiến Tần Phong một ít tò đẹp đề như ngọc khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, cô nũng nịu trừng mắt nhìn anh ta: "Sắc lang"

Cô oán trách chỉ làm cho Lâm Vũ Mặc cười to hơn.

Chỉ lo cùng Lâm Vũ Mặc nói chuyện Tần Phong, nhưng không có phát hiện có một người đàn ông đang vội vã, trong tay mang theo một cái rương hành lý xuống xe taxi, tiến vào cửa chính khách sạn Hilton.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Sáng sớm, sau khi Tần Phong rời giường, đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu, thiếu chút nữa ngã xuống đất, Lâm Vũ Mặc vội vàng ôm cô vào trong ngực, lo lắng hỏi: "Tiểu Phong Nhi, em làm sao vậy?"

"Mặc!" Tần Phong có chút suy yếu đáp. "Tự nhiên em cảm thấy đầu thật choáng váng, ngực dường như bị chặn lại, rất khó chịu."

"Sao lại như vậy? Tiểu Phong Nhi, anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra." Lâm Vũ Mặc nghe vậy, trong lòng vô cùng nóng nảy. Trước kia Tiểu Phong Nhi của hắn luôn luôn khỏe mạnh, sao có thể đột nhiên bị bệnh đây?

Hắn cúi xuống, ôm lấy Tần Phong rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong cho Tần Phong, ông quay sang nói với Lâm Vũ Mặc: "Lâm tổng giám đốc, có lẽ tôi nên chúc mừng cậu trước!"

"Chúc mừng?" Lâm Vũ Mặc không hiểu cau mày hỏi: "Bác sĩ, Tiểu Phong Nhi rốt cuộc bị bệnh gì?"

"Không phải bệnh. Tần tiểu thư mang thai, thai nhi ước chừng đã bốn mươi lăm ngày tuổi." Bác sĩ cười nói.

"Cái gì? Mang thai!" Lâm Vũ Mặc tròn to hai mắt, vui mừng nhìn Tần Phong. "Thật tốt quá, Tiểu Phong Nhi, anh sắp làm ba."

"Nhìn anh vui mừng kia, em còn chưa quyết định có muốn giữ đứa bé này hay không đây?" Tần Phong dí dõm trêu đùa Lâm Vũ Mặc.

"Em dám!" Lâm Vũ Mặc làm bộ tức giận nhìn chăm chăm Tần Phong.

"Hi hi hi, coi anh khản trương kia." Tần Phong che miệng cười vui vẻ.

Đứa nhỏ này mặc dù đến có chút sớm, nhưng cô thật sự rất yêu Lâm Vũ Mặc, đứa nhỏ này lại là kết tinh tình yêu của hai người bọn họ, cô sao có thể không cần nó?

"Đứa nhỏ nghịch ngợm" Lâm Vũ Mặc ngất nhẹ mũi cô, cười nhìn cô.

"Lâm tổng giám đốc, thời kì đầu mang thai nhất định phải cẩn trọng chú ý, có thể sẽ có nôn nghén, chỉ là mỗi phụ nữ mang thai không giống nhau, hi vọng Tần tiểu thư là loại nhẹ nhất. Tôi sẽ kê một ít thuốc an thai, cậu đi đến phòng dược bên kia lấy thuốc." Bác sĩ còn không quên trừng mắt nhìn Lâm Vũ Mặc một cái. "Chàng trai trẻ, phải tận lực tránh động tác mạnh a! Ha ha ha."

"Tôi đã biết." Lâm Vũ Mặc hiểu ý nở nụ cười.

Hắn sắp làm ba!

Chuyện này ai mà không hưng phấn nha!

Lâm Vũ Mặc không đành lòng để Tần Phong đi bộ, bèn ôm cô ra khỏi cửa lớn của bệnh viện.

Vừa ngồi lên xe, hắn hưng phấn gọi điện cho mẹ: "Mẹ, báo cho mẹ một tin tức tốt." Trần đầy hạnh phúc nhìn Tiểu Phong Nhi đang yên tĩnh ngồi bên cạnh, hắn mới nói tiếp. "Mẹ sắp được làm bà nội rồi!"

“Cái gì?” Chỉ nghe thấy Lý Hải Vi hưng phấn hét ầm lên ở đầu dây bên kia, “Ngao, mau tới đây, cô hầu gái mang thai, anh sắp trở thành ông nội a!”

“Ha ha ha, công cuộc chế tạo người cuối cùng cũng thành công.” Lâm Ngao cười lớn nói với con trai: “Tiểu tử, còn không mau về nhà. Chẳng lẽ con định để cô hầu gái ở một mình? Nếu như không cẩn thận bị ngã, con chờ mà hối hận đi!”

“Về nhà? Không muốn!” Lâm Vũ Mặc vừa nghe thấy lời đề nghị của cha, lập tức lắc đầu lia lịa. “Con thà thuê mười hộ lý còn hơn trở về cái nhà đó!”

“Đưa con bắt hiểu này, con dám cãi lời cha sao?” Lâm Ngao tức giận rống to. “Lần sau nếu con mang cô hầu gái về nhà, ta cùng mẹ con sẽ không cho nó bước vào nhà nửa bước, con cứ liệu mà làm đi!”

Nói xong, Lâm Ngao liền cúp điện thoại.

“Mặc, bác rất tức giận sao?” Tần Phong lo lắng hỏi. “Nếu bác trai nhớ anh như vậy, anh về nhà hai ngày cũng đâu có sao.”

“Tiểu Phong Nhi, mẹ anh chỉ là vợ bé của ba, trước kia vợ cả của ba cùng con gái của bà ấy luôn khi dễ anh và mẹ, anh không muốn nhìn thấy bọn họ.” Lâm Vũ Mặc cau mày nói.

“Thì ra là như vậy. Mặc, khi còn bé, nhất định anh đã phải chịu không ít uất ức đi?” Tần Phong đau lòng vuốt ve khuôn mặt hần hỏi.

Nghe lời nói ân cần của cô, trong lòng Lâm Vũ Mặc tràn đầy hạnh phúc, hần đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, áp lên mặt mình, cười nói: “Không có việc gì. Anh là ai nào? Lâm Vũ Mặc anh có thể bị bọn họ khi dễ sao?”

Tần Phong tựa sát vào trong ngực hần, cười duyên nói: “Mặc, em cảm thấy thật bất khả tư nghị nha. Trong bụng em thế nhưng đang có một tiểu bảo bảo tồn tại.”

“Chuyện này có gì lạ. Buổi tối mỗi ngày anh cố gắng chế tạo người như vậy, thật là không uổng phí công phu nha.” Lâm Vũ Mặc tà mị cười lớn.

“Không đúng đắn.” Tần Phong hờn dỗi quăng cho hần một cái liếc mắt. “Cái người này, có phải da mặt anh còn dày hơn cả tường thành không?”

“Ha ha ha, Sợ rằng đã vượt xa tường thành rồi.” Lâm Vũ Mặc không một chút lúng túng cười lớn.

Lâm Vũ Mặc không đành lòng nhìn cô bị đối, cho nên bèn mang cô tới một nhà hàng thuộc khách sạn năm sao ăn điểm tâm. Hần gọi một bàn lớn thức ăn, chỉ sợ Tần Phong không thấy thèm ăn, cho đến khi cô hô ngừng, hần mới bỏ qua.

Bởi vì mang thai thời kì đầu, triệu chứng nghén của Tần Phong còn nghiêm trọng hơn so với người bình thường, chỉ mới ăn một miếng cơm nhỏ, cô liền khó chịu chạy vào nhà vệ sinh ối lên ối xuống.

Lâm Vũ Mặc đau lòng vỗ nhẹ sau lưng Tần Phong, hần không thể thay cô chịu đựng. “Tiểu Phong Nhi, nếu nam nhân có thể mang thai, anh quyết không để em chịu cái loại thống khổ này.”

“Mặc, em không sao, anh đừng lo.” Tần Phong suy yếu cười nhẹ. Lâm vũ Mặc che chở yêu thương cô thế nào, cô đều nhìn thấy trong mắt hần.

Cô thật sự quá may mắn mới có thể lấy được một nam nhân yêu cô như vậy làm chồng.

“Tiểu Phong Nhi, với tình trạng này, em sao có thể tiếp tục đi học? Không bằng hôm nay em xin nghỉ đi, bồi dưỡng lại thân thể một chút.” Lâm Vũ Mặc nói tiếp. Nhìn bộ dáng yếu ớt của cô lúc này, hần thật muốn cô ở nhà tĩnh dưỡng, dù là một bước cũng không đành lòng để cô đi ra ngoài.

Có lẽ ba nói đúng. Tiểu Phong Nhi hiện tại cần người chăm sóc. Nếu như để tiểu Phong Nhi ở nhà một mình, hần sẽ lo lắng không yên. Nếu như mẹ có thể đến đây chăm sóc Tiểu Phong Nhi thì tốt biết bao. Nhưng hần cũng biết đó là điều không thể, dù sao ba cũng không thể rời khỏi mẹ, dù là một khắc.

Aiz... Chẳng lẽ hần nhất định phải đưa cô về nhà lớn ở sao?

Thật ra thì hiện tại mẹ cả cùng chị hai còn kiêng kị thân phận tổng giám đốc của hần, đã rất an phận. Nhưng chỉ cần nhìn thấy bọn họ, trong lòng hần vẫn vô cùng bất mãn, không muốn nhìn thấy họ dù là một phút. Nhưng vì Tiểu Phong Nhi, có lẽ hần nên suy nghĩ lại.

Tần Phong cười ngọt ngào, trấn an hần: “Bây giờ em không sao rồi, ối xong cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.”

“Nhưng anh vẫn rất lo lắng. Lâm Vũ Mặc không yên lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lăm lăm mồ hôi của Tần Phong. “Tiểu Phong Nhi, hay là anh đi với em”

“Xem anh khàn khàn kia! Em chỉ đến học viện nộ báo cá thôi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Tần Phong dí dỏm nói.

Chương 35

“Vây em phải ăn nhiều một chút, nếu không sao anh có thể yên tâm đây?” Lâm Vũ Mặc không thể làm gì khác hơn là nhượng một bước, đồng ý cho Tần Phong đến trường.

Hắn bung một chén canh cua lên, tự mình múc từng thìa nhỏ dứt cho cô ăn, thật sợ cô lại tiếp tục phun ra lần nữa.

Tần Phong nhìn bộ dạng chuyên chú của hắn, trong lòng vô cùng cảm động.

Trước cổng trường,

Lâm Vũ Mặc dừng xe, nhìn Tần Phong cẩn thận bước xuống rồi mới không yên lòng dặn dò cô lần nữa: “Tiểu Phong Nhi, nếu cảm thấy không thoải mái, phải lập tức gọi điện cho anh. Bất luận anh ở chỗ nào, anh cũng sẽ nhanh chóng đến đón em về nhà.”

“Em biết rồi! Lời này anh đã nói không dưới một trăm lần rồi nha.” Tần Phong bắt đầu đi lác đầu một cái. Lâm Vũ Mặc này, coi cô như đứa trẻ ba tuổi vậy, hết lo lắng cái này, lại lo lắng cái kia.

Lâm Vũ Mặc dùng một tay ôm cô vào trong ngực, thờ dài nói: “Cho dù nói 1000 lần, anh vẫn không thể yên tâm a!”

Tần Phong cảm động hôn lên môi hắn một cái thật sâu, cười nói: “Mặc, anh liền đem tâm cho vào trong dạ dày đi, em sẽ bình an trở về nhà mà.”

Lưu luyến không rời nhìn Tần Phong đi vào sân trường, Lâm Vũ Mặc tự nhiên cảm thấy thật kiêu ngạo.

Xem ra phải nhanh chóng cưới Tiểu Phong Nhi về nhà thôi, không thể để cô bụng bự làm cô đau được. Lát nữa giải quyết xong công việc, hắn phải gọi điện cho mẹ mới được, để mẹ chuẩn bị lễ kết hôn. Bà ấy nhất định đang nóng lòng chờ sự kiện này đây.

Vừa nghĩ tới hình ảnh mẹ chạy đông chạy tây, Lâm Vũ Mặc không nhịn được nở nụ cười. Nếu như mẹ cũng tiểu Phong Nhi ở chung một nhà, không biết hai kẻ dở hơi này sẽ đem mái nhà lật thành hình dạng gì đây?

Nổ máy, xe Lâm Vũ Mặc hướng công ty thẳng tiến.

Hắn không nhìn thấy, một người đàn ông anh tuấn chừng chạc vừa mới đi qua bên cạnh xe hắn, người đàn ông này nhanh chóng vượt qua xe Lâm Vũ Mặc, chạy vào trong sân trường.

Trong tay hắn cầm một tấm hình của Tần Phong, gặp người liền hỏi: “Xin hỏi, muốn đến khoa công nghệ thông tin thì đi như thế nào?”

Sau khi người kia chỉ đường cho hắn, hắn liền vội vã chạy đi.

Lúc này, Tần Phong đang nhàn nhã đi trong sân trường, bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo. Cô lập tức lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn thấy là số của Thẩm Kiệt, nước mắt liền tràn mi.

Là Kiệt a!

Cậu ấy rốt cuộc tha thứ cho cô rồi sao?

Hai tay Tần Phong run run nhận điện thoại. “Kiệt!”

Nhưng đáp lại cô lại là một hồi trầm mặc, Thẩm Kiệt không nói câu nào, khiến Tần Phong gấp đến mức ngồi sụp xuống bậc thang lên thư viện, hướng về phía ống nghe khóc: “Kiệt, sao em không nói gì? Mau nói với chị một tiếng, nói em sống rất tốt, được không? Chị rất nhớ em, sao em không nhận điện thoại của chị? Mặc dù chị cự tuyệt em nhưng em chính là em trai của chị nha! Sao em có thể nhẫn tâm như vậy, một chút tin tức cũng không để lại cho chị? Coi như chị van xin em, nói chuyện với chị đi, chỉ cần một câu thôi cũng được.”

Tần Phong càng nói càng đau lòng, nước mắt liên tục rơi xuống.

“Phong tỷ.” Giọng Thẩm Kiệt khàn khàn đáp lại.

“Kiệt!” Rốt cuộc cũng nghe thấy âm thanh, Tần Phong kích động bụm miệng, chỉ sợ Kiệt ở bên kia nghe thấy tiếng khóc của cô.

“Phong tỷ, em rất nhớ chị.” Thẩm Kiệt đem vô vàn nhớ nhung trong lòng nói ra. Mấy ngày nay, hắn sắp bị tuyệt vọng cùng nỗi nhớ hành hạ đến chết rồi. Lại thêm công việc bận rộn, khiến cả thể xác và tinh thần hắn đều mệt mỏi. Cho nên, mặc dù đã trải qua một đêm làm việc cật lực, vừa trở về từ studio, hắn liền không kiềm chế được khát vọng trong lòng, gọi điện thoại cho cô.

Hắn thật nhớ giọng nói của Phong tỷ, mặc dù cô chỉ coi hắn như là em trai, nhưng vẫn tốt hơn nhớ mà không được gặp mặt a!

Nghe được tiếng khóc mơ hồ của Phong tỷ, hân hận không thể lập tức bay đến bên cạnh Phong tỷ, ôm cô vào ngực mà an ủi. Nhưng hân còn có cái tư cách này sao? Dù sao bên cạnh Phong tỷ đã có người an ủi cô.

“Kiệt!” Tần Phong rớt cuộc không nhìn được nữa, lớn tiếng khóc. Cô biết mình đã khiến Kiệt tổn thương, rất sâu. Kiệt nói cậu ấy đã không sao rồi nhưng cô sao có thể tha thứ cho chính mình đây! Nhiều năm qua, bọn họ vẫn sớm tối nương tựa vào nhau, vậy mà cô lại đối xử với cậu ấy như vậy.

“Phong tỷ, chị đừng khóc, chị khóc làm em cũng muốn khóc theo.” Thẩm Kiệt ưu thương khuyên nhủ cô. Tiếng khóc của Phong nhi tỷ làm kinh động trái tim hân, khiến lòng hân đau đớn khôn nguôi. Hân thật hận chính bản thân mình, tại sao không thổ lộ với Phong nhi tỷ sớm một chút? Hân luôn cho là Phong nhi tỷ còn nhỏ, dưới sự coi chừng của hân, hân sẽ không mất đi cô. Là hân quá tự tin vào bản thân với có thể đưa đến sai lầm nghiêm trọng như vậy.

Nỗi đau mất đi người mình yêu!

Đến hôm nay, dù dùng từ ngữ nào cũng không thể diễn đạt hết ân hận trong lòng hân.

Giả như thời gian có thể quay lại, hân quyết không rời khỏi Phong nhi tỷ, nhất định sẽ canh chừng bên cạnh cô. Nhiệt tình hướng cô thổ lộ tình yêu hân dành cho cô, cùng cô làm một đôi uyên ương sát cánh bên nhau.

Tần Phong vươn tay lau nước mắt trên mặt, hướng về phía Thẩm Kiệt ở bên kia nói: “Kiệt, chị không khóc nữa rồi. Hôm nay chị rất vui khi nghe thấy giọng nó của em. Kiệt, em còn hận chị sao?”

“Aiz... Phong nhi tỷ, em lúc nào nói hận chị hả? Kiệt không hận chị, chỉ hận số mệnh, hận mình chậm một bước.” Thẩm Kiệt thở dài, buồn bực nói.

“Kiệt, là chị không đúng, thật xin lỗi em.” Trong lòng Tần Phong tràn đầy áy náy.

“Phong nhi tỷ, chị không cần nói những lời này, chị không là gì sao cả. Kiệt muốn trách cũng chỉ trách tạo hóa trêu ngươi, là Kiệt không có phúc khí, vô duyên có được tình yêu của chị.” Thẩm Kiệt tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, nói chuyện với Tần Phong.

“Kiệt, mặc kệ thế nào, chị vĩnh viễn đều là Phong tỷ của em. Từ nay về sau, em đừng không để ý đến chị, được không?” Trong thanh âm Tần Phong tràn ngập ý cầu xin.

“Ừm, Kiệt vĩnh viễn là Kiệt của Phong nhi tỷ.” Thẩm Kiệt thâm tình nói.

“Về sau, phải thường xuyên gọi điện thoại cho chị.” Tần Phong vẫn lo lắng yêu cầu, cô sợ cú điện thoại này chỉ là một giấc mơ, sau khi tỉnh mộng, Kiệt sẽ không để ý đến cô nữa.

“Em biết rồi, Phong nhi tỷ.”

“Chị phải đi gặp giáo sư đây, khi nào rảnh chị lại gọi điện cho em.”

“Được. Phong nhi tỷ, chị mau đi đi.”

Tần Phong lúc này mới hài lòng nói lời tạm biệt với Thẩm Kiệt, đứng dậy đi về phía nhóm làm đề tài.

Thật tốt quá,

Kiệt vẫn là em cô, cô không mất đi hân. Khi cô nghe thấy Kiệt nói không hận cô, trong lòng cô vui sướng không cách nào hình dung được thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Lúc này, trong lòng cô tràn đầy hạnh phúc, bởi vì cô có một Lâm Vũ Mặc yêu cô, còn có Kiệt, người che chở cô từ nhỏ...

Cả đời này, cô chưa từng cảm thấy thỏa mãn như vậy.

Có lẽ bóng ma duy nhất còn lại trong lòng cô lúc này chỉ còn Đường Chá. Năm xưa, hân vứt bỏ cô vĩnh viễn là điều làm cô đau đớn nhất, mỗi khi nhớ lại, vẫn sẽ thấy đau lòng, giống như bị ai đó đâm một dao vậy.

Đưa tay sờ khuyên tai ngọc đang đeo trước ngực, sắc mặt Tần Phong hiện lên một tia chán nản. Đến khi nào cô mới có thể quên toàn bộ sự phản bội của Đường Chá đây?

Chậm rãi bước đi trong sân trường, một người vội vã chạy ngang qua cô. Đột nhiên, người kia dừng lại, xoay người, hướng về phía bóng lưng của Tần Phong kích động gọi to: “Phong Nhi!”

Âm thanh quen thuộc đột nhiên truyền vào trong tai khiến cô khiếp sợ, chỉ biết sững sờ đứng tại chỗ. Sao có thể như vậy? Thật sự là hắn sao? Là Đường Chá sao?

Tần Phong từ từ xoay người lại, không dám tin tưởng nhìn dung nhan anh tuấn đã sớm khác sâu trong trí nhớ.

“Phong Nhi, thật sự là em!” Đường Chá vui mừng hô lớn.

“Không, không phải, nhất định không phải hắn!” Tần Phong vừa khóc vừa lắc đầu. Tại sao bây giờ hắn mới xuất hiện? Thời điểm cô cần hắn, hắn lại lựa chọn rời bỏ cô, sự phản bội trước kia vẫn như gánh nặng, dai dẳng đeo bám trên lưng cô, hành hạ cô mỗi đêm.

“Phong Nhi, anh đã trở về. Trở lại tìm em” Đường Chá kích động bước về phía Tần Phong.

“Tại sao anh còn trở lại?” Tần Phong rống to sau đó liền xoay người chạy về hướng ngược lại.

“Phong Nhi!” Đường Chá nhanh chân đuổi theo Tần Phong. Tại sao Phong Nhi lại phản ứng như vậy, đáng lẽ cô nên vô cùng cao hứng, nhào vào trong ngực hắn mới đúng chứ?

Đường Chá chân dài, mấy bước liền đuổi kịp Tần Phong, đem thân thể cô nhốt vào trong ngực, tràn đầy lo âu hỏi: “Phong Nhi, sao em lại tránh anh? Anh trở lại tìm em, em không phải là nên vô cùng vui mừng sao?”

“Buông tôi ra! Nếu anh đã nhẫn tâm lựa chọn vứt bỏ tôi, hơn ba năm qua đã chẳng thêm quan tâm, thì cũng không nên tại thời điểm tôi quyết tâm quên anh mà trở về...” Tần Phong bị thương hô.

“Phong Nhi, sao em lại nghĩ như vậy? Anh khi nào thì không quan tâm đến em? Mỗi tuần anh đều gửi một phong thư cho em, mà em, ngay cả một lá thư hồi âm cũng không buồn gửi cho anh! Anh mới là người phải chịu cảm giác bị Phong Nhi vứt bỏ mới đúng.” Đường Chá không hiểu nói. Nhớ năm đó, khi hắn ở Canada, mỗi ngày hắn đều si ngốc ngồi đợi thư hồi âm của cô, những những thư hắn gửi đi, lại giống như hòn đá chìm xuống ao, ngay cả một chút bọt nước cũng không nổi lên. Không nhận được thư hồi âm của Tiểu Phong Nhi, khiến lòng hắn thường xuyên nóng nảy, lo lắng vô cớ. Hắn lo Tiểu Phong Nhi gặp chuyện không may, nhưng ông nội bệnh nặng như vậy, hắn sao có thể bỏ lại ông trong những giây phút cuối đời, mà trở về nước tìm Tiểu Phong Nhi đây?

Hắn chỉ biết chờ đợi, đợi thật lâu, kiên nhẫn đợi, thẳng đến khi tâm chết, cũng không nhận được bất cứ một tin tức nào của Phong Nhi. Sau này, ba nói cho hắn biết, Phong Nhi đã được người thân đón đi, không bao giờ cần hắn nữa.

Lúc nhận được tin tức này, Đường Chá đã đau đớn muốn chết. Tiểu Phong Nhi sao có thể quên hắn đây? Thậm chí hắn thiếu chút nữa đã vì vậy mà có ý niệm coi thường mạng sống. Nhưng khát vọng muốn nhìn thấy Tiểu Phong Nhi đã giúp hắn chống đỡ, để hắn có lý do muốn sống trên thế gian.

Tháng trước, ông nội qua đời. Sau khi xử lý hậu sự xong xuôi, hắn liền ngựa không ngừng vó bay trở lại. Từ miệng lão sư, hắn mới biết thì ra ba đã lừa gạt hắn. Phong Nhi không có được người thân mang đi, cô vẫn khổ sở sống mà không có nơi nương tựa.

Đến bây giờ hắn vẫn không thể nào hiểu nổi, tại sao năm đó ba lại lừa hắn? Cho nên hắn càng nóng lòng muốn tìm được Tiểu Phong Nhi. Tối hôm qua, hắn vừa tới B thị, không kịp nghỉ ngơi, mới sáng sớm đã vội vã chạy đến trường đại học cô đang theo học.

Hắn muốn hỏi cô, tại sao năm đó cô không gửi thư hồi âm cho hắn?

Là vì cô đã quên hắn sao?

Hay là cô đã không còn yêu hắn nữa?

Không! Hắn không tin!

Hắn thật sự sợ Phong Nhi đã thay lòng, Phong Nhi là của hắn, cô là người mà từ nhỏ hắn đã định làm cô dâu của hắn a!

Tần Phong khó hiểu xoay người lại, run run hỏi: “Đường Chá, anh nói anh viết thư gửi cho tôi, mỗi tuần một phong, là thật sao?”

“Dĩ nhiên!” Đường Chá nghe ra, trong lời nói của cô là không tin tưởng, trong lòng bỗng cảm thấy bồn chồn hỏi: “Phong Nhi, chẳng lẽ em không nhận được sao?”

Tần Phong vẫn rơi nước mắt, đáp: “Không có, ngay cả một chữ tôi cũng không nhận được. Anh nhất định là đang gạt tôi đúng không? Tôi sẽ không tin anh! Anh đã hỏi tôi rồi, vậy tôi lượt tôi hỏi anh. Tại sao Đường Chá ra nước ngoài liền quên Tiểu Phong Nhi? Anh không phải đã nói, sẽ trở lại đón tôi sao? Thế nào vừa đi, liền ngay cả một chút tin tức hồi âm cũng không có? Sao anh có thể nhẫn tâm như vậy, phản bội lại niềm tin của Tiểu Phong Nhi đối với anh?”

“Phong Nhi, anh không có! Sao anh có thể phản bội em. Anh chắc chắn có viết thư cho em mà, nhưng anh kiên trì đợi hai năm, cũng không đợi được một phong thư hồi âm của em.” Đường Chá lập tức biện giải cho mình. Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, tại sao Phong Nhi không nhận được thư của hắn?

“Nếu như tôi nhận được thư của anh, tại sao lại không đợi anh trở về chứ?” Tần Phong vừa nói, vừa đau lòng rơi lệ đầm đìa.

Những lời Đường Chá nói là thật sao?

Vậy rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Chẳng lẽ có ai đó đã đem thư của Đường Chá giấu đi sao?

Người kia không muốn nhìn thấy hai người bọn họ ở chung một chỗ sao?

“Phong Nhi! Đừng khóc, anh không phải đã trở về sao? Từ nay, anh sẽ không đi nữa, sẽ canh giữ ở bên cạnh em, vĩnh viễn không rời khỏi em.” Đường Chá thâm tình nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong lên, dùng ngón tay cái lau nước mắt vương trên mặt cô. Nước mắt nóng bỏng của cô ứa ướt trái tim hắn, thậm chí còn làm nóng cả linh hồn hắn.

Nhưng vô luận Đường Chá có cố gắng lau như thế nào, nước mắt Tần Phong càng rơi nhiều hơn, cô kích động nói với hắn: “Đường Chá! Tại sao bây giờ anh mới trở về? Tại sao? Anh không biết, cái gì cũng không biết, tất cả đã quá muộn! Quá muộn rồi!”

Nói xong, Tần Phong vùi vào trong ngực hắn, khóc rống lên.

Tại sao vận mệnh lại trêu đùa con người ta như thế?

Lúc cô hoàn toàn tuyệt vọng, Lâm Vũ Mặc đã chiếm cứ trái tim cô, mà đúng lúc này, Đường Chá mới trở về.

Quá muộn! Thật sự đã quá muộn rồi!

Nếu như Đường Chá có thể trở về sớm thêm mấy tháng nữa, nếu như cô không gặp được Lâm Vũ Mặc, như vậy cô nhất định sẽ thét lên, vọt vào trong ngực Đường Chá, mừng rỡ tiếp nhận hắn.

Nhưng bây giờ, dù có nói gì cũng không kịp nữa rồi. Trong lòng cô đã có Lâm Vũ Mặc, cô sao có thể yêu Đường Chá nữa đây?

Nhưng dù sao, Đường Chá cũng là người yêu cô chờ đợi nhiều năm a!

Bảo cô làm sao có thể thoải mái cự tuyệt hắn giống như Kiệt đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Editor: Sendyle

Nhìn Tần Phong khóc nơi bí thương, Đường Chá lo lắng cảm bả vai của cô, hỏi "Phong nhi, em nói vậy là có ý gì? Cái gì chậm? Anh về trễ sao?"

"Đường Chá, anh tại sao không về sớm hơn mấy tháng chứ?" Tần Phong run rẩy hỏi, "Nếu anh trở về sớm một chút, lòng của Phong nhi đã không còn dành cho anh nữa rồi! Số mạng thật biết trêu chọc người!"

Tần Phong cười chua xót .

Lâm Vũ Mặc cùng Đường Chá, hai người này ở trong lòng cô đều chiếm những vị trí vô cùng quan trọng, một người cô đã từng yêu cùng một người cô đang yêu sâu đậm.

Nếu như nhất định bắt cô chọn, cô thật không đành lòng tổn thương bất kì người nào trong hai người bọn họ.

Thượng Đế!

Tại sao người lại muốn hành hạ con như thế ?

"Phong nhi, lời của em là có ý gì? Chẳng lẽ Phong nhi" Đường Chá không dám nói, anh ta sợ suy đoán của mình trở thành sự thật, nếu quả thật là như vậy, anh ta sẽ không thể chịu đựng được.

"Đứng, Đường Chá, anh đã tới chậm một bước." Tần Phong chảy nước mắt, lặng lẽ nói: "Em cho là anh không cần em nữa, làm cho em khổ sở chờ đợi anh hơn ba năm, em đối với anh đã hoàn toàn tuyệt vọng, cho nên mới đón nhận người khác. Em muốn gả cho anh ta."

"Cái gì? Không được, Phong nhi. Anh yêu em, anh cho tới bây giờ cũng không có quên em. Nếu không phải bởi vì ông bệnh nặng, anh đã sớm bay trở về tìm em rồi. Phong nhi, em đừng cần gả cho anh ta. Anh biết rõ, em cũng yêu anh, có đúng hay không? Có đúng hay không?" Đường Chá lo lắng nhìn nước mắt Tần Phong rơi không ngừng, thật rất là sợ nghe được lời cự tuyệt của Tần Phong.

"Không được rồi, Đường Chá, hiện tại bất luận có nói gì tất cả đều đã quá muộn. Chuyện đã không thể cứu vãn nữa rồi, trong bụng em đã có cốt nhục của anh ấy." Tần Phong u u mà nói.

"Cái gì?" Đường Chá đột nhiên có một loại cảm giác trời sắp sụp xuống. Anh ta chưa từng nghĩ tới Phong nhi sẽ thuộc về người đàn ông khác.

Mấy năm không thấy, cô thế nhưng đã có đứa bé của người khác.

Điều này làm sao anh ta có thể chịu đựng được?

Tim của anh ta đau muốn vỡ tan thành từng vụn, cũng liều mạng không muốn chấp nhận sự thật

Tim của anh ta tràn đầy đau đớn.

"Phong nhi, em không còn yêu anh nữa rồi sao?" Đường Chá đột nhiên bắt bả vai Tần Phong, thê lương hỏi, "Chẳng lẽ trong lòng Phong nhi ngay cả một chút vị trí dành cho Đường Chá cũng không có sao? Anh không tin! Phong nhi, nói cho anh biết, em vẫn thích anh."

"Đường Chá" Lời này bắt cô trả lời thế nào?

Nếu là mấy tháng trước, cô nhất định sẽ lớn tiếng trả lời: "Đường Chá, em yêu anh!"

Nhưng bây giờ thì khác, sau khi cô có Lâm Vũ Mặc, cô đã không cách nào thốt ra được những lời nói như vậy nữa rồi.

"Phong nhi, em không cần nói anh cũng hiểu, trong lòng của em vẫn còn yêu anh. Đi theo anh, rồi đi người đàn ông kia, anh sẽ yêu em hơn anh ta." Đường Chá đột nhiên quyết định, anh ta muốn đem Phong nhi đi, cách xa người đàn ông khiến Phong nhi động lòng.

"Đừng! Đường Chá, em không cách nào rời khỏi anh ấy." Tần Phong vội vàng cự tuyệt đề nghị của Đường Chá. Nếu như muốn cô rời đi Lâm Vũ Mặc, vô luận như thế nào cũng không thể từ bỏ được.

Nhưng đối mặt Đường Chá, cô lại không có cách nào thốt ra những lời nói ấy. Anh ta dù sao cũng là người trong lòng cô, người mà cô đã từng yêu nhiều năm, cũng hận nhiều năm.

"Em không cách nào rời đi anh ta, chẳng lẽ em muốn bỏ anh một mình sao? Phong nhi, em nói cho anh biết, em đã không còn yêu anh nữa, nếu em nói như vậy, sau này anh tuyệt không quấy rầy em nữa." Đường Chá thật chặt ngưng mắt nhìn nước mắt Tần Phong, quan sát nét mặt của cô.

Chỉ thấy trên mặt Tần Phong thoáng hiện vẻ đau nhói, nước mắt rơi càng nhiều hơn: "Đường Chá, anh đừng ép buộc em."

Đường Chá một tay ôm lấy Tần Phong vào trong ngực, hưng phấn nói: "Phong nhi, anh biết mà, ở trong lòng của em còn có anh. Em chính là yêu anh! Phong nhi, Đường Chá thật vui mừng!"

"Đường Chá, đoạn tình cảm này đã thay đổi, không giống nhau." Tần Phong lắc lắc đầu mà nói.

Sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu nói tình yêu của cô dành cho anh vẫn còn như trước kia đó là căn bản là điều không thể.

Đã từng, trong lòng của cô tràn đầy đều là hình bóng của Đường Chá, cũng từng đau lòng thương tâm vô cùng khi bị Đường Chá bị phản bội.

Là Lâm Vũ Mặc, anh ấy đã đem lại sự ấm áp xoa dịu cảm giác lạnh lẽo trong lòng cô, giúp cô có chỗ ở, cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Nếu nói giữa cô và Đường Chá còn có tình yêu tồn tại, phần tình yêu cũng đã biến chất, đã không còn nồng đậm như trước nữa rồi.

Nếu bắt buộc cô phải lựa chọn một trong hai người, cô nhất định sẽ lựa chọn Lâm Vũ Mặc.

Nhưng khi nhìn Đường Chá, cô lại không đành lòng cự tuyệt anh ta.

Cả đời này, nhất định tổn thương rất nhiều người đàn ông yêu cô.

Trước đây không lâu, cô mới vừa làm tổn thương nhóc kiệt khả ái; mà hôm nay, cô lại làm tổn thương Đường Chá người mà cô đã từng yêu.

Nghe được lời nói của Tần Phong, Đường Chá ôm cô càng chặt hơn, anh ta không chịu tin nói: "Phong nhi, tình yêu của chúng ta sẽ không thay đổi. Chỉ cần Phong nhi đi theo anh...anh sẽ làm nó trở lại lúc ban đầu. Phong nhi, gả cho anh."

"Các người đang làm gì?" Ân thanh giận dữ truyền vào tai hai người đang ôm nhau.

Lâm Vũ Mặc trên đường đến công ty, đột nhiên thấy trên xe có một phần báo cáo điều tra, không tin bật cười lắc đầu: "Tiểu Phong Nhi thật là, đặc biệt đi nộp báo cáo điều tra, lại để trên xe mình. Xem ra mình phải đem qua đưa cho cô ấy thôi."

Anh ta vội vàng quay đầu xe, hướng trường đại học Q đi tới.

Khi anh ta ở trong trường học thấy tiểu Phong Nhi đang ở trong ngực người đàn ông anh tuần kia thì lửa giận trong lòng mãnh liệt bốc cháy. Tiểu Phong Nhi là của anh ta, cô tại sao có thể bị người đàn ông khác ôm?

Vì vậy anh ta rống giận: "Các người đang làm gì?"

Tần Phong từ trong ngực Đường Chá ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía Lâm Vũ Mặc: "Mặc"

Khi cô thấy rõ trên mặt Lâm Vũ Mặc lộ vẻ giận dữ thì mới ý thức tới tư thế mập mờ giữa mình cùng Đường Chá lúc này, cô vội vàng đẩy Đường Chá ra. Nhưng Đường Chá căn bản cũng không nguyện ý buông cô ra. Bàn tay của anh ta vẫn ôm chặt hông của Tần Phong, ánh mắt không sợ hãi chút nào nhìn chăm chăm Lâm Vũ Mặc.

"Anh ta là ai?" Lâm Vũ Mặc bắt mắt chất vấn. Cho tới nay, anh ta mơ hồ cảm thấy ở trong nội tâm của tiểu Phong Nhi cất giấu một người, một người đàn ông mà cô đã từng yêu. Là người đàn ông này sao? Là anh ta tặng cho tiểu Phong Nhi cái khuyên tai ngọc sao? Nếu không tại sao tiểu Phong Nhi lại nằm ở trong ngực của anh ta khóc thút thít?

Anh ta cảm thấy nội tâm tràn đầy ghen tỵ, anh ta đang ghen ghét cái tên đàn ông đang bảo hộ cô trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Editor: Sendyle

"Mặc anh ta là Đường Chá. Là em..." Tần Phong muốn giải thích cho anh ta, rồi không biết nên nói như thế nào cho phải...

"Phong nhi, chúng ta không cần giải thích với anh ta." Đường Chá ôm sát hông của Tần Phong nói.

Nhìn hai người cứ ôm làm tin Lâm Vũ Mặc đau nhói, anh ta muốn tách bọn họ ra! Vì vậy Lâm Vũ Mặc bước lên trước, một tay nắm cổ tay Tần Phong, một tay kia nhanh chóng gạt tay Đường Chá ra nhưng lại bị Đường Chá vững vàng cầm không cách nào buông. Hai người đàn ông này tựa một dạng, ai cũng không chịu buông tay của đối phương.

Yên Lặng!!!

Hình như không khí cũng ngưng lại trong giây phút này.

Hai người đàn ông trừng mắt nhìn đối phương,

Muốn tìm ra nhược điểm của đối phương.

"Đường Chá, anh buông em ra." Tần Phong nhỏ giọng hướng Đường Chá cầu xin, sắc mặt của Lâm Vũ Mặc làm cho cô càng xem càng kinh hãi, cô không muốn để cho Mặc hiểu lầm. Mặc dù trong lòng cô vẫn còn chút gì đó lưu luyến Đường Chá, nhưng bây giờ trong lòng của cô người quan trọng nhất là Lâm Vũ Mặc!

"Phong nhi, nếu anh đã tìm được em, anh quyết sẽ không buông tay." Đường Chá thâm tình nói.

"Anh không muốn buông tay cũng vô ích, tiểu Phong Nhi lập tức sẽ gả cho tôi, anh nên chờ uống rượu mừng thôi." Lâm Vũ Mặc cuồng ngạo nói.

"Hừ! Còn không biết người nào uống rượu mừng của người nào đây?" Đường Chá hừ lạnh một tiếng.

"Anh!" Lâm Vũ Mặc bị lời nói của Đường Chá chọc giận. Anh ta dùng lực đem tiểu Phong Nhi từ trong ngực Đường Chá đoạt lấy, đưa chân dài đá Đường Chá.

Đường Chá đang muốn cùng Lâm Vũ Mặc động thủ, liền nhìn đến trên mặt Tần Phong lộ ra nét mặt khổ sở, anh ta lập tức quan tâm hỏi "Phong nhi, em

làm sao vậy?"

Tần Phong còn chưa kịp trả lời, không nhận được phản hồi.

"Tiểu Phong Nhi!" Lâm Vũ Mặc kinh hoàng đỡ tiểu Phong Nhi đang không ngừng nôn mửa.

Đáng chết! Anh ta làm thế nào lại quên mất tiểu Phong Nhi đang mang thai? Thấy bộ dáng khổ sở của tiểu Phong Nhi, làm cho lòng anh ta đau đớn vô cùng.

"Phong nhi, em bị ốm sao? Anh đưa em đi bác sĩ." Đường Chá cầm tay Tần Phong, liền muốn mang cô đi.

"Vị tiền sinh này, tiểu Phong Nhi là vị hôn thê của tôi, chuyện như vậy không cần phiền tới ngài!" Lâm Vũ Mặc một tay ôm lấy Tần Phong vào trong ngực.

"Phong nhi, rời đi anh ta, đến bên cạnh anh." Đường Chá đối với Tần Phong đưa ra đôi tay.

"Đường Chá" Tần Phong nhìn người đàn ông cô đã từng yêu, không biết nên trả lời như thế nào mới không làm tổn thương anh ta.

Lâm Vũ Mặc không vui nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong lên, mỉa mai lấy Tần Phong nói: "Tiểu Phong Nhi, em sớm đã là người của anh rồi, trên người của em có mầm móng của anh, em không được rời khỏi anh."

Lời của anh ta thật sâu làm trái tim Đường Chá đau nhói. Anh ta không nghĩ tới, khi gặp lại được tiểu Phong Nhi, cô đã thuộc về người đàn ông khác.

Anh ta xông lên phía trước, một phát bắt được tay Tần Phong, đối với cô hô lớn: "Phong nhi, em vốn thuộc về anh, trên người của em mang tín vật của nhà họ Đường, chúng ta sớm đã có đính ước."

"Đường Chá? Chẳng lẽ khuyên tai ngọc này là..." Tần Phong đưa tay vuốt khuyên tai ngọc, không dám tin trọn vẹn hai mắt.

"Đúng, chính là khuyên tai ngọc. Phong nhi, em vẫn mang nó, không tháo nó xuống, điều này nói rõ trong lòng của em có anh không phải sao?" Đường Chá si tình mà nhìn tín vật tượng trưng cho tình yêu mà Tần Phong đang đeo, kích động nói.

"Đường Chá, tại sao trước đây anh không nói?" Trên mặt Tần Phong nước mắt không ngừng rơi. Cô làm sao biết cái khuyên tai ngọc đối với Đường Chá mà nói lại mang hàm nghĩa sâu xa như vậy! Nếu năm đó Đường Chá bộc bạch với cô, bất luận như thế nào cô cũng sẽ chờ anh ta, cô quyết sẽ không yêu người khác.

"Anh cho là em hiểu à!" Đường Chá đau lòng nói.

"Em làm sao hiểu? Anh chỉ vội vàng bỏ lại nó, liền xoay người rời đi" Tần Phong không nhận được lệ rơi đầy trên mặt.

"Phong nhi, em bây giờ đã hiểu, hãy cùng anh đi. Tình yêu của chúng ta đã trải qua quá nhiều đau khổ, cũng đã đến lúc có được hạnh phúc." Đường Chá nói rộng ra cánh tay, chờ đợi Tần Phong nhào vào trong ngực của anh ta.

"Đừng! Tiểu Phong Nhi, anh cũng yêu em à! Em không thể cùng anh ta đi!" Lâm Vũ Mặc luống cuống, anh ta rốt cuộc hiểu rõ lai lịch của cái khuyên tai ngọc kia, thì ra là của người đàn ông tặng cho cô. Anh ta biết rõ cái khuyên tai ngọc này đối với tiểu Phong Nhi vô cùng quan trọng, anh ta đã nhiều lần thuyết phục đều không thể thành công khiến tiểu Phong Nhi lấy xuống nó, đeo lên sợi dây chuyền kim cương anh mua tặng cho cô. Có thể thấy được người đàn ông đối diện này chính là người lâu nay vẫn tồn tại trong nội tâm ở tiểu Phong Nhi. Mình có thể tranh với anh ta sao?

"Mặc" Tần Phong nâng đôi mắt đầy lệ nhìn về mặt hốt hoảng của Lâm Vũ Mặc, có chút không bỏ đưa bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt về mặt của Lâm Vũ Mặc.

"Tiểu Phong Nhi, không cho em nói ra muốn rời khỏi anh!" Lâm Vũ Mặc thật sự hoảng sợ, anh ta thật sợ tiểu Phong Nhi sẽ chọn Đường Chá. Đường Chá mang đến cho anh ta cảm giác uy hiếp cực mạnh, anh ta không phải chó và mèo, không giống như những tên đàn ông kia, anh ta là người mà trong lòng tiểu Phong Nhi lưu luyến, ở tận sâu trong lòng tiểu Phong Nhi có phân lượng không nhỏ.

"Mặc, em làm sao có thể rời khỏi anh chứ?" Tần Phong không ngừng nói.

"Tiểu Phong Nhi!" Lâm Vũ Mặc tựa như vừa được thông báo nhận được một giải thưởng lớn, hưng phấn bế Tần Phong lên, "Tiểu Phong Nhi, anh biết ngay em yêu anh."

"Phong nhi, em chỉ là nhất thời bị anh ta mê hoặc, trong lòng của em còn yêu anh, nếu không vì sao em còn mang khuyên tai ngọc của anh?" Đường Chá lo lắng hô to. Anh ta tìm lâu như vậy mới tìm được Phong nhi, tại sao cô có thể không cần anh ta chứ?

Lâm Vũ Mặc nghe lời nói Đường Chá, một thanh gát khuyên tai ngọc trên cổ Tần Phong ném cho Đường Chá: "Trả cho anh! Tiểu Phong Nhi của tôi đã không cần nó nữa!"

Nói xong, Lâm Vũ Mặc ôm lấy Tần Phong đi ra ngoài.

Tần Phong không thôi nhìn Đường Chá, nhìn cái khuyên tai ngọc viên đang ở trong tay Đường Chá nắm chặt khóe mắt lặng lẽ rơi lệ.

"Thế nào? Tiểu Phong Nhi, em không thể từ bỏ anh ta được sao?" Ngồi ở trong ô tô, Lâm Vũ Mặc bắt mắt hỏi. Nhìn bộ dáng tiểu Phong Nhi mang vẻ đau thương vì Đường Chá.

Trong tim của anh ta đầy ghen tức, anh ta đang ghen ghét. Ghen tỵ tình cảm thanh mai trúc mã của người đàn ông kia cùng tiểu Phong Nhi.

Tại sao mình lại đến sau anh ta một bước, không thể quen biết tiểu Phong Nhi trước?

Tần Phong cũng không trả lời Lâm Vũ Mặc, chỉ ngồi ở chỗ đó lặng lẽ chảy nước mắt, vì người đàn ông cô còn lưu luyến mà thương tâm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Editor: Sendyle

"Đừng!" Lâm Vũ Mặc hung hăng đập vào trên tay lái một quả đấm, anh ta biết, Đường Chá kia không phải hạng người bình thường, chẳng lẽ sự xuất hiện của anh ta đã dao động lòng của tiểu Phong Nhi đối với anh ta sao?

Không!

Anh ta quyết không thể chịu được loại chuyện như vậy sẽ xảy ra!

Mặc kệ tình cảm trong lòng của tiểu Phong Nhi đối với Đường Chá như thế nào, anh ta đều muốn trong lòng có bất kì ai ngoài anh ta.

Lâm Vũ Mặc nhanh chóng lái xe hơi, hướng nhà mình nhanh chóng đi tới.

Tần Phong lẳng lặng ngồi ở trong xe, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên đoạn kỉ niệm ngọt ngào trước đây giữa cô và Đường Chá.

Cô thật hận, hận mình không thể chia làm hai nửa, nếu như cô có thể chia làm hai nửa, như vậy thì sẽ không làm tổn thương Đường Chá rồi. Cô biết sự lựa chọn hôm nay của cô đã làm tổn thương Đường Chá. Hình ảnh Đường Chá trong tay nắm thật chặt khuyên tai ngọc, tựa như một pho tượng đứng thẳng bất động ở nơi nào, càng lúc càng xa.

Đường Chá, thật xin lỗi, là Phong nhi phản bội anh.

Anh cứ trách Phong nhi đi, là Phong nhi đối với tình yêu chúng ta không kiên định, nếu Phong nhi đợi anh thêm nửa năm, có lẽ chúng ta đã có thể hạnh phúc bên nhau.

Nhưng Phong nhi đã phản bội anh, yêu Lâm Vũ Mặc, không cách nào áp lại tình yêu của anh nữa rồi.

Anh nhất định hận Phong nhi lắm phải không?

Đường Chá, thật xin lỗi, thật xin lỗi!

Trong lòng Tần Phong tràn đầy khiển trách chính bản thân mình cùng áy náy đối với Đường Chá.

Tại sao cô cùng Mặc hạnh phúc nhất định phải tổn thương nhiều người như vậy chứ?

Cô thật muốn vượt lên trên mặt đầy ưu thương của Đường Chá, để cho anh ta khôi phục lại nụ cười. Nhưng cô đã không còn cái quyền làm như vậy nữa rồi.

Dưới tay của cô vô thức chạm vào cần cổ, lại sờ tới xương quai xanh trống không.

Đúng rồi, cái khuyên tai ngọc đã quy về nguyên chủ, sẽ không bao giờ là của mình nữa, nó nhất định sẽ tìm được chủ nhân chân chính của mình thôi.

Đeo nhiều năm như vậy, cô thật sự cảm thấy có chút không quen.

Nhìn động tác của Tần Phong, trong lòng ngực Lâm Vũ Mặc dấy lên ngọn lửa lớn hùng hục, anh ta biết, trong lòng tiểu Phong Nhi đối với Đường Chá kia còn tình cảm.

Vậy làm sao có thể?

Đem xe dừng lại, anh ta một tay bế Tần Phong lên, hướng nhà trọ đi tới.

"Mặc" Tần Phong nhìn khuôn mặt của Vũ Mặc vì ghen mà trở nên thô bạo, trong lòng hiện lên một tia lo lắng.

Lâm Vũ Mặc không để ý đến Tần Phong, chỉ là đem cô ném vào trong phòng.

Anh ta muốn chiếm đoạt, anh ta muốn xóa bỏ hình ảnh người đàn ông trong lòng tiểu Phong Nhi, khiến tiểu Phong Nhi chỉ thích một mình anh ta.

Thân thể anh ta bao phủ lên người cô, hung tợn hôn lên môi tiểu Phong Nhi. Nụ hôn của anh ta dùng lực, làm cho Tần Phong cảm thấy đau đớn.

Tần Phong đẩy thân thể Lâm Vũ Mặc, nhẹ giọng nói: "Mặc, không nên như vậy, anh làm em đau."

"Em sẽ đau không? Tiểu Phong Nhi, em có nghĩ tới hay không, tâm của anh càng đau không?" Lâm Vũ Mặc bất mãn nói. Bàn tay của anh ta không chút lưu tình ở trên người của Tần Phong để lại từng cái một thật sâu dấu tay, khiến phía trên kia đều là của mình dấu.

"A Mặc anh không thể như vậy" Tần Phong khổ sở nói. Cô đã lựa chọn Mặc, anh ta còn bất mãn điều gì? Phải biết người chân chính bị tổn thương là Đường Chá a! Đường Chá mới phải ...tức giận, Lâm Vũ Mặc đã có được cô, sao anh lại còn tức giận?

"Anh ra sao? Anh chỉ yêu em a! Chẳng lẽ em không thích?" Lâm Vũ Mặc tà mị tựa vào bên tai Tần Phong nói. Nói xong, anh ta trừng phạt lại tăng thêm lực.

Tần Phong chỉ có thể ở trong đau đớn cùng hoan lạc, thừa nhận Lâm Vũ Mặc vô cùng tinh lực.

"Tiểu Phong Nhi, đẹp không?" Lâm Vũ Mặc ác ý cười hỏi, hông của anh ta nhanh chóng động lên, nóng bỏng môi của Tần Phong gặm nhấm, liếm cắn, đưa tới thân thể Tần Phong một hồi kịch liệt run rẩy.

"A Mặc" Tần Phong chỉ có thể vô dụng thốt ra tiếng rên rỉ, trầm mê ở trong kỹ xảo cao siêu kia của Lâm Vũ Mặc.

"Nói em yêu anh!" Lâm Vũ Mặc đột nhiên dừng lại tất cả động tác, tựa vào bên tai Tần Phong mãnh liệt yêu cầu.

"Mặc, em yêu anh!" Tần Phong ôm chặt lấy lưng rộng rãi của Lâm Vũ Mặc, kích động hô.

Đúng, cô yêu Vũ Mặc.

Vì Lâm Vũ Mặc, cô thà phụ tình yêu của Đường Chá.

"Chưa đủ! Anh còn muốn nghe!" Lâm Vũ Mặc chưa đủ cong lên đôi môi mòng. Anh ta muốn nghe được những lời nói yêu thương từ đáy lòng của tiểu Phong Nhi, nghe được như thế những lo lắng trong lòng anh ta sẽ giảm bớt.

Người đàn ông này, thế nào giống như một đứa bé, không được ăn kẹo sẽ không hài lòng, cho kẹo lại vẫn chê ít.

Tần Phong nâng lên mặt của Lâm Vũ Mặc, mỉm cười hôn lên môi của anh ta, cười duyên nói: "Mặc, em yêu anh! Yêu anh! Yêu anh! Yêu anh! Anh hài lòng chưa?"

"Tiểu Phong Nhi, em chỉ có thể yêu anh, nghe chưa? Anh muốn em đem hình ảnh Đường Chá hoàn toàn quên mất, một ít cũng không được nhớ anh ta." Lâm Vũ Mặc ghen tức mủi lòng nói.

Tần Phong nháy mắt người mất hạnh, cười nói: "Mặc, anh đang ăn giấm chua phải không? Nếu không sao em lại ngửi thấy được một mùi dấm nồng đậm như vậy?"

"Hừ! Anh chính là ghen, như thế nào? Không cho sao? Ai bảo anh ta là người lưu luyến, anh rất ghen tỵ, em chẳng lẽ không biết sao?" Lâm Vũ Mặc mặt đen lại, không hài lòng hỏi.

"Hi hi hi, Mặc thật đáng yêu!" Vô nhẹ nhẹ gương mặt tuấn tú của Lâm Vũ Mặc, Tần Phong cười nói: "Chỉ là, em thật thích!"

Nghe được lời nói của Tần Phong, lo lắng trong lòng Lâm Vũ Mặc rốt cuộc mới ổn định lại, anh ta ôm chặt Tần Phong nói: "Tiểu Phong Nhi, chúng ta ngày mai đi đăng ký kết hôn đi."

"Làm sao anh lại vội vã như vậy? Chúng ta trước phải có được sự đồng ý của bác trai bác gái, sao có thể nói kết hôn liền kết hôn à?" Tần Phong nằm úp sấp trong ngực Lâm Vũ Mặc, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình dán lên lồng ngực nóng bỏng của anh ta.

"Anh mặc kệ, tiểu Phong Nhi, anh chờ mong không kịp, anh nhất định phải sớm cưới em vào cửa." Lâm Vũ Mặc bá đạo nói.

Một ngày không đem tiểu Phong Nhi cưới vào trong tay, anh ta chỉ lo lắng chuyện có thay đổi. Đường Chá đối với tiểu Phong Nhi mà nói, sẽ không còn cản trở gì nữa, mà cô đã từng chờ đợi nhiều năm, anh ta cũng không thể phớt lờ. Anh ta muốn thừa dịp Đường Chá không có được lòng của tiểu Phong Nhi trước, sớm một chút mà đem tiểu Phong Nhi định xuống.

Một hồi tiếng gõ cửa dồn dập thức tỉnh hai người đang ôm nhau. Lâm Vũ Mặc bồn chồn đứng dậy đi ra ngoài mở cửa.

Cửa mới mở ra, chỉ thấy Lý Hải Vi vọt vào, phía sau là Lâm Ngạo đi theo cùng với bà như hình với bóng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

“Ba mẹ, tại sao hai người cũng tới? Là nhớ con sao?” Lâm Vũ Mặc cười hỏi.

“Ai nhớ con? Tiểu tử thú. Chúng ta là đến xem cháu nội bảo bối của chúng ta.” Lý Hải Vi liếc xéo con trai nói. Nhìn quanh nhà không thấy bóng dáng Tần Phong, Lý Hải Vi lớn tiếng hỏi Lâm Vũ Mặc: “Tiểu tử thú, cháu nội bảo bối của mẹ đâu?”

“Ha ha ha, mẹ, mẹ cũng quá nóng lòng rồi. Cháu nội bảo bối của mẹ còn ở trong bụng mẹ hần không chịu ra!” Lâm Vũ Mặc hứng thú nói.

“Ba hoa!” Lý Hải Vi cứng chiều, trợn mắt nhìn con trai một cái.

Bà đi lướt qua Lâm Vũ Mặc, đẩy cửa phòng ngủ của Tần Phong ra. Lúc này, Tần Phong đang xấu hổ vì mới vừa rồi cự tuyệt Lâm Vũ Mặc mà trốn trong phòng, đẩy cửa đi ra ngoài, cung kính chào hỏi hai trưởng bối: “Bác trai, bác gái, khỏe.”

Lý Hải Vi vừa nhìn thấy Tần Phong, lập tức hưng phấn chạy đến trước mặt cô, trong mắt tràn đầy vui sướng quan sát Tần Phong từ trên xuống dưới, càng nhìn càng vui mừng.

“Mẹ, đừng nhìn nữa, cho dù mẹ có nhìn nữa, cháu nội bảo bối của mẹ còn chưa ra thì Tiểu Phong Nhi của con đã xấu hổ muốn chui xuống đất rồi.” Lâm Vũ Mặc dùng một tay ôm Tần Phong vào trong lòng, cười nói với mẹ hần.

“Hừ! Mẹ tới xem cháu nội bảo bối của mẹ còn cần con quản sao?” Vu Hải Vi bất mãn nói. Bà kéo tay nhỏ bé của Tần Phong, lời cô tránh xa con trai bà. “Cô hầu gái, tới đây để bác xem nào. Ai nha! Thật là càng xem càng đáng yêu. Con trai, các con nên nhanh chóng kết hôn đi. Mẹ không thể chờ đợi được nữa muốn thành bà rồi.”

“Tuân lệnh! Mẹ!” Lâm Vũ Mặc hướng lão mẹ chào theo kiểu quân đội, sáng khoái gật đầu đồng ý.

“Ngày mai con sẽ tìm công ty tổ chức hôn lễ, chọn ngày thật tốt, giúp các con tổ chức một hôn lễ thật long trọng.” Lý Hải Vi híp mắt, hưng phấn nói.

“Bác gái, không cần gấp gáp như vậy chứ!” Tần Phong ngượng ngùng nói.

“Đến lúc nào rồi mà còn gọi mẹ là bác gái? Nên đổi cách xưng hô, nhanh lên một chút, cô hầu gái, gọi mẹ một lần mẹ nghe thử xem.” Lý Hải Vi vỗ nhẹ tay nhỏ bé của Tần Phong, mong chờ nhìn cô.

Tần Phong xấu hổ, không biết gọi thế nào cho phải, cô thẹn thùng nhìn Lâm Vũ Mặc cầu cứu.

“Ha ha ha, Tiểu Phong Nhi, em nghe theo lời mẹ đi. Mau gọi mẹ đi.” Lâm Vũ Mặc đi tới, ôm vai Tần Phong, tà mị dựa vào bên tai Tần Phong nói.

“Mẹ.” Tần Phong nhẹ nhàng hô một tiếng, sau liền ngượng ngùng vọt vào trong ngực Lâm Vũ Mặc.

“Hi hi hi, đúng là cô con dâu tốt.” Lý Hải Vi cười hưng phấn.

Người một nhà cùng ngồi trên ghế Salon, chỉ thấy Lý Hải Vi cười nói vui vẻ, không ngừng nói về các công việc cần chuẩn bị cho hôn lễ.

Tần Phong vẻ mặt hạnh phúc rúc vào trong ngực Lâm Vũ Mặc, nhìn Lý Hải Vi hòa ái ngồi ghế đối diện, trong lòng tràn đầy cảm động. Từ nay về sau, cô cũng có ba mẹ rồi. Ba mẹ của Lâm Vũ Mặc cũng là ba mẹ của cô, cô không còn là cô nhi không có người thương, không có người yêu nữa. Cô rốt cuộc cũng có một ngôi nhà hoàn chỉnh.

“Tiểu Mặc, dù sao bây giờ con cũng nên chuyển về nhà đi. Con không định để cô hầu gái tiếp tục vì con chuẩn bị ba bữa cơm, dọn dẹp phòng chứ?” Lâm Ngạo nhìn con trai nói.

Ông biết đây là lý do duy nhất có thể khiến cho Lâm Vũ Mặc chuyển về nhà ở. Nếu không, cứ theo cá tính cố chấp của nó, căn bản sẽ không chịu về. Làm hại lão bà hần mỗi ngày đều lo lắng không yên, không biết Tiểu Mặc ở bên ngoài có làm ăn được không, có sống thoải mái hay không?

“Được rồi, ba mẹ, mấy hôm nữa con sẽ cùng Tiểu Phong Nhi chuyển về nhà. Đến lúc đó phải nhờ mẹ chăm sóc Tiểu Phong Nhi rồi.” Lâm Vũ Mặc cuối cùng cũng đồng ý.

Sau khi mang thai, phản ứng của Tiểu Phong Nhi nghiêm trọng hơn so với người bình thường rất nhiều, làm hấn vô cùng lo lắng, sợ cô ở nhà một mình sẽ gặp nguy hiểm. Vậy thì không bằng mang cô về nhà lớn. Có mẹ hấn làm bạn, Tiểu Phong Nhi sẽ an toàn hơn.

“Thật tốt quá!” Lý Hải Vu hưng phấn hét ầm lên. “Ngao, chúng ta đi thôi, đi tìm công ty tổ chức hôn lễ chuyển nghiệp nhất, an bài lễ kết hôn đi.”

“Ừm.” Lâm Ngao cung chiêu kéo tay Lý Hải Vi, nói với con trai: “Tiểu Mặc, chúng ta đi đây.”

“Vâng, làm phiền cha mẹ rồi.” Lâm Vũ Mặc cười hi hi lấy lòng rồi.

Sau khi tiễn ba mẹ, Lâm Vũ Mặc ôm Tiểu Phong Nhi đi vào trong phòng, đặt cô ngồi xuống giường, rồi hấn lại mở tủ quần áo, lấy ra một cái hộp tinh xảo từ trong tủ áo tây trang, ần cười đi tới bên cạnh Tần Phong: “Tiểu Phong Nhi, về sau, trên người em chỉ có thể mang quà tặng của anh, không được mang đồ của bất kì nam nhân nào khác.”

Lời nói của Lâm Vũ Mặc khiến trong lòng Tần Phong thoáng qua một tia khổ sở. Khuyên tai ngọc Đường Chá đưa cô đã bị Lâm Vũ Mặc mang trả lại cho Đường Chá rồi. Cũng đúng, cô đã không còn tư cách mang cái khuyên tai ngọc đó nữa rồi, dù sao đó cũng là món quà Đường Chá muốn tặng cho vợ tương lai của hấn, là vật quy nguyên chủ. Chỉ là cô mang theo nó nhiều năm như vậy, bây giờ ra có chút không nỡ.

Nhìn Lâm Vũ Mặc thân mật đeo dây chuyền kim cương vào trên cổ cô, trong lòng Tần Phong ngũ vị tạp trần. Cô không phân rõ, mình rốt cuộc là nên vui mừng hay là nên đau lòng.

Lâm Vũ Mặc nhìn món quà hấn cẩn thận chọn lựa đang đeo trên cổ cô, gương mặt thỏa mãn. Hấn rốt cuộc đem bệnh căn lớn nhất trừ bỏ. Mỗi lần cùng tiểu Phong Nhi ở chung một chỗ, viên khuyên tai ngọc kia luôn làm tim hấn nhói đau, mà bây giờ, vật kia đã không còn, trên người Tiểu Phong Nhi chỉ còn mang vật định tình của hấn. Bây giờ, cô là của hấn, chỉ là của hấn mà thôi.

Hấn không muốn có bất kì kẻ nào chia sẻ Tiểu Phong Nhi với hấn.

Lâm Vũ Mặc thỏa mãn ôm Tần Phong, vừa hôn, vừa nhẹ nhàng nói: “Tiểu Phong Nhi, nói em yêu anh.”

Tần Phong nhắm mắt lại, đáp lại nụ hôn của hấn như là chấp nhận, cô đã lựa chọn hấn, như vậy cô nên toàn tâm toàn ý thương hấn. Hai tay cô chậm rãi vòng lên ôm chặt cổ hấn, dịu dàng nói: “Mặc, em yêu anh, em sẽ yêu anh cả đời.”

Nghe được lời nói của cô, trong lòng Lâm Vũ Mặc mừng như điên, xem ra hấn đã quá đề cao Đường Chá rồi, người Tiểu Phong Nhi yêu vẫn chỉ có Lâm Vũ Mặc hấn. Đường Chá không còn là uy hiếp của hấn nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Vũ Mặc hôn càng thêm kịch liệt. Nụ hôn của hấn mang theo lửa nóng, đủ để cháy lan ra cả đồng cỏ, thiêu đốt lý trí Tần Phong, khiến cho trong lòng cô chỉ còn sự tồn tại của hấn, không nhớ nổi bất cứ chuyện gì nữa.

Hai người yêu nhau, thật sự có thể thuận lợi bên nhau sao? Bọn họ thật sự có thể mãi hạnh phúc như thế này đến hết quãng đời còn lại sao?

Cuộc sống rất dài, lại tràn đầy biến cố.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Công tác chuẩn bị cho hôn lễ của Tần Phong và Lâm Vũ Mặc được tiến hành bùng bùng khí thế. Ngày hôm sau, trên trang nhất các tờ báo cùng các kênh truyền thông đều đăng tải tin tức về lễ kết hôn của hai người.

Lâm Vũ Mặc vừa mới rời giường, liền nhận được điện thoại của mẹ. Chỉ nghe Lý Hải Vi hào hứng nói với hấn: “Tiểu Mặc, chúng ta nhất định phải rước cô hầu gái vào của trước khi cái thai lớn hơn, cho nên mẹ đã chọn được ngày tốt lắm, là 28 tháng này, chúng ta còn 15 ngày để chuẩn bị. Hắc hắc, cháu nội bảo bối của mẹ thế nào rồi?”

“Vẫn ổn ạ. Cảm ơn mẹ, con cũng muốn nhanh chóng kết hôn, càng sớm càng tốt, nếu được thì tốt nhất là ngày mai kết hôn.” Lâm Vũ Mặc vui mừng nói.

“Ha ha ha, Tiểu tử thú, không ngờ con so với mẹ còn nóng lòng hơn a!” Lý Hải Vi chế giễu hấn. “Mẹ đã xem rồi, 28 tháng này là ngày tốt nhất. Khách sạn mẹ cũng phải mất rất nhiều công sức mới đặt được phòng. Khách sạn người ta đã sớm đầy chỗ, nếu không phải mẹ nói với bọn họ là tiệc cưới của Lâm tổng giám đốc, người ta sẽ không nhường chỗ cho chúng ta.”

“Vâng, khiến mẹ vất vả rồi, sau này con nhất định sẽ hảo hảo cảm ơn mẹ.” Lâm Vũ Mặc lập tức cười lấy lòng, nói cảm ơn Lý Hải Vi.

“Được rồi, không quá rầy rầy hai vợ chồng son các con ngọt ngào nữa, lát nữa mẹ còn phải đến công ty tổ chức hôn lễ, cùng bọn họ bài trí lễ đường.” Lý Hải Vi nói xong liền cúp điện thoại.

Sau khi nói chuyện với mẹ, Lâm Vũ Mặc đi vào phòng bếp, từ phía sau ôm lấy Tần Phong đang đổ canh ra bát. Từng nụ hôn khẽ khàng rơi xuống phần cổ cô, khiến thân thể cô khẽ run.

“Mặc, đừng làm loạn.” Chén canh trên tay cô sóng sánh, bắn ra ngoài, thật may không có bắn vào tay.

“Tiểu Phong Nhi, để anh bung.” Sở Tần Phong bị bóng, Lâm Vũ Mặc vội càng nhận lấy chén canh.

Nhìn dáng vẻ Lâm Vũ Mặc cẩn thận bung chén canh đặt lên bàn, trong lòng Tần Phong tràn đầy cảm động. Một đại tổng giám đốc như hấn lại đang ở nhà giúp cô nấu cơm, chuyện này nếu nói ra, sợ rằng sẽ không ai tin được mắt.

Lâm Vũ Mặc đem cô ôm ngồi lên đùi hấn, nhẹ nhàng hôn cô, cười nói với cô: “Tiểu Phong Nhi, mới vừa rồi mẹ có gọi điện thoại tới, nói là đã chọn được ngày kết hôn. Là 28 tháng này.”

Tần Phong vừa nghe, kinh ngạc nhìn hấn: “Mặc, sao lại sớm như vậy a? Chỉ còn nửa tháng nữa là đến ngày đó rồi.”

“Một chút cũng không sớm! Anh còn muốn cưới em ngay hôm nay nữa kia.” Lâm Vũ Mặc cười nói.

Hôn lễ của hấn cùng Tiểu Phong Nhi, hấn muốn đánh nhanh thắng nhanh, tránh cho đêm dài lắm mộng. Mặc dù Tiểu Phong đã cự tuyệt Đường Chá, mà chọn hấn nhưng trong lòng hấn vẫn có chút lo lắng. Hấn sợ Tiểu Phong Nhi sẽ đột nhiên thay đổi tâm ý, theo Đường Chá rời đi.

Nếu chuyện như vậy xảy ra, hấn không chắc người đã sớm trúng độc của Tiểu Phong Nhi là hấn, có thể chống đỡ được.

Cho nên trước khi chuyện đó xảy ra, hấn nhất định phải cưới cô càng sớm càng tốt, ở trên người cô dán lên nhãn của Lâm Vũ Mặc hấn, như vậy hấn mới có thể an tâm.

“Mặc, em cũng sẽ không chạy mất, anh không cần phải gấp gáp như vậy.” Tần Phong cười hi hi vỗ vỗ khuôn mặt điển trai của Lâm Vũ Mặc. Cô biết hấn vẫn còn lo lắng vì chuyện của Đường Chá, cho nên hấn mới vội vàng tìm một sự bảo đảm.

“Ừm, anh tin tưởng Tiểu Phong Nhi.” Lâm Vũ Mặc đem cô ôm thật chặt trong ngực.

Không khí ấm áp, hạnh phúc chậm rãi bao quanh hai người đang lẳng lặng ôm nhau, ai cũng không nguyện buông đôi phương ra trước.

Trong phòng cao cấp tại khách sạn Hilton, nhân viên tập đoàn Lâm thị vui mừng chúc phúc cho Tổng giám đốc câu bọn họ, không khí hiện trường vô cùng náo nhiệt.

Sau khi thưởng thức một ly nước ép trái cây, Tần Phong đứng lên, cười hướng mọi người nói: “Thật xin lỗi, tôi đi toilet một chút.”

Lý bí thư quan tâm hỏi: “Vân tổng giám, có muốn tôi đi cùng cô không?”

“Không cần.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần phong toát ra nụ cười kiêu diễm, nói với Lý bí thư. “Tôi chỉ đi toilet một chút mà thôi, không có chuyện gì đâu. Các bạn cứ tiếp tục đi, cứ tự nhiên chọn món, dù sao cũng có người bỏ tiền hộ chúng ta!”

“Hắc hắc he he, chúng tôi biết rồi.” Lý bí thư cười gian nói. “Chúng tôi nhất định sẽ tận lực thay tổng giám đốc xài hết tiền.”

Tần Phong cười nhìn bọn họ một lượt rồi mới bước ra khỏi phòng.

Khi cô đi ra từ nhà vệ sinh, đúng lúc nhìn thấy một nhân viên phục vụ bung một chai Whisky đi vào một căn phòng khác. Tần Phong vốn không định nhìn vào nhưng khi cô nghe thấy giọng nói quen thuộc từ trong phòng truyền ra thì bước chân cô không khỏi dừng lại tại chỗ.

“Sao lại chậm như vậy? Bất quá chỉ yêu cầu các người mang lên hai chai rượu, thế nhưng cũng đi hết cả nửa ngày.” Nam nhân trong phòng, trên người mặc một bộ tây trang màu đen, đưa lưng về phía cửa, dùng dằng nổi giận với nhân viên phục vụ.

“Vị tiền sinh này, không phải chúng tôi không muốn mang rượu lên cho ngài, nhưng ngài đã uống cả ngày rồi, ngài không nên uống nữa.” Nhân viên phục vụ có chút khó xử nhìn ly rượu trên bàn nói.

“Ít lời thôi dài dòng đi, để rượu xuống rồi rút ngay!” Nam nhân kia lãnh khốc quát nhân viên phục vụ.

Nhân viên kia không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đem bình rượu đặt lên bàn, sau tựa như chạy nạn mà chạy ra khỏi phòng.

Tần Phong đứng ngoài cửa, roi nước mắt nhìn bóng lưng quen thuộc, trong miệng thì thầm: “Đường Chá!”

Thì ra người ngồi bên trong phòng chính là người bị Tần Phong cự tuyệt, Đường Chá. Trước mặt hấn bày đầy vô chai, phần lớn đã trống không, chỉ còn

vài chai chưa mở nắp. Chỉ thấy hắn mở một chai Whisky, đem rượu trong bình ừng ực uống từng ngụm lớn như thể đó không phải là Whisky cay nồng mà là nước khoáng không có chút mùi vị gì. Vừa uống còn không ngừng kêu Tiểu Phong Nhi, bóng lưng cô độc thoạt nhìn vô cùng thê lương, làm cho người ta nhìn vào nhin không được chua xót trong lòng.

Tần Phong nhìn hắn như vậy, không nhin được nữa, xông vào trong phòng, đứng ở sau lưng Đường Chá, đoạt lấy chai rượu trong tay hắn, nghen ngào nói: “Đường Chá, đừng uống nữa.”

“Phong Nhi!” Nghe thấy thanh âm của cô, Đường Chá cứng người lại, hắn không thể tin vào tai mình, cho là mình nghe nhầm. Phong Nhi sao có thể ở bên cạnh hắn, cô không phải đang ở cùng Lâm Vũ Mặc sao?

Buổi sáng mới vừa rời giường, hắn liền thấy tin tức cô sắp gả cho Lâm Vũ Mặc trên báo. Nản lòng thoả chí, hắn chôn mình trong hầm rượu, cố gắng dùng cồn rượu làm tê dại trái tim đang âm ỉ đau đốn trong lồng ngực.

Hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, ngày hôm qua, Tiểu Phong tuyệt tình theo Lâm Vũ Mặc rời đi, để lại hắn cô đơn đứng trong sân trường, thậm chí ngay cả khi hắn đưa khuyên tai ngọc cho cô, cô cũng nói không cần.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

“Nhất định là mình nghe nhầm, không thể nào là Phong Nhi được.” Đường Chá lắc đầu một cái, đoạt lấy chai rượu trong tay cô gái nhỏ kia, muốn tiếp tục uống.

Để cho hắn uống say đi, có lẽ chỉ có uống say, hắn mới không cần suy nghĩ, tim cũng không đau đốn nữa.

“Đường Chá! Anh đừng như vậy.” Tần Phong lại đoạt lấy chai rượu, ném vào bức tường đối diện, sau đó từ phía sau lưng ôm thật chặt lấy hắn, đau lòng khóc nói: “Đường Chá, nhìn anh thế này, Phong Nhi thật khổ sở.”

“Phong Nhi! Thật sự là Phong Nhi!” Đường Chá lúc này mới dám tin tưởng người đang ôm hắn chính là người mà hắn đang tâm niệm - Tiểu Phong Nhi. Nước mắt kích động ào ào rót xuống. Cảm giác mừng như điên khi gặp lại Tiểu Phong Nhi cũng cảm giác đau đốn khi mất đi cô làm lòng hắn rối rắm.

Hắn nhanh chóng xoa người lại, ôm lấy Tần Phong thật chặt, nước mắt nóng bỏng nhỏ xuống bên má cô, cùng nước mắt của cô giao vào nhau, khiến người ta không rõ là nước mắt hắn, hay là của Tần Phong.

“Phong Nhi! Anh biết là em sẽ không quên anh mà! Em đến tìm anh có phải không?” Đường Chá tràn đầy mong chờ hỏi. Hai tay hắn ôm chặt lấy thân thể Tần Phong, không muốn buông ra.

“Đường Chá, không phải. Em...” Tần Phong đang muốn giải thích với hắn cô cùng bạn đến đây, không ngờ lại gặp hắn.

“Hừ, Phong Nhi, em không cần nói, anh hiểu.” Ngón trỏ của Đường Chá ngăn trước môi cô, hắn thâm tình nói: “Phong Nhi, anh biết, trong lòng em vẫn còn yêu anh. Em chỉ nhất thời bị Lâm Vũ Mặc mê hoặc, cho nên mới lựa chọn hắn. Bây giờ em đến tìm anh, anh thật là vui mừng, Phong Nhi, đi cùng anh đi. Anh sẽ dẫn em rời khỏi nơi này, để cho chúng ta quên mọi chuyện đã phát sinh, quên Lâm Vũ Mặc. Từ nay, trên thế giới này chỉ có Đường Chá và Tần Phong. Để chúng ta làm một đôi phu thê ân ái, có được không?”

“Đường Chá, anh hiểu lầm rồi. Xin tha thứ cho em không thể đồng ý với anh. Mặc dù trong lòng em có anh, nhưng em đã yêu Lâm Vũ Mặc, yêu rất sâu đậm, em không thể rời bỏ anh ấy. Em thật sự vô cùng xin lỗi. Là em đã phản bội tình yêu của chúng ta. Tất cả đều là lỗi của Phong Nhi, em không sợ anh hận em, oán trách em, chỉ cần anh tỉnh táo lại, đừng vì em mà hành hạ chính mình.” Tần Phong đau lòng nói. Nếu như thời gian có thể quay lại, cô nhất định sẽ chỉ yêu một mình Đường Chá, không động lòng với bất kì nam nhân nào khác. Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, cô chỉ có thể nói xin lỗi với Đường Chá, hi vọng hắn có thể đứng lên lần nữa.

“Nếu đã như vậy, em còn đến tìm anh làm gì?” Đường Chá nghe xong, lạnh lùng đẩy Tần Phong ra, cầm chai rượu trên bàn, tiếp tục uống.

Tần Phong nhào tới bên cạnh hắn, vừa khóc vừa năn nỉ: “Phong Nhi chỉ là không muốn nhìn thấy anh thế này. Đường Chá, đừng uống nữa, có được không? Thấy anh như vậy, Phong Nhi cũng rất đau lòng a!”

“Em đã không cần anh nữa, thì cũng không có quyền quản anh. Tránh xa anh ra, đi tìm Lâm Vũ Mặc của em đi.” Đường Chá tức giận hét lớn.

“Đường CHá, sao anh có thể vô tình như vậy? Mặc dù em lựa chọn Lâm Vũ Mặc, nhưng trong lòng em vẫn không thể quên anh nha. Bóng dáng anh vẫn khắc sâu trong trái tim em, anh là Đường Chá của Phong Nhi, vĩnh viễn đều là như vậy a.” Tần Phong bất lực khóc. Thấy Đường Chá chán chường như vậy, trong lòng cô thật là khổ sở. Giờ phút này, cô thật muốn đem chính mình chia làm hai, một nửa cho Lâm Vũ Mặc, một nửa cho Đường Chá.

“Mặc dù Phong Nhi không thể tiếp tục làm người yêu của anh nhưng chúng ta vẫn có thể làm bạn mà.”

“Phong Nhi, sao em vẫn không chịu hiểu? Anh không muốn làm bằng hữu của em, anh chỉ muốn làm người yêu của em thôi.” Đường Chá đau lòng nhắm mắt, bỗng nhiên hất xoay người lại, đem Tần Phong đang nghẹn ngào ôm vào trong ngực, những nụ hôn nóng bỏng dồn dập rơi xuống.

Hơn ba năm nay, giờ khắc nào hán cũng nhớ cô, nhưng khi được gặp lại cô, lại biết cô đã thuộc về nam nhân khác. Chuyện này bảo hán làm sao chịu nổi?

Hán cũng không muốn hung dữ với cô như vậy, hán chỉ muốn ôm Phong Nhi trong ngực cẩn thận che chở, nhưng vừa nghĩ tới cô ở trong ngực Lâm Vũ Mặc, cùng hán ta hoan ái, tim hán như bị xé rách, đau đớn vô cùng.

“Đường Chá, đừng như vậy.” Tần Phong tránh né những nụ hôn của hán, nghẹn ngào nói: “Để chúng ta làm anh em, chẳng lẽ cũng không được sao?”

“Không được, tuyệt đối không được.” Đường Chá cố chấp nói. Nụ hôn của hán cũng không vì cô tránh né mà giảm bớt, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt hơn.

“Đường Chá!” Nhìn Đường Chá khổ sở, Tần Phong thật sự không nhẫn tâm cự tuyệt hán. Lòng cô đang run rẩy, bởi vì Đường Chá khổ sở mà thấy đau lòng. Cô thật muốn vuốt lên những nếp nhăn trên mi tâm của hán, để hán không ưu thương nữa.

Nước mắt họ đan vào nhau, mang theo vị mặn chát cùng khổ sở của hán, hòa tan vào trong miệng hai người.

Mùi vị của tình yêu không ngờ lại khổ sở như vậy.

Đột nhiên, một bàn tay to chen vào giữa hai người, dùng sức đem Tần Phong và Đường Chá tách ra. Đường Chá còn chưa kịp phản ứng, gương mặt liền bị đôi phương mãnh liệt công kích. Một quyền hung hăng đánh vào mặt Đường Chá, khiến một bên mặt tím bầm lại.

“Mặc!” Khi Tần Phong thấy khuôn mặt tức giận của Lâm Vũ Mặc, trong lòng tràn đầy hốt hoảng. Đường Chá hôn cô, Mặc có thấy không? Hán sẽ nghĩ sao? Hán có thể cho là cô phản bội hán hay không?

Lâm Vũ Mặc lạnh lùng quay đầu lại, trừng mắt một cái nhìn Tần Phong, ánh mắt kia khiến lòng cô lạnh lẽo như rơi vào hầm băng, cả người đều rét run, cô co rúm lại hai tay ôm lấy thân thể. Xem ra Mặc tức giận thật rồi, hán sẽ tha thứ cho cô sao? Tha thứ cho cô nhất thời ý chí không kiên định, tha thứ cho sự nhẹ dạ của cô.

Bất ngờ bị Lâm Vũ Mặc đánh một quyền, Đường Chá nghiêng người, nôn ra máu, sau liền hướng Lâm Vũ Mặc đánh tới. Quả đấm của hán cũng không nhẹ hơn Lâm Vũ Mặc, khung cảnh chuyển thành hai nam nhân vì yêu mà đánh nhau.

“Mặc, đừng đánh nữa. Đường Chá, anh dừng tay được không?” Tần Phong nhìn hai nam nhân càng đánh càng hăng, lo lắng khuyên. Nhưng có ai nghe lời cô sao? Không có. Ngược lại bọn họ còn đánh nhau kịch liệt hơn.

Tần Phong thấy quả đấm của Lâm Vũ Mặc không lưu tình đánh vào người Đường Chá lúc này có vẻ đã yếu thế hơn, cô lo lắng hán sẽ làm Đường Chá bị thương. Cô muốn ngăn cản bọn họ, không thể để họ tiếp tục vì cô mà liều mạng đánh đấm. Cô không đành lòng nhìn ai trong số hai người bị thương, dù là ai bị thương, cô cũng sẽ đau lòng a. Vì vậy, cô vội tới bên cạnh hai người, đưa tay muốn chặn lại cú đấm của Lâm Vũ Mặc: “Mặc, người em yêu là anh. Anh dừng tay lại đi, em sẽ theo anh về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Editor: Sendyle

"Thế nào? Em đau lòng sao?" Ánh mắt Lâm Vũ Mặc ác ý nhìn Tần Phong, vẻ mặt đầy châm chọc nói: "Xem ra em nói em yêu anh tất cả chỉ là giả, có phải em sợ anh làm tổn thương người trong lòng của em cho nên mới nói vậy."

"Mặc, sao anh lại không tin em? Người trong lòng của em chính là anh, người có thể làm em cảm thấy đau lòng nhất cũng chỉ có anh mà thôi. Nhưng em không hy vọng anh vì em mà làm tổn thương người không liên quan. Mặc, chúng ta về nhà thôi." Tần Phong đi lên phía trước, ôm lấy hông của Lâm Vũ Mặc.

"Ha ha ha! Cái cô bé ngây thơ này! Em cho rằng anh còn có thể tin tưởng em sao? Miệng em lúc này cũng nói yêu anh, thần nhưng sau lưng anh lại cùng người yêu cũ hẹn hò! Em nói em đau lòng vì anh, lại đứng trước mặt của Đường Chá tỏ thái độ bên vực. Tiểu Phong Nhi, em có biết không, em đã làm tổn thương anh! Làm tổn thương lòng của anh!" Lâm Vũ Mặc rống giận, nói ra phần uất trong lòng.

"Mặc, lời em nói đều là thật. Em thật sự yêu anh. Phong nhi không muốn làm tổn thương anh, chỉ là lúc này Đường Chá không có chút khả năng chống đỡ, em không thể để anh đánh anh ấy thương tích đầy mình." Tần Phong chảy nước mắt nói, cô thật sợ Lâm Vũ Mặc sẽ không còn tin tưởng cô nữa. Cho tới giờ khắc này, cô mới ý thức được mình yêu Mặc như thế nào, rất sợ anh ấy sẽ không cần đến cô nữa. Thì ra là trong lúc vô tình, Lâm Vũ Mặc đã xâm nhập vào trong trái tim cô, làm cho cô không cách nào có thể rời bỏ anh ta.

"Phong nhi, em không cần như vậy! Nếu anh ta không tin em...em cũng không cần giải thích làm gì?" Đường Chá thấy bộ dáng Tần Phong ần nói khép nép, cảm thấy đau lòng vô cùng, nếu như anh ta là Lâm Vũ Mặc, anh ta tuyệt đối sẽ không tổn thương Phong nhi. Nhìn Phong nhi bị Lâm Vũ Mặc tổn thương, nước mắt hoa hoa chảy xuống.

"Tiểu Phong Nhi, em nói em yêu anh, vậy tại sao lại để cho anh ta hôn em chứ?" Lâm Vũ Mặc vừa nghĩ tới một màn mới vừa nhìn thấy kia, trong lòng dâng lên cảm xúc, một màn kia làm cho anh ta không muốn thấy nhất, hôm nay lại hiện ra chân thật ở trước mặt mình. Thử hỏi làm sao anh ta còn có thể tin tưởng lời nói của tiểu Phong Nhi nữa chứ?

"Mặc, là em sai lầm rồi, em nên cự tuyệt Đường Chá. Em về sau sẽ không như vậy nữa, anh hãy tha thứ cho em có được hay không?" Hai tay của Tần Phong nắm chặt y phục Lâm Vũ Mặc, buồn rầu nói. Cô biết mình không đúng, cô không cách nào vì sai lầm của mình cãi lại, chỉ hy vọng Mặc có thể tha thứ cho cô.

Lâm Vũ Mặc tà nhỉnh cười, một tay ôm lấy Tần Phong tới trước ngực của mình: "Hôn anh! Ngay trước mặt Đường Chá hôn anh, anh liền tin tưởng em."

"Mặc" Tần Phong làm khó nhìn một chút vẻ mặt đầy khổ sở của Đường Chá, mặc dù cô yêu Lâm Vũ Mặc, nhưng cô thật không muốn dùng phương thức như vậy làm tổn thương Đường Chá nữa.

"Thế nào? Không muốn sao? Vậy em còn dám nói là yêu anh sao? Xem ra tất cả đều là giả!" Lâm Vũ Mặc chột để Tần Phong xuống, mặt bị phản nói.

"Mặc, em yêu anh." Vì tò mò tâm ý của mình, Tần Phong không thể làm gì khác hơn là lựa chọn tổn thương Đường Chá rồi. Không biết Đường Chá thấy cô cùng Lâm Vũ Mặc hôn nhau, có phải sẽ càng bị thương nặng hơn. Đường Chá, anh nhất định phải phản chấn lên. Quên Phong nhi đi, đi tìm một cô gái có thể toàn tâm toàn ý yêu anh. Phong nhi thực xin lỗi anh.

Tần Phong nhắm mắt lại, xông lên trong ngực Lâm Vũ Mặc, môi của cô nặng nề hôn lên môi Lâm Vũ Mặc.

Cho dù cô có phụ tất cả mọi người trong thiên hạ, nhưng cô tuyệt đối muốn cho Lâm Vũ Mặc hiểu, người mà trong lòng của cô thích nhất là Lâm Vũ Mặc, là anh ta, không phải là bất kì người nào khác.

Đường Chá,

Chỉ có thể trở thành quá khứ của cô,

Có lẽ sẽ trở thành niềm đau vĩnh viễn trong lòng cô,

Nhưng cô sẽ không yêu nữa,

Sẽ để cho phần cảm tình kia biến thành tình cảm bạn bè.

Từ nay về sau, trong lòng của cô chỉ có thể có một mình Lâm Vũ Mặc mà thôi.

Cô phải nắm chặt anh ta, quyết sẽ không buông tay.

Lâm Vũ Mặc mang theo nụ cười chiến thắng tà mị mà nhìn Đường Chá, hướng tới anh ta thị uy.

Khổ sở đi, Đường Chá, đau lòng đi, Đường Chá.

Tiểu Phong Nhi là của tôi.

Anh thấy được sao?

Tiểu Phong Nhi có bao nhiêu nhiệt tình a!

Lâm Vũ Mặc đột nhiên quán chặt thân thể Tần Phong, đôi bị động thành chủ động, lấy tư thế của thợ săn vững vàng bắt được Tiểu Bạch Thỏ trong ngực.

"Phong nhi, không nên làm như vậy!" Đường Chá nhìn một đôi tình lữ ở trước mặt mình trao nhau nụ hôn nóng bỏng, trong lòng tràn đầy bi thương.

Phong nhi, em thật không cần Đường Chá nữa rồi sao?

Lệ im lặng chảy xuống.

Tay anh ta nắm thật chặt hai quả đấm, ngăn cản mình bởi vì mắt không chế mà đau khóc thành tiếng.

Thấy Đường Chá một ít phó người thất bại cô đơn, Lâm Vũ Mặc hà hề ôm lấy thân thể Tần Phong, đi ra ngoài.

Này trời vào hè tại sao lại lạnh như vậy, cơn gió thổi tới trên người của Tần Phong, liền giống bị dao găm quét qua một dạng, này không ngờ thật đau, toàn thân đều rất đau.

Thật là đau!

Lạnh quá!

Tần Phong tiến sát trong ngực Lâm Vũ Mặc, tại sao ngực của anh ta cũng không còn ấm áp nữa? Trong lòng của cô chỉ cảm thấy lạnh lẽo, giống như bị đặt ở trên núi băng, toàn thân đều sắp bị đông cứng rồi.

Lâm Vũ Mặc đem Tần Phong ném tới bên kia chỗ tay lái, nhanh chóng rời đi khách sạn Hilton.

Lâm Vũ Mặc không chút nào tiếc rẻ mà đem Tần Phong ném tới hai người đã từng thân mật triền miên phía trên Simmons, mang theo tức giận đặt lên thân thể của cô.

Hôm nay nếu không phải anh ta nghĩ tự mình đi nhận tiểu Phong Nhi, sợ rằng còn không thấy được một màn kia làm cho anh ta căm tức. Tiểu Phong Nhi của anh ta bị Đường Chá hôn, thế nhưng cô cũng không có chủ động đẩy đổi phương ra.

Chẳng lẽ tiểu Phong Nhi vẫn còn thích Đường Chá sao?

Hừ!

Yêu cũng vô ích!

Tiểu Phong Nhi,

Nếu như anh ta là cái gai trong lòng em,

Như vậy anh sẽ đem cái gai này nhổ sạch tận gốc!

Nếu như anh ta là hoa trong lòng em,

Như vậy anh sẽ đem rễ của đóa hoa này toàn bộ đập nát,

Khiến nó cơ hội phát triển cũng không có!

Ha ha ha, tiểu Phong nhi, em nên cam chịu số phận đi!

Cả đời này,

Anh sẽ không buông tay!

Vĩnh viễn không thả!

"Ừ Mặc thật đau" Tần Phong đau đến cắn chặt răng khớp. Lâm Vũ Mặc thô bạo như vậy làm cho cô sợ. Cô chưa từng thấy qua Lâm Vũ Mặc như vậy bao giờ, không có chút nào biết thương tiếc cô, làm cho toàn thân cô đều đau.

Càng nghĩ càng tức giận, động tác Lâm Vũ Mặc lại càng mãnh liệt, càng hung ác, một chút cũng không thấy thương hương tiếc ngọc, một chút cũng không có dịu dàng như thường ngày, làm cho khắp nơi trên người Tần Phong đều là bị anh ta gặm nuốt từ vết cùng dấu răng.

Mồ hôi lạnh từ trán Tần Phong rơi xuống, cô cảm thấy thân thể của mình sắp rời ra từng mảnh, nhưng là mình có lỗi trước, cô không oán Mặc. Cô chỉ hi vọng Mặc sau khi tiết hết lửa giận có thể tỉnh táo lại, nghe cô từ từ giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Editor: Sendyle

Tần Phong chỉ cảm thấy bụng bời vì động tác của Lâm Vũ Mặc bắt đầu đau, vừa bắt đầu chỉ đau nhẹ nhẹ, rất yếu ớt, nhưng theo anh ta không ngừng đung, này thương lại càng phát phải mãnh liệt, cô dùng sức cắn răng, cố gắng nhẫn nại, nhưng ông trời tựa hồ đang cùng với cô đối kháng, đau càng lúc càng không thể chịu được. Cuối cùng, cô bưng kín bụng, cau mày khẽ gọi: "Mặc dừng lại em đau quá."

Chỉ lo phát tả tức giận Lâm Vũ Mặc lúc này mới chú ý tới sắc mặt tái nhợt cùng cái trán nhỏ mồ hôi lạnh của Tần Phong. Anh ta lập tức dừng động tác lại, hoảng hốt hỏi: "Tiểu Phong Nhi, em làm sao vậy?"

"Mặc em đau quá" Nói xong câu đó, Tần Phong liền ngất đi.

"Tiểu Phong Nhi!" Lâm Vũ Mặc đau lòng hô to. Thấy Tần Phong không có chút phản ứng nào, anh ta hốt hoảng mặc quần áo hai người vào, ôm lấy cô chạy thẳng tới bệnh viện.

Làm bác sĩ khi thấy những dấu vết lộ ra từ bên ngoài thân thể Tần Phong, tựa như gặp phải cường bạo thì không tin nhìn Lâm Vũ Mặc một cái: "Ai cô gái đáng thương, nếu đến chậm một bước, đứa bé chỉ sợ cũng không giữ được."

"Cái gì? Bác sĩ, tiểu Phong Nhi không nguy hiểm chứ?" Lâm Vũ Mặc hốt hoảng hỏi. Anh ta thật là sợ, sợ tiểu Phong Nhi sẽ có nguy hiểm tánh mạng.

"Người mẹ không có nguy hiểm, nhưng đứa bé thì không thể bảo đảm." Bác sĩ khẽ thở dài một hơi, phân phó y tá cấp cứu thiết bị cho Tần Phong.

"Bác sĩ, bất cứ giá nào ông cũng phải cố gắng giữ được con của chúng tôi." Lâm Vũ Mặc khẩn trương bắt tay bác sĩ, khẩn thiết năn nỉ.

Hiện tại anh ta vô cùng hối hận, hối hận mình lúc này bản thân có bao nhiêu kích động cùng thô bạo, tiểu Phong Nhi ngàn vạn lần không được có chuyện a! Đứa nhỏ này là kết tinh yêu của bọn họ, cho dù người tiểu Phong Nhi yêu không phải anh ta, anh ta cũng muốn đứa bé này khỏe mạnh sinh ra.

"Tôi sẽ tận hết sức mình." Bác sĩ ra lệnh đem Tần Phong đẩy vào phòng cấp cứu.

Lâm Vũ Mặc ở ngoài phòng mổ chờ thật lâu, càng chờ tim của anh ta lại càng sợ, anh ta bây giờ chỉ hy vọng tiểu Phong Nhi có thể bình an.

Khi bác sĩ đi ra nói cho anh ta biết mẹ tròn con vuông, cái kia viên nhấc tới cổ họng lòng của mới an định lại.

Đem Tần Phong về nhà, anh ta liền biến mất không thấy. Anh ta sợ mình sẽ nhịn không ngừng kích động, lần nữa tổn thương tiểu Phong Nhi. Anh ta vì tiểu Phong Nhi mời một phụ nữ chăm sóc cuộc sống của cô, liền không còn có trở về qua lần nào.

Cho dù tiểu Phong Nhi phản bội anh ta, cho dù cô thật sâu tổn thương tim anh ta, nhưng anh ta không thể tổn thương cô. Khi anh ta nhìn tiểu Phong Nhi nằm ở trên giường bệnh thì tim của anh ta liền một hồi nhói đau.

Tiểu Phong Nhi, em tại sao muốn làm như vậy?

Tại sao lại phản bội sự tin tưởng của anh đối với em?

Trước mắt của anh ta càng không ngừng thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn rơi lệ của tiểu Phong Nhi bị Đường Chá hôn lúc này, thật giống như cô đến cỡ nào bất đắc dĩ, thật giống như cô đến cỡ nào không bỏ được Đường Chá. Cô đang hối hận chứ? Hối hận đem thân thể thuần khiết giao cho anh ta, hối hận đồng ý gả cho anh ta.

Hừ!

Hối hận cũng vô ích!

Mấy ngày nữa chính là hôn lễ của bọn họ, cả đời này, anh ta sẽ không buông tay!

Tiểu Phong Nhi,

Em nên chết tim đi!

Cả đời này, em chỉ có thể thuộc về anh!

Hình ảnh kia không ngừng đau nhói lòng của Lâm Vũ Mặc, làm cho lửa hận trong lòng anh ta dần dần tích lũy.

Tiểu Phong Nhi,

Em phản bội tình yêu của anh, phản bội sự tin tưởng của anh đối với em!

Em làm cho anh khổ sở, anh cũng vậy sẽ không để cho em mạnh khỏe trôi qua!

Lâm Vũ Mặc vừa hướng trong miệng mãnh liệt uống rượu, vừa cuồng ngạo cười lớn.

Lúc này, một người phụ nữ xinh đẹp đi tới bên cạnh anh ta, quyến rũ quá giang bờ vai của anh ta: "Tiên sinh xem ra tốt cô độc, có muốn hay không tôi bồi bồi ngài à?"

Lâm Vũ Mặc liếc xéo người phụ nữ này, trong lòng một hiện lên một ý niệm tà ác

Bị Lâm Vũ Mặc bỏ ở nhà, Tần Phong si ngốc mong đợi Lâm Vũ Mặc trở về. Nhưng đợi hai ngày, cũng không thấy anh ta trở lại. Cô không tin hỏi tìm của mình: "Tần Phong, ngươi còn phải tiếp tục chờ sao? Mặc nhất định là không cần ngươi nữa? Cho nên mới không còn quan tâm đến ngươi nữa?"

Lau nước mắt không ngừng nhỏ xuống, Tần Phong vỗ nhẹ nhẹ gò má của mình, lộ ra một thê mỹ lại lộ ra một tia kiên cường nụ cười: "Tần Phong, ngươi phải có tự tin. Người xinh đẹp thế nào, Mặc chắc chắn muốn ngươi. Có lẽ anh ta quá bận rộn, bận đến không có thời gian về nhà. Anh ta lập tức liền sẽ trở lại, ngươi nhất định phải ăn mặc thật đẹp, chờ anh ta trở về, cho anh ta kinh hỉ."

Vì vậy cô mạnh đánh tinh thần, đi tắm người ngào ngạt hương thơm, mặc bộ áo ngủ mát mẻ một món bình thường cũng không dám mặc, nằm ở bên trong nhà Lâm Vũ Mặc chờ anh ta.

Anh ta nhất định sẽ trở về!

Mình hiểu biết rõ, Mặc yêu mình!

Cô không ngừng ở trong lòng khích lệ mình, chỉ sợ chính mình là không kiên trì nổi, mà khóc rống lên.

Là thượng đế nghe được lời cầu xin của cô sao?

Cô thể nhưng nghe được âm thanh từ cửa lớn bị người từ bên ngoài mở ra, cô tràn đầy vui mừng chờ đợi.

Thế nào ngoài cửa tiếng bước chân như thế lộn xộn?

Cửa mở ra, Tần Phong đang muốn nhào tới Lâm Vũ Mặc, cũng đang nhìn thấy hai người đi vào nhà lúc ngây ngẩn cả người.

"Mặc?" Tần Phong cảm thấy tâm mình bị hung hăng địa thứ một chút, cô không thể tin được chỗ đã thấy cảnh tượng trước mắt. Bàn tay Lâm Vũ Mặc nắm chặt một mỹ nữ xinh đẹp, môi của anh ta ở đó mặt người phụ nữ kia hôn không ngừng.

"Áo giặc! Nhất định là áo giặc!" Tần Phong lập tức nhắm hai mắt lại, càng không ngừng lừa gạt tim của mình.

"Anh yêu, cô gái này là ai à? Là con gái của anh sao?" Mỹ nữ quyến rũ mà cười hỏi.

"Một cô hầu gái!" Lâm Vũ Mặc ngay trước mặt Tần Phong đem mỹ nữ kéo vào trong ngực, bàn tay to của anh ta thuận thế đưa vào trong quần áo mỹ nữ.

"Ừ anh yêu cô hầu gái vẫn còn ở" mỹ nữ mặc dù hào phóng, nhưng cũng không muốn miễn phí biểu diễn cho người ngoài nhìn.

"Cô hầu gái, còn chưa cút trở về phòng cô!" Lâm Vũ Mặc gầm lên, ánh mắt của anh ta hình như đối với Tần Phong tràn đầy khinh thường.

"Mặc, anh buông cô ta ra. Người anh yêu là em a! Làm sao anh có thể?" Tần Phong rút cuộc không cách nào nữa lừa gạt mình rồi, cô lệ như suối nước bình thường bỗng dừng ra.

Tại sao có thể như vậy?

Mặc tại sao có thể phản bội cô!

Chẳng lẽ cũng bởi vì mình cùng Đường Chá hôn, anh ta liền xử tử hình cô sao?

"Yêu? Tiểu Phong Nhi. Cô còn có mặt mũi nói yêu tôi sao? Lúc cô hôn Đường Chá, cô có nghĩ tới tôi hay không, nghĩ tới Lâm Vũ Mặc tôi yêu cô bao nhiêu? Tôi một lòng với cô, kết quả đổi lấy là cái gì, là phản bội!" Lâm Vũ Mặc từng bước một tiến tới gần Tần Phong, đỏ mắt bị phần nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Editor: Sendyle

Anh ta vĩnh viễn cũng không thể quên được một màn kia tận mắt nhìn thấy.

Vì sao chỉ có một mình anh ta khổ sở?

Anh ta muốn tiểu Phong Nhi cũng ném thử một chút tư vị khổ sở!

"Mặc, em không có phản bội anh! Người em yêu là anh a! Anh không cần phải làm như thế, em về sau sẽ không bao giờ để cho người khác hôn em, có được hay không, Mặc, anh để cho cô ta đi đi." Tần Phong từ bỏ tôn nghiêm của mình, chỉ vì cầu được người yêu tha thứ.

Lâm Vũ Mặc nhắm lại hai mắt, lạnh lùng mà nói: "Đi ra ngoài!"

Tần Phong nhào tới thân thể anh ta, ôm thật chặt lấy anh ta, "Mặc, em không muốn! Em biết rõ người anh yêu chính là em!"

Lâm Vũ Mặc độc ác đẩy Tần Phong ra, tà mị mà cười nói: "Cô nghĩ muốn lưu lại? Chú ý này không tồi, tôi còn chưa thử qua tư vị một lần ba người, không ngại đi lên một lần. Ha ha ha! Nhất định không tồi!"

"Mặc, anh thay đổi!" Tần Phong thất vọng lui về phía sau một bước, một đám tin tưởng lời nói tai nghe được.

Lâm Vũ Mặc từng bước một tiến tới gần cô, mắt tràn đầy hận ý nói: "Đúng, tôi thay đổi! Nhưng là ai buộc tôi thay đổi? Là cô! Là cô buộc tôi đấy!"

"Mặc, làm sao để anh tin tưởng em đây? Em thật sự chỉ yêu một mình anh!" Tần Phong nhú chặt hai hàng lông mày, khổ sở nói.

"Hừ! Tôi sẽ không còn tin tưởng những lời nói giả dối của cô nữa! Cô, hoặc lưu lại, cùng cô ta hầu hạ tôi, hoặc là cắt ngay đi ra ngoài, không nên phiền đôi mắt của tôi." Lâm Vũ Mặc vô tình nói. Anh ta muốn tổn thương tiểu Phong Nhi, nhưng vì sao thấy hàng lệ trong hai mắt cô, trong tim của anh ta ngược lại khổ sở hơn!

Tần Phong che miệng lại, cố nén không để cho mình đau khóc thành tiếng. Xoay người chạy ra phòng ngủ, chạy vào gian phòng của mình. Bên tai của cô truyền đến nữ nhân kia kích tình rên rỉ cùng kịch liệt tiếng thở dốc. Tần Phong dùng sức bưng kín lỗ tai của mình, không muốn nghe đến này âm thanh chói tai, nhưng vì sao âm thanh kia lại như này rõ ràng chui vào trong tai của cô, đem lấy cô lòng của xé thành mảnh nhỏ, không bao giờ nữa đầy đủ.

Tuyệt vọng!

Một loại tuyệt vọng xâm thực lấy lòng của cô.

Anh ta nói cô là kẻ nói dối!

Thì ra là thường ngày thích nhất bây giờ đang ở trong mắt anh ta lại trở nên không chịu được như thế!

Thật nên buông tay sao?

Nếu anh ta đã không còn yêu cô,

Cô còn ở lại chỗ này làm gì?

Tần Phong a, Tần Phong,

Cho dù người kiên cường nữa, ở trước mặt tình yêu, người vẫn là kẻ yếu đuối, người vẫn như cũ không chịu được đã kích.

Cô muốn ở mình hoàn toàn hồng mắt trước, lưu mở nơi này.

Ít nhất cô còn có một phần tôn nghiêm,

Tần Phong cô cái gì cũng có thể ném vứt bỏ,

Nhưng cô còn có một thân ngông nghênh.

Vừa dọn dẹp hành lý, Tần Phong vừa rơi lệ.

Cô đem vật sở hữu Lâm Vũ Mặc mua cho cô để lại, chỉ ngoại trừ chiếc nhẫn đính hôn cùng sợi dây chuyền.

Đây là tín vật Lâm Vũ Mặc đưa cho cô, cô không bỏ được a!

Mấy lần muốn bỏ xuống, nhưng mà rốt cuộc không thôi lại đeo trở lại.

Coi như anh ta nói cô lòng tham cũng tốt, nói cô ham tài cũng tốt, cô cũng muốn đem chúng mang đi.

Sẽ để cho hai món tín vật này cùng với cô thôi.

Ít nhất bọn họ đã từng yêu qua, mặc dù Lâm Vũ Mặc tổn thương cô, nhưng cô vẫn không nỡ bỏ anh ta!

Xách theo hành lý, Mặc không một tiếng động đi ra khỏi nhà Lâm Vũ Mặc.

Thành thị phồn hoa về đêm không hề ồn ào nữa,

Cô đơn trên đường không thấy được một bóng người,

Tần Phong chỉ thấy cái bóng của mình cùng với cô,

Trong đêm tối này rực rỡ ngôi sao hình như cũng đang cười nhạo cô tiểu tụy,

Tối nay góc đường không người,

Chỉ nghe được mình ở một mình rơi lệ.

Từ đó về sau,

Cũng không còn có ai làm bạn,

Nguyên tưởng rằng phồn hoa,

Cũng chỉ là khách qua đường trong đời của cô.

Xem ra, cô cả đời này nhất định cô độc!

Không biết vài năm sau, cùng Mặc lần nữa gặp nhau, anh ta còn có thể nhớ cô là ai chăng?

Càng không ngừng lau bên má lăn xuống nước mắt hoa, Tần Phong khích lệ mình: "Tần Phong, tỉnh lại đi, phải nhớ kỹ, người không thể bị khuất phục. Không có bất kỳ chuyện có thể làm khó người! Cố gắng lên!"

Đèn đường đem lấy bóng dáng cô chiếu lên càng ngày càng dài,

Trong lòng cô đau cũng càng ngày càng sâu.

Ngồi ở trong phòng Lâm Vũ Mặc phiên nào tìm kiếm thuốc lá trong túi, tìm nửa ngày cũng không có tìm được, lúc này mới đột nhiên nhớ tới, kể từ sau khi tiểu Phong Nhi mang thai, anh ta liền cai rồi.

Người phụ nữ dừng lại trong miệng rên rỉ, mở một đôi mắt bất mãn nhìn Lâm Vũ Mặc nơi xa, cô không ngờ người đàn ông xuất sắc như vậy, dẫn mình về nhà, cũng chỉ là vì để cho cô"...", căn bản ngay cả đám đầu ngón tay cũng không muốn đụng vào cô.

Xem anh ta ra tay rất hào phóng, cô chỉ tốt hết sức phối hợp.

Nhưng cô đã kêu đã lâu, miệng có chút khát, có phải nên để cho cô nghỉ ngơi một chút?

Lâm Vũ Mặc lạnh lùng lườm cô một cái, lãnh khốc vô tình nói: "Tiếp tục! Ai cho cô dừng?"

"A! Được, được, tôi tiếp tục." Mỹ nữ bị giọng nói lạnh lẽo Lâm Vũ Mặc làm cho sợ đến run lập cập, không thể làm gì khác hơn là nghe lời tiếp tục nhẹ quát lên.

Nếu như không nhìn hai người, chỉ nghe thấy âm thanh, thật sẽ cho rằng hai người bọn họ động tác vô cùng kịch liệt, lại để cho người ta rất ý nghĩ kỳ quái.

Lâm Vũ Mặc phiên lòng tựa vào trên ghế sa lon trần trọc trở mình, thật lâu không thể ngủ.

Tiểu Phong Nhi nhất định sẽ bị thương chứ?

Mình làm có phải hay không quá mức?

Không biết cô ra sao, thật là muốn đi qua nhìn cô một chút.

Nhưng đối với sự trừng phạt dành cho cô còn chưa kết thúc, anh ta nên mềm lòng sao?

Tại chính mình trong nhà do dự thật lâu, Lâm Vũ Mặc rốt cuộc không nịn được bị nhớ nhưng cùng lo lắng hành hạ, lặng lẽ đẩy cửa phòng Tần Phong ra.

Vốn hẳn nên ngủ ở bên trong nhà tiểu Phong Nhi tại sao ngay cả bóng dáng không thấy?

Cô đi đâu?

Lâm Vũ Mặc hoảng hốt xông vào trong nhà, tìm khắp ban công, phòng vệ sinh, tất cả đều không thấy bóng dáng tiểu Phong Nhi.

Không!

Cô sẽ không rời đi!

Sẽ không!

Lâm Vũ Mặc hốt hoảng mở tủ quần áo, phát hiện cái rương tiểu Phong Nhi dùng để quần áo thật không thấy, trong tủ quần áo chỉ còn lại một đồng trang sức cao cấp anh ta và tiểu Phong Nhi mua phục sức, mà đồ đạc của tiểu Phong Nhi tất cả đều không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Không!!!

Tiểu Phong Nhi, em sao có thể rời khỏi anh!

Giờ phút này, Lâm Vũ Mặc tựa như một con bọ không đầu, không ngừng đi lòng vòng trong phòng Tần Phong, tay dùng sức gõ đầu mình.

Trong tim hắn là nỗi tiếc thật sâu, hắn không ngờ hành động của hắn lại ép Tiểu Phong Nhi ra đi, hắn chỉ muốn cho cô nếm thử cảm giác đau lòng một chút mà thôi, để cho cô hiểu trong lòng hắn đau như thế nào khi nhìn thấy cô và Đường Chá ở cùng một chỗ.

Nhưng tại sao cô lại dễ dàng rời bỏ hắn như vậy?

Chẳng lẽ cô không còn yêu hắn nữa?

Lâm Vũ Mặc căm tức lao về phòng, hướng nữ nhân kia rống to: “Cút! Cút ra khỏi phòng của tôi! Mang theo chi phiếu rồi cút mau!”

Nữ nhân lưỡng lự kia bị cơn thịnh nộ của Lâm Vũ Mặc dọa sợ hết hồn, vội vàng cầm ví da, chạy nhanh ra khỏi nhà.

Tiểu Phong Nhi rời đi khiến cho Lâm Vũ Mặc chịu đựng nỗi đau sâu sắc, đau đớn khôn nguôi. Mấy ngày nay, hắn như du hồn lang thang khắp mọi nẻo đường, tìm bóng dáng Tiểu Phong Nhi. Nhưng Tần Phong lại giống như bốc hơi, có tìm cũng không thấy.

Đánh mạnh lên cửa phòng, Lâm Vũ Mặc thất hồn lạc phách bước vào căn phòng trống rỗng. Nhìn căn phòng vắng lặng trước mắt, Lâm Vũ Mặc ngồi trên ghế salon khóc lớn: “Tiểu Phong Nhi, em đang ở đâu? Em trở lại đi, trở lại bên cạnh anh! Anh không thể không có em a!”

Nước mắt tuôn trào như vỡ đê, đau lòng cũng hối tiếc nhanh chóng lấp đầy tim hắn. Người ta nói nam nhân không dễ rơi lệ, nhưng lúc này, hắn đã không thể khống chế được đau đớn trong lòng, nước mắt điên cuồng trào ra, không cách nào ngăn cản.

Nếu như thời gian có thể quay lại, hắn quyết sẽ không làm tổn thương Tiểu Phong Nhi. Cho dù cô không thương hắn, cho dù trong lòng cô yêu Đường Chá, hắn cũng sẽ nhận. Chỉ cần Tiểu Phong Nhi ở bên cạnh hắn, vậy là đủ rồi!

Không có Tiểu Phong Nhi, thời gian trôi qua thật khó khăn.

Cuộc đời hắn cũng mất đi niềm vui!

Tất cả vui vẻ cũng theo Tiểu Phong Nhi rời khỏi mà biến mất.

Trong đầu hắn thoáng qua khuôn mặt tươi cười của Tiểu Phong Nhi lần đầu gặp mặt, khuôn mặt cô cùng bộ dáng tham lam lại đáng yêu khi nhìn thấy tiền, khuôn mặt đỏ ửng của cô cùng bộ dáng thẹn thùng quyến rũ động lòng người lúc hai người hoan ái. ...

Cảm giác hạnh phúc như vậy đã không còn nữa, Tiểu Phong Nhi, em sẽ trở về bên cạnh anh phải không?

Lâm Vũ Mặc tự giam mình trong phòng, liên tiếp mấy ngày không chịu đi làm, cho đến khi Lâm Ngao mang lão bà đến thăm cháu nội tương lai, mới biết tin Tiểu Phong Nhi đã mất tích.

Tay Lý Hải Vi run run, chỉ vào con trai đã tiều tụy không chịu nổi nói: “Tên nghiệt này! Sao con có thể đuổi cô hầu gái đáng yêu chạy mất a! Cháu nội của ta, cũng không thấy nữa rồi.”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa!” Lâm Vũ Mặc bịt lại lỗ tai, không muốn nghe mẹ trách cứ nữa. Mấy ngày nay, hắn đã tự mắng mình không biết bao nhiêu lần rồi.

“Nhưng mà, mấy ngày nữa là đến hôn lễ rồi, con bảo mẹ phải làm sao a? Hủy bỏ sao? Con còn không mau đi tìm con dâu đáng yêu cùng cháu nội bảo bối của mẹ trở về! Đi mau!” Lý Hải Vi chống nạnh ra lệnh. Bà thật vất vả mới có một cô con dâu đáng yêu như vậy, sao có thể để bay mất đây?

“Mẹ, mẹ nghĩ con không đi tìm sao? Nhưng nơi cô ấy có thể đi con đều đi tìm rồi, Tiểu Phong Nhi cũng đã tạm xin nghỉ học, bạn học của cô ấy cũng không biết cô ấy đi đâu.” Lâm Vũ Mặc vò tóc, khổ sở nói.

“Nói con nghiệt thật đúng không phải nói khoác. Ai...! Sao không đăng tin tìm người trên báo a? Còn có các kênh truyền thông, công phu tìm người của bọn họ là hạng nhất. Ai kêu con tự mình đi tìm? Sao bộ dạng con lại trở nên như vậy? Một chút cũng không giống con Lý Hải Vi ta sinh ra.” Vu Hải Vi dùng ngón trỏ điểm điểm vào trán con trai, quở trách hắn.

“Truyền thông? Mẹ, cảm ơn mẹ!” Trong đầu Lâm Vũ Mặc đột nhiên lóe lên một ý tưởng. Hắn hưng phấn ôm lấy mẹ, nói trước: “Mẹ, tin tưởng con, con nhất định sẽ tìm được Tiểu Phong Nhi.”

“Ừ, còn có cháu nội của mẹ nữa. Con phải tìm cả hai về cho mẹ.” Lý Hải Vi lau nước mắt, nhìn con trai nói.

“Mẹ yên tâm, con sẽ đưa hai người bọn họ hoàn hảo trở về.” Lâm Vũ Mặc hướng mẹ hắn đảm bảo một cách chắc chắn.

Tiểu Phong Nhi, cho dù em chạy trốn đến chân trời góc biển, anh đều sẽ tìm được em!

Nhưng Tần Phong dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian rồi cuộc đã đi đâu?

Ngày ấy, Tần Phong bị thương xước theo hành lý, đi lang thang trên đường phố không một bóng người, nước mắt đã khô, cô tựa như bóng ma, bước chân lặng lẽ, không mục tiêu đi về phía trước.

Gió lạnh thấu xương thổi lên thân thể đơn bạc của cô, khiến cơ thể vốn đã không có độ ấm nay lại càng thêm lạnh lẽo.

Lẻ loi, hiu quạnh, cô có thể đi đâu đây?

Cô không có nhà!

Cũng không có người thân!

Đã từng tìm thấy một người yêu thương cô, nhưng hôn nay chính người ấy lại tổn thương cô sâu nhất.

Thế gian rộng lớn như vậy,

Lại không có một chỗ cho cô dung thân!

Nhìn về phía những ánh đèn leo lắt phía xa,

Nơi đâu mới là nhà cô?

Đêm sâu như vậy, mọi người đều đã về nhà đoàn tụ với người thân, chỉ có cô, không có nơi nào để đi.

Cố kéo lê hai chân đã mệt mỏi rã rời, băng quơ đi về phía trước.

Bỗng, đầu cô một trận quay cuồng, cô rớt cuộc không nhận được nữa, thân thể chịu đủ hành hạ vô lực ngã xuống trên đường không một bóng người.

“Mặc!” Trước khi ngất đi, cô chỉ kịp hô tên của hắn, sau liền mất đi tri giác. Lâm Vũ Mặc, cho dù hắn thương tổn cô sâu như thế nào, trước khi hôn mê, trong đầu cô cũng chỉ còn lại bóng dáng của hắn.

Sáng sớm, nữ công nhân quét dọn vệ sinh thấy có người ngã bên đường, thấy sắc mặt cô tái nhợt, nhiệt độ trên người cho thấy cô đã rất yếu, nữ lao công kia sợ hãi, vội vàng gọi xe cứu thương.

Trong phòng bệnh, một bóng dáng gầy yếu tái nhợt nằm trên giường. Chỉ thấy cô không ngừng nhẹ hô: “Mặc, đừng bỏ em, trái tim em thật đau, thật đau, Mặc...”

Thì ra là Tần Phong. Lúc này, tay cô ôm lấy tim, tựa hồ đang vô cùng đau đớn, nước mắt bên khóe mắt lặng lẽ rơi xuống trên gối.

“Mặc!” Sau khi hô to một tiếng, hai mắt đang khép chặt chậm rãi mở ra, có chút mờ mịt nhìn bốn phía, rớt cuộc cũng thấy rõ mình đang ở đâu, cô lắc đầu bần chồn tự hỏi: “Sao mình lại ở trong bệnh viện?”

Đúng lúc này, một bác sĩ đi vào phòng bệnh, dịu dàng nói với cô: “Cô tỉnh rồi?”

“Vâng.” Tần Phong nhẹ gật đầu một cái, cô muốn ngồi thẳng dậy, lại phát hiện thân thể suy yếu khác thường, ngay cả chút hơi sức cũng không có. Cô cau mày hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, sao tôi lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

“Cô bị viêm phổi, té xỉu trên đường, mấy ngày trước một người lao công phát hiện cô đang nằm trên đường nên đưa cô đến bệnh viện. Nếu chậm một bước, có lẽ đã nguy hiểm đến tính mạng rồi. Cũng may, sau khi cấp cứu, thân thể cô cũng đã dần phục hồi lại.” Bác sĩ cười nói.

“Cám ơn bác sĩ.” Tần Phong lập tức hướng đại phu cảm ơn. Trên đời này, vẫn có người tốt bụng, trong lúc cô nguy cấp nhất sẽ giang tay giúp cô. Trong lòng cô lặng lẽ nói lời cảm ơn người tốt vô danh kia.

“Chúng tôi không biết ai là người thân của cô, cho nên mới tùy tiện gọi cho một người trong danh bạ của cô, thông báo cho hắn đến chăm sóc cô.” Bác sĩ có chút ngượng ngùng nói. “Hi vọng chúng tôi không có gọi nhầm người.”

“Ai vậy?” Tần Phong khẩn trương hỏi. “Bác sĩ, ông gọi điện cho ai?”

Lúc này, cô thật sự sợ người bác sĩ gọi điện là Lâm Vũ Mặc. Hắn đã vô tình với cô như vậy, sao có thể còn quan tâm đến sống chết của cô. Chỉ vì cô vừa hôn Đường Chá, Lâm Vũ Mặc đã hận cô đến chết. Mà sự phản bội của hắn cũng làm trái tim cô tổn thương, cho nên hiện tại cô không muốn gặp lại Lâm Vũ Mặc, một chút cũng không muốn nhìn thấy hắn.

“Ồ, hình như là một người đàn ông tên là Trần Bưu.” Bác sĩ cẩn thận nhớ lại. “Khi chúng tôi báo cho hắn biết cơ ngơi bệnh đang nằm trong bệnh viện, vị tiên sinh kia vô cùng khẩn trương, hắn nói hắn lập tức đến ngay.”

“Bưu ca?” Tần Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Bưu ca sẽ lập tức đến sao? Với tình huống hiện tại của cô mà nói, chỉ sợ hắn là người bạn duy nhất cô có thể dựa vào.

Lặng lặng nằm trong phòng bệnh, trong lòng Tần Phong một mảnh đen tối, không tìm ra một chút ánh sáng.

Vừa nghĩ tới Lâm Vũ Mặc đuổi cô ra khỏi phòng, lại cũng người phụ nữ khác dây dưa bên trong, lòng cô lại đau nhói, cơn đau này thiêu đốt thần kinh cô, khiến đầu cô cũng đau đến mức muốn nứt ra.

Một bóng dáng hấp tấp vọt vào phòng bệnh của Tần Phong, trong miệng hô to: “Phong lão đại, sao em lại biến mình thành như vậy?”

Tần Phong vừa nhìn thấy người tới là Trần Bưu, tựa như nhìn thấy người thân, uất ức khóc: “Bưu ca!”

Trần Bưu vừa thấy bộ dạng tiều tụy, đáng thương của cô, lập tức đau lòng ôm cô vào trong ngực. “Không sao, Phong lão đại, đừng khóc, có chuyện gì uất ức, em cứ nói cho Bưu ca biết. Nếu người nào dám khi dễ Phong lão đại, Bưu ca sẽ không tha cho hắn.”

“Bưu ca.” Nghe lời Trần Bưu nói, Tần Phong càng khóc càng đau lòng.

Rất cuộc cũng tìm được người để khóc lóc kể lể, Tần Phong đem toàn bộ những ám ức cô phải chịu nói ra.

“Không sao, Phong lão đại, Lâm Vũ Mặc dám khi dễ em như vậy, Trần Bưu anh nhất định sẽ trả thù cho em.” Trong lòng Trần Bưu đầy căm phẫn nói.

“Đừng làm vậy, Bưu ca. dù sao cũng là em có lỗi với anh ấy trước, em không nên chấp nhận nộ hôn của Đường Chá, làm tổn thương Lâm Vũ Mặc. Chỉ là em không thể tiếp nhận được chuyện của anh ấy ở cùng cô gái khác. Vừa nghĩ tới hình ảnh hắn cũng nữ nhân khác ngủ cùng nhau, trái tim em liền đau như bị dao khoét. Từ nay về sau, em sẽ cách anh ấy thật xa, em không muốn gặp lại anh ấy nữa. Không nhìn thấy Lâm Vũ Mặc, có lẽ lòng em cũng sẽ không còn đau đớn nữa.” Tần Phong rơi nước mắt nói. Trong lòng cô thật khổ sở, cũng tuyệt vọng. Vết thương Lâm Vũ Mặc gây ra cho cô quá sâu, cô cũng không biết có thể phục hồi lại như cũ hay không nữa.

“Đã như vậy, Phong lão đại đi cùng Bưu ca đi, Bưu ca sẽ bảo vệ em thật tốt, không để em bị thương nữa.” Trần Bưu ôm lấy cơ thể gầy yếu của cô, trịnh trọng nói.

“Bưu ca, mang Phong Nhi đi đi, mang Phong Nhi rời khỏi thành phố B, rời khỏi Lâm Vũ Mặc.” Tần Phong vừa khóc vừa nói. Cô muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, đem tất cả đau đớn hắn gây ra cho cô vùi sâu trong đáy lòng.

“Được. Chúng ta đi.” Trần Bưu ôm lấy Tần Phong, đầu lòng nói.

Thấy Tần Phong đầu lòng, trong lòng hắn cũng đau đớn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tần Phong, trái tim hắn liền bị cô thu phục, nhưng hắn biết, bản thân mình lỡ mạng không xứng đứng bên cạnh cô, cho nên hắn đem tình yêu này chôn sâu trong đáy lòng, định không bao giờ thổ lộ với cô.

Phong lão đại, từ nay về sau, anh sẽ bảo vệ em. Những cái khác Trần Bưu có thể không biết nhưng vẫn có năng lực bảo vệ em dưới đôi cánh của anh.

Tần Phong theo Trần Bưu trở lại thành phố nơi cô đã sinh ra. Nhìn cảnh vật quen thuộc, trong lòng cô cảm thán.

Ba, Phong Nhi đã trở lại.

Từng chuyện cũ theo kí ức thoáng hiện về trong đầu. Có hạnh phúc, có ngọt ngào, cũng có thương tâm, có bi thương.

Tại sao ai cũng có được hạnh phúc chỉ có Tần Phong cô là không thể có được hạnh phúc một cách trọn vẹn đây? Cô cũng đau có yêu cầu cao sang gì, cô chỉ muốn có một người yêu cô, chiều chuộng cô, có thể mang đến cho cô một mái nhà ấm áp.

Tại sao vận mệnh của cô lại nhấp nhô như thế?

Chẳng lẽ cô không có quyền được hạnh phúc sao?

Lặng lẽ rơi nước mắt, Tần Phong hỏi ông trời nhưng ông trời nào có trả lời cô.

Lau khô nước mắt vương bên má, Tần Phong đi ra khỏi căn phòng trước kia của mình. Mới vừa xuống lầu, liền thấy Trần Bưu đang lật giờ một đồng báo. Tần Phong tò mò ngồi xuống bên cạnh hắn, hỏi: “Bưu ca, anh đang xem cái gì mà nghiêm túc vậy?”

“À? Phong lão đại.” Trần Bưu vừa thấy người ngồi xuống là Tần Phong, sợ hết hồn, không biết nên giấu mấy tờ báo đi đâu cho tốt, không muốn giao cho Tần Phong.

“Đưa cho em.” Tần Phong thấy nét mặt Trần Bưu như vậy, lập tức nghi ngờ đưa tay ra đòi báo.

“Cái này... Phong lão đại, em xem xong cũng đừng buồn a.” Trần Bưu bất đắc dĩ đem tờ báo giao cho Tần Phong.

Rất nhiều đầu báo, trên trang đầu đều có đăng một mục tìm người. Tựa đề là “Tìm ‘tiểu lừa gạt’ của anh.” Nội dung như sau: “Tiểu Phong Nhi, Mặc sai rồi, em mau trở về đi. Mặc biết, cho dù anh có nói gì, cũng không thể bù đắp được những tổn thương anh gây ra cho em. Anh chỉ mong em sẽ không thương tâm vì những lời nói ngu ngốc trước kia của anh. Em biết không, cô gái hay nói dối kia chính là kí ức ngọt ngào nhất trong cuộc sống của anh. Lời nói không lý trí của anh nhất định đã làm em tổn thương phải không? Xin em tha thứ cho anh. Tiểu Phong Nhi, em trở lại được không, anh cam nguyện bị em lừa gạt đi toàn bộ tài sản, lừa gạt đi cả trái tim. Mau trở lại đi, tiểu lừa gạt.”

Mục tìm người này ước chừng chiếm cứ toàn bộ tờ báo. Mỗi tờ báo đều có một mục tìm người giống hệt nhau.

Hai tay Tần Phong run run lật từng tờ báo, nước mắt mờ hồ, khiến cô không thể xem được tờ báo trước mắt.

Mặc, sao phải khổ như thế chứ?

Đừng tìm em nữa,

Đề chúng ta tách ra thôi,

Không gặp nhau nữa đối với cả hai ta mà nói, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Gặp nhau, chỉ có hành hạ lẫn nhau mà thôi.

Thà không gặp, không biết.

Tờ báo trên tay Tần Phong bay xuống, cô mất hồn ngồi yên tĩnh trên ghế sofa, bi thương thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

“Phong lão đại.” Trần Bưu khua khua tay hai cái trước mặt Tần Phong, nhưng không thấy cô có động tĩnh gì. Xem ra bài báo vừa rồi đã làm Tần Phong đau lòng. Hắn sai rồi, đáng lẽ hắn không nên đưa mấy bài báo đó cho Tần Phong, hại tâm trạng cô vừa mới khôi phục nay lại thêm đau lòng. ...

Trần Bưu đem cô ôm vào trong ngực lặng lẽ an ủi, hận không thể thay cô chịu những đau đớn này.

Bỗng, chuông điện thoại Trần Bưu đột nhiên vang lên, hắn lấy điện thoại di động ra, thấy người gọi đến là tổng giám đốc Lâm Vũ Mặc đã từng giúp bọn họ phá án. Hắn lo lắng nhìn Tần Phong một chút rồi mới nhận điện thoại: “Vâng, tôi là Trần Bưu.”

“Trần tiên sinh, Tiểu Phong Nhi có ở chỗ anh không?” Trong loa truyền đến thanh âm gấp gáp của Lâm Vũ Mặc.

Tần Phong nghe xong vội vàng hướng Trần Bưu khoát tay, ý bảo hắn đừng tiết lộ cô đang ở đây.

“A, Phong lão đại không phải đang ở chỗ anh sao?” Trần Bưu giả vờ không biết hỏi ngược lại.

“Tiểu Phong Nhi thật sự không có ở đó sao?” Lâm Vũ Mặc nghe vậy, lập tức trở nên tuyệt vọng, trong giọng nói tràn đầy mất mát.

“Phải, Lâm tổng giám đốc.” Trần Bưu một mực phủ nhận.

“A, vậy thì quá rầy anh rồi. Trần tiên sinh, nếu như sau này Tiểu Phong Nhi có đến chỗ anh, xin anh nhất định phải báo cho tôi biết.” Lâm Vũ Mặc thành khẩn yêu cầu.

“Được.”

“Cám ơn!”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Bưu quay lại hỏi Tần Phong: “Phong lão đại, em thật không muốn gặp lại hắn sao?”

“Không muốn!” Tần Phong lắc đầu, yếu ớt nói.

Nếu đã chọn rồi đi, cô sẽ không quay đầu lại nữa.

Trở về làm gì?

Tiếp tục chịu đựng sự sỉ nhục của hắn sao?

Tần Phong cô còn chưa có hạ tiện như thế!

Kể từ ngày đó, mỗi ngày trên trang đầu các báo sẽ đăng một mục tìm người khác. Lâm Vũ Mặc còn chưa từ bỏ ý định, trên báo chí, TV, các phương tiện truyền thông điên cuồng xúc tiến, chỉ vì muốn nhanh chóng tìm được Tiểu Phong Nhi.

Rốt cuộc ngày tổ chức hôn lễ của hai người cũng đến, mặc dù không có cô dâu nhưng Lâm Vũ Mặc cũng không hủy bỏ hôn lễ, thậm chí còn mời phóng viên đài truyền hình, trực tiếp ghi lại toàn bộ quá trình diễn ra buổi lễ.

Lâm Vũ Mặc đứng ở trước mặt cha sứ, nói lời thề: “Tiểu Phong Nhi, cho dù em không ở bên cạnh anh, anh vẫn muốn cưới em làm vợ, kiếp này, chỉ có Tiểu Phong Nhi mới có thể làm vợ của anh, làm người yêu của anh, làm mẹ của con anh. Dù em không trở lại, vị trí này sẽ vĩnh viễn vì em mà cất giữ. Tiểu Phong Nhi, Tiểu lừa gạt, cả đời này anh chỉ yêu mình em, anh yêu em, vĩnh viễn chỉ thích một mình em.”

Từng lời hắn nói khiến Lâm mẫu phía dưới khóc nức lên, bà dựa vào bà vai Lâm Ngao, đau lòng lau nước mắt: “Ngao, anh nói cô hầu gái sẽ trở về sao?”

“Vâng, em đừng đau lòng. Con của chúng ta si tình như vậy, cô hầu gái nếu xem truyền hình, nhất định sẽ cảm động mà trở về.” Lâm Ngao vỗ vỗ sau lưng bà, nhẹ giọng an ủi.

Vợ cả bên cạnh, cũng chính là vợ chưa cưới của Lâm Ngao nhìn tư thế thân mật của hai người, trong mắt tràn đầy oán độc, hừ lạnh.

Hôn lễ được truyền hình trực tiếp này lập tức trở thành đề tài nghị luận đầu đường cuối ngõ. Tất cả mọi người đều suy đoán, Tiểu Phong Nhi hạnh phúc đó là ai?

Vậy còn Tiểu Phong Nhi, cô có xem hôn lễ kia không? Đáo án dĩ nhiên là không.

Kể từ ngày Tần Phong xem xong tờ báo kia, Trần Bưu liền hủy đặt báo mỗi sáng, ngay cả TV cũng không bật lên. Hắn sợ sau khi Tần Phong biết chỉ càng thêm đau lòng.

Vì muốn Tần Phong giải sầu, hắn mang cô đến một ngôi biệt thự bên bờ biển nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Một ngày, Tần Phong chán ngồi ngây ngô trong biệt thự, vì vậy một mình ra đường cái đi dạo. Những quang cảnh quen thuộc của thành phố hiện ra trước mắt, trong lúc vô tình, cô thấy nhưng đi đến sân trường cô và Đường Chá đã cùng học.

Cô ngồi xuống bên chiếc ghế đá cô và Đường Chá từng ngồi, nhớ lại chuyện cũ.

Đã từng, cô được Đường Chá nâng trong lòng bàn tay che chở. Tình yêu của bọn họ ngọt ngào như vậy. Nhưng cô lại tự tay hủy diệt tình yêu này. Nghĩ tới Đường Chá vì cô mà bị tổn thương, trong lòng Tần Phong liền thấy áy náy một hồi. Không biết bây giờ Đường Chá thế nào rồi?

Tần Phong đau lòng lau nước mắt rơi bên má, đang muốn đứng dậy rồi đi lại nhìn thấy một đôi giày đen dừng lại trước mặt cô.

“Phong Nhi!” Thanh âm kích động của Đường Chá truyền vào bên tai Tần Phong.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, run rẩy khẽ gọi: “Đường Chá!”

Không đợi cô kịp phản ứng, liền bị một đôi tay có lực ôm lấy. Chỉ nghe thấy Đường Chá vô cùng kích động nói: “Phong Nhi, Phong Nhi của anh, anh rất cuộc cũng tìm tìm được em! Phong Nhi, em biết không, sau khi anh biết em mất tích, trong lòng anh vô cùng lo lắng.”

“Đường Chá!” Tần Phong rơi lệ ôm chặt hông hắn, Cô bây giờ, từ như thấy được người thân đã mất, không muốn buông Đường Chá ra.

“Phong Nhi, anh biết, nhất định là Lâm Vũ Mặc đã làm em tổn thương. Không sao, em còn có anh. Phong Nhi, hãy để anh giúp em chữa lành những vết thương này.” Đường Chá dịu dàng nói.

“Đường Chá, thật xin lỗi. Là em đã khiến anh tổn thương. Đây là trừng phạt em đáng phải nhận, nếu như không phải em phản bội tình yêu của chúng ta, em sẽ không phải chịu tổn thương sau như vậy. Đây là báo ứng em đáng phải nhận, em không oán trách ai cả.” Vừa nghĩ tới sự vô tình của bản thân lúc trước, trong lòng Tần Phong liền tràn ngập áy náy, là cô tổn thương Đường Chá, nhưng không ngờ, lúc này hắn lại đang là người an ủi cô.

Tình cảm sâu đậm như vậy, lại bị cô đã thương sâu sắc, cô thật đáng trách.

Trong lòng Tần Phong không ngừng tự trách.

Có phải chính vì thế nên ông trời mới trừng phạt cô? Khiến cô bị người yêu thương nhất thương tổn.

“Phong Nhi, em đừng nói như vậy. Em không làm gì sai cả, nếu sai thì chỉ có số mệnh.” Đường Chá lấy tay chặn lại miệng cô, không nỡ nhìn cô phải chịu đau đớn.

“Số mệnh?” Nghe hai chữ này, trong lòng Tần Phong đau đớn. Đúng vậy, số mệnh, hai chữ này huyền ảo cỡ nào, nó điều khiển cuộc đời cô, khiến cuộc đời này của cô nhất định cô độc.

Nguyên tưởng rằng Lâm Vũ Mặc sẽ trở thành chỗ dựa kiếp này của cô, nhưng không ngờ chính hắn lại là người tổn thương cô sâu nhất.

Tại sao?

Những người cô yêu cứ lần lượt bỏ cô mà đi?

Chẳng lẽ là vận mệnh đã an bài...

... đời này, cô không thể có được hạnh phúc?

Từng giọt nước mắt nóng bỏng im lặng rơi xuống, làm tâm Đường Chá cũng nóng theo. “Phong Nhi, đừng như vậy. Thấy em rơi lệ, anh sẽ đau lòng.”

Đúng vậy, không được khóc nữa, càng khóc sẽ chỉ càng làm mình thêm đau lòng. Có lẽ không nghĩ nữa, tâm mới không thấy đau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Editor: Sendyle

Tần Phong đẩy lồng ngực Đường Chá ra, dùng đôi tay lau khô nước mắt trên má, ép buộc mình lộ ra một khuôn mặt mỹ lệ cười lúm đồng tiền: "Đường Chá, em không sao rồi."

Đường Chá nhìn khuôn mặt đầy nước mắt nở nụ cười lúm đồng tiền của Tần Phong, trong lòng càng cảm thấy bị thương hơn: "Phong nhi, cô bé ngoan này. Bị tổn thương, tại sao không tìm đến anh? Đường Chá luôn luôn làm chỗ dựa của em."

"Đường Chá." Nghe được lời nói của Đường Chá, mắt nước trong mắt Tần Phong lại kém một chút tràn mi ra, cô nén đau lòng, cảm động nói với anh ta: "Tại sao anh vẫn đối xử với em tốt như vậy? Em đã làm tổn thương anh như thế, anh tại sao còn quan tâm đến em?"

"Phong nhi, em là người mà anh yêu nhất, anh làm sao có thể mặc kệ không quan tâm đến em chứ?" Đường Chá thâm tình nói. Trong lòng của anh ta, tràn đầy hình bóng của tiểu Phong nhi. Vô luận như thế nào, anh ta cũng không có cách nào dứt bỏ cô được.

Tay Tần Phong run run lau gò má của Đường Chá, rốt cuộc không nhịn được lần nữa rơi lệ: "Đường Chá, anh thật ngu ngốc. Tại sao anh vẫn cứ cố chấp với một người không còn yêu mình nữa chứ?"

Đường Chá một tay nắm lấy Tần Phong, đem cô dán chặt ở trên má vuốt ve: "Phong nhi, Đường Chá tình nguyện làm một tên ngốc, chỉ cần Phong nhi sống ở bên cạnh anh, bắt anh cả đời làm một người ngốc anh cũng cam lòng."

"Đường Chá, anh không cần phải khổ như thế? Làm vậy sẽ khiến cho anh càng ngày càng chịu nhiều tổn thương hơn. Mặc dù Mặc tổn thương em, nhưng em vẫn không cách nào quên được anh ấy. Đường Chá, em không có cách nào lại tiếp nhận anh!" Lòng của Tần Phong bị khổ sở cùng mâu thuẫn hành hạ.

Thấy được tình cảm sâu nặng của Đường Chá làm cho cô không nhẫn tâm gây tổn thương nhiều hơn nữa đến anh ta. Nhưng bây giờ, trong lòng của cô như cũ bị Lâm Vũ Mặc chiếm cứ lấy, căn bản là không có cách nào lại tiếp nhận bất kỳ kẻ nào. Lại nói kinh nghiệm đau đớn vừa trải qua, cô bây giờ trong lòng chông chênh vết thương, làm sao có thể chấp nhận một đoạn tình yêu mới chứ?

"Không sao, Phong nhi, anh sẽ đợi đợi đến một ngày em quên Lâm Vũ Mặc, chờ em trở lại bên cạnh anh lần nữa." Đường Chá kiên định nói. Hiện tại anh ta không có gì cả, chỉ có kiên nhẫn cùng kiên trì. Anh ta sẽ lặng lẽ ở bên cạnh Phong nhi, bảo vệ cô, chờ đợi cô lần nữa tiếp nạp anh ta.

Tần Phong nhào vào trong ngực Đường Chá, khóc nói: "Đường Chá, anh đừng nên nói như vậy, chỉ làm Phong nhi cảm thấy càng áy náy hơn. Tất cả đều là lỗi của Phong, nhưng anh lại không trách em, làm sao em có thể báo đáp lại thâm tình mà anh dành cho em đây?"

"Phong nhi, anh không cầu em hồi báo." Đường Chá nhẹ giọng nói.

Bàn tay nâng lên gò má ướt đầy nước mắt của Tần Phong, dùng ngón cái lau đi nước mắt cho cô: "Phong nhi, từ nay về sau hãy để anh ở bên cạnh bảo vệ em"

"Đường Chá, đối với anh như vậy không công bằng, quá không công bằng! Phong nhi làm sao có thể tàn nhẫn lợi dụng anh như vậy?" Tần Phong nhẹ nhàng lắc đầu, không đành lòng tổn thương Đường Chá nữa.

Cô đã đem tâm ném rơi vào trên người Lâm Vũ Mặc, như thế nào còn có thể đáp lại thâm tình của Đường Chá chứ?

Cô không muốn trở thành một người phụ nữ không ra gì, càng không thể cùng Đường Chá ở chung một chỗ, tương lai đối với anh ta tổn thương sẽ càng sâu a!

Cô chỉ thật là ác độc quyết tâm tới đây Đường Chá ra: "Đường Chá, Phong nhi chỉ biết tổn thương anh..anh vẫn nên quên Phong nhi đi, trở lại Canada, trở lại bên cạnh những người thân của anh đi. Có lẽ một ngày nào đó, anh sẽ gặp được một người toàn tâm toàn ý yêu anh, tìm thấy được hạnh phúc thuộc về mình."

"Đừng! Phong nhi, anh chỉ muốn một mình em, muốn cùng em đi chung với nhau. Trừ em ra, ai anh cũng không cần!" Đường Chá không thuận theo mà ác khẩu nắm lấy tay Tần Phong, không muốn buông ra.

"Đường Chá" Tần Phong trừ cảm động ra không có bất kỳ lời nói để nói thành lời.

Đường Chá vừa muốn đem Tần Phong ôm vào trong ngực, chỉ thấy Tần Phong buồn nôn, ngồi xổm trên đất ói.

"Phong nhi!" Đường Chá lo lắng nhìn cô, anh ta đã không chỉ một lần nhìn thấy Tần Phong nôn mửa. Phong nhi rốt cuộc thế nào?

"Đường Chá, em không sao." Ói một trận, Tần Phong suy yếu nói. Phản ứng có thai gần đây càng ngày càng nghiêm trọng, mặc dù đã mang thai hơn hai tháng, nhưng bụng của cô lại tuyệt không thấy trở nên to lớn, thân thể không mập ngược lại gầy hơn.

Bảo bối của cô cũng ở đây đi theo cô chịu tội sao?

Cô đau lòng vuốt bụng của mình, muốn an ủi kết tinh tình yêu chưa thành hình của cô và Mặc.

"Phong nhi, chẳng lẽ em" Đường Chá nhìn động tác xoa bụng của Phong nhi, suy đoán.

Tần Phong cười ngọt ngào, trên mặt lóe hào quang: "Đường Chá, nơi này có bảo bối của em. Bây giờ em không phải chỉ có một mình rồi, em sẽ bảo vệ

nó."

"Phong nhi, hãy để cho anh giúp em có được một gia đình hoàn chỉnh." Đường Chá đem Tần Phong ôm vào trong ngực, đau lòng nói. Phong nhi của anh ta còn cần người bảo vệ, dĩ nhiên cũng phải làm mẹ, hơn nữa còn muốn một người nuôi dưỡng đứa bé, anh ta làm sao có thể sẽ đáp ứng?

"Không! Đường Chá, em không muốn hại anh. Đứa bé này là trách nhiệm của em, phải do em tự mình chăm sóc." Tần Phong lắc đầu một cái. Mặc dù cô không giống bọn họ có tiền như vậy, nhưng những năm này, tiền cô chuyển cho Trần Bưu không dưới mấy triệu. Hiện tại việc rửa tiền án đã kết thúc, Trần Bưu sớm đã đem tiền còn lại đưa cho cô rồi. Cô tin tưởng, dựa vào mấy trăm vạn này, cô vẫn là có thể nuôi lớn bảo bối của mình. Một người đàn ông ưu tú như Đường Chá, cô không nên dùng đứa bé liên lụy anh ta.

"Phong nhi, hãy tin tưởng anh." Đường Chá cau mày nói. Anh ta hiện tại đau lòng vì Phong nhi, đồng thời cũng tức Lâm Vũ Mặc, giận anh ta thế nhưng độc ác như vậy gây tổn thương cho tiểu Phong nhi.

Lâm Vũ Mặc, anh đã đã thương Phong nhi, cũng không còn muốn cô ấy trở về nữa. Vậy từ giờ về sau, tôi sẽ bảo vệ tốt cho Phong nhi.

"Đường Chá, em có chút mệt mỏi, chúng ta ở chỗ này chia tay thôi." Tần Phong đẩy tay Đường Chá ra, cười ngọt ngào nói.

Từ nay về sau, cô phải làm một người mẹ kiên cường, đem bảo bối trong bụng nuôi dưỡng thật tốt. Cô sẽ không để cho bảo bối của cô lớn lên trong hoàn cảnh khó khăn. Cô sẽ đem tất cả tình yêu của mình dành trọn cho bảo bối.

"Phong nhi mệt mỏi sao? Anh cõng em." Lâm Vũ Mặc ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía Tần Phong, dịu dàng nói: "Phong nhi, lên đi."

"Đường Chá." Tần Phong cảm động ngây ngốc đứng ở đó.

Người đàn ông trọng tình trọng nghĩa thế này, tại sao cô lại bỏ lỡ? Nếu Đường Chá sớm trở lại mấy tháng, như vậy

Ai

Chỉ có thể trách tạo hóa trên người rồi.

Đường Chá đưa ra hai cánh tay, đem Tần Phong đang sững sờ đến trên lưng, mở ra hai cái chân dài, hướng ra ngoài trường đi tới.

Đã từng,

Ở nơi này con quen thuộc trên đường phố,

Cũng từng có một người đàn ông anh tuấn cõng một cô gái nhỏ khá ái đi qua.

Hình ảnh quen thuộc ở trong đầu Tần Phong thoáng hiện ra, làm cho cô cảm động nước mắt cứ chảy xuống không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Editor: Sendyle

Đường Chá a, Đường Chá,

Anh yêu Phong nhi đến như vậy, nhưng tiểu Phong nhi lại không có cách nào đáp lại tình cảm của anh, không thể làm gì khác hơn là đợi kiếp sau sẽ báo đáp tình cảm kia.

Khi bọn họ trở lại biệt thự trên bờ biển, tâm tình Trần Bưu lúc này nóng như lửa đốt ở trong phòng khách đi qua đi lại, anh ta vô cùng lo lắng Tần Phong sẽ xảy ra chuyện.

Khi anh ta thấy Tần Phong được Đường Chá cõng trở về thì lập tức chạy đến trước mặt bọn họ: "Phong Lão Đại, em làm sao vậy? Tại sao lại để cho người ta cõng về?"

Đường Chá giương mắt nhìn người đàn ông vạm vỡ đứng ở trước mặt mình, chỉ thấy anh ta đáng dấp mắt to mày rậm, thần thái phấn khởi, rất có khí thế một người đàn ông. Anh ta cùng Phong nhi là quan hệ gì? Phong nhi cùng mình sau khi tách ra, thế nhưng trên chợ rất nhiều người đàn ông ưu tú như thế chứ?

Phong nhí từ trên lưng của Đường Chá sau khi xuống tới, cười ngọt ngào đối với Trần Bưu nói: "Anh Bưu, em không sao, chỉ là có chút mệt mỏi, cho nên Đường Chá mới công em về."

Tần Phong lập tức vì hai người giới thiệu, hai người đàn ông này lẫn nhau xem xét kỹ lưỡng đối phương, lễ phép cầm đôi tay.

"Phong nhí, anh có chút chuyện quan trọng muốn nói với em, một lát em hãy đến thư phòng." Trần Bưu nói xong cũng xoay người đi vào thư phòng.

Đường Chá nhìn bóng lưng Trần Bưu, không hiểu hỏi Tần Phong: "Phong nhí, em đang ở nhà của Trần Bưu sao?"

"À?" Tần Phong nghe được lời nói của Đường Chá, sững sốt một lát, mới tỉnh ngộ tới đây mà cười nói: "Không phải vậy, Đường Chá anh đừng hiểu lầm. Nơi này là hai ngày trước em vừa mua, em muốn có chỗ để nuôi lớn bảo bối. Em muốn cho con có một ngôi nhà ấm áp, sẽ không để cho con giống em, không có nhà để về, không có một người người thân nào để có thể lệ thuộc vào. Nơi này là nhà của em, Anh Bưu chỉ là có chuyện mới tới tìm em."

"Hoá ra là như vậy." Đường Chá nói ở cổ họng cái kia trái tim mới cuối cùng có thể đến buông xuống một chút rồi. Xem ra quan hệ giữa Phong nhí cùng Trần Bưu không giống như những gì anh ta nghĩ.

"Đường Chá, lúc rảnh rồi anh có thể đến nhà em làm khách, Phong nhí sẽ làm thức ăn ngon đón tiếp anh." Tần Phong đột nhiên đắm đầu mình, có chút xin lỗi đối với Đường Chá nói: "Đường Chá, anh xem em thật lãng trí không. Kể từ sau khi mang thai, em rất ít đến đi phòng bếp, bởi vì vừa nghe tới mùi khói dầu vị em liền ghê tởm. Chờ sau khi em sinh hạ tiểu ba-by, mới mời anh một bữa thật ngon."

Đường Chá cầm tay Tần Phong nói: "Phong nhí, em không phải vất vả như thế, trước tự chăm sóc thân thể mình quan trọng hơn."

"Ừ." Nhớ tới Trần Bưu một ít mặt bộ dáng nghiêm túc, chắc hẳn nhất định có chuyện rất quan trọng muốn nói với cô, vì vậy cô đối với Đường Chá nói: "Đường Chá, anh ở chỗ này ngồi một lát, em đi một chút sẽ quay lại."

"Phong nhí, không cần. Đã biết em ở nơi này, anh cảm thấy yên tâm rồi. Đợi có có thời gian rảnh, anh sẽ trở lại thăm em." Đường Chá có chút không bỏ nói.

Nhìn dáng dấp, Phong nhí cùng Trần Bưu nhất định có chuyện quan trọng, như vậy anh ta sẽ không quấy rầy bọn họ.

Dù sao còn nhiều thời gian, về sau mình có chính là cơ hội, anh ta sẽ từ từ công chiếm lòng của Phong nhí.

Sau khi Đường Chá rời đi, Tần Phong đi nhanh lên vào thư phòng, chỉ ở Trần Bưu đang nghiên cứu một phần tài liệu. Thấy Tần Phong đi vào, anh ta vội vàng đem tài liệu đưa cho cô: "Phong Lão Đại, đây là ghi chép của cảnh sát đang điều tra vụ án rửa tiền thì người của Hắc Long Bang tổ giác đương niên lệnh phụ án kiện tra hỏi. Theo bọn họ giao phó, tổng cộng có ba người muốn tìm bọn họ liên thủ, trong đó hai người, một là tổng giám đốc của Thẩm thị, một là tổng giám đốc của Tề thị, hai nhà này bây giờ đã phát triển thành công ty Khóa Quốc, bọn họ có liên quan đến chuyện phá sản của cha em. Một người khác còn là bí mật, đến nay không ai chịu tiết lộ."

"Hả? Thẩm thị cùng Tề thị. Anh Bưu, anh giúp em thu tập tin tức của hai nhà bọn họ. Bọn họ dám thiết kế ba em, hại em cửa nát nhà tan, sẽ phải có dũng tức tiếp nhận sự trả thù của em." Tần Phong cắn răng nói.

Vụ án năm đó đã càng ngày càng rõ ràng, cô quyết sẽ không khiến ba mình chết vô ích. Cô muốn dùng gậy ông đập lưng ông.

Những gì là của cô, cô sẽ từng điểm từng điểm đòi lại!

"Tốt, Phong Lão Đại, anh sẽ phái người đi thăm dò." Trần Bưu gật đầu một cái.

Trong căn phòng trống rỗng, chỉ có một mình Tần Phong, nằm trên giường, Tần Phong nhắm hai mắt, nhú chặt mày, thật giống như vô cùng khổ sở. Trong miệng của cô đang không ngừng kêu một cái tên: "Mặc"

Hô to một tiếng, Tần Phong tỉnh lại, ngồi dậy, cô lau nước mắt bên má mình, đau lòng tự lẩm bẩm: "Tại sao lại nằm mơ?"

Kể từ sau khi rời đi Lâm Vũ Mặc, cô mỗi ngày đều bị cùng một giấc mộng hành hạ. Trong mộng Lâm Vũ Mặc cuồng ngao cười lớn, giọng nói ác liệt mà đối với cô nói: "Tiểu Phong Nhí, đến đây đi, tới đây cùng nhau phục vụ tôi. Nhìn, cô ta mê người như thế, cô sẽ học được thêm nhiều thứ."

Cơ hồ mỗi một lần, cô đều sẽ khóc rồi tỉnh lại.

Bị Lâm Vũ Mặc phản bội tổn thương cô quá sâu.

Làm cho cô đối với tình yêu hoàn toàn đánh mất lòng tin.

"Mình nên hận anh ta, nhưng vì cái gì mình còn muốn nhớ anh ta?" Tần Phong ôm lấy chân của mình, cuộn lại. Mặc cho nước mắt thấm ướt quần áo.

Mình muốn đem anh ta quên mất,

Mình muốn quên anh ta!

Tần Phong ở trong lòng đối với mình ra lệnh, nhưng lòng của cô căn bản cũng không nghe lời, vẫn còn đang thật sâu nhớ nhung Lâm Vũ Mặc.

Từ lúc quen nhau đến mến nhau, đều ngọt ngào như vậy, làm cho cô không cách nào đưa chúng nó từ trong đầu lau đi. Cô chỉ có vùi lấp ở khổ sở cùng trong tuyệt vọng, chịu đủ hành hạ.

Mặc, anh tại sao không thể tin em?

Anh tại sao muốn làm tổn thương em?

Tần Phong rốt cuộc cũng nhin không được nữa lên tiếng khóc ò lên.

Là ai nói, mùi vị tình yêu là ngọt mật?

Sai lầm!

Hoàn toàn sai lầm!

Mùi vị tình yêu là khổ sở.

Nó cướp đi hô hấp của cô, cướp đi vui vẻ của cô.

Kể từ khi biết được nơi ở của Tần Phong, Đường Chá ngày ngày chạy tới chỗ cô. Tỉ mỉ che chở cô, trêu chọc làm cho cô vui vẻ.

Ngày này, sáng sớm, Đường Chá liền mạo hiểm Tiểu Vũ đi tới biệt thự Tần Phong. Trong tay của anh ta xách theo gói từ ngũ đại khách sạn mua được tinh sảo sớm một chút.

"Phong nhi, mau ăn nhân lúc còn nóng. Anh đặc biệt dậy sớm mua cho em." Đường Chá nhấc tay lên trong sớm một chút cười nói.

"Đường Chá, trời mưa sao anh còn phải tới đây?" Tần Phong nhận lấy thức ăn sáng, đem Đường Chá kéo vào trong nhà.

"Đương nhiên là không yên lòng về con gái nuôi, cho nên vội vàng tới xem một chút a." Đường Chá hài hước nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor: Sendyle

"Cái gì con gái nuôi? Làm sao anh biết nhất định là con gái? Lại nói vừa mới ba tháng, anh liền muốn làm cha nuôi sao?" Tần Phong dí dõm cười lên.

Dưới sự chăm sóc của Đường Chá, thân thể của cô dần dần tốt lên, không giống như trước gầy yếu như vậy, sắc mặt cũng hồng nhuận nhiều hơn. Chỉ là, bụng của cô còn chưa thấy rõ ràng, hoàn toàn không nhìn ra cô đang mang thai.

"Anh thích con gái nuôi, anh liền muốn con gái. Suy nghĩ một chút một cô gái nhỏ hồng hào, lớn lên giống Phong nhi một dạng dí dõm đáng yêu, vậy thật tốt." Đường Chá nháy mắt nói.

"Vậy nếu em sinh con trai, anh còn muốn làm cha nuôi không?" Tần Phong dí dõm nghiêng đầu hỏi.

"Con gái nuôi thì thật tốt, nếu thật em sinh ra con trai, anh cũng vậy không thể làm gì khác hơn là nhận. Ài" Đường Chá làm bộ bất mãn thờ dài.

"Xem ra bảo bảo chỉ có thể để anh làm cha nuôi, muốn né cũng không được." Tần Phong bắt đắc dĩ thờ dài.

"Ha, giống như chỉ có thể như thế." Đường Chá sờ sờ đầu, cười nói.

Tần Phong mở ra cái hộp, thấy bữa sáng phong phú, trong lòng rất cảm động. Cô bĩu môi đối với Đường Chá nói: "Đường Chá, anh muốn đem em dưỡng thành tiểu heo mập sao? Thế nhưng mua nhiều như vậy! Anh cũng mau tới đây cùng nhau ăn đi."

Đường Chá cười nói: "Anh là con gái nuôi tốt. Mẹ của cô cũng không biết chăm sóc mình thật tốt, thấy con gái nuôi đói bụng, anh rất đau lòng."

"Đường Chá!" Trong mắt của Tần Phong hàm chứa nước mắt của sự cảm động, dịu dàng nhìn Đường Chá.

Cô biết, Đường Chá đối với mình vẫn yêu sâu nặng, anh ta vẫn coi cô như bảo vật, nâng niu trong lòng bàn tay. Cho dù cô vẫn không thể đáp lại tình cảm của anh ta, nhưng anh ta như cũ không có chút nào cứ tiếp tục yêu cô.

Người đàn ông như vậy, lại bị Tần Phong cô phụ, cô cảm thấy mình thật tàn nhẫn.

"Tốt lắm, tốt lắm, đừng khóc. Mèo nhỏ ngoan, đừng quên trong bụng em còn có tiểu ba-by, em cứ khóc như thế nó cũng sẽ đau lòng." Đường Chá đem Tần Phong ôm vào trong ngực an ủi.

"Ừ." Tần Phong xoa xoa nước mắt, nở nụ cười.

Đúng vậy a, vì bảo bảo, cô về sau phải tỉnh lại, không thể nữa bởi vì Lâm Vũ Mặc mà khó mãi.

Đường Chá vốn là muốn ở bên cạnh Tần Phong chăm sóc cô, tuy nhiên bị một cuộc điện thoại nhà triệu hồi trở về Canada, bởi vì cha anh ta đột nhiên bệnh tim đột phát, bị phát bệnh ở trong nhà. May nhờ phát hiện được sớm, cấp cứu kịp thời, mới không ảnh hưởng đến tánh mạng.

Ở trong phi trường, Đường Chá nắm chặt tay nhỏ bé của Tần Phong, không chịu buông ra, anh ta thâm tình nói với cô: "Phong nhi, anh đi một chút sẽ về. Em phải chăm sóc mình thật tốt, ngàn vạn lần không được đau lòng nữa. Không ai bên cạnh, em cũng phải thật vui vẻ. Biết không?"

"Ừ, Đường Chá, anh không cần lo lắng cho em. Bác trai bệnh nặng như vậy, anh mau về Canada chăm sóc lão nhân gia đi, không cần quá lo lắng cho em." Tần Phong cười nói.

Gần đây, bởi vì có Đường Chá làm bạn, tâm tình của cô đã dần dần thoải mái, sắc mặt cũng biến thành hồng nhuận, thể trọng cũng có chút tăng lên. Tiếp tục nữa lời nói, khó bảo toàn mình sẽ không thay đổi thành một tiểu heo mập.

Cha của Đường Chá bệnh nặng như vậy, mình đương nhiên không thể làm phiền Đường Chá rồi.

Chỉ là đã thành thói quen có Đường Chá làm bạn, anh ta rời đi, mình cũng sẽ có chút không bỏ.

Đường Chá chuyển đi này, không biết bao lâu mới có thể trở về.

Ai.

Đều đi đi,

Mình cuối cùng vô duyên lưu lại bất luận người nào.

Nhìn dần dần tan biến tại trong không trung máy bay, Tần Phong tâm tình trở nên nặng nề khác thường.

Ở trở về biệt thự, Tần Phong đi đến cửa hàng máy vi tính Thương Thành mua một cái laptop, nhìn trong tay xách theo máy vi tính, trong đầu Tần Phong không khỏi nhớ lại một màn kia Lâm Vũ Mặc vì mình mua máy vi tính.

Này bộ máy vi tính mình lúc rời đi, cũng không có mang đi, không biết Lâm Vũ Mặc có hay không vứt bỏ nó. Cô duy nhất mang đi, thứ không thuộc về mình, chỉ sợ Lâm Vũ Mặc đưa tín vật đính hôn là chiếc nhẫn đính hôn cùng kim cương dây chuyền cho người phụ nữ khác rồi.

Về đến nhà, đem máy vi tính cài đặt xong, cô mở ra của mình hộp thư, phát hiện không còn có mấy ngàn phong gởi đến, thế nhưng tất cả đều là Lâm Vũ Mặc gửi tới. Tựa đề mỗi lá thư đều là: "Tiểu Phong Nhi thân ái, mời trở lại tiếp tục 'lừa gạt' anh."

Lòng của Tần Phong liền giống bị mi phong đập đến một dạng, đau đến cơ hồ không cách nào nhịn được. Cắn chặt hàm răng, cô độc ác một tay lấy máy vi tính khép lại, không muốn nhìn, không thể nhìn, nhìn sẽ chỉ làm tim của mình càng đau hơn.

Nhưng cô lại không nhịn được trong lòng nhớ nhung, thật là nhớ nhìn lên một cái. Chỉ cần một cái là tốt rồi.

Lòng của cô đang cùng lý trí của mình giằng co, rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, lại nữa mở ra máy vi tính, mở ra này phần điện thư, chỉ thấy phía trên viết đến: "Tiểu Phong nhi, em lừa gạt đi lòng của anh, trộm đi tình yêu của anh, lại dám lẫn mắt ngay cả bóng dáng không thấy! Em còn không mau trở lại, không nhìn thấy anh đây có cả một tòa Kim Sơn chờ em đến lừa gạt sao? Tiểu Phong Nhi, chỉ cần em trở lại, này cả tòa Kim Sơn tất cả đều là của em, bao gồm cả người của anh, lòng của anh, tình yêu của anh. Tiểu Phong Nhi, anh thích em, Mặc tưởng nhớ em, thật là nhớ, thật là nhớ."

Nhìn đến đây, nước mắt trong mắt Tần Phong lại không ngừng rơi xuống. Vì phòng ngừa mình khóc lóc nức nở, cô cắn môi dưới, dùng đôi tay bưng kín miệng mình, cố nén không để cho mình khóc ra thành tiếng.

Lâm Vũ Mặc, anh đã không quan tâm em, vì sao còn phải đi khắp thế giới tìm em?

Anh đã chán em, tại sao còn phải giả bộ thâm tình lừa gạt em?

Anh cho tiểu Phong Nhi là gì?

Nhớ thì gọi, không nhớ thì đuổi đi, anh xem em là đồ chơi sao?

Một người chẳng đáng để anh bận tâm sao?

Anh muốn em trở về làm gì?

Tiếp tục bị anh chê cười sao?

Tiếp tục thương thức anh cùng người phụ nữ khác thân thiết sao?

Đừng!

Lòng của em sẽ không chịu nổi!

Trong tình yêu Tần Phong cô rất bá đạo, cô chỉ muốn làm người duy nhất, cô không thể tiếp nhận một người nào khác.

Sau khi anh đối với em như vậy, làm sao anh còn có thể yêu cầu em trở về?

Em sẽ không trở về để phải chịu tổn thương như vậy nữa!

Dù cho anh có quỳ cầu xin em...em cũng sẽ không trở về.

Vì để tránh cho mình mềm lòng, Tần Phong đem tất cả thư Lâm Vũ Mặc gửi tới tất cả đều xóa hết.

Mất không thấy lòng yên tĩnh thôi.

Chỉ có thể như thế.

Khép lại máy vi tính sau, Tần Phong đi tới cửa sổ sát đất, ngăn người nhìn ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Chuyện cũ như ngày hôm qua, như hiện rõ mồn một trước mắt, tất cả những gì đã trải qua, hạnh phúc, ngọt ngào, khổ sở, bị thương, tựa như một cuốn phim quay chậm thoáng qua trước mắt cô.

Cuộc sống giống như một vở kịch,

Có người cười,

Có người khóc,

Tại sao cô luôn là người phải khóc?

Không được khóc nữa,

Nước mắt Tần Phong không đáng vì nam nhân mà chảy,

Tần phong không ngừng lau nước mắt đã sớm trào dâng trong hốc mắt, cố gắng làm mình tỉnh táo lại.

Nhưng bị thương trong lòng đâu phải cứ nói quên là quên được?

Gió lớn đột nhiên gào thét vọt vào trong nhà, thổi bay từng tầng rèm cửa bằng lụa mỏng, phát vào mặt cô.

Mưa gió nổi lên,

Đây là ông trời vì cô mà khóc sao?

Tần Phong xoay người chạy vào trong màn mưa, hướng về phía mặt biển sóng lớn dữ dội mà hô to: “Lâm Vũ Mặc, tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh!”

Rốt cuộc sau khi kiệt sức, cô quỳ rạp trên bờ cát, mặc cho nước mắt điên cuồng tuôn rơi: “Tại sao? Tại sao tôi lại yêu anh sâu đậm như vậy?”

Nước mưa không lưu tình rơi trên thân thể mong manh của cô, gió lớn cuốn theo cát đánh vào mặt cô, nhưng cô lại hoàn toàn không cảm thấy đau.

Con đau này sao có thể bì kịp nỗi đau trong lòng cô?

Trên bờ cát không người, gió mưa điên cuồng vũ động, thấm ướt đáng người nhỏ nhỏ trông cô đơn như vậy.

Một mảnh thê lương,

Khiến người ta nhìn vào nhìn không được chua xót.

Khi Trần Bưu tới biệt thự, liền thấy đáng người nhỏ yếu ớt, lẳng lặng nằm trên giường, gương mặt tiêu tụy vô cùng.

“Phong lão đại, em bị bệnh sao?” Hân vội vàng đưa tay đặt lên trán Tần Phong, đau lòng nói: “Bị sốt rồi.”

Hân lập tức lấy điện thoại ra, gọi bác sĩ riêng, bảo đối tượng nhanh chóng tới biệt thự.

Ngồi xuống bên giường, hân thương tiếc vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô hỏi: “Phong lão đại, sao em lại không biết thương tiếc thân thể chính mình thế hả? Bệnh nặng thành như vậy, cũng không báo Bưu ca một tiếng.”

“Bưu ca. Em không sao.” Tần Phong lắc đầu, nén lệ mà nói.

“Cái người này, sao lại không biết chăm sóc chính mình, bảo anh sao có thể để em ở chỗ này một mình, không bằng em chuyển về trụ sở của bang ở đi.” Trần Bưu không yên tâm nói.

“Bưu ca, một mình em ở lại đây rất tốt, anh đừng lo lắng. Chỉ là hôm qua em không cẩn thận dính ít nước mưa nên mới như vậy.” Tần Phong giùng giàng ngồi dậy, lộ ra nụ cười miễn cưỡng, nụ cười kia làm cho người ta nhìn mà thấy chua xót: “Còn nữa, em là người ngoài, sống ở trong bang không tiện.”

“Phong lão đại!” Trần Bưu bắt mạch hô. “Thanh Phong bang nếu không có em, căn bản sẽ không có ngày hôm nay. Vị trí bang chủ này vốn thuộc về em, là em một mực từ chối. Anh không muốn làm bang chủ nữa, em tự mình làm đi, anh muốn về hưu!”

“Hi hi hi. Bưu ca, sao anh lại đáng yêu như thế chứ? Thanh Phong bang vốn chính là của anh, sao anh có thể về hưu được? Còn nữa, em chỉ là đưa ra vào chủ ý giúp anh mà thôi, lại không có thực lực gì, sao anh lại nghĩ muốn giao Thanh Phong bang cho em chứ?” Tần Phong bị lời nói của Trần Bưu chọc cười không ngừng, nụ cười đã từng biến mất lại trở về trên gương mặt cô, Trần Bưu rốt cuộc cũng thấy yên lòng.

“Phong lão đại không xuống núi, vậy anh cũng không có biện pháp.” Trần Bưu làm bộ bất đắc dĩ thở dài.

Đúng lúc này, bác sĩ hùng hục chạy vào, hân khám cho Tần Phong rồi kê thêm ít thuốc an thai.

Sau khi bác sĩ đi rồi, Trần Bưu ở lại, tự mình chăm sóc Tần Phong, cho đến khi thân thể cô hoàn toàn khôi phục.

Một hôm, Trần Bưu cầm một sấp tài liệu đi vào thư phòng, giao cho Tần Phong tra duyệt: “Phong lão đại, theo như chúng ta điều tra được, phát hiện bọn họ âm thầm buôn lậu xe hơi. Nhưng tình huống cụ thể chúng ta còn chưa nắm rõ, em xem, chúng ta có nên đánh vào nội bộ công ty bọn họ hay không?”

“Đánh vào nội bộ?” Tần Phong suy nghĩ một chút, cười nói với Trần Bưu: “Bưu ca, chủ ý này không tệ. Bọn họ gần đây có tuyển nhân viên không?”

“Nghe nói Thẩm thị đang tuyển thư ký tổng giám đốc, nhưng huynh đệ trong bang làm hộ vệ thì được chứ thư ký tổng giám đốc thì chịu thua a.” Trần Bưu gãi ót, ngượng ngừng nói.

“Thư ký tổng giám đốc? Đây đúng là một cơ hội để tiếp cận Thẩm Từ Văn.” Nhãn châu Tần Phong xoay động, nảy ra ý hay: “Bưu ca, anh xem em đi có được không?”

“Phong lão đại!” Trần Bưu mãnh liệt lắc đầu, không đồng ý nói: “Không được! Anh không thể để em mạo hiểm?! Anh không đồng ý.”

“Bưu ca, anh xem em tinh thông ngoại ngữ, tin học cũng có thể vận dụng tốt. Trong bang ngoại trừ em, còn có ai có thể đảm nhiệm nhiệm vụ này? Nhiệm vụ rắc rối này không phải em thì không ai làm được.” Tần Phong không chấp nhận bị hân cự tuyệt.

“Phong lão đại, chuyện này rất nguy hiểm a, anh không thể để em đi.” Trần Bưu đau lòng nói.

“Cứ quyết định như vậy đi, trong bang em là lớn nhất, hi hi hi, Bưu ca, việc này không thể chậm trễ, em đi hóa trang một chút, lát nữa em đi nộp đơn.” Tần Phong phe phẩy đuôi ngựa, hưng phấn rời khỏi thư phòng.

Thời điểm cô xuất hiện trở lại, Trần Bưu cũng sắp không thể nhận ra cô.

Chỉ thấy Tần Phong đem tóc dài vấn lên, đeo thêm một bộ tóc giả, tóc xoắn xòa tung trên vai có vẻ tương đối hài hòa. Mà đôi mắt to long lanh của Tần

Phong núp sau một cái kính gong vàng, trên môi điểm thêm son hồng, trên mặt trang điểm đậm, hoàn toàn không giống Tần Phong thanh thuần khả ái trước kia, ngược lại biến thành một cô nàng công sở điểm lệ.

Nếu không quen biết cô, thật đúng là không nhận ra, đây lại là Tiểu Phong Nhi của chúng ta!

Tần Phong xoay một vòng trước mặt Trần Bưu, cười meo meo nói: “Bưu ca, thế nào? Đẹp không?”

“Một chút cũng không giống em” Trần Bưu tròn to hai mắt, có vẻ trì độn nói.

“Hi hi hi, em chính là muốn hiệu quả như vậy. Em đương nhiên không thể để bọn họ nhận ra em được.” Tần Phong lấy một phần hồ sơ cùng bằng cấp có tên Ngô Mỹ Lệ từ trong ngăn kéo. “Đúng rồi, Bưu ca, ở bên ngoài tuyệt đối không được gọi em là Tần Phong, gọi em là Ngô Mỹ Lệ, anh hiểu không?”

“Ngô Mỹ Lệ?” Trần Bưu không hiểu nhìn cô.

“Đây là tên thân phận mới của em” Tần Phong cười hi hi nói.

“Nha!” Trần Bưu gật đầu. Hóa ra là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Thật may là lúc Tần Phong đến, cuộc phỏng vấn vẫn đang được tiến hành. Trải qua vòng viết hồ sơ, từng vòng phỏng vấn, chọn lựa kỹ càng, dựa vào kiến thức phong phú và khả năng tiếng Anh lưu loát, Tần Phong cuối cùng cũng thành công, được tuyển làm thư ký tổng giám đốc.

Khi cô đứng trong phòng Tổng giám đốc sang trọng, đối mặt với khuôn mặt lạnh lẽo của Thẩm tổng giám đốc, trong lòng cô tràn đầy hận ý.

Chính là người này, chính hắn đã tiếp tay với những kẻ kia hủy hoại ba cô.

Trong lòng thầm nghĩ nhưng trên mặt cô lại không có một biểu hiện quá phận nào, ngược lại kính cẩn lễ phép cúi chào Thẩm tổng giám đốc, cười nói: “Tổng giám đốc khỏe, tôi là thư ký mới tới, Ngô Mỹ Lệ, sau này xin ngài chỉ giáo nhiều hơn.”

“Cô chính là Ngô Mỹ Lệ?” Thẩm tổng giám đốc ngẩng đầu lên, cẩn thận soi xét cô. “Nghe nói, cô nói được 15 thứ tiếng, đây là sự thực sao?”

“Vâng, đúng như vậy.” Tần Phong che miệng cười, gật đầu một cái.

“Có thể nói Tiếng Pháp không?”

“Có thể.” Tần Phong dùng tiếng Pháp lưu loát đáp lại.

“Tiếng Nhật?”

“Có thể coi như tinh thông.” Tần Phong lại dùng tiếng Nhật trả lời.

“Tiếng Tây Ban Nha thì sao?”

“Có học qua một chút.” Tần Phong lập tức dùng tiếng Tây Ban Nha khiêm tốn trả lời.

“Ừm, không tệ. Về sau đi theo tôi, phải làm nhiều, nói ít, chuyện không nên nói tuyệt đối không được lảm nhảm, nhớ chưa?” Thẩm tổng giám đốc trầm mặt nói.

“Mỹ Lệ hiểu.” Tần Phong cúi đầu, nịnh hót: “Chuyện không nên nghe, Mỹ Lệ sẽ bịt lỗ tai lại. Chuyện không nên nói, Mỹ Lệ sẽ che miệng lại. Chuyện này xin tổng giám đốc yên tâm. Mỹ Lệ là người hiểu lý lẽ.”

“Ha ha ha, đúng là một người thông minh lanh lợi.” Thẩm tổng giám đốc hài lòng gật đầu một cái. Hắn ném cho Tần Phong một phần tài liệu, ra lệnh: “Đem phần tài liệu này chỉnh lý lại trước khi tan sở, không được có bất kỳ sai sót gì.”

“Dạ, tổng giám đốc. Tôi đi làm ngay.” Tần Phong cung kính nhận lấy tài liệu, lui ra ngoài.

Đi ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, Tần Phong hưng phấn nhệ hô: “Haaa.....! Ài đầu tiên, thành công.”

Công việc thư ký đối với Tần Phong mà nói quả thật chính là sở trường lớn nhất, cho nên khi cô ra tay, hoàn thành công việc rất nhanh, hiệu suất công tác của cô khiến Thẩm tổng giám đốc cực kỳ hài lòng.

Một hôm, khi cô ôm một chồng tài liệu đi tới cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, đang muốn gõ cửa, liền nghe thấy Thẩm tổng rài đang gọi điện thoại: “Hừ! Hai chúng ta đã cùng ngồi trên một chiếc thuyền, chỉ cần có một người gặp chuyện không may, ai cũng đừng nghĩ trốn. Ông cho rằng hấn núp ở nước ngoài là có thể tránh bị quấy rầy sao? Không thể nào. Hấn là chủ mưu, nếu tôi và ông có việc gì, hấn cũng không thoát khỏi liên quan, ha ha ha, tốt nhất là như vậy. Hàng đã liên lạc xong chưa? Được, cứ như vậy.”

Tần Phong ghi nhớ kĩ từng lời Thẩm tổng giám đốc vừa nói, sau đó mới nhẹ nhàng gõ cửa, đi vào.

“Người nào?” Thẩm tổng giám đốc có chút khản trương hỏi, chỉ thấy hấn vội vàng bỏ một tập tài liệu màu xanh dương vào trong ngăn kéo, dường như sợ bị người ngoài nhìn thấy.

Thấy vậy, Tần Phong thoáng nghĩ, đây chắc hẳn là tài liệu bí mật. Bên trong liệu có thông tin cô cần tìm không?

“Là tôi, Mỹ Lệ. Tổng giám đốc, có phần tài liệu cần ngài ký tên.” Tần Phong ưu nhã đi vào văn phòng, mỉm cười tự nhiên nói.

Thẩm tổng giám đốc nhận lấy tài liệu, ký xong mấy chữ liền ngẩng đầu lên hỏi: “Ngô bí thư vừa mới đến sao?”

“Đúng vậy, tổng giám đốc. Có chuyện gì sao?” Tần Phong làm bộ không hiểu hỏi.

“Không có gì, cô đi xuống đi.” Thẩm tổng giám đốc lúc này mới yên lòng hướng về phía Tần Phong khoát tay.

“Vâng, tổng giám đốc, có chuyện gì xin ngài cứ gọi.” Tần phong cũng kính khom người, lui ra ngoài.

Sau khi chắc chắn tất cả mọi người đã tan làm, không còn bất cứ ai trên tầng cao nhất, Tần Phong mới từ phòng vệ sinh đi ra. Chỉ thấy cô ngó đồng hồ tây, xác định không có ai mới lặng lẽ đi tới cửa phòng làm việc của tổng giám đốc. Nhanh chóng lấy ra một thanh sắt mỏng từ trong ví tiền, đâm nhẹ một cái ở trên khóa cửa, cửa phòng liền bị mở ra. Sau khi mở cửa, Tần Phong vội vã trốn vào phía trong cửa.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Tần Phong lục tìm từng ngăn kéo, rốt cuộc trong một ngăn kéo giáp tường tìm được tập tài liệu màu xanh dương. Mở tài liệu ra, Tần Phong phát hiện, bên trong ghi chép cặn kẽ từng thông tin liên quan đến vụ buôn lậu xe hơi. Bao gồm thời gian giao hàng, khi nào thì đến bờ, giá cả ra sao, nhập từ cảng nào cũng được ghi chép kĩ. Tần Phong lập tức móc một cái máy chụp hình trong túi, chụp lại từng loại tài liệu. Sau đó lại trả y nguyên về chỗ cũ.

Tần Phong lại mở máy vi tính trên bàn làm việc ra, quả nhiên, máy tính có cài mật mã, ngón tay Tần Phong nhanh chóng gõ mấy chữ trên bàn phím, rồi im lặng chờ đợi.

“Không đúng. Thử lại.” Tần Phong thấy mật mã không phù hợp, liền thử lại lần hai. Rốt cuộc, sau lần thứ ba nhập mật mã, máy tính liền mở ra.

Cô lập tức tìm những thứ mình cần, sao chép lại vào đĩa.

“Đại công cáo thành.” Tần Phong cười hi hi cổ tay phát ra tiếng.

Cô ở Thẩm thị ngay người hơn mười ngày chính là chờ ngày hôm nay.

Ha ha ha, hôm nay rốt cuộc cũng tìm được cái cần tìm.

Lưới đã giăng ra, lập tức có thể bắt cá rồi.

Tần Phong đem máy tính đóng lại, đem toàn bộ mọi thứ chuyển về chỗ cũ, lại dùng khăn tay lau qua những đồ vật cô đã chạm vào, tránh lưu lại dấu vân tay. Sau đó mới rón rén đi ra ngoài.

Nhanh chóng chạy vào thang máy đi xuống, chạy về phía Trần Bưu đang chờ ngoài cửa.

“Phong lão đại, sao lâu như vậy em mới ra, tim anh sắp nhảy ra ngoài rồi đây này.” Trần Bưu vỗ vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

“Hi hi hi, để trở về em cho anh chút an ủi.” Tần Phong dí dỏm nói.

“Lấy được rồi sao?” Trần Bưu quan tâm hỏi.

“Vâng, cũng không sai biệt lắm. Trở về nghiên cứu một chút.” Tần Phong gật đầu cười.

Hai người nhanh chóng lên xe, một đường chạy như bay về nhà.

Ngồi trong thư phòng, hai người cũng nhau nghiên cứu mấy tấm hình đã được rửa, bên trên ghi cặn kẽ từng vụ giao dịch buôn lậu. Nhưng ai là người giao hàng vẫn còn nằm trong màn bí mật, chỉ biết lần giao dịch nào cũng là từ một cảng chuyên chở hàng hóa tại Canada.

“Buru ca, em nghe Thẩm tổng giám đốc và ai đó nói chuyện điện thoại, hình như sắp tới lại có một chuyến hàng nữa. Những thứ này không có trong bản ghi chép này. Xem ra em phải quay lại Thẩm thị thăm dò thêm.” Tần Phong bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Phong lão đại, thế này là đủ rồi, em không cần đi mạo hiểm nữa.” Trần Buru lắc đầu phản đối.

“Không được, chỉ còn một bước nhỏ nữa là chúng ta có thành công rồi.” Tần Phong nắm tay thành quả nắm nhỏ quơ quơ trước mặt Trần Buru. “Buru ca, em nhất định phải đoạt lấy nó.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

“Được rồi, anh sẽ toàn lực phối hợp.” Trần Buru bắt đầu dĩ nhiên nhìn cô, chỉ có thể đồng ý.

“Buru ca.” Tần Phong đột nhiên ngừng đầu lên, hỏi Trần Buru: “Anh có muốn tẩy trắng nghiệp vụ của Thanh Phong Bang không?”

“Tẩy trắng? Tẩy trắng thế nào?” Trần Buru bần chồn hỏi. Bọn họ là hắc bang, mấy vụ buôn bán vẫn có thể làm được, hắc vẫn chưa nghĩ tới việc thay đổi hình tượng của bang.

“Anh chỉ cần trả lời có muốn hay không là được. Chuyện còn lại em sẽ đảm nhiệm.” Tần Phong sờ cằm, cười meo meo nói.

“Được. Lời của Phong lão đại, anh lý nào không nghe theo.” Trần Buru lưng thẳng tắp, ưỡn ngực nói.

“Được rồi, vậy anh chờ làm tổng giám đốc đi.” Tần Phong dí dỏm trừng hai mắt, nói giỡn với Trần Buru.

“Làm tổng giám đốc?” Trần Buru không hiểu hỏi. “Làm tổng giám đốc cái gì nha?”

“Hi hi hi, đương nhiên là tổng giám đốc tập đoàn Thanh Phong nha. Chờ em nắm trong tay Thẩm thị cùng Tề thị, ghế tổng tài đương nhiên là anh ngồi rồi.” Tần Phong cười hi hi giải thích.

Mặc dù Trần Buru không biết Tần Phong rốt cuộc muốn làm gì, nhưng nếu cô đã nói như thế, cô nhất định sẽ làm được, hắc hoàn toàn tin tưởng năng lực của cô. Đối với Tần Phong mà nói, dường như không có chuyện gì có thể làm khó cô.

Bên trong phòng làm việc của Thẩm thị, Tần Phong đang sửa sang lại tài liệu báo cáo. Từ danh sách tài vật, cô thấy có vài điểm nghi vấn, sau khi tỉ mỉ ghi chép lại mới cảm báo biểu đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

Gõ cửa, bên trong không có tiếng người đáp lại, vì vậy cô nhẹ đẩy cửa, ngó vào trong, phát hiện bên trong không có ai, cô nhanh chóng lách người vào bên trong. Cô dùng chìa khóa vạn năng mở tủ hồ sơ phía sau bàn làm việc của tổng giám đốc, tìm kiếm thứ mình cần. Nhưng còn chưa kịp tìm kiếm, bên ngoài liền truyền đến một loạt tiếng bước chân. Cô vội vàng đóng kỹ tủ hồ sơ, cầm tài liệu núp vào bên rèm cửa.

Đúng lúc này, cửa bị mở ra, đi vào không chỉ có mình Thẩm tổng.

“Tề tổng, mời vào.” Chỉ nghe thấy Thẩm tổng giám đốc khách khí mời một người đàn ông khác vào phòng làm việc.

Tề tổng? Là tổng giám đốc của Tề thị sao?

Tần Phong ngừng hô hấp, vênh tai cẩn thận lắng nghe.

Hai người ngồi trong phòng làm việc, trước khách sáo một hồi, sau đó mới bàn đến chuyện chính.

“Đã liên lạc với đối phương xong chưa?” Thẩm tổng giám đốc khách khí hạ thấp giọng hỏi.

“Mới vừa nói chuyện điện thoại, hàng đã kiểm tra xong, ngày mai có thể xuất bến, nếu như không có chuyện gì phát sinh, sáng sớm hai mươi ngày sau, sẽ nhận hàng tại bến tàu.” Tề tổng cũng nhỏ giọng đáp.

“Đây là tiền hàng lần này, tôi và chú mỗi người một nửa, huynh đệ ruột cũng phải tính toán rõ ràng.” Thẩm tổng giám đốc đưa một tờ chi phiếu vào tay Tề tổng.

“Được.” Tề tổng khách khí nói.

Tần Phong đứng sau rèm cửa, chú ý lắng nghe, hình như Tề tổng đang đem chi phiếu bỏ vào trong túi.

“Nghe nói lần này lão già ngã bệnh rồi hả?” Thẩm tổng giám đốc đột nhiên chuyển đề tài, nhắc tới một người khác.

“Ai... Nghe nói hần bị Bang chủ Hắc Long Bang dọa một vỏ giạt mình. Bị nắm thóp, hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm rồi. Mới vừa nói chuyện với hần, nghe vẫn rất có tinh thần. Ha ha ha!” Tề tổng hả hê nở nụ cười.

“Hắc Long Bang tra tiền án, sẽ không liên lụy đến chúng ta chứ? Dù sao trong sự kiện kia...” Thẩm tổng giám đốc đột nhiên lặng lẽ hỏi.

“Chuyện này tôi cũng không nắm chắc. Dù sao cũng đã là chuyện của nhiều năm trước, cảnh sát sẽ không chú ý đâu.” Thanh âm Tề tổng có vẻ khản trương, có chút lo lắng hỏi: “Thẩm tổng, anh xem chúng ta có nên cài người vào Hắc Long bang không, điều tra xem Hắc Long Bang đang làm gì?”

“Không nên đánh rần động cỏ, thời cơ chưa đến. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không thể thực hiện hạ sách này. Chúng ta vẫn nên yên lặng quan sát diễn biến thôi.” Thẩm tổng giám đốc trầm ngâm trong chốc lát rồi nói.

“Lão già bên kia cũng đang lo lắng vấn đề này, muốn tôi đến tìm anh thương lượng.” Tề tổng có chút lo lắng nói.

Lão già?

Hần là ai?

Tần Phong buồn bực nghe.

Lão già mà họ nói, không phải là tên chủ mưu đứng sau màn chứ?

Nghe giọng điệu của bọn hần, như thể người kia đang ở nước ngoài.

“Hần dĩ nhiên thấp thòm. Hừ! Phải biết, hần chính là chủ mưu sự kiện kia.” Thẩm tổng giám đốc hừ lạnh một tiếng. “Mặc dù chúng ta cũng ngồi trên một chiếc thuyền, nhưng so với hần chúng ta vẫn lợi hại hơn nhiều. Nếu cảnh sát có tra ra thật, hần chính là chủ mưu.”

Ha ha ha, người bọn họ nói tới nhất định là người cô đang tìm. Tần Phong núp sau tấm rèm cửa, cười trộm.

Nói nhanh một chút, hần là ai?

Cô cuối cùng cũng biết kẻ thù của cô là người nào.

“Đúng vậy.” Tề tổng lau mồ hôi lạnh trên trán nói. “Cho nên hần mới bị dọa phát bệnh a.”

“Chuyện này tôi tự có an bài, chú không cần lo lắng. Cứ trở về chuẩn bị tốt đón hàng là được, nhớ lo kĩ bên cửa khẩu, ngàn vạn lần không được để xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau khi cuộc giao dịch này hoàn thành, chúng ta sẽ nghỉ ngơi một thời gian.” Thẩm tổng giám đốc tựa vào ghế dựa, thờ dãi nói.

“Cũng đúng.” Tề tổng gật đầu, đồng ý nói.

“Cứ như vậy. Có chuyện gì thì tìm tôi.” Thẩm tổng giám đốc bắt tay Tề tổng sau đó tiễn hần ra ngoài.

Thấy hai người đã đi xa, Tần Phong mới lặng lẽ đi ra từ sau rèm cửa. Cô vừa mới trở lại chỗ ngồi, thì đã thấy Thẩm tổng giám đốc trở lại.

“Ngô Mỹ Lệ, cô vừa đi đâu, lại ở chỗ nào lười biếng rồi, sao tôi không thấy?” Mặt Thẩm tổng hiện rõ nét không vui, khiển trách Tần Phong.

“Hắc hắc, tổng giám đốc, tôi vừa mới bị đau bụng, vào WC một lát. Ngài tìm tôi có việc gì sao?” Tần Phong cố ý làm bộ bối rối, tươi cười nói.

“Tối nay có bữa tiệc, cô đi theo tôi đến đó. Nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút.” Thẩm tổng giám đốc lạnh giọng ra lệnh.

“Vâng. Mỹ Lệ hiểu.” Tần Phong nghe vậy, liền vội vàng gật đầu.

Nhìn Thẩm tổng giám đốc đã đi vào phòng làm việc, Tần Phong mới ngồi phịch xuống ghế, vỗ vỗ trái tim vẫn đang đập thành thịch. Nguy hiểm quá, xem chút nữa là bị bắt tại chỗ. Chỉ là lần này thu hoạch không nhỏ.

Đây gọi là đi rách giấy không tìm thấy, đến khi gấp được lại chẳng tốn chút công phu.

Hi hi hi, một ngày nào đó, cô sẽ tìm ra người kia. Cô sẽ khiến hần nợ máu phải trả bằng máu.

Trong mắt Tần Phong lóe lên một mặt ánh sáng, sâu trong mắt tràn đầy tính toán.

Chương 55

Mới vừa nghe tổng giám đốc Thẩm nói, buổi tối còn có bữa tiệc?

Thế nhưng giám đốc lại để cô đi cùng!

Rốt cuộc đây là người khách như thế nào?

Mà lại khiến giám đốc cẩn thận như vậy

Xem ra, cô cũng phải chuẩn bị một chút, không thể để mình phá hư bữa tiệc của ông ấy

Tần Phong lấy đồ trang điểm ra, trang điểm thêm cho khuôn mặt, lập tức từ một cô gái có khuôn mặt vốn thanh tú nay thành một cô gái xinh đẹp động lòng người. Đôi môi hồng xinh tô lên lớp son đỏ thắm, lông mi dài mà cong, giờ đây trông cô như một Cleopatra (một vị nữ hoàng Ai Cập xưa), nhưng đôi môi kia còn căng mọng hơn, càng nhìn càng thêm thanh nhã mê người

Hiển nhiên đây chính là một cô gái xinh đẹp hiếm thấy

Nếu không ai nói, có thể sẽ không ai nhận ra cô chính là cô gái đơn thuần Tần Phong kia

Tổng giám đốc Thẩm dường như rất coi trọng buổi tiệc này, nên mang theo Tần Phong đến từ rất sớm, đặt trước một phòng ăn thật tốt rồi chờ đợi

Mà đối phương hình như muốn làm khó ông ta, đã trôi qua hơn một giờ từ lúc hẹn vậy mà ngay cả hình dáng cũng không thấy

Tổng giám đốc Thẩm lo lắng nhìn đồng hồ, vô cùng sốt ruột

"Tổng giám đốc, có thể đối phương sẽ không tới thì sao?" Tần Phong rụt rè hỏi

Tổng giám đốc Thẩm tròn mắt nhìn Tần Phong, không vui nói "Không được nói vậy! Người ta là một nhân vật lớn, nhiều công việc, khó tránh khỏi việc đi trễ. Một lát cô cũng không được nhiều chuyện, có thể sẽ phá hư chuyện của tôi"

"Vâng, Mỹ Lệ hiểu." Tần Phong giả bộ sợ hãi vội vã gặt đầu

Lúc này tổng giám đốc Thẩm mới hài lòng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục ngồi chờ

Tần Phong nhàm chán, không còn cách nào khác liền bưng ly nước cam trên bàn lên uống

Mắt to của cô loè sáng, càng không ngừng nhìn dáo dác, rất tò mò người sắp đến là ai

Cửa phòng bị mở ra từ bên ngoài, một người đàn ông anh tuấn đi vào

"Phụt!" Thời điểm Tần Phong nhìn thấy người đi vào là ai, kinh ngạc đến mức phun ra ngụm nước cam trong miệng, mặc dù không phun trúng vào khách quý nhưng cũng là tổng giám đốc Thẩm tròn mắt, không vui

"Hi hi, tổng giám đốc, thật xin lỗi, tôi đột nhiên hơi đau bụng, muốn đi WC một chút" Tần Phong ôm bụng, cúi đầu nói với tổng giám đốc Thẩm. Ánh mắt cũng nhìn người mới tới một cái chạy ù ra ngoài

Tựa ngoài cửa phòng Tần Phong khiếp sợ vỗ vỗ lồng ngực mình, giận hờn nói "Trời ơi, nguy hiểm thật, nhưng tuyệt đối không thể để anh nhận ra"

Nhìn lên vào trong phòng, thấy hai người đã ngồi xuống, Tần Phong vội vàng đi tới toilet, lòng bồn chồn "Tại sao Mặc lại biết tổng giám đốc Thẩm? Chẳng lẽ bọn họ có họp đồng làm ăn với nhau sao?"

Thì ra người vừa mới vào cửa không phải ai khác, mà chính là Lâm Vũ Mặc

Khi Tần Phong nhìn thấy Lâm Vũ Mặc thì suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô chính là chạy trốn. Cô cũng không muốn bị anh bắt trở về

Những thứ chỉ xảy ra trong tiểu thuyết ngôn tình, cô sẽ cho anh trải nghiệm một lần

Dám làm chuyện có lỗi với Tần Phong cô, đừng mong cô tha thứ!

Cô muốn rời khỏi nơi này, dù sao chuyện nên hiểu cô đã hiểu khá rõ, nên cô muốn rời đi vào lúc này. Vì vậy cô gọi điện cho Trần Bưu, để anh tới khách sạn đón mình

Trở lại trong phòng, mặt cô áy náy nhìn hai người trước mặt “Hi hi, thật xin lỗi, vừa rồi tôi hơi đau bụng”

"Thư kí Ngô, còn không mau ngồi xuống." Tổng giám đốc Thẩm khó chịu khẽ quát

"A, vâng" Tần Phong nghe lời ngồi xuống bên cạnh tổng giám đốc Thẩm

Lâm Vũ Mặc ngẩng đầu nhìn cô thư kí xinh đẹp, không hiểu tại sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác quen thuộc. Anh nhìn kĩ khuôn mặt trang điểm kia, sau cặp mắt kính gọng vàng là đôi mắt to tròn xinh đẹp càng khiến anh thêm tự tin. Nhưng lại không nhớ ra là đã gặp ở nơi nào. Còn có đôi môi kia, ở trên khuôn mặt xinh đẹp này làm anh cảm thấy muốn đưa tay ra ôm cô gái trước mặt vào lòng, mạnh mẽ cướp đoạt cô

“Chẳng lẽ mình bị điên loạn sao? Thế nhưng cảm thấy hứng thú với một cô gái dung tục tầm thường” Lâm Vũ Mặc cười giễu cợt, không tiếp tục nhìn đối phương nữa, sợ rằng cô sẽ làm rối loạn tâm trí mình

Hazz, người trong lòng anh yêu chính là Phong Nhi, làm sao có thể cảm thấy hứng thú với người khác?

Chẳng lẽ anh là một kẻ đàn ông trắng hoa, chân đạp hai thuyền?

Không thể nào!!

Nghĩ tới Lâm Vũ Mặc anh đã trải qua bao nhiêu cuộc tình, có loại con gái nào anh chưa gặp qua

Anh dám vì Phong Nhi mà buông tha cho cả toà thành hoa, chẳng lẽ lại vì một cô gái xa lạ mà lại nảy sinh hứng thú. Kể từ sau ngày Phong Nhi đi, anh vẫn cảm dục, bất kì cô gái nào cũng không khơi dậy nổi hứng thú nơi anh. Vậy mà hôm nay, chỉ vì một nữ nhân mới gặp mặt anh lại bị rối loạn tâm trí?

Nhưng mà gương mặt đó thật sự rất quen thuộc, mặc cho anh đã lật tung trí nhớ, cũng không nhớ rõ được đã gặp cô ở đâu

Có lẽ vì khuôn mặt cô giống với khuôn mặt một người nào đó mà anh quen biết

Lâm Vũ Mặc lắc đầu, cố gắng để cho bản thân tỉnh táo hơn

"Tổng giám đốc Lâm, tổng giám đốc Lâm" tổng giám đốc Thẩm thấy Lâm Vũ Mặc chìm vào suy nghĩ riêng của bản thân, dò xét gọi thử vài tiếng

"A, tổng giám đốc Thẩm" lúc này, Lâm Vũ Mặc nghe đối phương gọi mình, mới đem tâm hồn quay trở lại

"Tổng giám đốc Lâm, về dự án hợp tác của chúng ta" tổng giám đốc Thẩm do dự, không biết nên nói thế nào cho tốt nhất. Ông sợ chính mình lỡ lời, làm đối phương không thích mà đem ‘miếng thịt béo’ quăng đi

"Dự án hợp tác sao?" Lâm Vũ Mặc ngẩng đầu lên, tò mò nhìn một chút rồi lại cúi đầu nhìn cô thư kí này giờ chỉ uống nước cam "Điều kiện cứ quyết định như lần trước chúng ta nói. Hợp đồng tôi đã soạn rồi, tổng giám đốc Thẩm xem nếu như không có vấn đề, chúng ta có thể kí tên vào hợp đồng”

"Ha ha ha, không thành vấn đề. Tổng giám đốc Lâm có chính sách ưu đãi như vậy, sao có thể có vấn đề, thật sự là rất tốt!" tổng giám đốc Thẩm nhận lấy hợp đồng, nhìn cũng không nhìn kĩ, trực tiếp kí tên lên

Lâm Vũ Mặc nhận lấy hợp đồng, cũng kí tên mình ở bên cạnh. Sau đó anh cười thoải mái, nói: "Tổng giám đốc Thẩm thật sáng khoái! Mà tôi rất thích những người như tổng giám đốc Thẩm vậy. Vì hôm nay hợp tác thành công, nào cạn ly!!"

Lâm Vũ Mặc giờ ly rượu lên, hướng về phía Tần Phong nói: "Thư kí Ngô, nào cùng cạn ly!”

"Cạn ly" Tần Phong vội vàng giờ ly nước cam lên của mình lên hướng về phía Lâm Vũ Mặc cười tươi

Khuôn mặt này, nụ cười xinh đẹp này, rốt cuộc anh đã gặp qua ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Một lần nữa Lâm Vũ Mặc nhìn thẳng vào Tần Phong

Suy nghĩ chợt lóe, khuôn mặt Phong Nhi tươi cười hiện ra trong đầu anh

Thật sự rất giống nhau!

Thì ra trên người cô gái này có mùi hương như trên người Phong Nhi, mặc dù bộ dạng hai người không hề giống nhau

Lâm Vũ Mặc không nhận được mà cười khổ

Kể từ sau khi Phong Nhi đi, bất kể ai chỉ cần nhìn thấy giống Phong Nhi anh đều sinh ra mộng tưởng, xem ra tật xấu của anh lại tái phát

Tiểu Phong Nhi, rốt cuộc em đã trốn đến nơi nào? Thế nhưng để anh tìm khắp nơi vẫn không thấy

Mà bây giờ khi Tần Phong ngồi đối diện anh

Trong lòng cô tràn đầy lo lắng, tầm mắt cô tránh né ánh mắt của Lâm Vũ Mặc, rồi thời điểm anh quay đi, cô lại nhìn anh thật chăm chú. Đã rời đi một tháng? Trong lòng cô đối với anh vừa yêu vừa hận. Hận anh tổn thương mình, nhưng lại nhớ nhung anh đã từng đối xử tốt với mình

Thật sự rất mâu thuẫn! Cô rất muốn lập tức rời khỏi nơi này, tránh đi mắt mắt tìm tòi của Lâm Vũ Mặc

Nhưng bây giờ, cô đang là thư kí Ngô, cô muốn đóng thật tốt vai diễn này. Vì vậy, cô gượng ly nước cam trong tay lên, nhìn tổng giám đốc Thẩm cười nói “Tổng giám đốc Thẩm hôm nay kí hợp đồng thành công, Mỹ Lệ rất vui mừng, Mỹ Lệ mời người một ly”

"Ha ha ha! Cái miệng nhỏ nhắn này của Mỹ Lệ đúng là toàn nói những câu làm người ta thích" Tổng giám đốc Thẩm hả hê cười lớn

Ngô Mỹ Lệ? Cái tên thật là quá dung tục, tầm thường, Lâm Vũ Mặc buồn cười nghĩ

Cô không phải Phong Nhi của anh, chỉ là nụ cười của cô gái này có vài nét giống với nụ cười của Phong Nhi

"Ngô tiểu thư là người nơi nào?" Lâm Vũ Mặc khách sáo hỏi thăm

"Tôi?" Tần Phong dùng tay chỉ chóp mũi mình, không ngờ Lâm Vũ Mặc lại đem đề tài chuyện tới cô. Cô cố thử thăm dò thái độ của Lâm Vũ Mặc: “Hi hi hi, tôi tất nhiên là người thành phố A. Sao vậy? Không lẽ tổng giám đốc Lâm từng gặp qua tôi sao?”

"Không có. Chẳng qua là cảm thấy Ngô tiểu thư và một người bạn cũ của tôi có vài điểm giống nhau” Lâm Vũ Mặc cười, nói chuyện khách sáo với Tần Phong “Ngô tiểu thư, đừng chỉ uống không, cô cũng nên ăn đi”

"Ha ha, com!" Tần Phong cũng không dám ở trước mặt anh ăn cái gì. Mặc dù phản ứng của cô sau khi có thai cũng đỡ hơn một chút, nhưng gặp thức ăn không hợp vẫn có thể nôn ra. Nếu lúc ấy bị Lâm vũ Mặc nhìn thấy cô như vậy, sợ rằng sẽ nghi ngờ

Đang lúc thời điểm Tần Phong do dự không biết làm gì, thì một loạt tiếng gõ cửa vang lên, cứu vãn cô

Thấy người đi vào là Trần Buru, Tần Phong niềm nở chạy tới, ôm hông của Trần Buru, cái miệng nhỏ nhắn của cô gọi thật thân thiết “Buru, anh đã đến rồi”

"A! tôi" Trần Buru bị động tác của Tần Phong làm cho hồ đồ, không biết tại sao cô lại thân thiết với mình như vậy

Tần Phong dùng sức nhát mắt với Trần Buru, lúc này Trần Buru cũng thân mật ôm hông của Tần Phong, nói “Đúng, em yêu, anh tới đón em về nhà”

Tần phong kéo tay của anh ta đi về phía tổng giám đốc Thẩm và Lâm Vũ Mặc, mặt hạnh phúc nói “Tổng giám đốc Lâm, tổng giám đốc Thẩm, bạn trai tôi tới đón tôi. Thật ngại quá, hôm nay không thể tiếp tục phụng bồi hai người. Thật sự thất lễ, nhất định lần sau Mỹ Lệ sẽ tiếp tới cùng”

Lâm Vũ Mặc nhìn chăm chăm tay của Tần Phong và Trần Buru nắm chặt, đột nhiên cảm thấy tim đau nhói, muốn xông lên đem tay hai người tách ra. Nhưng anh có thân phận gì để làm vậy? Người ta là bạn trai của Ngô tiểu thư, tất nhiên có quyền nắm tay Ngô Mỹ Lệ

Nhưng trong tim anh lại lại buồn bực, khó chịu

Tổng giám đốc Thẩm nhìn người mới tới, cảm giác giống như đã gặp ở nơi nào “Xin hỏi tiên sinh cậu tên gì?”

"Tôi là Lí Buru, mấy ngày này còn nhớ tổng giám đốc Thẩm chăm sóc nhiều cho Mỹ Lệ” Trần Buru cố ý nói tên giả. Chuyện trước mắt còn chưa giải quyết tốt, anh và Phong lão đại không thể bị lộ thân phận

"Ha ha ha! Lý tiên sinh khách khí." tổng giám đốc Thẩm tâm tình vui vẻ mà cười lớn. Những cái khác không nói, nhưng tài năng của Mỹ Lệ là không thể phủ nhận, rất biết sắp xếp công việc và thu xếp ổn thoả, giải quyết giúp ông rất nhiều vấn đề khó khăn. Lúc đầu, ông không muốn mang ai đến bữa tiệc quan trọng này nhưng nhớ đến năng lực của Mỹ Lệ liền dẫn cô đi

Nếu hợp đồng đã kí xong mà Mỹ Lệ phải về nhà thì cứ để cô về vậy

"Vậy tôi và Mỹ Lệ xin về trước, không tiếp các vị được" Trần Buru khách khí nói với hai người

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, trong lòng Lâm Vũ Mặc tràn đầy chán nản. Hai tay của anh siết chặt thành nắm đấm nhưng vẫn buồn bực không thôi

Rốt cuộc hôm nay anh bị sao vậy?

Trước giờ chưa có người nào làm anh bận tâm vậy àm hôm nay lại bị một cô gái làm cho buồn phiền

Lâm Vũ Mặc chán nản cầm ly rượu trước mặt lên uống cạn một hơi

Vừa đi ra khỏi phòng, Tần Phong liền buông tay Trần Bư ra, đi lên phía trước

Trần Bư chạy theo sau, quan tâm hỏi “Phong lão đại, mới vừa rồi tôi nghe cô gọi người đàn ông kia là tổng giám đốc Lâm, cái họ này ít như vậy, sẽ không trùng hợp đến mức đây là em rể mà tôi chưa từng gặp mặt chứ?”

Tần Phong vừa nghe Trần Bư nói, cố nén cho nước mắt không tràn ra, đau lòng nói “Chính là anh ấy!”

"Phong lão đại, vậy anh ta không có nhận ra cô sao?" Trần Bư lo lắng hỏi.

"Từng hoài nghi, nhưng không nhận ra được." Tần Phong ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm với những ngôi sao sáng, cố đem nước mắt ép trở về

"Phong lão đại, tại sao anh ta lại ở chung với tổng giám đốc Thẩm? Chẳng lẽ anh ta cũng liên quan đến vụ án năm đó? Nếu quả thật là như vậy, chúng ta có tiếp tục nữa không?" Trần Bư lo lắng hỏi.

"Tại sao lại không chứ? Tôi nay nghe bọn họ nói chuyện, hình như là muốn hợp tác làm ăn gì đó" Tần Phong cúi đầu, vẻ mặt cô đơn nói.

"Vậy thì tốt. Kế hoạch của chúng ta có thể tiếp tục." Trần Bư rốt cuộc yên tâm lại

Nếu như Lâm Vũ Mặc là người đứng sau mọi việc, sự việc năm đó do anh ta chỉ đạo, anh cũng không biết Phong lão đại sẽ đau lòng cỡ nào

Hy vọng là anh đa tâm

Tốt nhất Lâm Vũ Mặc không nên là người như vậy!

Nếu không Phong lão đại cũng sẽ không ngây ngốc mà yêu anh ta

"Bư ca, chúng ta nhanh đi về thôi!" Tần Phong quay đầu lại, nói với Trần Bư: "Tôi đã nắm giữ những tin cần thiết, kêu phía dưới chuẩn bị giăng lưới bắt cá đi!"

"Có thật không? Phong lão đại, thật tốt quá " Trần Bư hưng phấn đuổi theo, tự mình mở cửa xe cho Tần Phong ngồi vào

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Ngồi trên xe, trong đầu Tần Phong tràn ngập hình bóng của Lâm Vũ Mặc, đụng chạm vào nỗi đau kia. Đã qua lâu như vậy, nhưng vừa nghĩ tới sự phản bội lúc trước, lòng cô lại đau đớn

Rất hận anh, nhưng cũng rất nhớ anh

Nhưng không thể mãi như vậy, nhớ anh sẽ chỉ làm tim mình đau đớn

Vẫn là đem tâm trí tập trung vào việc trả thù mà thôi

Vừa về đến nhà, Tần Phong liền mở máy vi tính ra, nói với Trần Bư “Hôm nay tôi ngẫu nhiên nghe lén được tổng giám đốc Thẩm và tổng giám đốc Tề nói chuyện, biết được bọn họ có món hàng ở Canada sẽ lên đường vào ngày mai, hai người ngày sau lúc rạng sáng sẽ đến bến cảng. Bư ca, anh đem tin tức này nói cho cảnh sát, đến lúc đó, có chúng ta phối hợp cùng một lượt bắt hết bọn chúng”

"Hiếu! Phong lão đại, tôi sẽ phân người đi làm." Trần Bư lập tức móc điện thoại ra, đi ra thư phòng gọi điện thoại

Tần Phong nhìn màn hình nhanh chóng click chuột, chỉ vài thao tác cô đã xâm nhập vào mạng lưới bên trong của tập đoàn Thẩm thị, tiến vào tài vụ trung tâm của bọn họ, sau đó đem toàn bộ sao chép ra đĩa mềm

Sau đó, cô đăng nhập vào tài khoản ngân hàng của Thẩm thị chuyển một khoản tiền lớn trong đó sang tài khoản riêng của Tề thị

Ha ha ha, họ Thẩm, bấy đã đặt xong, tôi chỉ chờ các người chui vào

Lúc này, Trần Bưu đi vào, nói với Tần Phong "Phong lão đại, tất cả đều đã sắp xếp xong xuôi"

"Ừ. Bưu ca, trong bang bây giờ còn bao nhiêu vốn lưu động?" Tần Phong vô cùng bình tĩnh hỏi

"Ước chừng còn khoảng ba, bốn triệu, sao vậy? Phong lão đại cần tiền sao?" Trần Bưu không hiểu hỏi (chắc cái số triệu của đồng nhân dân tệ là không ít đâu nhỉ hehe)

"Không phải tôi đã nói rồi sao? Phải giúp bang Thanh Phong thay đổi diện mạo. Cho nên chúng ta cần một khoản tiền tới thu mua cổ phiếu của Thẩm thị và Tề thị" Tần Phong cười, nhẹ nhàng nói

"Thu mua bọn họ? Chúng ta dùng chút tiền kia để làm sao? Cổ phần chung của hai nhà bọn họ nói ít cũng phải lên tới bốn mươi tỉ đấy" Trần Bưu cảm thấy khó tin. Đây không phải là lấy trứng chọi đá sao?

"Bưu ca, anh cứ yên tâm. Tôi đương nhiên đã nắm chắc mọi việc mới làm như thế!" Tần Phong đóng máy vi tính, phe phẩy mái tóc đuôi ngựa đi ra khỏi thư phòng

Trần Bưu lắc đầu một cái, đối với Tần Phong không còn cách nào. Phong lão đại mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng trong đầu cô luôn chứa những điều kì lạ. Nghe goings điệu cô như vậy, chắc đã nắm gọn mọi thứ trong tay. Xem ra bản thân không còn cách nào khác là tin tưởng cô. Nhưng càng nghĩ càng thấy khó tin, bọn họ có thể dùng ba, bốn triệu mua được công ty giá bốn mươi tỉ sao?

Ngày hôm sau, Tần Phong lấy cớ mang thai mà xin thôi việc khỏi chiếc ghế thư kí tập đoàn Thẩm thị. Tổng giám đốc Thẩm còn thân thiết muốn giữ cô lại, nhưng lại bị Tần Phong từ chối. Cô bắt đầu nhìn tổng giám đốc Thẩm "Thật sự không muốn đầu gối đầu. Sáng sớm hôm nay, tôi mới phát hiện mình có thai. Hazz, đều tại bạn trai tôi cả, tôi cũng không muốn có sớm như vậy. Nhưng hết cách rồi, đã có tôi cũng không nghĩ muốn phá bỏ nó, chỉ có thể sinh ra. Cho nên không thể tiếp tục làm việc, thật sự rất xin lỗi!"

"Là việc tốt nhưng cũng thật đáng tiếc. Năng lực làm việc của thư kí Ngô rất tốt. Cô mà đi tôi liền mất đi một phụ tá đắc lực" tổng giám đốc Thẩm vô cùng đáng tiếc nói

Rất khó để có thể tìm một nhân viên đắc lực, có thể chịu một nhọc chấp nhận làm việc cho ông, nhưng người ta đã nói như vậy ông không thể không đồng ý cho cô thôi việc

"Tổng giám đốc Thẩm nói quá, tôi làm gì tốt được như vậy?" Tần Phong ngượng ngùng cười nói. Đột nhiên cô giơ cổ tay lên, than lên một tiếng, sau đó nhìn tổng giám đốc Thẩm nói: "tổng giám đốc Thẩm, thật xin lỗi ông, tôi sắp đến giờ hẹn với bác sĩ, đành phải đi trước"

"Đi đi!" tổng giám đốc Thẩm tiếc rẻ nói.

Tần Phong vừa đi ra ngoài, vội cười trộm: "Hi hi hi, họ Thẩm, ông không còn nhiều ngày để vui sướng đâu. Hai ngày này tốt nhất ông nên cười nhiều vào, chỉ sợ hôm sau muốn cười cũng không được"

Sự thật giống như Tần Phong định trước

Mấy ngày sau, tài vụ tập đoàn Thẩm thị đột nhiên cầm một bảng báo cáo tài sản đến tìm tổng giám đốc Thẩm "Tổng giám đốc, ngài xem, công ty chúng ta bị chuyển đi một khoản tiền rất lớn"

"Cái gì?" tổng giám đốc Thẩm vừa nghe, sợ đến mức đứng lên, ông hét hoảng hỏi "Chuyện xảy ra lúc nào, chuyển đi bao nhiêu tiền?"

"Lúc mười ngày trước, bị chuyển đi ước chừng năm tỉ. Với lại vốn lưu động của chúng ta cũng bị vô hiệu hoá, hiện tại tài khoản cũng không còn" Tổng giám đốc vụ hét hoảng nói

"Cái gì? Sao lại như thế?" tổng giám đốc Thẩm lo lắng đoạt lấy báo cáo tài sản, từng từ một đều là trọng tâm "Biết số tiền kia chuyển tới nơi nào không?"

"Tổng giám đốc, chúng tôi đang tra, nhưng vẫn chưa tra được." Tổng giám đốc vụ bắt đầu dĩ nhiên. Người làm việc chuyển tiền đó ắt hẳn là một người chuyên nghiệp, số tiền lớn như vậy bị chuyển đi nhưng không hề để lại dấu vết gì

"Mau báo cảnh sát. Nhất định phải đem chuyện này làm rõ, nếu không công ty chúng ta sẽ phá sản" tổng giám đốc Thẩm không ngừng đi qua đi lại, trong lòng lại càng lo lắng. Hiện tại bọn họ mới nhận được hợp đồng làm ăn của Lâm thị, đang cần một khoản tiền để đầu tư vào nguyên liệu, vậy mà lúc này tiền vốn công ty lại bị trộm đi

Hazz! Đây không phải là trời muốn diệt ta sao?

Tổng giám đốc Thẩm càng nghĩ càng phiền não, chỉ cầu nhanh có thể nhanh chóng tìm ra năm tỉ kia, để công ty có thể tiếp tục hoạt động bình thường

Trong lúc tổng giám đốc Thẩm đang loay hoay đến sứt đầu mẻ trán thì Tần Phong của chúng ta lại đang ngồi trong biệt thự, hã hê ăn trái cây, tính toán chuyện bọn họ. Thì ra, Tần Phong đang nghe những việc xảy ra bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc Thẩm thị qua chiếc máy nghe lén xinh xắn. Cho nên bọn họ nói những gì, thì ở trong biệt thự Tần Phong đều nghe rất rõ

Tần Phong cầm một quả nho lên ném vào trong miệng, hã hê nói: "Hi hi hi, tổng giám đốc Thẩm thân ái của tôi, các người đã biết sự lợi hại của tôi chưa? Màn kịch đặc sắc còn ở phía sau, đây mới chỉ là phần mở màn thôi!"

Bởi vì mang thai, gần đây Tần Phong rất thích ngủ, thời điểm cô rời giường vào lúc sáng cũng là hơn chín giờ. Cô lười biếng vươn vai đi từ từ xuống lầu, bởi vì có liên quan đến cục cưng nên cô đi rất cẩn thận, không dám đi nhanh

Một tay cô vuốt ve cái bụng hơi nhô ra của mình, một tay che miệng ngáp đi vào phòng ăn

"Phong tiểu thư dậy rồi" Người làm nhìn thấy cô liền tươi cười chào hỏi

"Ừ! Chị Vương hôm nay thật xinh đẹp." Tần Phong cười hi hi đùa với đối phương.

"Phong tiểu thư lại chọc tôi!" chị Vương không đồng ý nói "Tiểu thư mới gọi là xinh đẹp, tôi chỉ là một cô gái quê mùa, có chỗ nào là đẹp?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

"Chất phác cũng là một loại đẹp nha." Tần Phong lắc đầu nhỏ, cười nói.

"Mau ăn sáng đi cô, đừng để tiểu bảo bảo đói bụng." Vương tỷ đặt bữa sáng lên bàn, dịu dàng nói với Tần Phong.

"Cám ơn Vương tỷ." Tần Phong nháy mắt với Vương tỷ, cười nói.

Từ lần trước bị mắc mưa, Trần Bưu không yên lòng để cô ở nhà một mình, nên tỉ mỉ tìm mấy người trong bang đến đây chăm sóc cô, mà Vương tỷ là người phụ trách việc ăn uống của cô. Đừng cho rằng Vương tỷ chỉ là một người phụ nữ bình thường, chị ấy là nữ hộ vệ lợi hại nhất Thanh Phong Bang, tài nấu ăn cũng hạng nhất luôn. Cho nên Trần Bưu mới yên tâm để chị ấy đến đây sống với Tần Phong.

Không bao lâu sau khi ăn điểm tâm xong, Tần Phong liền thấy Trần Bưu cầm một tờ báo vội vàng đi vào: "Phong lão đại, xảy ra chuyện lớn rồi."

"Sao vậy?" Tần Phong không hiểu nhìn hần. Tất cả đều đang nằm trong tầm kiểm soát của cô chẳng lẽ có sai lầm gì sao.

"Trần Bưu lập tức đem tờ báo đưa cho Tần Phong, chỉ vào một mẫu tin tức rồi nói: "Em xem cái này đi. Lần này Thẩm thị khó thoát rồi."

"Nha!" Tần Phong nhận lấy tờ báo, cẩn thận đọc tin tức một lượt. Báo nói, Thẩm thị bởi vì tiền vốn không đủ mà lâm vào khốn cảnh, không thể giao hàng theo đúng hợp đồng đã ký kết với Lâm thị, cho nên tập đoàn Lâm thị đòi bồi thường gấp mười lần, tức là ba tỷ tiền bồi thường.

"Hi hi hi! Bưu ca, aay quả thực là trời đag giúp chúng ta! Quá tuyệt!" Tần Phong cười vui vẻ. Cô vẫn còn lo lắng Lâm Vũ Mặc có liên quan đến tên chủ mưu sau màn kia. Xem ra là cô hiểu lầm rồi. "Bưu ca, anh biết không, ngày đó tên họ Trầm chỉ một lòng muốn hợp tác với Lâm thị cho nên hợp đồng cũng không thêm đọc đã vội ký tên. Lần này hần nếm đủ đau khổ rồi."

"Phong lão đại, Em có nghĩ hành động lần này của Lâm Vũ Mặc là vì muốn báo thù cho em không? Bằng không sao hần không tìm người khác mà lại xuống tay với tên họ Trầm đây?" Trần Bưu cẩn thận từng li từng tý hỏi.

"Lâm Vũ Mặc? Có sao? Nhưng hần làm sao biết kẻ thù của em là ai?" tần Phong nhíu mày, bồn chồn hỏi. Cô nhớ ra rồi, hình như có lần Lâm Vũ Mặc hỏi cô về chuyện của điều tra viên.

Có thể hay không a?

Ai nha,

Xem cô mấy ngày nay, lại quên mất chuyện của bên điều tra viên.

Xem ra bên đó đã có tiến triển mới rồi.

Tần Phong vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Bằng Trình người phụ trách bên điều tra viên. "Lý đại ca, lâu rồi không gọi điện cho anh, việc điều tra người kia có phải có tiến triển mới không ạ?"

"Tần tiểu thư?" Đối phương vừa nghe thấy thanh âm của cô, hình như vô cũng khiếp sợ, sững sốt hồi lâu mới trả lời. "A, là như vậy, Tần tiểu thư, người của chúng ta rất cuộc tìm được tổng giám tài vụ của công ty bác trai năm đó. Hần thừa nhận năm đó bởi vì tham tiền mà bị lợi dụng, bị lừa toàn bộ vốn lưu động của công ty, mới khiến cho công ty nhất thời không đủ vốn, giá cổ phiếu giảm, vạn bất đắc dĩ, bác trai mới mượn tiền của công ty cho nặng lãi."

“Vậy hẳn có nói là ai giật dây không?” Tần Phong lập tức khẩn trương hỏi. Điều tra Thẩm thị và Tề thị nhiều ngày như vậy thế nhưng cô vẫn không thể tra ra vị chủ tử thần bí kia là ai, hi vọng Lý đại ca có thể điều tra ra.

Lý đại ca đáp: “Hắn nói chỉ có hai người, là tổng giám đốc Thẩm thị Thẩm Kim và tổng giám đốc Tề thị Tề Bằng Thắng.”

“Hắn không nói chủ mưu phía sau là ai sao?” Tần Phong thất vọng hỏi.

“Không có, vô luận chúng tôi có hỏi như thế nào, hắn cũng không chịu nói, hắn chỉ nói người này từng có ân với hắn, hắn không muốn phản bội đối phương.” Lý đại ca an ủi Tần Phong: “Chỉ là, Tần tiểu thư yên tâm, nếu đã tìm được hắn, chúng tôi quyết sẽ không buông tha dễ dàng, Tần tiểu thư cứ chờ tin tức tốt của tôi đi.”

“Vâng, cảm ơn Lý đại ca.” Tần Phong cười nói cảm ơn đối phương. “hẹn gặp lại.”

“Đợi đã nào...!” Thanh âm Lý đại ca có vẻ đặc biệt nóng nảy, lớn tiếng ngăn động tác cúp máy của Tần Phong.

“Sao vậy? Lý đại ca?” Tần Phong không hiểu hỏi.

“Hắc hắc, Tần tiểu thư, tôi chỉ là lâu rồi không gặp cô, không biết dạo này Tần tiểu thư thế nào? Bây giờ cô đang ở đâu vậy? Tại sao lâu rồi không thấy cô liên lạc?” Giọng Lý đại ca tràn đầy quan tâm hỏi.

“Em sao, em rất tốt, bởi vì thời gian trước có chút chuyện riêng nên rời khỏi thành phố B, nếu sau này có cơ hội chúng ta có thể gặp mặt.” Tần Phong cười nói. Hợp tác lâu như vậy, Tần Phong đã sớm coi Lý đại ca như bằng hữu thân thiết, có thể sẽ chia vui buồn.

“Em có thể để lại địa chỉ liên lạc không? Bằng không lúc tìm ra đầu mối, muốn tìm cũng không biết phải tìm em ở đâu. Trước đó vài ngày, không liên lạc được với em, anh rất lo lắng.” Lý đại ca nói như oán trách.

“Vậy sao? Lý đại ca, hiện tại em đang ở thành phố A, có chuyện gì anh có thể đến đây tìm em.” Tần Phong suy nghĩ một chút, mới nói cho đối phương biết địa chỉ của mình. Hiện tại cô chỉ muốn sớm tìm ra chủ mưu rốt cuộc là ai/

“Thật tốt quá!” Lý đại ca hình như vừa thở dài một hơi, hưng phấn nói: “Tần tiểu thư, có cơ hội sẽ gặp lại.”

“Vâng, Lý đại ca. Hẹn gặp lại.”

“Gặp lại sau!”

Tần Phong không biết, vừa ngắt điện thoại Lý đại ca liền gọi cho một người khác, báo cho đối phương biết một tin vui hắn mong chờ đã lâu.

Trần Bưu quan tâm nhìn Tần Phong hỏi: “Phong lão đại, sao rồi? Tra ra được chưa?”

Tần Phong lắc đầu cười yếu ớt: “Cũng giống với cái chúng ta tra được, chỉ tra ra hai người Thẩm Kim cũng tề Bằng Thắng. Đối phương nói, chủ mưu đối với hắn có ơn, cho nên không chịu tiết lộ danh tính của hắn. Xem ra chúng ta còn cần phải cố gắng nhiều.”

“Không sao, Phong lão đại, có Trần Bưu ta ở đây, tất cả mọi chuyện đều sẽ có cách giải quyết.” Trần Bưu vỗ vỗ ngực, đảm bảo với Tần Phong.

Tần Phong cười, liếc mắt nhìn hắn một cái, vui vẻ nói: “Em biết mà, Bưu ca không có chuyện gì là không làm được.”

“Hắc hắc!” Trần Bưu ngượng ngừng vuốt cái ót, hắc hắc cười.

Tần Phong lại mở tờ báo ra, tiếp tục xem những tin tức khác.

Đột nhiên tầm mắt cô bị một tin tức giải trí hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

“Là Kiệt!” Tần Phong có chút kích động nhìn nam nhân tuổi trẻ trong hình trên báo, kinh hô: “Kiệt quay quảng cáo ở thành phố A.”

“Kiệt, hắn là ai?” Trần Bưu quan tâm hỏi. Nhìn qua hình như là một chàng nhóc đẹp trai to xác, Trần Bưu không khỏi ghen tỵ.

“Là con trai của mẹ nuôi em. Cậu ấy đang là Đại minh tinh đó. Buổi tối nay có buổi họp báo của Vệ thị cho phim “yêu táo đỏ” vai nam chính chính là Kiệt.” Tần Phong kiêu ngạo nói.

Mặc dù cô không hay liên lạc với Kiệt, nhưng cô cũng rất quan tâm đến cậu ấy, nhờ coi tin tức truyền thông, cô biết hiện tại Kiệt đã rất thành công, trở thành thần tượng trong lòng các cô gái, tương lai tiền đồ rộng mở.

“Vậy lần này hẳn trở về thành phố A, em muốn đi gặp hẳn sao?” Trần Bưu lặng lẽ hỏi.

“Không cần. Em lên đến xem hẳn là được rồi.” Tần phong có chút nạt nạt nói. Đột nhiên phát hiện, cô rất nhớ Kiệt, thật muốn nhìn Kiệt chân thật, mà không phải mỗi ngày ngồi trước truyền hình ngắm hẳn qua màn hình.

“Phong lão đại, kế hoạch tối nay đã được an bài tốt, chỉ cần hàng vừa đến cảng, sẽ đồng loạt hành động.” Trần Bưu đột nhiên mở miệng, đánh thức Tần Phong đang ngồi trầm tư.

“Nha, em biết rồi. Xem ra tối nay lại là một đêm bận rộn rồi.” Tần Phong lấy lại tinh thần, cười nói với Trần Bưu. “Bưu ca, tối nay phải cẩn thận một chút.”

“Phong lão đại yên tâm, Trần Bưu anh vào sinh ra tử nhiều lần như vậy rồi, có khi nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn?” Trần Bưu vỗ ngực, hào phóng nói.

“Vâng!” Tần phong cũng hòa theo, giơ ngón tay cái lên khen hẳn. “Em biết không có việc gì mà Bưu ca không làm được, Bưu ca là siêu nhân!”

“Phong lão đại lại nhạo báng anh!” Trên mặt Trần Bưu xuất hiện hai mắt đỏ hồng khả nghi, ngượng ngùng nói.

“Em là nói thật a.” Tần Phong chớp đôi mắt to xinh đẹp, sáng rõ nhìn hẳn.

“Hắc hắc, không đùa với em nữa, anh trở về an bài lại một chút.” Trần Bưu nói xong liền đứng dậy rời đi.

Sau khi Trần Bưu đi rồi, Tần Phong lại mở tờ báo ra, ngây ngốc nhìn hình của Thẩm Kiệt đến gần người. “Kiệt đã trở về rồi.”

Do dự một lúc lâu, Tần Phong mới hạ quyết tâm. Cô nói với Vương tỷ: “Vương tỷ, em ra ngoài có chút việc.”

“Phong tiểu thư, em muốn đi đâu? Chị đi với em.” Vương tỷ không yên tâm hỏi. Bưu ca phải cô bảo vệ Phong tiểu thư, cô đương nhiên là phải dính chặt theo cô ấy.

“Em đi gặp em trai, không có chuyện gì đâu ạ.” Tần Phong hướng Vương tỷ nở nụ cười ngọt ngào. “Em tự lo được. Chị đừng lo.”

“Nha. Vậy Phong tiểu thư phải cẩn thận.” Vương tỷ cật lực dặn dò cô.

“Vâng, em biết rồi.” Tần Phong lấy ví da trên bàn rồi vội ra đi ra ngoài.

Trưa nay, máy bay của Kiệt mới tới thành phố A, hi vọng cô kịp đến phi trường nhìn hẳn một chút.

Thời điểm Tần Phong đến phi trường, chuyến máy bay Kiệt ngồi còn chưa hạ cánh.

“Thật tốt quá.” Tần Phong vỗ vỗ lồng ngực, thở dài một hơi. Cô nhìn đám người đang chờ trong phi trường, trong lòng không khỏi bồn chồn. “Sao lại có nhiều người như vậy a? Lại còn cả ký giả nữa.”

Bất chợt, cô nghe thấy một cô gái hưng phấn hét chói tai: “Thẩm Kiệt ra rồi!”

Sau tiếng hét chói tai, tất cả mọi người ùn ùn kéo lên, máy chụp hình trong tay ký giả cũng chuẩn bị sẵn tư thế, chỉ chờ bấm máy.

“Thì ra bọn họ đều đang chờ Kiệt.” Lúc này Tần Phong mới chợt hiểu ra. “Phải rồi, bây giờ Kiệt đã trở thành minh tinh của Đài Loan, những người kia hẳn là fan của hẳn rồi.”

“Thẩm Kiệt, em yêu anh, em yêu anh!!!” Khi Thẩm Kiệt đi ra, quần chúng mất khống chế hô to, hướng hẳn biểu đạt tình yêu. Thẩm Kiệt lễ phép mỉm cười, vẫy tay chào họ, rất có phong cách của minh tinh.

Nghe những lời này, đám fan hoan hô cũng hét chói tai, làm Tần Phong không thể nín cười. Mặc dù cô biết Kiệt được ngưỡng mộ nhưng không ngờ lại đến mức này.

Nhìn Kiệt vừa quen thuộc lại có chút xa lạ, hốc mắt Tần Phong đã sớm nhòe lệ. Giờ phút này cô chỉ muốn vọt tới trước mắt Kiệt, nhào vào lòng hẳn.

Quần chúng tại sân bay điên cuồng chen lấn, đem Tần Phong đẩy và phía sau. Vì không muốn làm bảo bối trong bụng bị thương, Tần phong đành lùi lại phía sau, lặng lẽ ngắm Kiệt từ xa.

Mới mấy tháng không gặp, Kiệt giống như đã trưởng thành hơn, trong lúc vẫy tay, có thể thấy rõ tư thái nam nhân. Xem ra tiểu năm hài năm đo giờ đây đã trưởng thành rồi.

Chỉ là nhìn kĩ gương mặt của Kiệt, Tần Phong lại cảm thấy hình như có nỗi buồn nhàn nhạt, khóa chặt lấy mi tâm hắn.

“Kiệt gầy.” Tần Phong nhìn theo bóng dáng hắn, đau lòng nói ra.

Thẩm Kiệt được một đám vệ sĩ bảo vệ đưa ra ngoài bãi đỗ xe, bên tai hắn vẫn còn văng vẳng tiếng hoan hô cùng tiếng hét chói tai. Loại tình huống này hắn đã sớm quen. Kể từ sau khi hắn đóng quảng cáo, vô luận hắn đi đến đâu, cũng sẽ gặp loại không khí rầm rộ này, khiến hắn không thể lấy điện thoại ra phổ. Nhiều lần ra ngoài mua đồ, phải trang điểm mới dám ra khỏi cửa.

Đây là cái giá mà một người có đang tiếng phải trả sao?

Hắn mỉm cười nhìn đám người vây xung quanh, thật ra thì trái tim hắn cũng không ở đây, mắt hắn cũng không nhìn thấy fan, chỉ một lòng nhớ về Phong tỷ, Nhưng Phong tỷ dường như biến mất khỏi thế gian, dù hắn có gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cũng không thấy đối phương nhắc máy.

Hôn lễ của Phong tỷ và Lâm Vũ Mặc không thành công, Phong tỷ đã đi đâu?

Nếu cô không muốn gả cho Lâm Vũ Mặc thì còn có hắn a. Vì sao Phong Nhi tỷ không đến tìm hắn, chỉ một mình trốn đi.

Hắn rất nhớ cô, muốn nhìn thấy cô, muốn ở bên cạnh cô a!

Cho dù Phong Nhi tỷ không thương hắn, nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh cô hắn đã rất thỏa mãn rồi.

Vì một ngày có thể xứng đáng đứng bên cạnh Phong Nhi tỷ, hắn làm việc không ngừng, ngay cả kí nghỉ lễ cũng có lịch trình dày đặc.

Hắn muốn thành danh, sau khi công thành danh toại, hắn sẽ đoạt lại Phong Nhi tỷ.

Phong Nhi tỷ, cho dù bây giờ chị ở nơi nào, hãy chờ Kiệt, Kiệt nhất định sẽ đón chị về!

“Phong Nhi, em tới đón anh sao?” Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng gọi vui mừng khiến Thẩm Kiệt chú ý.

Là ai? Sao hắn lại kêu Phong Nhi?

Là Phong Nhi tỷ sao?

Nếu quả thật là Phong Nhi tỷ, sao cô lại không xuất hiện?

Thẩm Kiệt nhìn xung quanh, lại không thấy bóng dáng quen thuộc. Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ đi về phía trước dưới sự vây chặt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Tần Phong bị đám người chen lấn nghênh đón Thẩm Kiệt đẩy ra xa, cho nên cô chỉ có thể xa xa nhìn Kiệt ngày một thành thực, lặng lẽ rơi nước mắt. Kiệt là người thân nhất của cô trên thế giới này a, nhưng cô lại không thể tiến lên ôm hắn.

Cô đau lòng, đang muốn cúi đầu rời khỏi, lại bị một đôi tay ôm chặt lấy từ phía sau.

Một thanh âm hưng phấn hô to: “Phong Nhi, em đến đón anh sao?”

Là thanh âm của Đường Chá, hắn đã trở lại?

Tần Phong không khỏi vui mừng xoay người lại, hô to: “Đường Chá!” liền lập tức ôm lấy cổ hắn.

“Phong Nhi! Anh đã về.” Đường Chá kích động ôm chặt lấy Tần Phong.

“Thân thể bác trai đã bình phục rồi sao?” Tần Phong quan tâm hỏi. Đường Chá rồi đi là vì cha hắn đột nhiên bệnh tim tái phát, hắn phải vội vã quay về Canada.

“Ừm, đã xuất viện được mấy ngày rồi!” Đường Chá gạt đầu, cầm gác lên đầu vai cô mà nói.

Rất cuộc có thể ôm Phong Nhi vào ngực rồi, những ngày tại Canada, hắn nhớ cô đến phát điên. Không thể nhìn thấy Phong Nhi, không thể ôm Phong

Nhi, trong tim hần thật khổ sở. Hần thật muốn lập tức bay về Đài Loan, bay đến bên người Phong Nhi a. Nhưng có nói gì ba cũng không chịu thả hần, kiên quyết muốn hần guips xử lý chuyện công ty. Vì công sự, hần không thể không nán lại thêm mấy ngày.

Rốt cuộc mọi chuyện cũng được xử lý ổn thỏa, hần mới từ biệt ba, trở về thành phố A.

Không ngờ vừa xuống máy bay, lại nhìn thấy người yêu thương nhớ đã lâu, vì vậy hần tràn đầy hưng phấn xông lên phía trước ôm lấy cô thật chặt.

Có thể ôm Phong Nhi lần nữa, hần cảm thấy thật hạnh phúc a!

“Bác trai khỏe mạnh trở lại, thật là tốt quá!” Tần Phong vừa nghe Đường phụ đã xuất viện, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng thay Đường Chá.

“Phong Nhi, hai chúng ta tâm ý tương thông sao? Em thế nhưng lại đến đón anh!” Đường Chá kích động nói.

“Đường Chá, em...” Nhìn gương mặt tha thiết của hần, Tần Phong ngưng ngừng không dám nói thật cho hần biết. Nếu cô nói với Đường Chá, cô đến để xem Kiệt, trong lòng Đường Chá nhất định sẽ rất khổ sở.

Cho nên cô lựa chọn trầm mặc, như vậy sẽ không làm Đường Chá tổn thương rồi.

“Phong Nhi, anh ngồi máy bay mười mấy tiếng, vừa mệt lại vừa đói, đi thôi, theo anh về khách sạn.” Đường Chá nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đi ra khỏi sân bay.

“Đường Chá, chẳng lẽ trên máy bay anh không ăn cơm à?” Tần Phong có chút đau lòng hỏi.

“Thức ăn trên máy bay quả thực khó ăn chết, anh thả bị đói bụng cũng không cần ăn cái loại thức ăn này.” Đường Chá quay đầu lại, một bộ đáng thương hề hề nói.

“Vậy chúng ta đi mau đi.” Tần Phong nghe vậy, lập tức kéo tay Đường Chá đi ra khỏi phi trường.

Nghe Đường Chá nói vậy, cô rất đau lòng.

Đường Chá đi sau, khoe miệng chậm rãi nở nụ cười, gương mặt hạnh phúc bị Tần Phong dắt đi.

Xem ra Phong Nhi vẫn còn rất quan tâm đến mình, vừa nghe mình đói bụng, vẻ mặt cô hiện lên đau lòng, một chút cũng không giống đang giả vờ, rõ ràng là có quan tâm mình.

Như vậy, hần còn có hi vọng đi?

Trong lòng Đường Chá không khỏi chờ mong, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hẳn.

Ha ha ha! Phong Nhi, em chờ tiếp nhận thể tấn công của anh đi!

Anh nhất định sẽ đánh bại Lâm Vũ Mặc trong lòng em! Chờ em trở thành cô dâu của anh!

Ngay sau khi bọn họ rời đi, một nữ nhân đi ra từ trong đám người, là Vương tỷ, chỉ thấy cô lưu loát lấy điện thoại di động ra gọi cho lão đại: “Buru ca, Tần tiểu thư gặp được bằng hữu, nên rất an toàn. Tôi có cần đi theo nữa không? Vâng, thuộc hạ hiểu.”

Vương tỷ sau khi ngắt điện thoại, lập tức lẩn vào trong đám người, tựa như lúc đến, im hơi lặng tiếng.

Lại nói đến hai người Đường Chá và Tần Phong, lúc này hai người đang ngồi trong một nhà hàng Tây ưu nhã, cũng ăn cơm. Ăn cơm xong, Đường Chá liền ôm lấy Tần Phong, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, si mê nhìn cô nói: “Phong Nhi, để anh nhìn em một chút. Những ngày qua không nhìn thấy em, anh sắp muốn điên rồi!”

“Đường Chá, Phong Nhi cũng rất nhớ anh!” Tần phong cảm động nói. Sự che chở cùng yêu thương Đường Chá dành cho cô, cô luôn nhớ kỹ trong lòng. Kể từ sau khi hần trở về Canada, bên cạnh cô ít đi một người thật lòng quan tâm cô, yêu thương cô, thiếu một người bằng hữu để giải bày tâm sự, cho nên cô rất quý trọng những lúc ở bên cạnh Đường Chá, nhớ kỹ những lúc hần đối tốt với cô.

Đường CHá nghe xong, ôm chặt cô vào trong ngực, kích động nói: “Phong Nhi, chỉ cần những lời này của em là đủ rồi! Chỉ cần trong lòng Phong Nhi có Đường Chá, Đường Chá đã rất thỏa mãn.”

“Đường Chá!” Tần Phong dựa vào ngực hần, trong lòng cảm động. “Đường Chá, Phong Nhi không đáng để anh đối xử tốt với em như vậy. Là Phong Nhi không đối anh, là Phong Nhi thay lòng, Phong Nhi là một cô gái hư, tất cả đều là lỗi của Phong Nhi. Sao anh không trách em dù chỉ là một chút?”

Đường Chá dùng ngón tay chặn trước môi Tần Phong, thâm tình nhìn cô nói: “Phong Nhi, đừng nói như vậy, tất cả đều là do số mệnh, là số mệnh khiến chúng ta bỏ lỡ lẫn nhau. Đường Chá không oán Phong Nhi, Bởi vì Phong Nhi cũng không biết Đường Chá sẽ trở về tìm em. Cho nên Phong Nhi, em đừng tự trách mình, Phong Nhi không phải cô gái hư, Phong Nhi là bảo bối trong lòng Đường Chá. Mặc dù trước kia chúng ta bỏ lỡ nhau nhưng chúng ta còn có tương lai a. Tương lai chúng ta cũng nhau trải qua có được không?”

“Đường Chá, tha thứ cho em.” Tần Phong cảm thấy hốc mắt mình đã cay cay, cô khóc vì bị Đường Chá làm cho cảm động, trong lòng lại đau lòng khôn

người. Cô bây giờ, không muốn tiếp nhận thêm một tình yêu mới nào nữa. “Chúng ta cứ giống như bây giờ, làm một đôi bạn tốt không được sao?”

“Không được, Phong Nhi, em biết rõ anh muốn nói gì, tại sao lại đem quan hệ của chúng ta chặn ở mức bạn bè?” Đường Chá nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, vì cô lau đi những giọt nước mắt đang không ngừng tuôn rơi, không đồng ý nói.

“Nhưng mà, Đường Chá em...” Tần Phong vừa định nói tiếp, liền bị Đường Chá chặn miệng.

“Không có nhưng nhị gì hết, Phong Nhi, anh yêu em. Anh muốn cưới em làm vợ. Em hãy rời khỏi Lâm Vũ Mặc, đến bên anh đi. Anh sẽ yêu em, thương em cả đời.” Lời nói thâm tình của Đường Chá truyền vào trong tai Tần Phong rõ ràng như thế, khiến cô vừa cảm động lại vừa khó xử.

Đối với Lâm Vũ Mặc, trong lòng cô lúc này vẫn là yêu hận đan xen, cô có thể tiếp nhận tình cảm của Đường Chá sao?

Trong lòng cô thủy chung vẫn không có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Đối với Đường Chá, từ trước đến nay cô luôn có một loại tình cảm đặc biệt, phần tình cảm này cũng không hề giảm đi theo thời gian. Đường Chá đã từng bên cô giúp cô vượt qua những năm tháng đau thương khi mất người thân, đã từng dựa vào sự nhớ nhung với Đường Chá mà cô gắng gượng được qua nhiều năm như vậy.

Những tưởng rằng Đường Chá quên mình, cô mới có thể lựa chọn Lâm Vũ Mặc, nhưng ở bên Lâm Vũ Mặc cô lại chịu tổn thương rất lớn.

Cô yêu Lâm Vũ Mặc là sai lầm sao?

Nếu không tại sao cô không cách nào nắm lấy được hạnh phúc?

Có phải trời cao đang trừng phạt cô vì đã phản bội Đường Chá hay không?

Tâm của mình đã phản bội Đường Chá, sao còn có tư cách đón nhận phần tình yêu trong sáng của anh?

Trong lòng cô tràn đầy do dự.

Cô cảm động trước tình yêu say đắm của Đường Chá đối với mình, rồi lại khổ sở khi không cách nào tiếp nhận tình cảm của anh.

Lòng của cô đã thay đổi, còn có thể trở lại nữa sao?

Cô và Đường Chá thật sự còn có thể quay trở lại như trước đây sao?

Đường Chá móc từ trong ngực ra một cái khuyên tai bằng ngọc, nhìn Tần Phong say đắm, nói “Phong Nhi, cái khuyên tai ngọc này đã đưa cho em, thì sẽ không có lí do gì để lấy lại. Nó là của em, thì vĩnh viễn là của em. Nào, để anh mang nó cho em.”

“Đường Chá, đây là tín vật anh muốn tặng cho người vợ tương lai của mình, làm sao em có thể nhận?” Tần Phong nhú mi, lo lắng nói.

Ngọc này đã rơi vỡ, sao mình còn có tư cách nhận lấy nữa?

“Phong Nhi, khuyên tai ngọc này, cuộc đời anh chỉ muốn đưa nó cho em. Nếu như em không muốn, vậy anh liền ném nó đi.” Nói xong, Đường Chá ra vẻ sẽ ném vào thùng rác, Tần Phong lập tức đưa tay ngăn cản anh.

“Đường Chá, đừng! Đây là tín vật gia truyền của Lãnh gia, không thể tự tiện ném như vậy được.”

“Chỉ cần Phong Nhi chịu nhận lấy, anh sẽ không ném.” Đường Chá lặng lẽ nhìn Tần Phong, chờ đợi Tần Phong trả lời.

“Được rồi, Đường Chá, em tạm thời thay anh bảo quản trước.” Tần Phong bất đắc dĩ cười khổ nói.

“Cái gì tạm thời bảo quản? Là vĩnh viễn giữ lại.” Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Đường Chá tràn đầy hạnh phúc.

“Nha!” Tần Phong không nói thêm gì nữa, đưa tay nhận lấy khuyên tai ngọc.

Cái khuyên tai ngọc này theo cô nhiều năm như vậy, đối với cô mà nói nó đã như một phần cơ thể cô, cô đối với nó có một tình cảm không nhỏ. Trước kia chỉ cần nhớ tới Đường Chá, cô sẽ không tự chủ được mà vuốt nhẹ khuyên tai này, cơ hồ đã trở thành một thói quen. Sau khi mất nó đi, rất nhiều ngày sau đó cô không thể thích ứng được. Nhưng bây giờ trong lòng cô đã có Lâm Vũ Mặc, điều này đối với Đường Chá mà nói là không công bằng

Hãy để cô giúp anh tạm thời bảo quản nó đi, nếu như một ngày kia, Đường Chá gặp được người anh yêu thực sự, cô sẽ đem nó trả lại cho anh

Nhìn Tần Phong nhìn khuyên tai ngọc đến gần người, Đường Chá khẽ cười nói: "Phong Nhi, để anh đeo lên cho em"

"Không cần! Đường Chá, thứ quý trọng như thế, để em cất đi thì tốt hơn" Tần Phong lắc đầu một cái, từ chối yêu cầu của Đường Chá. Cô kéo khóa kéo ví da ra, đem khuyên tai ngọc bỏ vào.

Đường Chá có chút mất mát mà nhìn cô, thật sự rất nhớ bộ dáng của Phong Nhi khi đeo khuyên tai ngọc này!

Chỉ là, không có vấn đề gì, Phong Nhi đã chịu tiếp nhận khuyên tai ngọc của anh, coi như anh đã thành công một nửa, anh sẽ tiếp tục cố gắng để cô vì anh mà tự nguyện đeo nó lên

"Phong Nhi, chúng ta đi thôi." Đường Chá kéo tay nhỏ bé Tần Phong, cười nói

"Ừ!" Tần Phong gật đầu một cái, đi theo Đường Chá ra ngoài

Hai người dắt tay đi trên đường nhỏ ở trong rừng, cùng nhớ lại thời gian ngọt ngào trước đây

"Phong Nhi, còn nhớ rõ nơi này không?" Đường Chá đột nhiên chỉ vào cánh cửa một gian nhà đã cũ, hỏi

"Nơi này, làm sao lại không nhớ rõ? Ở chỗ này, chúng ta đã kiếm được đồng tiền đầu tiên trong đời!" Tần Phong nhìn cửa hàng bánh bao quen thuộc kia mà nở nụ cười

Mấy năm không trở lại, không ngờ cửa hàng bánh bao vẫn ở đây

"Đi nào, chúng ta đi vào bà chủ một tiếng" Đường Chá kéo tay nhỏ bé của Tần Phong, vui vẻ nói.

"Được" Tần Phong vừa nghe, cũng lập tức vui mừng nói

Mấy năm không thấy, thật sự có một chút nhớ nhung!

Khi thời điểm bọn anh tay dắt tay đi vào cửa hàng bánh bao, bà chủ trong lúc nhất thời vui mừng ngẩn ngơ, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, bà kích động kéo tay Tần Phong lại, thân thiết nói: "Đứa bé đáng thương của ta, không ngờ con vẫn sẽ về lại thăm ta"

"Bác gái, đừng khóc!" Tần Phong ôm lấy bà chủ, cảm động nói.

"Đừng, không thể khóc, chúng ta nên vui mừng mới đúng." Bà chủ cười nói rồi dùng tạp dề lau nước mắt đi, ngắm nhìn Tần Phong một lượt. Khi tầm mắt bà rơi vào trên bụng của Tần Phong thì lập tức kinh ngạc hỏi "Phong Nhi, con và Lãnh thiếu gia muốn kết hôn sao? Nhanh như vậy đã có rồi sao?"

"Không phải, không phải" Tần Phong thật không biết làm sao giải thích với bà

Lúc này Đường Chá dùng cánh tay ôm lấy bà vai Tần Phong, cười nói với bà chủ: "Đúng vậy, bác gái, con và Phong Nhi rất nhanh sẽ kết hôn. Chờ thời điểm kết hôn, con sẽ mời người đi uống rượu mừng!"

"Có thật không? Vậy thì thật tốt quá! Ta biết ngay Lãnh thiếu gia là một người có lòng, nhất định sẽ không quên Phong Nhi của chúng ta, sẽ trở về tìm con bé" Bà chủ vui vẻ nói

Lời nói của bà chủ khiến lòng Tần Phong chưa xót một hồi, ngay cả một người ngoài cũng có thể nhìn ra tình yêu của Đường Chá dành cho cô, vậy mà cô luôn một mực nghi ngờ anh! Nếu trước đây ý chí cô kiên định một chút, không phải cô đã chờ được Đường Chá rồi sao?

"Bác gái, con làm sao có thể quên Phong Nhi được chứ! Trong lòng con cô ấy chính là bảo bối, là vợ tương lai của con!" Đường Chá kiêu ngạo mà nói với bà chủ

"Được, được! Thật là một bé trai tốt!" Bà chủ giờ ngón tay cái lên khen Đường Chá.

Ba người nói chuyện cũ trong chốc lát mà thời gian lại vô tình trôi thật nhanh, khách trong cửa hàng ngày càng tăng, Đường Chá kéo tay nhỏ bé của Tần Phong, nói với bà chủ "Bác gái, chúng con không quấy rầy người làm ăn nữa. Khi nào rảnh rồi chúng con lại đến thăm người"

"Ở lại ăn rồi hãy đi" Bà chủ nhiệt tình giữ lại, Đường Chá khách sáo từ chối "Không cần đâu, cảm ơn bác gái!"

"Vậy hai người đi nhớ chậm chậm một chút, Phong Nhi đang mang thai, Lãnh thiếu gia cẩn thận một chút, bảo vệ tốt Phong Nhi" Bà chủ quan tâm nói

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62

"Con hiểu" Đường Chá cung chiêu nhìn Tần Phong, kiên định trả lời

Không cần bất kì ai nhắc nhở anh, anh cũng sẽ luôn bảo vệ Tần Phong. Mặc dù cô có con của Lâm Vũ Mặc, nhưng anh không ngại, anh sẽ xem đứa bé này như con của mình mà yêu thương nó

Chờ Đường Chá sắp xếp khách sạn xong, sau khi hai người cùng ăn tối ở khách sạn, Đường Chá mới đưa Tần Phong về nhà

Tần Phong đi xuống xe, vẫy vẫy tay với Đường Chá ở trong xe, cười ngọt ngào nói “Đường Chá, trên đường về phải cẩn thận một chút, đừng đi quá nhanh”

"Ừ! Phong Nhi, em mau vào đi thôi. Em vào rồi anh sẽ về" Đường Chá nhìn Tần Phong khẽ cười, gương mặt thỏa mãn

"Vây Đường Chá, bái bai" Tần Phong không thể làm gì khác hơn là nói tạm biệt với Đường Chá rồi đi vào biệt thự

Tối nay là thời khắc rất quan trọng, Trần Bưu đã dẫn người mai mục ở bến cảng, chờ đợi Tề Bằng Thăng đưa người đến bến tàu nhận hàng mà tập kích bất giữ. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thái độ Tần Phong cũng khác thường, không còn bộ dạng nghịch ngợm đáng yêu nữa mà ngược lại nghiêm túc ngồi trước máy tính, chờ đợi

Đột nhiên điện thoại vang lên, Tần Phong vội vàng nghe máy: "A lô, Bưu ca, mọi chuyện sao rồi?"

"Phong lão đại, có phát sinh chuyện khác rồi" âm thanh của Trần Bưu lộ ra sự khẩn trương.

"Thế nào? Hàng không tới sao?" Tần Phong lo lắng hỏi. Nếu là hàng không tới bờ, vậy hành động tối nay của bọn họ là uống phí rồi

Trần Bưu lập tức chối bỏ nói: "Không phải! Phong lão đại, là người nhận hàng thay đổi. Tới nhận hàng không chỉ có người của Tề Bằng Thăng mà còn có thêm một người, người này Phong lão đại cũng biết"

"Người nào?" Tần Phong hoảng hốt hỏi, cái người cùng tới nhận hàng là ai chứ? Người mình quen biết, thế nhưng cũng biết Tề Bằng Thăng, thật làm cho cô giật mình “Bưu ca, anh mau nói cho tôi biết rốt cuộc là ai đi nhận hàng cùng?”

"Là em rể vô duyên của tôi, Lâm Vũ Mặc." Trần Bưu thành thật trả lời

"Mặc!" Vừa nghe đến là Lâm Vũ Mặc, Tần Phong lập tức ngây người.

Làm sao có thể?

Mặc làm sao có thể buôn bán dưới hình thức buôn lậu như vậy?

Phải biết rằng tập đoàn Lâm Thị thế nhưng đứng trong top 50 công ty của thế giới, có hàng trăm năm lịch sử, tại sao anh lại buôn bán lậu chứ?

Đây không là nghĩ muốn phá hoại danh dự của Lâm Thị sao?

Hay là nói tập đoàn Lâm Thị từ trước đến giờ sau lưng đều buôn bán lậu, chỉ là bây giờ cô mới biết?

"Phong lão đại, chúng ta có cần làm tiếp theo kế hoạch không?" Trần Bưu không chắc chắn hỏi

"Bưu ca, trước tiên anh dừng hành động gì, quan sát cẩn thận mọi thứ, nhìn rõ quan hệ của Lâm Vũ Mặc và Tề Bằng Thăng rốt cuộc là như thế nào, mới quyết định lại" Tần Phong lập tức tỉnh táo phản phó Trần Bưu

Mặc kệ Lâm Vũ Mặc và Tề Bằng Thăng có quan hệ như thế nào, hôm nay cô cũng nhất định phải đem Tề Bằng Thăng ra trước công lý. Chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi

Cô muốn nhìn một chút Mặc ở trong chuyện này đóng vai trò là nhân vật nào. Nếu như anh chính là kẻ ở sau màn sắp xếp mọi chuyện, như vậy từ nay về sau anh chính là kẻ địch của mình. Cô sẽ đem toàn bộ tình yêu trong lòng không chứa sót tí gì mà biến nó thành hận, cô sẽ làm tất cả phải trả giá thật lớn! cho dù là Mặc cũng không ngoại lệ!

"Phong lão đại, tôi hiểu." Trần Bưu gật đầu một cái, cúp điện thoại.

Anh núp trong bóng tối quan sát Lâm Vũ Mặc, chỉ thấy anh dùng ánh mắt sắc bén quét một lượt mọi thứ xung quanh, đi theo phía sau Tề Bằng Thăng tới bến tàu

Hai người bọn họ chờ ở bến tàu ước chừng mười phút, liền nhìn thấy thuyền chở hàng cập bờ

Từ trên thuyền một người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đi xuống, xem ra là bên Canada cử qua. Anh ta đi xuống thuyền bắt tay với Tề Bằng Thắng, Tề Bằng Thắng lập tức kéo anh ta qua một bên, nói nhỏ vài câu rồi mới quay lại bên người Lâm Vũ Mặc

Bọn họ chào hỏi vài câu, liền ra lệnh cho thuộc hạ bắt đầu dỡ hàng. Từng cái container một bị cần cẩu treo ngược đến những chiếc xe chở hàng đã chờ sẵn nơi bến tàu

Chờ sau khi dỡ xong chiếc container cuối cùng, trời cũng đã tờ mờ sáng

Người ngoại quốc và Tề Bằng Thắng bắt tay nhau một cái, thời điểm đang muốn trở về thuyền, chỉ thấy Lâm Vũ Mặc đột nhiên tháo kính đeo mắt trên mặt, ném xuống đất. Mắt kính vừa rơi xuống đất, mọi phía xung quanh cũng xuất hiện rất nhiều người mặc áo đen

"Bọn họ là ai?" Trần Bưu khó hiểu nhìn những người mặc áo đen nhảy dù từ trên trời xuống, không biết bọn họ là bạn hay là thù, nên vẫn im lặng mà theo dõi

Sau khi những người mặc áo đen xuất hiện, trên mặt Lâm Vũ Mặc nở một nụ cười thâm sâu khó lường, tại thời điểm người ngoại quốc sắp rời bến tàu mà chặn hãm lại "Chậm đã!"

Người ngoại quốc tức giận giơ tay đánh một quyền, không ngờ động tác của Lâm Vũ Mặc nhanh hơn, anh đưa chân dài ra nhanh chóng đá về phía đối phương một cái. Chỉ nghe được một tiếng kêu đau, người ngoại quốc ôm bụng lùi về sau mấy bước, hắn ta giơ tay lên chỉ vào mặt Lâm Vũ Mặc "Mày, mày!"

Tề Bằng Thắng cũng khó hiểu hô to "Tổng giám đốc Lâm, cậu đang làm cái gì vậy?"

"Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc uy phong凛冽 đứng ở trong gió cười lớn, "Tề Bằng Thắng, ngày chết của ông không còn xa, hay là ngoan ngoãn đưa tay chịu trời đi"

"Cái gì? Mày!" Tề Bằng Thắng còn chưa kịp lên tiếng phản ứng, liền nghe được tiếng đánh nhau từ sau lưng. Hắn quay đầu lại thì nhìn thấy một nhóm người áo đen đang đánh nhau với thuộc hạ của mình

"Lâm Vũ Mặc, là mày mang bọn họ tới?" Tề Bằng Thắng tức giận hỏi.

"Chính là thuộc hạ của tôi" Lâm Vũ Mặc lấy tay phui phui một ống tay áo bị dính đất, chậm rãi nói

"Mày không phải là muốn nhận khoản hàng này sao? Tại sao còn phải làm như vậy?" Tề Bằng Thắng cảm phần hỏi

Lâm Vũ Mặc nghe, cười lớn: "Tề Bằng Thắng ơi Tề Bằng Thắng, ông cũng quá coi trọng tập đoàn Lâm Thị rồi! Chuyển mua bán này, Lâm Thị sao có thể để trong mắt?"

"Ha ha ha! Lâm Vũ Mặc, ngươi điên rồi! Tao và mày ngày thường không thù không oán, vì sao mày lại làm vậy?" Tề Bằng Thắng lớn tiếng hỏi

"Không biết tổng giám đốc Tề còn nhớ tập đoàn Vân Thị?" Lâm Vũ Mặc nhẹ nhàng nói ra mấy chữ

"Vân thị?" Tề Bằng Thắng nghe xong ha ha cười lớn "Thì ra mày vì trả thù cho Vân thị nên mới tìm tới tao"

"Đến để báo thù thì không hần, tôi chỉ muốn xin một cái công bằng" Lâm Vũ Mặc cười lạnh nói

Hai người không nói gì nữa mà liền động thủ. Quả đấm của Lâm Vũ Mặc mang lực rất lớn đánh về phía Tề Bằng Thắng, nhưng Tề Bằng Thắng cũng không phải là kẻ yếu ớt, hắn ra sức chống trả

Hai người lập tức đánh thành một đoàn

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Khi Trần Bưu nhìn thấy Lâm Vũ Mặc và Tề Bằng Thắng động thủ, lập tức hiểu mọi chuyện không phải như mình tưởng tượng. Có lẽ Lâm Vũ Mặc và mình có cùng mục đích, vì vậy anh lập tức hô to với thuộc hạ một tiếng "Bắt đầu hành động, Mọi người nhớ, người áo đen là bạn bè với chúng ta, không

làm bọn họ bị thương, còn lại theo như kế hoạch cũ”

"Rồi!" Mọi người lập tức theo sau anh, nhập vào cùng chiến đấu

Hai phái cùng nhau nỗ lực chung, Tề Bằng thẳng và thuộc hạ từng người từng người bị chế phục, còn dư lại cũng chỉ đang cố gắng vùng vẫy, giãy dụa mà thôi

Thấy đã hết hy vọng, Tề Bằng thẳng móc từ trong áo ra một cây súng lục, chỉ hướng mặt Lâm Vũ Mặc “Không được cử động! Lâm Vũ Mặc, nếu mày dám tiến lên trước một bước, đừng trách tao không cảnh báo trước”

Tay không đeo găng nên Lâm Vũ Mặc bắt đầu dừng hành động lại, nói với Tề Bằng thẳng “ Tề Bằng thẳng, ông không cần uống phí công sức nữa, nơi này đã bị người của tôi bao vây, ông có chấp thêm cánh cũng không thể chạy thoát”

"Ha ha ha! Không thể nào! Muốn đối phó với tao, mày còn non nớt lắm!" Tề Bằng thẳng đột nhiên nhảy lên một xe hàng, hô to một tiếng với tài xế “Lái xe”

Tài xế nghe lời lập tức khởi động mà lái xe chạy đi

Trần Bưu thấy thế lập tức dùng di động thông báo cho thuộc hạ đang mai phục ở phía trước “Bao vây con đường phía trước, không để bất kì chiếc xe nào được chạy ra”

"Dạ!" Thuộc hạ của anh trả lời ngay.

"Đuổi theo!" Trần Bưu cũng dẫn đầu thuộc hạ đuổi theo từ phía sau. Anh sẽ không để cho Tề Bằng thẳng có cơ hội chạy thoát, nhất định phải bắt sống hắn ta

Lâm Vũ Mặc có chút bức bối nhìn bóng xe Tề Bằng thẳng đi xa, trách móc mình “Đáng hận! Vậy mà lại để cho hắn chạy!”

Nhìn thuộc hạ bị chế phục của Tề Bằng thẳng, Lâm Vũ Mặc khó hiểu nhìn đám người vừa mới đi kia. Bọn họ là ai? Vì sao lại giúp anh?

Lúc này, tiếng còi cảnh sát chói tai vang lên từ mọi phía, lúc này Lâm Vũ Mặc mới yên lòng lại

Cảnh sát tới, người của anh cũng nên rút rồi

Một vị sĩ quan cao cấp bước xuống từ một chiếc xe cảnh sát, bắt tay với Lâm Vũ Mặc một cái rồi cười nói “Lần này tổng giám đốc Lâm tự mình mạo hiểm, thật làm cho người ta cảm kích”

"Chúng ta phối hợp với nhau, cục trưởng Vương không cần khách sáo" Lâm Vũ Mặc nắm lại tay của đối phương, phóng khoáng nói

"Đúng rồi, tổng giám đốc Lâm, tôi mới nhận được điện thoại của Tập Sĩ Chu (cái tên kì kì mà ở convert và QT đều ghi vậy nên mình cũng bó tay T^T) nói bọn họ cũng nhận làm vụ án ở đây, nói là người của bang Thanh Phong giúp đỡ bọn họ phá án, không biết các người có gặp nhau qua chưa. Cũng đừng lỡ tay mà đánh người mình” cục trưởng Vương lo lắng nói

"Bang Thanh Phong? Cục trưởng Vương nói là người của Trần Bưu sao?" Bây giờ Lâm Vũ Mặc mới hiểu, thì ra đám người vừa nãy là bạn của tiểu Phong Nhi. Xem ra tiểu Phong Nhi cũng không bỏ qua chuyện báo thù

Cục trưởng Vương gật đầu một cái, nói: "Đúng, chính là bọn họ. Tổng giám đốc Lâm cũng biết Trần Bưu sao?"

Thấy vẻ mặt tò mò của cục trưởng Vương, Lâm Vũ Mặc cười nói “Chỉ là nghe được, người này vô cùng nghĩa khí, một người đàn ông khí phách”

"Ha ha ha! Đúng là như vậy, nếu có cơ hội nhất định giới thiệu cho hai người quen biết” Cục trưởng vương vui vẻ cười nói

Lúc này lại có một nhóm xe cảnh sát cũng chạy tới, sau khi bọn họ xuống xe cảnh sát, người phụ trách Tập Sĩ Chu và cục trưởng Vương nhiệt tình bắt tay một cái “Cục trưởng Vương, lần này không đi qua chỗ các ông đã trực tiếp nhận điều tra vụ án. Biết sớm, chúng ta đã có thể hợp tác”

"Ha ha ha! Bây giờ, chẳng phải chúng ta đã hợp tác sao?" cục trưởng Vương cười hào phóng, nói

"Đúng đúng đúng! Cục trưởng vương nói rất có lý" Đối phương cũng sáng khoái nở nụ cười.

"Đáng tiếc để Tề Bằng thẳng chạy mất" Vương cục trưởng có chút đáng tiếc thở dài

"Người này cũng thật xảo quyệt, phía trước bị chặn đường hắn ta lập tức nhảy xuống biển” người phụ trách Tập Sĩ Chu cũng xúc động nói

"Không sao, chúng ta nhất định sẽ tìm cách bắt được hắn ta" Cục trưởng Vương vỗ vỗ bả vai của đối phương, cười an ủi

Lúc này, Trần Bưu dẫn thuộc hạ đi tới, lập tức chào hỏi cùng mọi người

Khi thời điểm Lâm Vũ Mặc nhìn thấy Trần Bưu, trong óc của anh đột nhiên hiện ra một cái tên tiểu thư ký Ngô Mỹ Lệ, bạn trai của cô ấy không phải là

Trần Bưu này sao?

Ngô Mỹ Lệ?

Ha ha ha!

Lâm Vũ Mặc bừng tỉnh hiểu ra, giờ mới hiểu được cái cảm giác quen thuộc trong lòng xuất phát từ đâu

Ngô Mỹ Lệ chính là tiểu Phong Nhi!

Tiểu Phong Nhi lại dám không thừa nhận anh!

Lần gặp mặt sau xem anh trừng trị cô thế nào!

Anh nhất định phải làm trừng phạt cô đến khi cô không xuống giường được mới thôi!

Hắc hắc hắc!

Trong lòng Lâm Vũ Mặc nở nụ cười xấu xa.

Trần Bưu và cảnh sát thảo luận xong liền dẫn thuộc hạ trở về

Ngồi ở trong xe, anh lập tức gọi điện thoại cho Tần Phong "Phong lão đại, ok rồi. Chỉ tiếc Tề Bằng Thiên đã nhảy biển chạy trốn."

"A! Tôi biết rồi. Bưu ca, ở trong chuyện này Lâm Vũ Mặc đóng vai trò là nhân vật gì?" Tần Phong lo lắng hỏi, cô thật sự sợ sẽ phải nghe được chuyện khiến cô hận anh

"Phong lão đại, chúng ta hiểu làm tổng giám đốc Lâm rồi. Anh ta hợp tác với cảnh sát, làm tay trong. Nếu không có anh ta, có lẽ hành động tối nay cũng không dễ dàng như vậy!" Trần Bưu phấn khởi nói

"Tôi hiểu, Bưu ca, anh kêu thuộc hạ mang hình chụp gửi đến đây cho tôi" Lúc này Tần Phong mới thả lỏng lòng mình

"Được!"

"Bưu ca, anh mau trở về nghỉ ngơi, chuyện kể tiếp, sẽ tự tôi ra mặt" Xem ra việc trả thù của mình và Mặc không có quan hệ

May mắn anh không phải là kẻ thù của mình!

Tần Phong vỗ ngực, đem tâm tư lo lắng một ngày của mình tỉnh táo lại.

Hành động tối nay mặc dù có chút sai lầm nho nhỏ, nhưng vẫn tiên hành đúng theo kế hoạch. Cô xác định!

Ha ha ha!

Thẩm Kim, Tề Bằng Thăng, lần này tôi sẽ khiến cho các người chết không có chỗ chôn

Dám đụng vào Tần Phong tôi, tôi quyết sẽ không để cho các người tốt hơn, các người cứ chờ từng người từng người bị tôi đánh bại đi

Tần Phong nhanh chóng mở hộp thư ra, đem hình ảnh người của Trần Bưu gửi tới in xuống. Sau cô lại xâm nhập thành công hệ thống ngân hàng, đem khoản tiền năm tỷ mấy ngày trước chuyển từ Thẩm Thị ra ngoài vào ngân hàng Thụy Sĩ một người gửi bí mật bên trong. Sau đó cô lần nữa lấy thân phận hacker tiến vào các trang web, làm kẻ phía sau dật dầy, đem một tin tức gắn lên. Tin tức như thế này: Thẩm Thị và Tề Thị cùng nhau buôn lậu, bị cảnh sát phát hiện. Mà mấy ngày trước, Tề Thị cho người lấy cắp một khoản tiền 5 tỷ từ Thẩm Thị, thành ra Thẩm Thị không còn vốn lưu động nên không thể hoạt động, bị Lâm thị đòi bồi thường 40 tỷ, khiến Thẩm Thị gần như phá sản. Mà tối nay, tổng giám đốc Tề Thị thấy việc buôn lậu bị bại lộ, liền ôm lấy khoản tiền mà chạy trốn. Trước mắt, cảnh sát đang tận lực truy bắt người này!"

Tin tức này còn kèm theo hình, làm cho người ta vừa xem liền hiểu ngay

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bò Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

"Sáng sớm ngày mai, tin tức này đảm bảo sẽ khiến mọi người kinh ngạc." Tần Phong che miệng cười hi hi, trong mắt phát ra ánh sáng hả hê."

Âu khi giải quyết xong mọi chuyện, Tần Phong đứng lên, nâng cái bụng đã nhô cao, trở lại phòng ngủ.

Bò vào trong ổ chăn ấm áp, Tần Phong khẽ ngáp một cái. “Ài, hôm nay mệt quá, ngày mai còn phải xem màn kịch vui, thật không muốn ăn thêm gì nữa. Tiểu bảo bối của mẹ, ngày mai con không nên quấy rối mẹ nha.”

Nói xong, Tần Phong nhắm mắt lại, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Gió đêm se lạnh đột nhiên thổi bay rèm cửa sổ, khiến cánh cửa đung đưa.

Đột nhiên, một bóng người màu đen nhảy vào qua cửa sổ, luru loát đi vào phòng, rón rén đến trước giường. Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng tà mị, nóng bóng chăm chú nhìn tiểu nhân nhi mê người trên giường kia.

Mà người trên giường cũng không biết nguy hiểm đang đến gần, cô khẽ lừ lừ một tiếng, lật người ngủ tiếp, trong giấc mộng, cô khẽ nhăn chân mày, lo lắng gầy gĩa.

“Mặc!” Một tiếng gọi khẽ phát ra, khiến người đứng bên mép giường cho là cô đã nhìn thấy hắn, nên khẩn trương cúi đầu. Nhưng đợi một lát sau, hắn mới phát hiện tiểu nhân nhi trước mặt vẫn đang ngủ say.

Hắn không khỏi khẽ cười: “Xem ra trong lòng tiểu Phong Nhi vẫn còn nhớ đến mình, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy mình.”

Thì ra, bóng đen này không phải ai khác chính là Lâm Vũ Mặc. Vừa kết thúc một đêm bận rộn, sau khi chia tay với mọi người ở bến tàu, hắn liền không trì hoãn phi xe chạy đến biệt thự nơi Tần Phong đang nghỉ dưỡng.

Nếu không phải nhờ mẹ nhắc nhở, hắn đúng là không nghĩ đến việc liên lạc với tổ thu thập tin tức của Bằng Trình. Quả nhiên, lão bà hắn từng liên lạc qua điện thoại với Bằng Trình một thời gian. Mà Lý đại ca cũng giúp hắn tra ra chỗ ở của Tiểu Phong Nhi. Nếu không phải tối nay có kế hoạch quan trọng, hắn sẽ lập tức bay đến chỗ cô.

Luru loát còi y phục trên người, Lâm Vũ Mặc leo lên giường lớn.

Theo đệm lún xuống, thân thể Tần Phong cũng trượt vào trong ngực Lâm Vũ Mặc.

“Tiểu Phong Nhi, ngủ thôi.” Lâm Vũ Mặc ôm chặt cô vào trong ngực, cưng chiều nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mê người của cô.

Rốt cuộc hắn cũng tìm thấy tiểu Phong Nhi, gần hai tháng nay, vì muốn tìm được cô, hắn cơ hồ đã lật tung cả Địa cầu. Nhưng dù hắn cố gắng thế nào cũng không thu được chút tin tức nào của cô, khiến tim hắn sắp bị cô hành hạ đến chết.

Ai...!!!

Tiểu Phong Nhi đúng là khắc tinh của hắn a!

Hắn thật sợ sẽ không còn được gặp lại Tiểu Phong Nhi, lo lắng đến mức, cả ngày ăn không ngon, ngủ không yên, cả người gầy đi mấy cân, khiến mẹ hắn nhìn mà cũng đau lòng. Vốn mẹ còn oán giận hắn khiến tiểu Phong Nhi bỏ đi, nhưng về sau, liền bắt đầu khuyên can hắn, muốn hắn nghỉ ngơi một chút. Bà còn nói, Tiểu Phong Nhi sẽ sớm trở lại, cô cũng sẽ mang cháu nội bảo bối của bà cùng về.

Nhưng những lời của mẹ đôi mới hắn mà nói chẳng có chút tác dụng, một ngày không nhìn thấy Tiểu Phong Nhi, tim hắn liền một ngày không được an bình.

Hôm nay, rốt cuộc nhìn thấy Tiểu Phong Nhi rồi, tâm tình hắn thật kích động.

Tình nhân nhỏ của anh, cô vợ nhỏ của anh, người anh yêu duy nhất trong cuộc đời này, anh rốt cuộc có thể ôm em trong ngực rồi.

Lâm Vũ Mặc xúc động ôm sát hông cô, trong hốc mắt thậm chí còn có hơi nước.

Tần Phong mơ mơ màng màng cảm thấy bên cạnh có nguồn nhiệt quen thuộc, vì vậy liền theo thói quen hướng đến gần nguồn nhiệt kia. Mặt cô áp lên một bề mặt ấm áp, cảm giác thật là thoải mái a! Vừa áp áp lại vừa dầy rộng, trah như được dựa vào trong lòng ba, Tần Phong đem khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào bức tường kia, còn không ngừng dụi đầu như con mèo nhỏ.

Cử động không ý thức này của cô khiến Lâm Vũ Mặc như bị hành hạ, khiến hắn hận không thể một hơi ăn cô vào bụng. Khi tay cô xoa khuôn ngực dầy rộng của hắn, hô hấp hắn ngày càng dồn dập.

Hắn cười tà nhìn tiểu nhân nhi trong ngực, hô hấp nóng rực phun vào trên mặt Tần Phong, khiến tay cô vô thức đưa lên trên, muốn đẩy dòng khí nóng này ra.

Tay nhỏ bé của cô sờ soạn lên cầm Lâm Vũ Mặc mấy lần, mới cảm thấy có gì không đúng, đây là cái gì? Trên giường cô khi nào thì xuất hiện một vật cứng rắn lại ấm áp thế này?

Tần Phong kinh ngạc mở to mắt, liền rơi vào tròng mắt tà mị của ai kia.

“A!” Nhận ra người trước mắt là ai, Tần phong bị dọa sợ hét toáng lên.

“Đây là mơ! Nhất định không phải là thật.” Tần Phong không tin nhắm hai mắt lại, không chịu tin tưởng mình đã nhìn thấy hắn.

“Ha ha ha!” Lâm Vũ mặc nhìn bộ dáng này của cô, không khỏi cười lớn. Tiểu Phong Nhi của hắn, sao lại đáng yêu như vậy a?

Tần Phong lặng lẽ mở một khe hở, nhìn quanh ra ngoài, thế nhưng vẫn nhìn thấy bóng dáng vẫn thường đi vào giấc mộng của cô. Cô không tin cảm thấy sờ lên lồng ngực rộng lớn trước mắt, thế nhưng cảm thấy nhịp đập mạnh mẽ của trái tim.

Nhận ra đây không phải là mộng, cô tức giận, dùng sức đâm một cái lên ngực hắn, lập tức để lại một dấu đỏ lớn.

“Ai yêu! Tiểu Phong Nhi, em muốn mưu sát chồng sao?” Lâm Vũ Mặc làm bộ gào khóc hỏi. Tiểu Phong Nhi sao lại xuống tay mạnh như vậy a, suýt nữa thì bầm hết cả da hắn. Hắn buồn bã nhìn Tần Phong.

“Hừ! Anh còn dám tới đây? Tần Phong tôi không thiếu nam nhân, anh chạy về với nữ nhân của anh đi.” Tần Phong trừng mắt nhìn Lâm Vũ Mặc, tức giận nói.

“Nữ nhân của anh không phải là Tiểu Phong Nhi sao? Em xem anh là nghe lời em nha, cút ngay đến bên cạnh em.” Lâm Vũ Mặc cười hi hi lấy lòng nói.

“Tôi mới không cần làm nữ nhân của anh.” Tần Phong đẩy Lâm Vũ Mặc ra, cúi đầu xuống muốn đứng dậy rồi đi. Vừa nghĩ tới đêm cô rời đi, hắn cũng mới nữ nhân khác yêu đương trong phòng, lòng cô lại khổ sở, đau giống như bị kim châm. Tần Phong cô cho dù yếu đuối cũng không nguyện cũng nữ nhân khác chung một chồng, nam nhân không chung tình, cho dù hắn giỏi cỡ nào, cô cũng không cần.

“Không được! Em chỉ có thể làm nữ nhân của anh. Đời này cũng đừng nghĩ trốn tránh.” Lâm Vũ Mặc cường thế ôm hông cô, mang theo khí phách không cho phép phản đối nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong.

“Tôi có thể làm nữ nhân của bất cứ kẻ nào cũng không nguyện làm nữ nhân của anh.” Tần Phong tức giận trừng mắt nhìn Lâm Vũ Mặc nói.

Ngựa không nhai lại cỏ, cô mới không cần trở lại bên cạnh hắn. Lại nói cô trở lại làm gì? Nhìn hắn cùng nữ nhân khác tình chàng ý thiếp sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

“Cái gì? Tiểu Phong Nhi, em dám làm nữ nhân của người đàn ông khác thử xem!” Lâm Vũ Mặc bị lời của Tần Phong học giận. Hắn không cách nào nhìn bộ dáng Tiểu Phong Nhi nằm phía dưới kẻ khác, ngay cả tưởng tượng thôi cũng khiến hắn không chịu nổi.

“Tôi sẽ đi cùng Đường Chá. Tôi muốn làm nữ nhân của anh ấy.” Tần Phong giận dữ nói. Nhưng lời cô còn chưa nói hết, môi đỏ mọng liền bị Lâm Vũ Mặc hung hăng chặn lại.

“Em mau buông tha ý niệm này đi.” Lâm Vũ Mặc bá đạo nói.

Đời này, nam nhân đứng bên cạnh Tiểu Phong Nhi nhất định phải là hắn, nam nhân khác đừng hòng mơ tưởng.

Đường Chá là cái gì?

Nếu tên kia lợi hại thì đã sớm thu phục được Tiểu Phong nhi rồi.

Nhưng sự thật thì sao, lâu như vậy rồi tên kia vẫn không thể lấy được cô, chứng tỏ người Tiểu Phong Nhi yêu chỉ có Lâm Vũ Mặc hắn, hắn sẽ không để cho bất cứ ai đụng vào một ngón tay của Tiểu Phong Nhi.

Nụ hôn của Lâm Vũ Mặc mang theo ham muốn chiếm giữ cực mạnh, như thể muốn đem cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Phong Nhi nuốt xuống. Lưỡi hắn cường thế xông vào miệng cô, nâng lên sóng to gió lớn, khiến Tần Phong không tự chủ trầm mê trong đó. Môi hắn nhiệt tình hôn, tay hắn cũng không an phận, mò vào trong áo cô, nhiệt tình xoa nắn.

Đã bao lâu?

Hình như là gần hai tháng rồi, chưa có ai hôn cô. Cho dù là Đường Chá, mặc dù hắn yêu cô sâu đậm, nhưng cũng rất tôn trọng cô, chưa từng chạm đến môi cô.

Lòng cô đang run rẩy, vì nụ hôn cuồng nhiệt của hắn mà say mê.

Thân thể cô bị bàn tay Lâm Vũ Mặc trêu chọc khiến nhiệt độ nhanh chóng tăng lên, mọi tế bào đều bị hắn kích hoạt. Xem ra, dù lòng cô không muốn tiếp nhận Mặc nhưng thân thể cô lại phản bội lại tâm cô, tự giác dựa vào Lâm Vũ Mặc, khẽ giãy giụa, khát vọng nhiệt tình của hắn.

“Tiểu Phong Nhi, em cũng muốn anh phải không?” Lâm Vũ Mặc nhìn bộ dáng Tần Phong say mê, kiêu ngạo nói. Tiểu Phong Nhi của hắn hiện tại dường như vô cùng bất mãn, như đang đợi hắn trêu chọc yêu cô.

Ha ha ha!

Tiểu Phong Nhi, đừng gấp gáp, anh không phải đã tới rồi sao?

“Tôi, tôi mới không muốn anh.” Tần Phong thở dốc kịch liệt, phủ nhận sự thực cô đã động tâm.

Cô vẫn không cách nào kiểm soát thân thể mình trước hắn!

Chỉ cần Lâm Vũ Mặc khiêu khích, sẽ lập tức hưng phấn, mong đợi hắn yêu cô.

Cô không muốn làm một Tần Phong như vậy, làm một Tần Phong mất đi năng lực tự kiềm chế.

Tần Phong là cô, là người có thể đem tất cả xoay trong lòng bàn tay, cô sao có thể vì một người đàn ông mà rối loạn tâm trí?

“Ha ha ha, Tiểu Phong Nhi, sợ rằng không kịp rồi, em chỉ có thể muốn anh!” Lâm Vũ Mặc hả hê cười, đang muốn tấn công thân thể cô, nhưng lúc này, Tần Phong đột nhiên giờ chân lên, hung hăng đem Lâm Vũ Mặc chưa có sự chuẩn bị đã xuống giường.

“Tiểu Phong Nhi?” Lâm Vũ Mặc sững sờ ngồi dưới đất, bất mãn hướng Tần Phong hô.

Hắn thật không nghĩ đến hào hứng của hắn lại bị đối xử như vậy, bị Tiểu Phong Nhi một cước đá xuống đất.

“Ha ha ha!” Tần Phong nhìn hắn cười vui vẻ. Bộ dáng Lâm Vũ Mặc thật nhếch nhác a, thử nghĩ xem, một tổng giám đốc cuồng ngạo như hắn thể nhưng cũng có ngày giống như một chú chó nhỏ đáng thương, ngồi trên đất nhìn cô, lại bày ra bộ dáng đáng thương kháng nghị, thật là cười chết người.

Lâm Vũ Mặc đứng lên, xoa cái mông có chút đau, khuôn mặt tà mị nhích tới gần Tần Phong đang cười duyên, trong thanh âm mang theo nồng đậm mỉa mai hoặc. “Tiểu Phong Nhi thân ái, em còn dám cười! Xem anh trừng phạt em như thế nào!”

Tần Phong đẩy Lâm Vũ Mặc ra, không để ý cười cợt, cuống quýt chạy ra bên ngoài, nhưng còn chưa chạy được bao xa, đã bị Lâm Vũ Mặc ôm lấy từ phía sau.

“Anh buông ra!” Bị hắn ôm lơ lửng giữa không trung, Tần Phong không ngừng đá hai chân, muốn thoát ra khỏi móng vuốt của hắn. Nhưng Lâm Vũ Mặc làm sao có thể để cô được như nguyện, bàn tay hắn nâng cô lên cao, nhanh chân đi tới bên giường.

Bởi vì Tần Phong đang mang thai nên hắn cẩn thận từng li từng tí, vòng qua bụng cô, không dám dùng sức quá. Nhưng Tần Phong lại không biết dụng ý của hắn, không ngừng giãy giụa. Sợ thương tổn đến cô, hắn nhẹ nhàng vỗ nhẹ một cái lên cằm cô, uy hiếp nói: “Đừng động đấy, nếu em còn tiếp tục tiếp tục động, anh liền giải quyết em tại chỗ.”

“Anh dám!” Tần Phong phồng má tức giận nói.

“Ha ha ha!” Lâm Vũ Mặc cuồng ngạo nở nụ cười. “Anh và em đã sớm thân mật rồi, Tiểu Phong Nhi, em nói anh còn có cái gì không dám làm?”

“Hừ!” Tần Phong tức giận hừ một tiếng, không để ý đến hắn nữa.

Lâm Vũ Mặc cười khế, nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

“Cút ngay, cách xa tôi một chút!” Tần Phong tròn mắt nhìn hắn một cái, liền quay lưng lại, không thèm nhìn hắn nữa.

Chỉ cần vừa nhìn thấy khuôn mặt hắn, lòng cô sẽ bị hắn làm ảnh hưởng.

Cô mới không cần như vậy.

Lâm Vũ Mặc đã không còn là nam nhân của một mình cô, Tiểu Phong Nhi cô sẽ không

thương hắn nữa, cũng sẽ không muốn hắn.

Cho nên cô xoay người lại, không nhìn thấy hắn, cô sẽ không nghĩ về hắn nữa.

“Tiểu Phong Nhi, chuyện này sợ rằng không có khả năng rồi.” Lâm Vũ Mặc ôm lấy Tần Phong từ phía sau, bàn tay vươn tới bụng cô, mập mờ nói: “Em là mẹ của con anh, em đừng giận anh nữa có được không?”

Lâm Vũ Mặc còn chưa dứt lời, Tần Phong đã phát hỏa, cô không vui quát: “Anh chạy đến nhà tôi làm gì? Sao không trở về ôm ấp ôn nhu hương của anh đi? Chắc trong nhà anh đã có sẵn nữ nhân làm ấm giường cho anh rồi chứ gì?”

Nghe ra vị chua nồng nặc trong giọng nói của cô, Lâm Vũ Mặc nở nụ cười, xem ra Tiểu Phong Nhi của hắn đang ghen nha!

“Tiểu Phong Nhi, anh chỉ muốn em làm ấm giường cho anh, em cùng anh trở về được không?” Lâm Vũ Mặc tựa vào bên tai Tần Phong, tà mị nói khẽ.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Tiểu Phong Nhi tròn mắt, bắt mẫn nói.

“Ừm, tiểu Phong Nhi, anh bị em làm tổn thương rồi, chỉ vì em, hai tháng nay anh thủ thân như ngọc a! Không ngờ em thế nhưng không quan tâm anh.” Lâm Vũ Mặc đáng thương nháy mắt nói.

“Đừng, tôi không quan tâm anh, cũng không cần anh, nếu anh hiểu chuyện thì mau cút đi!” Tần Phong xoay người lại, tức giận nhìn Lâm Vũ Mặc.

“Tiểu Phong Nhi. Đừng tức giận, ảnh hưởng đến thân thể, bảo bảo cũng sẽ khổ sở.” Lâm Vũ Mặc nhìn cô tức giận thờ hờn hển, vội vàng an ủi ci.

“Hừ! Không cần anh lo!” Tần Phong lạnh lùng nói. “Con là của tôi, của một mình tôi, anh đừng mơ tưởng đánh chủ ý lên hai mẹ con tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Tên nam nhân đầu óc đen tối này, lại còn giả bộ đáng thương, hắn muốn tranh thủ sự đồng cảm của cô sao?

Sớm biết có ngày hôm nay sao lúc trước còn làm thế?

Nếu như lúc trước hắn có thể nhẫn tâm thương tổn cô, nên chuẩn bị tâm lí bị cô vứt bỏ mới đúng chứ!

“Tiểu Phong Nhi” Lâm Vũ Mặc bất đắc dĩ nhìn Tần Phong, hắn biết Tiểu Phong Nhi vẫn còn oán hắn.

Ai!!!

Tự tạo nghiệt không thể sống a!

Đều do hắn, lúc đó hắn nhất định là điên rồi, thần kinh thác loạn, mới làm tổn thương tiểu Phong Nhi như vậy,

“Tôi không cần anh! Anh không nghe thấy gì sao?” Tần Phong lớn tiếng hét.

“Đừng!” Nhìn Tần Phong ánh mắt kiên định, Lâm Vũ Mặc hốt hoảng ôm cô vào lòng. Ánh mắt Tiểu Phong Nhi khiến hắn sợ hãi, ánh mắt cô quyết tuyệt như vậy, không phải cô sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho hắn chứ? Hắn sợ cô sẽ cứ như vậy chối bỏ tình yêu của hai người. Hắn không biết phải nói gì cho phải chỉ biết ôm cô thật chặt, chỉ sợ cô lại trốn khỏi hắn lần nữa, không bao giờ để hắn tìm được.

Sau khi Tiểu Phong Nhi rời đi hắn, hắn chỉ biết điên cuồng tìm cô, cũng không thử nghĩ qua, Tiểu Phong Nhi có đồng ý tha thứ cho hắn hay không?

Vốn là một Lâm Vũ Mặc tràn đầy tự tin, cuồng ngạo, lúc này mới biết cái gì gọi là sợ hãi. Nhưng trên đời đâu có bán thuốc hồi hận, chuyện đã xảy ra, bảo hắn làm sao có thể thu hồi lại. Hắn chỉ có thể cầu xin Tiểu Phong Nhi tha thứ hắn.

Bị hắn siết chặt trong lòng, Tần Phong biết lấy sức của cô, căn bản không thể thoát khỏi vòng ôm của hắn, vì vậy cô chỉ lẳng lặng đứng đó, mặc cho Lâm Vũ Mặc ôm cô.

Nhìn khuôn mặt Tần Phong hồ hững, tim Lâm Vũ Mặc càng thêm luống cuống, hắn muốn cô đáp lại hắn chứ không phải giống như con rối gỗ thế này. Hắn hốt hoảng nâng cằm cô lên, vội vàng hôn lên đôi môi có chút lạnh của cô.

“Uhmm” Tần Phong không thuận theo né tránh, cô không muốn bản thân mình tiếp tục trầm mê trong vòng ôm của hắn, nụ hôn của hắn. Nếu cứ tiếp tục thế này, cô sẽ mềm lòng mất.

Không được!

Cô phải kiên trì với nguyên tắc của chính mình,

Nam nhân không sạch sẽ, sẽ làm cô cảm thấy ghê tởm.

Lâm Vũ Mặc lại cường thế kéo quần áo của cô xuống, mạnh mẽ đoạt lấy thân thể non nớt của cô.

“A” Tần Phong nhất thời cảm thấy thân thể bị lấp đầy, từng trần cuồng phong mang theo mưa to gió lớn hướng cô đánh tới, chớp mắt, cô đã mất đi năng lực chống cự, chỉ có thể tùy hấn vũ động.

Cảm nhận thấy Tần Phong khẽ run, những hột hoả trong lòng Lâm Vũ Mặc lúc này mới tốt hơn một chút. Tiểu Phong Nhi đáp lại hấn, cô đối với hấn không phải đã hoàn toàn mất đi phản ứng. Hấn kích động càng thêm ôm chặt cô vào lòng, kịch liệt vận động, cuốn cô vào vòng xoáy của tình yêu.

Khi tất cả đã trở lại yên tĩnh, Lâm Vũ Mặc thân mật ôm eo Tần Phong, tự hào nói: “Lão bà, anh biết, em vẫn còn yêu anh mà.”

“Ai là lão bà của anh? Lão bà anh còn đang ở nhà chờ anh kia kia?” Tần Phong chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói với Lâm Vũ Mặc. Cô thật giận chính mình, giận chính mình sao không kiên định, chỉ cần Lâm Vũ Mặc nhẹ gảy một cái, cô liền dễ dàng thuận phục.

Chẳng lẽ cô đã quên những thương tổn hấn gây ra cho cô rồi sao?

Không có!

Nỗi đau đêm đó vẫn ẩn sau trong tim cô, thấm vào máu cô, chưa bao giờ phai nhạt.

Cô sao có thể quên mất?

Nỗi đau này không phải Lâm Vũ Mặc cứ dễ ngọt vài câu là có thể tốt lên.

“Em chính là lão bà của anh nha! Em xem, trước ngực em vẫn đeo dây chuyền anh tặng, trong bụng em còn có bảo bảo của anh. Vị trái lão bà này không phải của em thì là của ai. Hắc hắc!” Lâm Vũ Mặc cười lấy lòng, bàn tay hấn đặt lên bụng Tần Phong, cảm thụ phần sinh mạng kì diệu đang lớn lên trong bụng cô. Bảo bảo của bọn họ lớn lên từng ngày, chỉ mấy tháng nữa thôi, hấn có thể nhìn thấy tiểu bảo bối rồi. Nghĩ đến đây, trong tim hấn liền tràn đầy tự hào.

Đây là con của hấn và Tiểu Phong Nhi a!

Tần Phong mặt lạnh quay người đi, không để ý đến Lâm Vũ Mặc nữa. Nhưng bàn tay Lâm Vũ Mặc lại không yên phận, lần nữa đốt lên ngọn lửa trên thân thể cô khiến khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

Không được!

Cô không thể lại đáp lại hấn!

“Tôi muốn ngủ, anh trở về đi!” Tần Phong đưa lưng về phía Lâm Vũ Mặc hạ lệnh đuổi khách.

“Đừng! Tiểu Phong Nhi, anh muốn ôm em ngủ. Kể từ khi em rời đi, anh cơ hồ chưa từng ngủ ngon. Một mình nằm trên giường lớn, thật lạnh lẽo, mất đi Tiểu Phong Nhi, cuộc sống của anh cũng rối loạn. Tiểu Phong Nhi, đồng ý với anh, đừng rời khỏi anh.” Lâm Vũ Mặc khổ sở năn nỉ nói. Mặc dù hấn đã tìm được cô, nhưng tim hấn vẫn lo lắng như cũ, sợ Tiểu Phong Nhi lại biến mất trước mắt hấn lần nữa.

“Tôi mệt mỏi.” Tần Phong không trả lời Lâm Vũ Mặc, chỉ lạnh lùng ném xuống một câu, trong giọng nói rõ ràng có xa cách.

Cô lạnh lùng khiến lòng Lâm Vũ Mặc trống rỗng, hấn chỉ có thể dùng hai tay ôm cô thật chặt, không để cô trốn khỏi hấn lần nữa.

Tần Phong cũng không giãy giụa, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Bận rộn cả đêm, thân thể Tần Phong vốn đã vô cùng mệt mỏi. Chốc lát sau, cô đã tiến vào mộng đẹp.

Vòng tay qua hông cô, Lâm Vũ Mặc cẩn thận từng li từng tí dính vào phía sau cô, cảm thụ nhiệt độ cơ thể cô, mí mắt cũng không nhin được trĩu xuống.

Một đêm này ở bên tàu cũng đã tiêu hao hết thể lực của hấn, rốt cuộc đến nửa đêm, hấn không nhin được nữa, nhắm mắt lại. Nhưng hấn đau có ngờ, chỉ chớp mắt một chút thôi, đã đem hạnh phúc vừa đoạt đến tay biến thành hư không.

Tần Phong mở mắt ra, thấy được khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Lâm Vũ Mặc. Thật lâu sau, cô mới phục hồi tinh thần, ngày hôm qua, cô thể nhưng cho phép hấn chiếm lấy cô lần nữa!

Cô sao có thể như vậy?

Tần Phong tức giận nhìn chằm chằm Lâm Vũ Mặc. Cô lúc này chỉ hận không thể đánh rơi nụ cười thỏa mãn trên mặt hấn, chỉ có như vậy, cô mới tạm coi bỏ mối hận trong lòng. Nhưng nghĩ thì nghĩ như vậy, cô cũng không có thật sự làm vậy. Lặng lẽ lấy tay hấn đang đặt trên hông mình ra, nhẹ nhàng rời khỏi thân thể hấn. Cố gắng không đánh thức Lâm Vũ Mặc, lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài.

Tần Phong đi tới thư phòng, thu thập ít hành lý đơn giản, liền vội vã rời khỏi biệt thự, rời khỏi giấc mộng của Lâm Vũ Mặc.

Đường Chá cũng vừa ăn sáng xong, chạy tới biệt thự của Tần Phong liền đứng lúc bắt gặp cô mang theo va li nhỏ, vội vã lên taxi.

“Phong Nhi muốn đi đâu?” Đường Chá bồn chồn quay đầu xe, đi theo sau cô.

Hắn không ngờ Phong Nhi lại đi thẳng đến sân bay. Cô muốn rời khỏi thành phố A sao? Cô muốn rời khỏi tại sao không báo với hắn một tiếng? Đường Chá một bụng hồ nghi, theo sát sau xe Tần Phong.

Khi hắn đỗ xe rồi vào sân bay, thế nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng cô.

“Phong Nhi, em ngàn vạn lần không thể mất tích lần nữa a! Anh thật vất vả mới tìm thấy em.” Đường Chá lo lắng đi trong đại sảnh tìm bóng dáng Tần Phong, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy.

Hắn chán chường ngồi trên ghế, đôi tay vò vào trong tóc, tự trách: “Sao mình lại chậm một bước chứ? Chỉ cần nhanh hơn chút nữa, là có thể đuổi kịp Phong Nhi rồi.”

Đúng lúc hắn đang cúi đầu tự trách, một bàn tay mềm mại đặt lên vai hắn.

Đường Chá bồn chồn ngẩng đầu, ngờ vực muốn nhìn thấy Phong Nhi.

“Phong Nhi!” Đường Chá kích động ôm vào vào trong lòng, thanh âm có chút run rẩy: “Phong Nhi, anh tìm được em rồi.”

“Đường Chá sao anh lại đến sân bay?” Tần Phong bồn chồn hỏi hắn.

“Anh đi theo em đến! Phong Nhi, em không phải lại muốn lặng lẽ rời đi chứ?” Đường Chá lo lắng hỏi. Hắn sợ Tiểu Phong Nhi chán ghét hắn cho nên mới muốn rời khỏi hắn.

“Đường Chá, em muốn rời khỏi thành phố A.” Tần Phong buồn buồn nói. Lúc này trong lòng cô tràn đầy mâu thuẫn, vừa không bỏ được Lâm Vũ Mặc lại không cam lòng ở lại bên cạnh hắn.

“Phong Nhi, không thể. Anh vừa mới tìm được em, sao em lại muốn rời khỏi anh?” Đường Chá chưa xót nói. Xem ra dự cảm của hắn không sai, Phong Nhi đúng là muốn rời khỏi hắn. Nhưng hắn đâu có làm gì khiến cô không vui a, sao cô lại muốn rời đi?

“Đường Chá, không phải bởi vì anh.” Tần Phong rút cuộc cũng không nhìn được nữa, nhào vào trong ngực Đường Chá khóc lớn. “Lâm Vũ Mặc, anh tìm được em. Em không muốn lại bị anh khống chế. Hắn nếu đã thương tổn em, thì đáng lẽ đừng hi vọng em sẽ tha thứ hắn. Ở cùng với hắn, em sẽ nhớ tới cái đêm tuyệt vọng kia, trong tai cũng nghe thấy thanh âm nữ nhân kia rên rỉ. Lòng em rất đau, em không muốn như vậy!”

“Hóa ra là vậy.” Đường Chá lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Thì ra Phong Nhi không ghét hắn, hắn vẫn còn có hi vọng.

Hắn nắm chặt tay cô, thâm tình nói: “Phong Nhi, đi cùng anh đi, anh sẽ dẫn em đến một nơi Lâm Vũ Mặc không thể tìm thấy.”

“Nơi Lâm Vũ Mặc không tìm thấy? Trên thế giới này có nơi như vậy sao?” Tần Phong bị thương cười khổ.

“Nhất định sẽ có.” Đường Chá kiên định nói.

Hắn muốn mang Phong Nhi rời đi, đối với hắn mà nói, Lâm Vũ Mặc là uy hiếp quá lớn, hắn lo lắng Lâm Vũ Mặc sẽ cướp Tiểu Phong Nhi đi. Nếu như Phong Nhi đã không muốn ở cùng Lâm Vũ Mặc vậy hắn còn do dự cái gì?

“Đường Chá, em muốn mua vé máy bay đi thành phố H.” Tần Phong có chút tịch tịch nói.

“Thành phố H? Là một thành phố xinh đẹp, không khí cũng trong lành, được, Phong Nhi, chúng ta cùng đến thành phố H.” Đường Chá hài lòng nói. Đã quyết định vậy lập tức hành động thôi. Hắn kéo tay nhỏ bé của Tiểu Phong Nhi, đi đến quầy bán vé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Ngồi trên máy bay, Tần Phong mở TV nhỏ trước ghế ngồi ra, chỉ thấy TV đang phát một tin tức

Nội dung đại khái là như vậy: Sáng nay, tổng giám đốc Tề xông vào phòng làm việc của tổng giám đốc Thẩm, xảy ra tranh chấp với tổng giám đốc Thẩm, hai người đánh nhau. Thời điểm hai người đang đánh nhau túi bụi thì cảnh sát ập tới, bắt giữ hai người vì tội buôn lậu. Tổng giám đốc Tề còn mang tội danh bí mật trộm 5 tỉ vốn lưu động của Thẩm thị, cảnh sát đã kết hợp với vụ việc ban đầu đề lập án điều tra. Mà hôm nay cũng xảy ra một chuyện kì lạ, các trang web lớn đều bị hacker xâm nhập, tất cả các trang đều có tin đó, chính là sự kiện Tề thị và Thẩm thị buôn lậu.

Nghe xong tin tức này, Tần Phong hài lòng dựa lưng vào ghế.

“Cha, mối thù của cha, Phong Nhi đã báo được hơn phân nửa, người ở dưới xuôi vàng có thể yên tâm nhắm mắt.” Tần Phong nói thầm trong lòng.

Tần Phong cô nhất định sẽ đáp trả đến người cuối cùng!

"Mặc, tạm biệt! Từ nay về sau, hai chúng ta ai đi đường nấy. Sẽ không bao giờ... gặp lại nhau nữa sao?" Tần Phong suy nghĩ, trên mặt cô cũng không tìm được nụ cười vui vẻ nữa.

Lâm Vũ Mặc bị Tần Phong vứt bỏ ở trên giường thì thế nào rồi?

Còn chưa mở mắt, Lâm Vũ Mặc đã đưa tay ra sờ bên người, đến khi sờ không thấy Tiểu Phong Nhi của anh thì mới giật mình mở to mắt. Giường đệm trống rỗng, nhiệt độ lạnh như băng, khiến anh sợ hãi.

"Tiểu Phong Nhi!" Ngay cả dép anh cũng không kịp xỏ, chỉ vội mặc một cái quần rồi chạy ra khỏi phòng ngủ. Tìm bóng dáng của cô ở khắp nơi, sau đó anh mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa.

"Tiểu Phong Nhi đi đâu rồi? Tại sao cô ấy không ở nhà?" Lâm Vũ Mặc dùng sức vỗ đầu mình, khổ sở nói. Anh không dám nghĩ cô có thể lại bỏ anh đi, chỉ luôn lừa gạt anh. Cô sẽ trở lại, đây là nhà của cô, cô không về nhà thì còn có thể đi đâu?

Anh sẽ chờ, chờ cô trở lại.

Người anh đợi đã đến nhưng không phải cô, mà là Trần Bưu đầy hào hứng.

Lâm Vũ Mặc ngồi ở trên ghế sofa đến gần ngủ, đột nhiên nghe được từng đợt chuông cửa dồn dập, vì vậy anh vội vàng chạy về phía cửa. Vừa mở cửa vừa hưng phấn hô to. “Tiểu Phong Nhi, em đã về!”

Lời còn chưa nói hết, đã thấy rõ người trước mắt. Thì ra người đến không phải là cô, mà là bang chủ bang Thanh Phong – Trần Bưu.

"Lâm Vũ Mặc? Sao anh lại ở chỗ này?" Trần Bưu không hiểu hỏi. Ánh mắt của anh quét qua lồng ngực trần trụi của Lâm Vũ Mặc, nhìn đầu tóc rối bời kia, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Không phải lão đại còn hận Lâm Vũ Mặc lắm sao? Tại sao lại ở chung với anh ta?

"Tôi là chồng của cô ấy, tôi không được ở chỗ này sao?" Lâm Vũ Mặc nhướn mày nói.

Trong lòng anh, Tiểu Phong Nhi đã sớm là vợ mình.

"Chồng? Ha ha ha, tổng giám đốc Lâm có vẻ đã quá tự mãn rồi. Tôi nhớ là cô ấy chưa bao giờ chấp nhận anh.” Trần Bưu mỉa mai nói.

"Không chấp nhận thì như thế nào, hôn lễ của chúng tôi cũng được trực tiếp truyền hình. Kiếp này, Tiểu Phong Nhi chỉ có thể là vợ tôi." Lâm Vũ Mặc vô cùng tự mãn nói.

"Thần kinh! Hôn lễ chỉ có một người vẫn được coi là hôn lễ sao? Tôi thật sự thấy thương tâm giùm anh." Trần Bưu vừa nói, vừa nhìn vào trong. "Phong Nhi đâu rồi?" Trần Bưu không tìm thấy Tần Phong, lo lắng hỏi Lâm Vũ Mặc.

"Tôi cũng không thấy cô ấy. Sáng sớm dậy đã không thấy bóng dáng cô ấy đâu.” Lâm Vũ Mặc thất vọng nói. Anh tưởng rằng sẽ đợi được cô, nhưng bây giờ anh cũng không còn tự tin được nữa.

Trần Bưu vừa nghe, trong lòng giận dữ. Anh nắm lấy cổ áo của Lâm Vũ Mặc, mặt không vui, hỏi. "Lâm Vũ Mặc, nói cho tôi biết, có phải anh đưa lão đại đi hay không?"

"Không phải! Tôi..." Lâm Vũ Mặc còn chưa kịp nói chuyện đã bị Trần Bưu đấm một cú vào mặt. Lâm Vũ Mặc làm sao có thể chịu thua thiệt, lập tức đánh trả.

Hai người càng đánh càng hăng, không ai muốn chịu thiệt.

Cho dù là hai người đàn ông mạnh mẽ, trải qua một lúc đánh đấm kịch liệt, họ cũng mệt mỏi ngồi xuống đất, thở hổn hển dữ dội.

Trần Bưu trợn mắt nhìn Lâm Vũ Mặc một cái, khó chịu nói: "Lâm Vũ Mặc, tôi sẽ không tha thứ cho anh. Dù tại anh làm tổn thương lão đại, sau còn vô lễ sỉ nhục đến tôi. Hừ!"

"Tôi không cần sự tha thứ của anh! Tôi cần đi tìm cô ấy." Lâm Vũ Mặc buồn bực nói.

"Vậy anh còn sững sờ ở đây làm gì? Sao không nhanh chóng đi tìm đi?" Trần Bưư lạnh lùng khiển trách.

Nghe được lời nói của Trần Bưư, lúc này Lâm Vũ Mặc mới tỉnh ngộ lại.

Đúng vậy, ở chỗ này chờ đợi cơ bản là vô ích. Anh phải nhanh chóng hành động, mặc kệ tiểu cô chạy trốn tới nơi nào, anh cũng sẽ tìm cô về.

Vừa chạy tới cửa lớn, anh liền đụng trúng chị Vương vừa mua thức ăn trở về.

"Ai da!" Chị Vương giống như rất đau, than nhẹ một tiếng rồi ngã xuống mặt đất.

"Ôi! Thật xin lỗi! Thật thật xin lỗi, tại tôi không có thời gian, cho nên không để ý nhiều, mong chị tha thứ cho tôi." Lâm Vũ Mặc lập tức khiêm nhường nói xin lỗi đối phương.

"Thôi, thôi! Nếu anh không có thời gian, tôi cũng không trách anh, anh mau đi làm chuyện của mình đi." Chị Vương dọn dẹp rau dưa rơi đầy trên đất vào giỏ.

"Cảm ơn!" Lâm Vũ Mặc hết sức cảm kích nói, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhưng Đường Chá và Tần Phong trốn đi, có thể để Lâm Vũ Mặc dễ dàng tìm thấy sao?

Nhìn con trai uống rượu một mình, vốn là Lý Hải Vi muốn trách cứ nhưng đều nuốt vào bụng. Bà thở dài, ngồi xuống bên cạnh con trai.

"Tiểu Mặc, con tìm thấy cô dâu bảo bối của mẹ, rốt cuộc đã nói xin lỗi chưa? Làm sao còn để cô ấy chạy mất?" Lý Hải Vi quan tâm hỏi.

"Nói xin lỗi? Con chỉ nói cô ấy đừng giận con" Lâm Vũ Mặc mở miệng nói.

"Đừng giận con? Đây là lời xin lỗi của con sao?" Lý Hải Vi chống nạnh nhìn chăm chăm con trai. "Tại sao tôi lại sinh ra một đứa con đàn độn thế này? Đừng nói con vừa thấy mặt người ta đã dè người ta xuống giường chứ?"

"Mẹ, cô ấy vốn là vợ của con, con ở chung một chỗ với cô ấy như vậy, có gì không đúng sao?" Lâm Vũ Mặc lộ vẻ lúng túng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

"Mẹ biết ngay mọi chuyện sẽ thế này mà! Cái đứa ngốc nhà con, xem con đã làm chuyện tốt gì rồi. Chỉ biết làm hỏng việc lớn. Con đã làm cái gì mà để cô ấy bỏ đi đêm đó?" Lý Hải Vi nhướn mày hỏi.

"Đêm đó? Mẹ, con, con cơ bản không đụng đến người phụ nữ kia, cô ấy không nên tức giận mới đúng!" Lâm Vũ Mặc vẫn không nghĩ ra.

"Nói con đàn, thật không ngờ lại dẫn đến mức này. Con không đụng đến người phụ nữ kia nhưng cô ấy có biết không? Cô ấy không biết! Con không giải thích rõ ràng cho người ta, còn có thể mong người ta tha thứ cho con sao? Không thể nào! Cho dù mẹ là mẹ con, cũng sẽ không thể tha thứ, huống chi là cô ấy chứ? Đứa ngốc! Đứa ngốc! Con là tên đại ngốc mà!" Lý Hải Vi dùng sức đánh lên trán Lâm Vũ Mặc, dạy dỗ anh.

"Mẹ, hình như con quên nói!" Lâm Vũ Mặc ảo não nắm tóc mình nói. Không trách được cô lại muốn chạy trốn, cô nhất định nghĩ những âm thanh kia là thật, cho là mình đã phản bội cô, nên mới không chịu tha thứ cho mình.

Aizz!

"Rốt cuộc con có phải do mẹ sinh ra không, sao lại đàn như vậy? Không trách được con bé không muốn con, muốn một người con trai đàn như con để làm gì chứ? Tức chết mẹ mà!" Lý Hải Vi tức giận nói.

"Con thật là đại ngu ngốc mà!" Lâm Vũ Mặc ảo não thở dài. Vừa thấy cô, anh chỉ biết hưng phấn, hận không thể khám cô vào trong cơ thể, làm gì còn lí trí để giải thích với cô.

Trong một khu nhà trọ tại thành phố H, Tần Phong ngồi trước laptop quan sát thị trường chứng khoán. Kể từ sau khi phát sinh sự kiện Thẩm Thị và Tề thị buôn lậu, hai tập đoàn xuất hiện nhiều nguy cơ. Dân chúng rối rít bán tháo trong tay các cổ phiếu của cả hai tập đoàn có trong tay, đã liên tục nhiều ngày làm rớt giá không ngừng, tổng giá trị cổ phiếu của hai công ti đã giảm tới 90%. Hôm nay lại tiếp tục xuống thấp, Tần Phong nhìn con số giảm không ngừng mà cười lạnh. "Thẩm Kim, Tề Bằng Thăng, các người không ngờ mình cũng có ngày hôm nay chứ?"

Tần Phong nhanh chóng gõ bàn phím, bắt đầu từng chút từng chút không ngừng gỡ bỏ từng lớp bảo mật. Lúc người không biết quý không hay, Tần

Phong vào sàn đấu giá, mua một lượng cổ phiếu thật lớn.

Sau khi giao dịch kết thúc, trên mặt Tần Phong nở một nụ cười thắng lợi.

Sau đó mấy ngày, mặc dù giá cổ phiếu của hai tập đoàn đã ngừng giảm, nhưng vẫn tạo ra nhiều chấn động. Tần Phong vẫn không ngừng thu mua vào cổ phiếu của hai tập đoàn. Cho đến khi ‘thịt’ nên cắt cũng đã cắt xong rồi, Tần Phong mới dừng tay.

Bởi vì vốn lưu động của Thẩm thị bị trộm, Lâm Vũ Mặc yêu cầu bồi thường tiền hợp đồng, khiến cho các mối làm ăn càng xấu đi, ngân hàng cũng nhiều lần đến đòi lại các khoản nợ cho vay từ trước.

Khi bọn họ đã không thể trả được nợ, toà án thu lại tài sản công ti, bắt đầu đấu giá cổ phần. Tần Phong gọi điện thoại cho Trần Bưu, muốn anh đi tham dự buổi đấu giá đó.

"Lão đại, là em thật sao?" Vừa nghe đến giọng nói của Tần Phong, Trần Bưu lập tức hưng phấn hỏi.

"Ừ, là em!"

"Lão đại, em có khoẻ không?" Trần Bưu hào phóng cười hỏi.

"Anh Bưu, em rất khoẻ." Tần Phong không muốn nhiều lời, chỉ khẽ nói ra mấy chữ này.

"Lão đại, em đang ở đâu, anh tới đón em!" Trần Bưu quan tâm hỏi.

"Anh Bưu, anh không phải cần tìm em. Lúc nào nên trở về, em sẽ tự đến gặp anh" Tần Phong có chút mất mát nói. Bây giờ cô không muốn gặp bất kì ai, cô sợ mình sẽ lại nhớ tới Lâm Vũ Mặc. Vừa nghĩ tới anh, lòng của cô sẽ lại đau đớn.

"Aizz! Lão đại, dù sao em cũng không tránh anh Bưu được cả đời!" Trần Bưu lo lắng nói. Mặc dù anh tự biết mình không có tư cách yêu cô, nhưng chỉ cần nhìn thấy Tần Phong, anh cũng cảm thấy thoải mái tâm nguyện.

"Phong Nhi hiểu! Anh Bưu, anh còn nhớ rõ những lời trước đây em từng nói với anh không? Muốn cho anh làm tổng giám đốc tập đoàn Thanh Phong, bây giờ chính là thời cơ thích hợp!" Tần Phong dự liệu trước mọi việc rồi nói.

"Làm tổng giám đốc? Không cần đâu. Anh Bưu được như bây giờ đã rất thoải mái rồi, lão đại không nên quá phí tâm" Trần Bưu lo lắng nói. Tần Phong rời đi một mình, lại có bầu đã mấy tháng, nếu quá mức mệt mỏi, sao cô có thể chịu được.

"Anh Bưu, em không sao! Bây giờ chính là thời cơ không thể bỏ qua. Chỉ còn một bước cuối cùng thôi. Hai ngày tới, chính là buổi đấu giá cổ phần của Tề thị và Thẩm thị, anh Bưu nhất định phải đến tham dự!" Tần Phong vội vàng dặn dò Trần Bưu.

"Được, không thành vấn đề!" Trần Bưu vỗ tay phát ra tiếng, hưng phấn đồng ý.

"Tạm thời cứ như vậy đi. Có chuyện gì Phong Nhi sẽ liên lạc lại sau" Nói xong, Tần Phong không đợi Trần Bưu nói chuyện mà đã ngắt điện thoại.

Cô sợ, sợ mình sẽ hỏi Trần Bưu, bây giờ anh thế nào!

Tựa vào trên ghế salon, về mặt Tần Phong có mấy phần cô đơn.

Kể từ lần cuối gặp Lâm Vũ Mặc, lòng của cô lại vì anh mà bắt đầu rung động.

Lắc lắc đầu, cô cố gắng muốn xóa đi hình bóng ấy trong đầu, nhưng vì sao vẫn rõ ràng thế này?

Lúc này, cửa thư phòng bị người mở ra từ bên ngoài, Tần Phong ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt mỉm cười của Đường Chá. Vì vậy cô nhiệt tình chào hỏi anh. "Đường Chá, anh đã đến rồi."

"Ừ, anh đoán em lại đang bận rộn. Phong Nhi, em đang mang thai, hãy chú ý nghỉ ngơi, không nên để mình quá mệt mỏi." Đường Chá đi tới bên người Tần Phong, dịu dàng xoa tóc cô nói.

Em hiểu, Đường Chá, bây giờ em đã bớt bận chút rồi!" Tần Phong cười duyên đứng lên.

Mấy ngày nay, bụng của cô như bị thổi hơi, to lên rất nhiều so với trước đây.

"Phong Nhi, không thể ở trong nhà hoài được, anh đỡ em đi dạo." Đường Chá kéo tay nhỏ bé của Tần Phong, dịu dàng nói.

"Ừ!" Tần Phong gật đầu một cái, đi theo Đường Chá ra khỏi cửa chính nhà trọ.

Những ngày này, ngày nào Đường Chá cũng chạy đến gặp cô, quan tâm cô, rồi cùng cô đi bộ, anh nói là sẽ tốt cho cục cưng trong bụng.

"Mệt rồi sao? Nghỉ ngơi một lát nhé!" Đi được một lúc, Đường Chá liền đỡ Tần Phong ngồi xuống ghế dài trong vườn hoa.

Nhìn những đứa nhỏ đang chơi cầu trượt ở xa, trên mặt Tần Phong hiện ra nét dịu dàng của người mẹ.

Cục cựa của cô ra đời, nhất định cũng sẽ hoạt bát, đáng yêu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Cô không tự chủ được đưa tay chạm nhẹ vào bụng của mình, trong lúc lơ đãng đột nhiên giật mình bởi đứa bé khẽ chuyển động. Cô vui mừng đưa tay lên ngay chỗ ấy, lần thứ hai truyền tới tiếng động nhỏ, cô hưng phấn thiếu chút nữa hét chói tai.

"Đường Chá, đứa bé lại đá em!" Tần Phong vui vẻ kể chuyện này cho Đường Chá.

"Cái gì? Nó đá em? Thật đáng yêu! Anh cũng muốn nghe thử." Đường Chá nói xong, ngồi xổm bên người Tần Phong, kề mặt sát bụng của Tần Phong.

"Trời ạ! Nó thật đang cử động! Phong Nhi, em nhìn xem, chân nhỏ của bé rất có lực!" Đường Chá kích động nói.

Sinh mệnh bé nhỏ là niềm vui lớn nhất!

Vui đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Người trong công viên đi qua lại đều nhìn bộ dáng thân mật của hai người họ, cũng không nhận được than thở: "Nhìn hai người kia xem, tình cảm thật tốt mà!"

Tần Phong nghe được câu này, gương mặt không khỏi đỏ lên. Cô đẩy Đường Chá ra: "Đường Chá, không nên như vậy, sẽ làm cho người ta hiểu lầm."

Đường Chá ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Tần Phong, thâm tình nói: "Phong Nhi, anh hi vọng những điều bọn họ nói là sự thật. Gã cho anh đi, để cho anh chăm sóc mẹ con em."

"Đường Chá!" Tần Phong cảm động thiếu chút nữa rơi lệ. Cô luôn cho rằng Đường Chá thật lòng yêu mình, cô cũng thật lòng muốn đáp trả ân tình ấy, nhưng trong lòng của cô còn có bóng dáng Lâm Vũ Mặc. Nếu như cô cứ như vậy gã cho Đường Chá, đối với Đường Chá không công bằng.

Đường Chá toàn tâm toàn ý yêu cô, cô lại không có cách nào dâng hiến trọn trái tim cho anh ấy. Bản thân cô cảm thấy không công bằng đối với Đường Chá, cô thực sự rất khó đồng ý.

Thấy Tần Phong không gạt đầu, Đường Chá vẫn không nổi giận, ngồi xuống bên cạnh Tần Phong, ôm thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực: "Phong Nhi, không sao. Bao lâu anh cũng sẽ đợi em."

"Đường Chá, thật xin lỗi. Phong Nhi đã làm tổn thương anh." Tần Phong buồn bã nói.

"Phong Nhi!" Đường Chá sùng mặt lên, không vui nói. "Em đừng luôn tự trách. Anh cũng đã nói rồi, anh không trách em, muốn trách chỉ có thể trách số mạng. Anh tin tưởng chỉ cần chúng ta có duyên, cuối cùng sẽ được ở chung với nhau."

"Đường Chá!" Tần Phong cảm động nhào vào trong ngực anh, trong mắt ẩn chứa những giọt nước mắt. Cô đem bộ dáng mảnh mai thút thít dựa vào vai anh, khiến trong lòng Đường Chá một hồi run sợ. Anh rốt cuộc cũng không nhận được mà kéo Tần Phong vào trong ngực, dịu dàng hôn cô.

"Phong Nhi, anh yêu em! Yêu thật, thật lòng!" Vừa hôn, Đường Chá vừa thâm tình nói ra nỗi lòng.

"Đường Chá!" Tần Phong bị Đường Chá hôn, trong lòng tràn đầy mâu thuẫn.

Cô nên tiếp nhận tình yêu của Đường Chá sao?

Anh không giống Lâm Vũ Mặc, sẽ không làm tổn thương cô. Cho tới nay, Đường Chá luôn bên cạnh chăm sóc cô, bảo vệ cô, mến yêu cô, cũng không để cho cô chịu bất cứ tổn thương nào. So với Lâm Vũ Mặc thì anh xứng đáng để cô yêu hơn! Nhưng vì sao trong lòng của cô, Lâm Vũ Mặc chiếm vị trí nặng hơn Đường Chá rất nhiều?

Không thể muốn Lâm Vũ Mặc nữa.

Khi đã rời xa anh thì nên quên anh đi!

Có lẽ cùng Đường Chá ở chung một chỗ, là sẽ quên được anh thôi. Tần Phong nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lặng lẽ để nước mắt rơi. Nước mắt của cô làm lòng của Đường Chá đau nhói, để cho nụ hôn của anh càng thêm dịu dàng, càng thêm tràn đầy thương tiếc.

Thật lâu... thật lâu sau, Đường Chá vẫn không muốn buông Tần Phong ra. Anh thật sự ước thời gian có thể đọng lại trong phút giây này, như vậy hai người có thể vĩnh viễn ở cùng với nhau.

Một tay anh bế Tần Phong lên, Đường Chá dịu dàng nói với cô: "Phong Nhi, anh ôm em về."

"Đường Chá, em rất nặng, anh mau thả em xuống đi." Mặt Tần Phong đỏ lên. Nghĩ đến nụ hôn mới vừa rồi, mặt của cô càng đỏ.

"Đối với anh mà nói, Phong Nhi vĩnh viễn không nặng." Đường Chá thâm tình nói, "Anh nguyện ý để Phong Nhi làm gánh nặng cả đời của anh, gánh nặng tựa mặt ngọt."

"Đường Chá." Tần Phong thật không biết nên làm sao để đáp lại Đường Chá.

Cô chỉ biết hình ảnh anh cầu hôn cô. Nhưng cô làm thế nào để đồng ý anh?

Không đợi cô trả lời, Đường Chá bước về phía trước.

Phong Nhi, một ngày nào đó, em sẽ bị anh làm cảm động!

Anh sẽ khiến em quên Lâm Vũ Mặc, chỉ đắm chìm trong tình cảm của anh.

Trong lòng Đường Chá lặng lẽ cam kết.

Trần Bưu theo sự phân phó của Tần Phong, thành công thu mua lại Thẩm thị cùng cổ phiếu Tề thị. Bọn họ chỉ dùng hơn ba tỉ đã mua được hơn ba mươi một phần trăm cổ phiếu của hai nhà lớn. Anh ta không khỏi bội phục sự đa mưu túc trí và suy nghĩ sâu xa của Tần Phong, bội phục cô việc nắm bắt nhanh.

Sau khi anh ta mua về xong, bèn thống nhất hai tập đoàn lớn thành một, đổi tên là tập đoàn Thanh Phong.

Lâm Vũ Mặc thu lại yêu cầu bồi thường Thẩm thị, nhưng cũng chẳng hiểu sao tập đoàn này sau khi bị mất hơn năm tỉ vốn lưu động vẫn thần kì phát triển trở lại.

Dân tình càng thêm có lòng tin với tập đoàn Thanh Phong, không mấy ngày, cổ phiếu công ti đã được ra mắt, như ngựa phi nước đại, rất nhanh đã khôi phục lại uy tín, thậm chí còn làm ăn phát đạt hơn trước.

Những trang báo lớn đều đăng tải thông tin của tập đoàn, ai cũng xem đây là chuyện li kì của giới thượng trường.

Trần Bưu cười hưng phấn.

Cái ghế tổng giám đốc này, anh bắt đắc dĩ ngồi.

Nó phải thuộc về Tần Phong, chờ cô trở lại, anh nhất định trả lại cho cô!

Trần Bưu ngồi trong phòng làm việc của tổng giám đốc, vuốt tóc sau gáy, trầm hạ quyết tâm.

Rốt cuộc cũng qua đoạn thời gian khó khăn, Tần Phong ở thành phố H thờ dài một hơi. Kế tiếp nên nghỉ ngơi thật tốt, an tâm chờ sinh con. Về phần chủ mưu đứng phía sau vụ án, một ngày nào đó sẽ bị lôi ra ánh sáng. Hiện tại cô không nên nóng nảy, có thể chậm rãi chờ. Bây giờ đứa con này là quan trọng nhất.

Tần Phong mang nụ cười hạnh phúc nhìn chiếc bụng của mình, tràn đầy kiêu ngạo.

Giờ phút này cô sắp trở thành một người mẹ rồi.

Tiểu bảo bảo thật là nghịch ngợm, mỗi ngày đều không ngừng đá bụng của cô, bàn tay nhỏ quơ loạn, để cho cô càng cảm nhận tình mẫu tử thiêng liêng.

Đường Chá đột nhiên đi vào, anh choàng tay qua ôm Tần Phong vào trong ngực, khấn trương nói với cô: "Phong Nhi, cha anh nhất định gọi anh trở về Canada, nhưng làm sao anh có thể yên lòng để em ở đây một mình?"

"Trở về Canada? Đường Chá, cha anh lại phát bệnh sao?" Tần Phong quan tâm hỏi.

"Anh cũng không rõ lắm, trong điện thoại ông ấy rống to bảo anh trở về, không sẽ mất chức. Anh cũng không có cơ hội hỏi ông ấy đã xảy ra chuyện gì nữa." Đường Chá cau mày nói.

Không biết cha vì cái gì mà dường như rất nóng nảy, làm cho anh thật lo lắng. Anh muốn trở về, nhưng lại không muốn bỏ Phong Nhi một mình ở đây. Vậy phải làm sao bây giờ đây?

"Đường Chá, nếu cha anh đã bảo anh trở về, nhất định là có chuyện, anh nên trở về đi. Em không cần anh lo lắng, em sẽ tự chăm sóc tốt cho mình." Tần Phong ngẩng đầu lên, cười nói.

"Em mang cái bụng lớn như thế, có thể tự chăm sóc mình tốt mới là chuyện lạ. Không được, anh không thể để em ở đây một mình. Như vậy đi, chúng ta cùng đi Canada." Đường Chá rút cuộc nghĩ ra một việc có thể hợp lí đôi đường. Mang theo Phong Nhi, anh mới có thể yên lòng về nhà.

"Em đi cùng anh?" Tần Phong đột nhiên bật cười nói: "Anh dẫn em trở về như vậy sẽ dễ điều tiếng đấy?"

"Anh dẫn em trở về, ai dám lăm mồm chứ?" Đường Chá lạnh mặt nói. Ở trong căn nhà kia, mặc dù có người anh không muốn gặp, nhưng dù sao anh vẫn là cậu chủ nhà đó, ai dám đối với anh nói này nói kia?

Đường Chá kiên trì, Tần Phong chỉ đành phải theo Đường Chá đi, hai người lên máy bay trở về Canada.

Đến nhà lớn, người trong nhà từ lớn đến bé đều hiếu kì nhìn thiếu gia nắm tay một tiểu thư vô cùng xinh đẹp đi vào. Không biết cô cùng thiếu gia có quan hệ gì, họ đều rồi rít cúi đầu rí tai.

"Hừ! Con bất hiếu, rốt cuộc cũng chịu về rồi à!" Ông Đường ngồi ở trong phòng khách, lạnh lùng nói.

"Cha, con đã trở về." Đường Chá ưỡn ngực, trầm giọng nói.

"Cô ấy là ai? Sao con lại mang cái gánh nặng này về?" Ông Đường chỉ vào Tần Phong, tức giận hỏi.

Tần Phong bị ánh mắt lạnh lẽo của ông Đường làm hoảng sợ. Đây là lần đầu tiên cô gặp ông, vì sao từ trong mắt ông lại cảm thấy có một tia chán nản cùng căm hận?

Tần Phong không khỏi trốn sau lưng Đường Chá, lo lắng nhìn đối phương.

"Cha, cô ấy là vợ của con, cha đừng khi dễ cô ấy!" Đường Chá đột nhiên nói, hai cha con trợn mắt nhìn nhau.

Mới nghe đến lời của Đường Chá, Tần Phong kinh ngạc mở rộng ra cái miệng nhỏ nhắn, không hiểu gì. Cô cùng chưa định đáp ứng yêu cầu của anh, tại sao anh lại nói với cha mình như thế?

Mà ông Đường bị lời nói của Đường Chá dọa cho giận đến trợn to hai mắt, nửa ngày cũng không nói ra lời.

"Con bất hiếu! Trên đời này phụ nữ còn rất nhiều, tại sao con lại chọn cô ta?" Ông Đường tức giận nói. Trong giọng nói của ông mang theo bất mãn cực độ đối với Tần Phong.

"Mình có gì đắc tội với bác Đường sao?" Tần Phong không hiểu thâm nghĩ. Sao nghe giọng của bác Đường thật giống như ông và cô có thù oán vậy.

"Phụ nữ bên dưới còn nhiều mà, chỉ cần giống nhau là được!" Đường Chá không cảm xúc nói.

"Con!" Ông Đường bị Đường Chá khiến cho tức giận đến mặt đỏ bừng, giống như vô cùng tức giận.

"Ai nha! Có khách đến sao? Thì ra là Đường Chá nhà chúng ta trở về à?" Bỗng nhiên, một giọng nói yêu mị vang lên từ sau lưng Tần Phong, cô vội vàng quay đầu lại, quan sát người nói chuyện. Chỉ thấy người này chừng ba mươi, tóc uốn đang sấy khô, là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Cô ta là ai vậy? Trông quen quen? Nhìn phong cách của cô ta vô cùng ưu nhã, nhất định có quan hệ với chủ nhà. Nhưng cô biết Đường Chá là con trai một, không có chị em gái.

"Hừ!" Đường Chá nhìn thấy thấy cô gái kia, hừ lạnh một tiếng, không nhìn cô ta nữa.

"Nhìn thấy Mama sao lại không lên tiếng chào hỏi?" Ông Đường đột nhiên mở miệng chất vấn Đường Chá.

"Cái gì?" Tần Phong kinh ngạc nhìn cô gái kia, cô ấy còn trẻ như vậy, làm sao có thể là mẹ Đường Chá?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

"Nếu không phải mẹ tôi mất sớm, cô ngay cả tư cách xách giày cho mẹ tôi cũng không có!" Đường Chá lạnh lùng nói. Người đàn bà này cậy mình có mấy phần mị lực, mê hoặc cha anh xoay vòng vòng quanh cô ta, cái gì cũng nghe theo cô ta, chỉ kém chưa sang tên công ti cho cô ta mà thôi.

Thấy Đường Chá phản ứng dữ dội như thế, Tần Phong mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thì ra người đàn bà này là vợ kế của bác Đường. Nghe giọng điệu Đường Chá, dường như anh không vừa mắt cô ta, thậm chí là chán ghét đối phương.

“Nguyệt tử! Mày đúng là ngày càng không nghe lời!” Ông Đường tức giận, khiến đôi tay cũng run rẩy.

“Ai nha, Thanh Vân, đừng vì em mà tức giận. Đường Chá đối xử với em thế nào cũng không sao, chỉ cần anh yêu em là đủ rồi!” Người đàn bà kia làm như cực kì ủy khuất, ngồi vào trên đùi ông Đường, làm nũng với ông.

“Hừ! Không biết xấu hổ!” Đường Chá chán ghét nói xong liền kéo tay Tần Phong muốn đi lên lầu.

“Đứng lại! Ai cho con mang cô ta lên lầu? Cái nhà này không hoan nghênh cô ta. Mếu như con còn muốn về nhà thì mau đuổi cô ta ra ngoài.” Ông Đường đột nhiên lên tiếng ngăn cản động tác của Đường Chá.

“Cha! Cô gái này là mẹ của cháu trai cha, trong bụng cô ấy đang có cốt nhục của con. Cha đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng được, đời này con chỉ cưới cô ấy!” Đường Chá quay đầu lại, kiên định nói.

“Con! Con...!” Ông Đường tức giận đến không thở nổi, ngắt đi.

“Thanh Vân!” Vợ kế của Đường Thanh Vân thấy thế hô lớn, hốt hoảng đứng dậy, lớn giọng với Đường Chá: “Đường Chá, cha cậu hôn mê, cậu còn không mau tới đây!”

Đường Chá đi thẳng tới, nhìn cũng không thèm nhìn người đàn bà kia một cái, đẩy cô ta ra, đối với cô ta không kiên nhẫn quát: “Còn đứng ở đó làm gì? Còn không mau gọi bác sĩ John tới.”

“A! Được!” Người đàn bà diễm lệ kia nghe Đường Chá nói thế mới bừng tỉnh, vội vàng gọi điện thoại cho bác sĩ riêng.

Đứng ở một bên, Tần Phong lại như người ngoài cuộc, quan sát ba người. Quan hệ của bọn họ thoát nhìn rất phức tạp. Từ lúc Đường Chá bước vào căn nhà này, trên mặt sẽ không lộ ra vẻ tươi cười, vẻ mặt lạnh lùng, hoàn toàn khác với lúc ở cùng với cô. Mà người phụ nữ xinh đẹp kia có vẻ sợ Đường Chá.

Còn một điểm đáng ngờ nữa là tại sao bác Đường lại ghét cô như vậy?

Cô không nhớ mình đã từng làm gì có lỗi với ông.

Đường Chá đi đến bên cạnh Tần Phong, dịu dàng nói với cô: “Phong Nhi, cùng anh lên lầu thôi!”

“Vâng!” Tần Phong gật đầu một cái, đi theo sau lưng Đường Chá.

Trải qua một phen cấp cứu kịp thời, ông Đường rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Tần Phong đứng ở ngoài cửa phòng ông Đường, chỉ nghe thấy hai cha con tranh luận kịch liệt, càng cãi càng hăng, khiến người bên ngoài cũng nghe được rõ ràng.

Đường Chá muốn lấy cô, nhưng ông Đường lại nhất quyết không đồng ý.

“Cha, hôn nhân của con, con tự mình làm chủ, cha đừng vọng tưởng muốn khống chế cuộc đời con.” Đường Chá tức giận nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy Tần Phong, anh vội thu lại lửa giận, dịu dàng kéo tay cô, nói: “Phong Nhi, em đã nghe thấy những gì rồi? Đừng để ý lời ông ấy nói. Người muốn kết hôn với em là anh, không phải ông ấy.”

“Đường Chá, em...” Tần Phong vừa định nói lời cự tuyệt, liền bị ngón tay của anh chặn bên môi.

“Suýt! Đừng cự tuyệt anh nữa. Phong Nhi, anh yêu em, hãy để anh chăm sóc em và bảo bảo được không?” Ánh mắt Đường Chá vô cùng si tình, khiến Tần Phong cảm động không biết nói gì.

“Đường Chá!” Tần Phong chủ động ôm lấy hông anh, im lặng rơi lệ.

“Ai da, vợ chồng son thật là nặn nong nha!” Một giọng nói mang theo vẻ ghen tị cắt đứt không khí hài hòa giữa hai người.

Nghe câu chế nhạo như thế, Tần Phong vội vàng đẩy Đường Chá ra, lạng lẽ lau khô mắt còn vương lệ. Quay lại nhìn mới nhận ra người tới là mẹ kế trẻ của Đường Chá, vì thế cô lễ phép chào hỏi đối phương: “Chào dì!”

“Hừ!” Một tiếng hừ rất nhỏ, cơ hồ khiến người ta không thể phát giác tràn ra. Nhưng trên mặt cô ta lại là nụ cười dối trá, nhiệt tình nói: “Ai nha, thật là lễ phép. So với người nào kia thì ngoan hơn nhiều lắm.” Nói xong, cô ta còn cố ý liếc nhìn Đường Chá.

Đường Chá lườm cô ta một cái, không thèm để ý cô ta nữa, trực tiếp kéo tay Tần Phong đi về phòng ngủ của mình.

“Đường Chá?” Tần Phong nhìn khuôn mặt lo lắng của anh, khó hiểu gọi.

Sau khi đóng cửa phòng, Đường Chá ôm cô vào trong ngực, thật chặt, không muốn buông ra. Lồng ngực anh đập phồng kịch liệt, tựa hồ như đang có

gắng khôi phục tâm trạng của chính mình.

“Đường Chá, dĩ mặc dù không hơn chúng ta bao nhiêu tuổi, nhưng dù sao cũng là trưởng bối, nên tôn trọng một chút... đừng lạnh lùng như vậy.” Tần Phong ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh đang ẩn chứa tức giận.

“Phong Nhi, em không cần để ý đến ả. Mã Diễm Lệ lòng dạ rắn rết, là người đàn bà tham lam, về sau em nên tận lực tránh xa ả. Nếu anh không có nhà, thì đừng nói chuyện với ả.” Đường Chá ôm hai vai cô dặn dò.

“A!” Nghe anh nói vậy, dường như anh rất bất mãn với mẹ kế, Tần Phong gật đầu một cái, đồng ý. Người mà Đường Chá ghét, đoán chừng cũng không phải hạng người tốt lành gì.

Cô chỉ ở đây làm khách mấy ngày, càng tận lực gây ra ít phiền toái cho anh càng tốt, trong lòng Tần Phong âm thầm dặn dò mình.

“Đường Chá, sao trước kia không thấy anh nói qua chuyện của mẹ anh? Sao bà ấy lại qua đời?” Tần Phong nhớ, vừa rời ở phòng khách, Đường Chá nói mẹ anh đã mất. Chẳng lẽ Đường Chá cũng giống như cô, mất mẹ từ nhỏ sao?

Đường Chá đỡ Tần Phong ngồi xuống bên giường, ôm vai cô, tràn đầy ưu thương nói: “Mẹ anh bị Mã Diễm Lệ làm cho tức chết. Mã Diễm Lệ này dựa vào mình có mấy phần tư sắc, lại là thư kí của cha, mặc dù biết cha anh đã có gia đình nhưng vẫn không biết xấu hổ quyến rũ ông, hại mẹ anh thương cô đơn một mình. Bà cả ngày chỉ biết lấy nước mắt rửa mặt. Khi đó anh còn nhỏ, không biết an ủi mẹ thế nào. Sau này, người đàn bà vô sỉ kia còn chủ động tìm tới nhà, ép mẹ anh phải ly hôn với cha.”

“A! Thì ra là người đàn bà da mặt dày!” Tần Phong kinh ngạc nói. Thật không nghĩ tới, Mã Diễm Lệ này lại là người như vậy.

“Ừm, mẹ anh không đồng ý, cô ta lại tìm cha anh náo loạn. Cha bị cô ta làm phiền, về nhà lại gây gổ với mẹ anh, thậm chí còn đánh bà. Mẹ anh rốt cuộc không chịu nổi giày vò, lựa chọn con đường tự sát.” Nói xong Đường Chá đột nhiên cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Tần Phong đau lòng nhìn anh, phát hiện trong mắt anh đã đầy nước mắt, nhưng vẫn cố nén không để rơi xuống.

“Đường Chá, nếu anh khổ sở, hãy dựa vào em mà khóc đi.” Tần Phong kéo Đường Chá qua, dịu dàng an ủi. Thì ra Đường Chá cũng có quá khứ bất hạnh như vậy. Cô quen biết anh đã lâu, thế mà anh một chữ cũng không kể cho cô, chỉ biết lặng lẽ ở bên cô, bảo vệ cô, quan tâm cô, yêu cô.

Đến hôm nay cô mới biết, thì ra Đường Chá cũng giống cô, từ nhỏ đã mất mẹ. Trong đầu Tần Phong bỗng hiện ra hình ảnh Đường Chá cõng cô hồi còn bé, Đường Chá làm bánh sinh nhật cho cô, Đường Chá cho cô xem những tấm hình anh chụp. Đường Chá vẫn dịu dàng như vậy, không bao giờ lộ ra bi thương trước mặt cô, ngược lại còn toàn tâm toàn ý che chở cô.

Đường Chá thật vĩ đại!

Bất hạnh của anh, anh vẫn một mình chịu đựng, chưa bao giờ để lộ ra trước mặt cô!

Ôm chặt hông Đường Chá, Tần Phong dựa vào bên vai anh, nhỏ giọng khóc. Tần Phong cô rốt cuộc có tài đức gì mà có được tình yêu sâu sắc của anh? Tấm chân tình của anh, Phong Nhi làm thế nào mới có thể báo đáp đây?

Càng nghĩ trong lòng Tần Phong càng kích động, đau lòng nhìn Đường Chá. Về sau, hãy để cô bảo vệ anh.

Bị Tần Phong ôm chặt, Đường Chá cũng dang hai tay ra ôm lấy cô. Khổ sở đè nén trong lòng nhiều năm qua rốt cuộc cũng tìm được người để giải bày, khiến anh không thể khống chế mà rơi lệ.

“Đường Chá, đừng đau lòng. Từ nay về sau, Phong Nhi sẽ bảo vệ anh.” Tần Phong vỗ nhẹ lưng anh, dịu dàng nói.

Đường Chá cảm động buộc chặt hai cánh tay, hận không thể dung nhập hai người thành một thể.

“Phong Nhi, gả cho anh đi. Về sau, chúng ta sẽ cùng nhau gắn bó, không tách ra nữa, có được không?” Đường Chá kích động nói. Anh cầu hôn Tần Phong lần nữa. Hôm nay không biết đã là lần thứ mấy anh cầu hôn cô rồi. Không biết Phong Nhi có đồng ý anh hay không.

“Phong nhi, em nhất định phải đồng ý với anh!” Trong lòng Đường Chá âm thầm cầu nguyện, tràn đầy chờ mong nhìn cô. Anh có chút khản trương chờ đợi câu trả lời của Tần Phong, tựa như tên tù đang chờ đợi quan tòa tuyên án, hi vọng có thể nghe thấy một câu đặc xá. Giờ phút này, anh chỉ mong nghe thấy ba chữ “Em nguyện ý” của Tần Phong.

“Đường Chá, em đồng ý với anh.” Tần Phong cảm động nói. Trên thế giới này, sợ rằng ngoài Đường Chá ra, không ai đối xử tốt với cô như anh. Cô tin anh vĩnh viễn sẽ không làm cô đau lòng, không làm cô rơi nước mắt, không tổn thương cô. Anh luôn mang đến cho cô ấm áp, mang đến cho cô nụ cười. Một người đàn ông tốt như vậy, cô có thể tìm ở đâu?

Về phần người kia, cô sẽ dần quên anh thôi. Anh sẽ chỉ mang đến cho cô thương tổn, không có gì khác.

“Phong Nhi, em thật sự đồng ý?” Đường Chá tràn ngập hưng phấn, mở to mắt vui mừng hỏi. Giờ phút này, anh vừa mừng vừa lo, kích động trong lòng không từ ngữ nào có thể diễn tả hết.

Phong Nhi đồng ý gả cho anh, mơ ước nhiều năm của anh rốt cuộc thành hiện thực!

“Là thật! Đường Chá, em muốn gả cho anh!” Tần Phong cũng bị lấy tâm tình kích động của anh, rơi nước mắt nói.

Hai người bọn họ đã trải qua chia lìa thật lâu, từng có hoài nghi, từng có mất mát, từng có đau lòng, cũng có cả phản bội. Trải qua nhiều chuyện như vậy, phải chăng bọn họ ở chung một chỗ nhất định sẽ có hạnh phúc?

Đường Chá nghe cô nói xong, cũng không để ý cô đang mang thai, kích động ôm lấy cô xoay tròn, tâm tình hưng phấn vô cùng.

Tần Phong rúc vào trong ngực anh, cũng cười vui vẻ.

Thật lâu sau, Đường Chá mới dừng lại, đứng nghiêm một chỗ, đôi mắt sáng như đuốc nhìn cô chăm chăm: “Phong Nhi, anh yêu em!”

Lời yêu thâm tình nói ra từ miệng Đường Chá, nhưng thật ra, không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả tâm tình anh giờ phút này.

Bầu trời rộng cỡ nào, anh yêu cô rộng như thế.

Biển sâu thế nào, anh yêu cô sâu như thế.

“Đường Chá, anh không cần nói gì cả, em đều hiểu.” Tần Phong thẹn thùng tránh né ánh mắt nóng bỏng của Đường Chá, không dám nhìn thẳng anh. Ánh mắt kia quá mức chuyên chú, khiến cô vừa tiếp xúc với ánh mắt anh, tâm liền cảm thấy áy náy.

Sợ tơ hồng từng bị số mệnh cắt đứt, có thể nối lại lần nữa.

Nhưng tình yêu từng bị số mệnh cắt đứt, liệu có thể tiếp tục nở hoa?

Đường Chá đột nhiên ôm cô vào lòng, nâng cầm cô lên, nặng nề hôn. Nụ hôn này sao mà nóng bỏng, thiêu đốt trái tim Tần Phong.

“Đường Chá!” Tần Phong vươn tay lên ôm lấy cổ anh, cùng anh thân mật dây dưa. Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng tăng, nụ hôn cũng càng sâu. Rốt cuộc khi Đường Chá thờ hèn hèn buông đôi môi mềm mại của Tần Phong ra, hôn một đường trượt xuống, dừng trước ngực cô. Lúc này Đường Chá mới ngẩng đầu lên, nhiệt tình hỏi Tần Phong: “Phong Nhi, có thể sao?”

Tần Phong chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, những hình ảnh không muốn nhớ lại bất chợt hiện về trong đầu cô. Lâm Vũ Mặc anh tuấn, tà mị như hiện ra trước mắt, trong lòng, khiến tâm cũng đau đớn theo.

Thì ra cô vẫn không cách nào gạt chính mình, không thể hoàn toàn quên Lâm Vũ Mặc.

“Đường Chá! Xin lỗi!” Tần Phong đẩy đầu Đường Chá đang chôn trước ngực mình ra, cau mày nói.

Đường Chá nghe vậy đột nhiên như bị người nào đó dội cho một gáo nước lạnh, tâm lạnh lẽo đến mức sắp đông cứng lại. Khuôn mặt cứng đờ ngẩng lên nhìn cô, trong mắt tràn đầy bi thương, đau đớn: “Phong Nhi, em vẫn không thể tiếp nhận anh sao?”

“Đường Chá, thật xin lỗi. Em vẫn chưa thể quên Lâm Vũ Mặc. Nhưng mà anh yên tâm, em sẽ thử quên anh ấy. Một ngày nào đó, em sẽ hoàn toàn quên anh ấy, chỉ nhớ rõ một mình Đường Chá.” Tần Phong hối lỗi nói.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình không xứng với Đường Chá, không thể trao lần đầu tiên của mình cho anh, tạo thành tổn thương rất lớn với anh. Vậy mà hôm nay, cô vẫn không chịu để anh thân mật đụng chạm!

Chẳng lẽ trong lòng cô chỉ có thể chấp nhận một mình Lâm Vũ Mặc, chỉ có thể tiếp nhận hành động thân mật của anh ấy?

Càng nghĩ, trong lòng Tần Phong càng khổ sở. Thì ra lòng cô đã bị Lâm Vũ Mặc xâm chiếm sâu như vậy, còn có nơi nào có thể dành cho Đường Chá đây?

Không được!

Cô phải quên Lâm Vũ Mặc!

Có lẽ cùng Đường Chá thân mật nhiều lần, cô sẽ thành thói quen mà tiếp nhận anh?

Cô chỉ có thể dựa vào lí do này mà chờ mong, chờ mong một ngày bản thân có thể tiếp nhận Đường Chá. Cô không muốn tổn thương người đàn ông thâm tình này nữa.

Cô rúc khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực anh, dịu dàng nói: “Đường Chá, chờ em. Em nhất định sẽ quên được Lâm Vũ Mặc.”

“Phong Nhi, không sao, cho dù đợi bao lâu anh cũng can tâm tình nguyện.” Đường Chá ôm lấy cô, thâm tình nói. Chỉ cần trong lòng cô nghĩ đến anh, anh đã thấy thỏa mãn rồi. Anh tin tưởng, anh và cô nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau.

Hai người thân mật ôm nhau, lãng lãng cảm nhận không khí yên tĩnh, hài hòa.

Bọn họ sẽ bên nhau cả đời như thế này, cho dù không có tình yêu nồng nàn, cũng sẽ là một niềm hạnh phúc. Đường Chá cảm khái nghĩ.

Ở trong lòng ngực ấm áp của Đường Chá, Tần Phong từ từ tiến vào mộng đẹp.

Khi cô tỉnh lại, bầu trời ngoài cửa sổ đã sớm chuyển sang màu đen.

Đã muộn như vậy rồi sao?

Đường Chá đã đi đâu rồi?

Mình cũng bỏ qua bữa tối rồi?

Bụng thật đói.

Mang theo một bụng nghi vấn, Tần Phong xuống giường, muốn xuống lầu tìm đồ ăn.

Khi đi ngang qua căn phòng bên cạnh, cô cũng không định để ý nhưng khi sắp lướt qua cửa phòng, lại nghe được thanh âm vô tình của Đường Chá: “Buông ra!”

“Là Đường Chá.” Tần Phong tò mò dừng bước, hé cửa nhìn vào bên trong, chỉ thấy trong phòng có rất nhiều giá sách, mà Đường Chá đang ngồi trước bàn đọc sách.

Bên cạnh anh còn có một người phụ nữ, người Tần Phong đã gặp hai lần. Sao lại là cô ta? Cô ta không phải mẹ kế của Đường Chá sao? Sao lại thân mật ôm anh như vậy? Thì ra lúc này, Mã Diễm Lệ đang căng thẳng ôm cổ Đường Chá, muốn ngồi lên đùi anh.

“Tôi bảo cô buông ra, không nghe thấy gì sao?” Đường Chá chán ghét đẩy Mã Diễm Lệ ra, tức giận nói.

“Đường Chá, em yêu anh! Từ khi anh còn nhỏ, em đã yêu anh rồi.” Mã Diễm Lệ cố chấp ôm lấy chân Đường Chá.

“Nhưng tôi không thương cô. Mã Diễm Lệ, cô nhất định sẽ chết tâm thôi. Cô đừng quên, bây giờ cô là mẹ kế của tôi! Đừng làm cho cái nhà này mất thể diện, nếu tin tức đào hoa của cô tiếp tục bay đầy đường, cha tôi sớm muộn cũng chết trong tay cô. Nếu chuyện này xảy ra, Mã Diễm Lệ, cô nhớ kĩ cho tôi, tôi nhất định sẽ không tha cho cô!” Đường Chá hất tay Mã Diễm Lệ ra, sải bước đi ra ngoài. Trên mặt anh tràn đầy bất mãn.

“May quá!” Tần Phong vỗ ngực mình tự nhủ. Lúc mới bắt đầu, cô còn tưởng Đường Chá sẽ giống như Lâm Vũ Mặc, phản bội cô, có tư tình với mẹ kế anh. Sau mới nhận ra cô hiểu lầm Đường Chá rồi. Không ngờ Mã Diễm Lệ lại là người đàn bà không biết xấu hổ như vậy, ngay cả con riêng của chồng cũng dám mơ tưởng. Mà phản ứng vừa rồi của Đường Chá khiến cô rất hài lòng. Đường Chá thật giỏi, thậm chí đứng trước người phụ nữ xinh đẹp như vậy cũng không động tâm.

Nếu như gả cho Đường Chá, anh nhất định sẽ giao cả trái tim cho cô. Quyết sẽ không giống người kia, thâm thiết với người phụ nữ khác trước mặt cô. Vừa nghĩ tới chuyện đêm đó, trong lòng cô lại đau.

Tìm lại bắt đầu đau rồi!

Nỗi đau này đã sắp thành bệnh của cô, mỗi ngày đều đau, cô sắp bị căn bệnh này hành hạ đến chết rồi. Sao cô lại không thể quên anh đây?

Tần Phong!

Mày thật ngốc!

Một người đàn ông yêu mày như vậy đang đứng trước mặt mày, mày lại không đón nhận, vẫn nhớ tới người đàn ông vô tình, hoa tâm kia!

Đứa ngốc!

Đứa ngốc!

Mày là con đại ngốc!

Tần Phong giờ nắm đấm nhỏ, không ngừng tự gõ vào đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

“Phong Nhi, em làm sao vậy? Sao lại tự đánh mình?” Đường Chá đi ra khỏi thư phòng, bắt gặp cô đang tự hành hạ cái đầu nhỏ của mình, vì vậy không hiểu đi tới bên cạnh cô, giữ lấy nắm đấm nhỏ bé kia...

“Đường Chá!” Tần Phong nhào vào trong ngực anh, hi vọng anh có thể giúp cô đuổi đi bóng ma trong lòng.

“Phong Nhi, có phải em đói bụng rồi không?” Đường Chá quan tâm hỏi. Sau khi xuống máy bay, Phong Nhi còn chưa uống giọt nước nào. Lúc ăn tối, nhìn Phong Nhi đang ngủ say nên anh không đành lòng đánh thức cô, không thể làm gì khác hơn là phân phó phòng bếp để lại một phần cho cô.

“Ừm. Đường Chá, em muốn xuống lầu tìm chút gì đó để ăn.” Phong Nhi gật đầu, cười duyên nói.

“Đi thôi, anh dẫn em xuống phòng bếp. Bằng không nhiều phòng như vậy, em có thể tìm thấy phòng bếp mới lạ.” Đường Chá khẽ cười, vỗ vỗ khuôn mặt mịn màng của cô.

“Vậy làm phiền Đường Chá rồi.” Tần Phong nở nụ cười kiêu diễm.

“Phong Nhi, em sắp già cho anh rồi, sao còn khách khí với anh như vậy?” Đường Chá không hài lòng nói.

“Hi hi hi, Lần sau Phong Nhi không dám nữa.” Tần Phong cười khẽ, gương mặt tỏ ý xin lỗi.

“Cô bé đáng yêu này!” Đường Chá véo nhẹ chóp mũi cô, cười nói.

Tần Phong vì hành động này của anh mà ngây ngẩn cả người. Trong trí nhớ, người kia thích nhất là trêu chọc cái mũi nhỏ của cô, hơn nữa rất thích véo nó, đôi khi cô sẽ nũng nịu bất mãn: “Anh đừng có hơi một tí là véo mũi em.”

Kí ức trước kia tràn về trong đầu, khiến cô chỉ đứng ngẩn người tại chỗ, vẻ mặt có chút u buồn.

“Sao vậy? Phong Nhi?” Đường Chá không hiểu nhìn cô.

Tần Phong lắc đầu, khoa trương cười nói: “Không có gì. Đường Chá, chúng ta đi tìm cái gì đó ăn được không? Em sắp đói bụng đến mức nuốt được cả đầu voi.”

“Ha ha ha! Vật thì đi thôi!” Đường Chá quay đầu lại, cung chiều nhìn cô đáp.

Tần Phong chào kiểu quân đội, trịnh trọng nói: “Dạ, đội trưởng.”

“Cô bé tính nghịch, sắp làm mẹ rồi mà vẫn thích trêu đùa như vậy.” Đường Chá nhìn cô, trêu mếu nói.

Phong Nhi luôn ngây thơ dí dỏm, khiến anh nhìn mãi cũng không thấy chán.

“Hi hi hi!” Tần Phong cười hi hi, nghiêng đầu nhìn Đường Chá. Bộ dáng này của cô hấp dẫn ánh mắt anh, khiến anh không nhịn được hôn lên môi cô một cái, rồi mới kéo tay cô, dịu dàng nói: “Đi thôi, anh dẫn em đi ăn cơm.”

“Ừm.” Tần Phong cảm động đi theo anh, cùng anh tay nắm tay đi xuống lầu.

Ăn xong, Đường Chá dịu dàng nói với cô: “Phong Nhi, có mệt không? Anh ôm em về phòng ngủ.”

“Vâng.” Tần Phong hạnh phúc dựa vào trong ngực anh, mặc cho bàn tay rắn chắc của anh nâng cả người cô lên, đi lên lầu.

Mặc dù cô mang thai sắp được 5 tháng, nhưng dường như Đường Chá ôm cô vẫn không tốn sức, giống như cô không có trọng lượng. Lòng ngực kiên cố này, sẽ thành nơi che mưa chắn gió cho cô cả đời phải không?

Để cho cô từ nay không cần lưu lạc khắp nơi.

Để cho cô từ nay không còn ưu thương.

Nhẹ than một tiếng, Tần Phong dán chặt hơn vào trong lòng anh.

Suốt đêm, cô rúc vào trong ngực Đường Chá, khuôn mặt mang theo nụ cười hạnh phúc chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, khi Tần Phong gặp Mã Diễm Lệ ở dưới lầu, cô thấy trong mắt cô ta thoáng qua một tia hận ý.

Cô ta đang ghen tị vì người Đường Chá yêu là cô sao?

Đáng đời!

Cô ta đã lựa chọn lấy bác Đường, nên an phận thủ thường làm vợ kẻ đi, đừng có vọng tưởng mơ ước Đường Chá.

Người phụ nữ như vậy, căn bản không xứng đáng có được tình yêu của Đường Chá! Lại vẫn si tâm vọng tưởng, muốn mê hoặc anh.

Thật may Đường Chá có định lực tốt, không bị hồ ly tinh này câu dẫn.

“Chào đi!” Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Tần Phong vẫn khách khí chào hỏi đối phương.

“Hừ!” Mã Diễm Lệ mặt không vui hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống bên cạnh ông Đường.

Ông Đường nâng mắt, lạnh lùng nhìn Tần Phong, không vui nói: “Sao cô còn chưa đi? Nơi này không hoan nghênh cô, cô không cảm thấy sao? Chẳng lẽ muốn tôi cho người đuổi cô đi?”

Mã Diễm Lệ lập tức dựa sát vào trong ngực ông Đường, vô cùng mỉa mai nói: “Đúng vậy. Thanh Vân, em đúng là chưa thấy qua ai mặt dày như vậy, cứ ở lì nhà chúng ta không chịu đi.”

“Hi hi, di, hôm qua tôi cũng gặp qua một người phụ nữ so với tôi còn không biết xấu hổ hơn. Cô ta thậm chí còn muốn quyến rũ cả con riêng của chồng mình.” Tần Phong dí dõm cười nói.

Hừ!

Người đàn bà vô sỉ này, lại dám phê bình cô, cô ta cho rằng Tần Phong cô dễ chọc vào sao?

Dám chọc cô, đừng có mơ!

“Cô! Cô...!” Mã Diễm Lệ sợ không dám nói thêm gì, chỉ có thể tức giận run tay chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Sao vậy? Di? Chẳng lẽ đi biết người phụ nữ tồi qua tôi gặp? Hay là người đó chính là di?” Tần Phong có ý hù dọa Mã Diễm Lệ. Dám nói cô da mặt dày, cô liền cho cô ta biết thế nào là sợ hãi.

Hi hi hi!

“Im miệng!” Mã Diễm Lệ kinh hoàng hét lớn, vọt tới trước mặt Tần Phong, dùng sức bịt miệng cô lại.

“Cô đang làm gì?” Đường Chá mới đi xuống lầu, liền thấy Mã Diễm Lệ vọt tới trước mặt Tần Phong, bịt miệng cô. Anh lập tức sai bước chạy tới, bắt lấy tay Mã Diễm Lệ đang chặn miệng Phong Nhi, vặn ra sau lưng khiến Mã Diễm Lệ đau đến chảy nước mắt.

“Đường Chá, buông tôi ra, đau quá.” Mã Diễm Lệ đáng thương cầu xin.

“Chá Nhi, sao con làm vậy với di? Con muốn làm phản sao? Cô ấy là mẹ kế của con!” Đường Thanh Vân không vui quát. Nhìn tâm can bảo bối của mình bị con trai mình hành hạ đến mức nhủu mày kêu đau, ông thật đau lòng!

“Hừ!” Đường Chá thả Mã Diễm Lệ, dùng sức đẩy cô ta vào ngực Đường Thanh Vân, lãnh khốc nói: “Người phụ nữ của cha, cha tự mình quản cho tốt. Nếu không đừng trách con trừng phạt cô ta.”

Nghe Đường Chá nói vậy, Tần Phong không khỏi cười duyên. Không ngờ một Đường Chá luôn dịu dàng trước mặt cô cũng có thể nói ra những lời ác độc này, xem ra Đường Chá và cô tâm ý thật tương thông!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

"Con yêu tinh kia! Cô cười cái gì? Còn không cút cho tôi!" Mã Diễm Lệ bị nụ cười trên mặt Tần Phong chọc tức, thẹn quá thành giận nói. .

"Mã Diễm Lệ, cô đừng quá phận! Nếu cô dám bắt kính với Phong Nhi, đừng trách tôi trở mặt!" Giương mặt tuấn tú của Đường Chá lạnh xuống, mỗi câu nói đều ngụ ý uy hiếp Mã Diễm Lệ.

Mã Diễm Lệ nghe được lời Đường Chá nói, có chút khiếp đảm trốn vào trong ngực Đường Thanh Vân, uỷ mị nói: "Thanh Vân, em thật đáng thương, người nào cũng có thể trèo lên đầu em ngồi hết."

Đường Thanh Vân bị lời nói của Mã Diễm Lệ trêu chọc. Lòng ông trở nên tức giận, lớn tiếng quát con trai: "Đường Chá, nói xin lỗi đi ngay."

"Hừ!" Đường Chá hừ lạnh một tiếng, ôm Tần Phong ngồi vào bàn ăn, bắt đầu dịu dàng dỗ cô ăn.

"Phong Nhi, nếm thử chút cháo đi, xem có hợp khẩu vị của em không. Anh đặc biệt phân phó đầu bếp nấu cho em đó." Đường Chá thổi nguội một thìa cháo, dịu dàng đưa đến bên môi Tần Phong.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tần Phong khẽ mở ra, nuốt cháo trong thìa, cô cười duyên gật đầu một cái: "Đường Chá, ăn ngon lắm."

"Em thích thì ăn nhiều vào." Đường Chá tiếp tục đút cho Tần Phong, giống như hoàn toàn không để cha và mẹ kế đang ngồi đối diện vào mắt.

"Phản, thật là phản rồi! Cái thằng nghiệt tử này!" Đường Thanh Vân bị tức đến cả người run rẩy. Bị con trai xem như không khí, mặt mũi của ông còn có thể để đâu được nữa? "Đuổi cô ta ra ngoài! Đứa bé trong bụng cô ta, Đường Thanh Vân vĩnh viễn cũng không thừa nhận! Cô đừng có vọng tưởng đến chuyện sẽ lấy con trai tôi, tôi không chấp nhận! Con còn muốn là con trai của Đường Thanh Vân, thì ngoan ngoãn chia tay với cô ta. Đuổi cô ta đi, cha không muốn nhìn thấy mặt cô ta!"

Đường Chá ưỡn ngực, hướng về phía ông Đường nói: "Cha, nếu như cha đuổi Phong Nhi đi, vậy thì xem như đã đuổi con đi!"

"Con cho rằng cha không dám sao?" Ông Đường bị con trai ép đến đường cùng, căm ghét nói.

"Vậy thì tốt, cha, con và Phong Nhi sẽ rời khỏi cái nhà này. Từ nay về sau, con sẽ không bước vào nửa bước, trừ phi cha có thể tiếp nhận Phong Nhi." Đường Chá đứng lên, kéo Tần Phong đi ra bên ngoài.

"Con! Nghiệt tử! Thằng con bất hiếu!" Đường Thanh Vân luôn miệng la lối, nhưng cũng chẳng ngờ sự việc lại đến nông nỗi này.

Ông chỉ có thể đứng nhìn con trai mình dẫn con nhỏ chết tiệt kia ra khỏi cổng lớn. Nhìn bóng dáng của hai người càng ngày càng xa, không thêm ngoái lại, Đường Thanh Vân hoảng lên. Ông tóm lấy tay Mã Diễm Lệ nói: "Cô còn không mau đi giữ Đường Chá lại cho tôi!"

"Được! Được!" Mã Diễm Lệ đành phải nghe lời, vội vã đứng lên, đuổi theo.

"Đường Chá, cậu đứng lại, cha cậu muốn cậu trở về!" Mã Diễm Lệ thờ không ra hơi đứng trước mặt Đường Chá và Tần Phong, nói với Đường Chá.

"Cô nói cho cha tôi biết, coi như ông ấy mất đứa con trai này đi." Đường Chá lạnh lùng nói xong, kéo Tần Phong lại tiếp tục đi về phía trước.

"Đứng lại!" Đột nhiên nghe được giọng nói tức giận của ông Đường, "Cha đồng ý với thỏa thuận của con thì sao?"

Ông Đường vẫn không thể bỏ con mình được, ông chỉ có một đứa con trai duy nhất, làm sao có thể cắt đứt quan hệ với nó? Hiện tại ông chỉ có thể tạm thời đồng ý thỏa thuận với Đường Chá, về phần cô gái kia, từ từ sẽ nghĩ biện pháp giải quyết sau.

"Cha muốn con trở về, một tuần sau, con sẽ cử hành hôn lễ với Phong Nhi. Cha không đồng ý, con quyết không trở về." Đường Chá đưa ra yêu cầu với cha mình.

"Được, cha sẽ cho người chuẩn bị việc kết hôn của con." Ông Đường cắn răng gật đầu đồng ý.

Lúc này, trên mặt Đường Chá mới hiện ra vẻ tươi cười, anh dắt tay nhỏ bé của Tần Phong, dịu dàng nói: "Phong Nhi, chúng ta về nhà thôi."

Tần Phong gật đầu một cái.

Về chuyện hôn lễ của cô và Đường Chá, cô đương nhiên hi vọng sẽ có được sự chấp thuận của người lớn. Nếu như bác Đường cố ý muốn tách cô và Đường Chá ra, cô cũng chẳng biết nên làm thế nào.

Cô biết mình phải tự chủ.

Buổi chiều, Đường Chá hứng thú đưa Tần Phong đi xem áo cưới và chụp ảnh cưới. Bởi vì Tần Phong mang thai, cho nên họ chỉ chụp những bức ảnh chính và áo cưới cũng phải rộng rãi, thoải mái nhất. Mặc dù thế, khi buổi chụp ảnh kết thúc, Tần Phong cũng rất mệt mỏi.

Biết cô sắp không kiên trì được nữa, Đường Chá ôm lấy cô, thân thiết nói: "Phong Nhi, mọi chuyện đã hoàn thành, chúng ta về nhà thôi."

"Ừ." Tần Phong cười nói.

Đường Chá quả thật coi cô như đóa hoa trong nhà kính, chỉ sợ đụng sẽ hỏng ngay, chỉ sợ không cẩn thận, sẽ khiến cô bị thương. Sự cẩn thận ấy khiến cho cô vô cùng cảm động.

Kể từ khi Tần Phong gật đầu đồng ý kết hôn, Đường Chá liền mãnh liệt yêu cầu Tần Phong phải đeo đôi khuyên tai ngọc của anh. Anh còn tự mình giúp cô đeo, dịu dàng cười nói: "Phong Nhi, về sau nhất định không được tháo nó xuống. Đây là biểu tượng chứng minh tình yêu của chúng ta, em đã là vợ của anh. Em bảo vệ nó, đồng nghĩa với việc em bảo vệ tình yêu của chúng ta. Phong Nhi, anh yêu em!"

"Đường Chá!" Tần Phong rất cảm động.

Vài ngày sau, tất cả báo chí đồng loạt đăng tin thiếu gia tập đoàn Đường thị sẽ kết hôn với nữ cô nhi tên Tần Phong. Trong lúc nhất thời tin tức này đã tạo thành một trận chấn động. Dân chúng đều ví von bọn họ với câu chuyện hoàng tử và Lọ Lem.

Không biết đám phóng viên sao lại thân thông quảng đại như vậy, thậm chí ngay cả chuyện bọn họ từng học chung và mọi chuyện ngày bé đều biết rõ. Viết đoạn chuyện xưa thành câu chuyện cảm động lòng người, chính là một bạch mã hoàng tử gặp gỡ một nữ cô nhi, vừa thấy đã yêu, tạo nên một câu chuyện tình yêu lãng mạn. Chuyện quá khứ của bọn họ nằm trong tay phóng viên lại biến thành một giai thoại tình yêu, khiến cho nhiều cô gái vô cùng cảm động. Họ cũng hận không thể là nữ chính trong câu chuyện đó như Tần Phong, được người lạnh lùng như Đường Chá yêu.

Bài báo này không chỉ dừng lại ở việc phát hành ở Canada, mà nó còn trở thành giai thoại trong cộng đồng người Hoa.

Ngày này, Lâm Vũ Mặc đang ngồi ăn điểm tâm sáng, thói quen của anh là vừa ăn vừa xem báo. Đột nhiên ánh mắt của anh bị tấm ảnh ngọt ngào trên bài báo làm cho hấp dẫn.

Hai tay anh run rẩy mở tờ báo ra, cặp mắt nhìn chăm chăm vào tiêu đề bài viết: "Câu chuyện của bạch mã hoàng tử và cô bé lọ lem". Đọc xong bài báo trên, Lâm Vũ Mặc tức giận cầm một quyển lên bàn: "Đây không phải là thật! Làm sao Phong Nhi có thể sẽ gả cho Đường Chá? Trong bụng cô còn đang mang đứa bé của tôi, cô lại dám để người khác làm cha của con tôi! Tôi không cho phép!"

Anh đứng lên, vội vã dọn dẹp hành lý, vừa dọn dẹp, vừa khỏ sở tự lắm bầm: "Tiểu Phong Nhi, em thật nhẫn tâm, lại dám bỏ anh đi như thế! Anh sẽ đi ngăn cản hai người, quyết sẽ không để cho hai người được lấy nhau!"

Xách theo hành lý đơn giản, Lâm Vũ Mặc vội vã chạy tới sân bay. Anh lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ còn hai mươi giờ nữa là đến hôn lễ của Tần Phong và Đường Chá, không biết anh có kịp để ngăn cản không nữa.

Ngồi ở phòng chờ, anh đột nhiên nhớ đến một thứ gọi là điện thoại. Tiếp điện thoại xong, trên mặt Lâm Vũ Mặc lộ ra nụ cười tà mị, bộ dáng của người chắc thắng.

"Ha ha ha! Thật là trời cũng giúp tôi! Đường Chá, xem hai người có vui vẻ được không?" Lâm Vũ Mặc không hề hoảng hốt nữa, ngược lại tràn đầy tự tin nở ra một nụ cười sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Hôm nay là ngày kết hôn của Tần Phong và Đường Chá, sáng sớm cô đã lên xe hoa đi đến giáo đường. Tâm tình có chút khẩn trương, Tần Phong mặc một chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi, ngồi trong phòng chờ dành cho cô dâu. Một lát nữa sẽ có thợ trang điểm đến để trang điểm cho cô.

Chờ cả ngày, cũng chẳng thấy ai đến, vì vậy Tần Phong đẩy cửa phòng chờ ra, định đi ra ngoài hóng mát một chút. Cô mới vừa đi một đoạn ngắn thì nghe được cuộc trò chuyện khó hiểu của Đường Thanh Vân và Mã Diễm Lệ.

Mã Diễm Lệ có chút lo lắng hỏi "Thanh Vân, anh nói xem bọn họ sẽ xử lý chúng ta ra sao?"

Mặt Đường Thanh Vân âm ngoan nói: "Bọn họ dám?"

"Nhưng mà, Thanh Vân, vạn nhất có chuyện, chỉ sợ không may, nếu bọn họ nói chuyện của hai chúng ta ra ngoài, chúng ta thật sự chịu không nổi rồi." Mã Diễm Lệ xoa xoa tay nói. "Hiện tại Đường Chá lại không nghe lời, nhất định cưới Tần Phong làm vợ. Chuyện này..."

Tần Phong nghe được lời của bọn họ cảm thấy vô cùng kì quái, bọn họ đang nói chuyện gì thế, lại liên lụy đến cô là sao?

"Cũng đúng, việc đời khó liệu." Đường Thanh Vân có chút bận tâm nói.

"Thanh Vân, nếu không, chúng ta bảo người đi phản đối bọn họ." Mã Diễm Lệ đột nhiên đưa tay làm dấu giết người, trong ánh mắt tràn đầy tia ác độc.

Tần Phong đột nhiên hiểu động tác tay Mã Diễm Lệ là có ý gì, không khỏi kinh hãi nghĩ: "Cái người Mã Diễm Lệ này lòng dạ thật độc ác, bọn họ đang muốn giết ai vậy? Bọn họ mới vừa còn nhắc tới mình và Đường Chá, không phải là muốn giết mình chứ?"

Nghĩ đến đây, lòng Tần Phong tràn đầy lo lắng. Cha của Đường Chá hình như cũng không phải người lương thiện, chắc chắn cô và anh phải cẩn thận.

Cái mạng của cô tuy nhỏ nhưng rất quý giá, không thể để cho người ta tùy tiện làm tổn thương!

Cô quyết định trở lại phòng chờ đám cưới, không muốn đi ra ngoài nữa.

Chỉ chốc lát sau, liền có vài người đi vào, bao gồm người chịu trách nhiệm quần áo, thợ trang điểm, còn có một số nhân viên giúp đỡ. Tay chân bọn họ vô cùng nhanh nhẹn, biến Tần Phong trở thành một cô dâu lộng lẫy chỉ trong chớp mắt.

Khi khúc quân hôn được hát lên, Đường Chá đã đứng trong lễ đường đợi cô, đôi mắt Đường Chá cứ nhìn thẳng vào cô. Dáng vẻ xinh đẹp này của cô làm cho Đường Chá chết mê rồi, khiến cho anh chẳng thèm quan tâm đến xung quanh nữa.

Khi Tần Phong bước tới bên cạnh anh, anh lập tức đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Tần Phong, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú vào cô, thậm chí nói: "Phong Nhi, em thật đẹp."

Tần Phong ngượng ngùng đến gần lỗ tai Đường Chá, nhẹ nhàng nói: "Đường Chá cũng thật anh tuấn."

"Anh yêu em!" Đường Chá si tình nói.

"E hèm!" Cha xứ đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, cắt đứt cử chỉ tình tứ của hai người bọn họ.

Đường Chá vội vàng thẳng lưng, chờ Cha xứ chủ trì hôn lễ.

Cha xứ nhìn đôi kim đồng ngọc nữ, liền ngẩng đầu lên, hướng về phía tất cả quan khách hỏi: "Các vị đang ngồi đây, có ai phản đối đám cưới này không?"

Mọi người trong lễ đường trở nên im lặng, không ai mở miệng nói chuyện.

Vì vậy Cha xứ lại tiếp tục nói: "Nếu không có ai phản đối, như vậy tôi xin tuyên bố."

Lời Cha xứ còn chưa nói xong, liền có một thanh niên trẻ tuổi xông vào lễ đường, cậu hô to: "Chị Tiểu Phong, dừng! Cầu xin chị đừng lấy anh ấy!"

Nghe được giọng nói của Thẩm Kiệt, Tần Phong kinh ngạc quay người lại, nhìn về phía người em trai đã hai tháng chưa gặp mặt, chỉ thấy trên gương mặt anh tuấn của cậu ta là vẻ lo lắng. Lòng ngực cậu đập phập phồng, hình như đã phải chạy một đoạn đường dài để đến đây.

"Kiệt, em đến tham gia hôn lễ của chị sao?" Tần Phong có chút kích động nhìn Thẩm Kiệt hỏi. Hai người cũng đã lâu chưa gặp nhau rồi.

"Chị Tiểu Phong, em yêu chị! Chị gả cho em đi! Đừng gả cho Đường Chá. Em sẽ yêu chị hơn cả anh ta!" Thẩm Kiệt bước tới cạnh Tần Phong, si tình nói.

"Kiệt, không phải chị đã nói rồi sao? Chị chỉ có thể xem em là em trai của chị mà thôi. Làm sao chị lại có thể gả cho em trai của mình?" Tần Phong có chút áy náy nhìn Thẩm Kiệt. Cô biết Thẩm Kiệt yêu cô, nhưng cô không thể cho cậu một tình yêu mà chỉ xem cậu như em trai, căn bản đó là tình cảm gia đình.

"Chị Tiểu Phong!" Thẩm Kiệt luống cuống, buổi sáng cậu vừa đọc được tin tức trên báo nói hôm nay Tần Phong và Đường Chá sẽ kết hôn. Vì vậy cậu bỏ cả buổi họp báo, chỉ vì chạy đến ngăn cản hôn lễ này! Nhưng chị Tiểu Phong hình như cố ý muốn gả cho Đường Chá. Vậy còn cậu phải làm thế nào?

"Kiệt, em ngồi cùng mọi người tham gia hôn lễ của chị đi." Tần Phong chỉ vào một chỗ ngồi còn trống, nói với Thẩm Kiệt.

"Chị Tiểu Phong." Thẩm Kiệt hồn bay lạc phách nhìn hai người đang đứng trong lễ đường, nỗi khổ trong lòng sắp đi đến cùng cực.

Cha xứ tiếp tục nói: "Nếu không có ai phản đối, chúng ta tiếp tục."

Cha xứ đôi mắt Đường Chá, trang trọng nói: "Đường Chá, con có nguyện ý cưới cô gái xinh đẹp bên cạnh con làm vợ hợp pháp của mình không? Con sẽ yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, giống như đó chính là cuộc sống của mình. Trong cuộc đời này, bất luận nghèo khó hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh, thủy chung với cô ấy, tương thân tương ái, cho đến ngày rời khỏi thế giới này?"

Đường Chá nghiêm nghị nói: "Con nguyện ý!"

Cha Xứ lại tiếp tục hỏi Tần Phong: "Tần Phong, con có nguyện ý cưới đàn ông bên cạnh con làm chồng hợp pháp của mình không? Con sẽ yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, giống như đó chính là cuộc sống của mình. Trong cuộc đời này, bất luận nghèo khó hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh, thủy chung với anh ta, tương thân tương ái, cho đến ngày rời khỏi thế giới này."

Tần Phong vừa muốn mở miệng nói nguyện ý, lại nghe thêm một tiếng hô lớn ngoài cửa: "Tiểu Phong Nhi, em không được gả cho anh ta, cha của anh ta chính là người đã giết cha em, chẳng lẽ em còn muốn gả cho kẻ giết người thân của mình sao?"

Nghe được giọng nói quen thuộc đó, Tần Phong không khỏi quay lại, nhìn Lâm Vũ Mặc. Đã mấy tháng nay cô không thấy anh, vì sao anh lại đến đây? Những lời anh nói là thế nào?

"Anh vừa nói cái gì thế? Anh nói cha Đường Chá là người đã giết cha tôi, điều này là thật sao?" Tần Phong nhìn Lâm Vũ Mặc, lại nhìn Đường Chá. Trong lòng tràn đầy lo lắng.

Sẽ không!

Làm sao cha Đường Chá lại là kẻ thù của cô được?

Không khí trong phòng thoáng trở nên rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Đường Chá không vui nhìn Lâm Vũ Mặc đang cố ý ngăn cản hôn lễ của bọn họ, tức giận nói: "Lâm Vũ Mặc, anh đừng ngậm máu phun người! Cha của tôi là một doanh nhân trong sạch, ông ấy sẽ không giết cha của Phong Nhi!"

"Ha ha ha! Ông ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân bởi vì ông ta mà chết. Về phần vì sao có chuyện đó, cậu nên hỏi người cha không biết xấu hổ của cậu kia, hỏi ông ta có biết chuyện này không, hỏi ông ta có giết người hay không." Lâm Vũ Mặc nở ra một nụ cười tà mị.

Lúc này Đường Thanh Vân đột nhiên giận dữ quát lớn: "Người đâu! Bắt người kia ra ngoài!"

Mấy người bảo vệ nghe được, lập tức tiến lên đuổi người. Tần Phong nhìn thấy ánh mắt hung ác của Đường Thanh Vân, trong đầu đột nhiên nhớ đến đoạn trò chuyện ban nãy của ông ta và Mã Diễm Lệ, trong lòng lập tức sinh nghi. Cô vội vàng lên tiếng: "Dừng lại. Tất cả các người đi xuống!"

Cô tránh khỏi vòng tay Đường Chá, bước đến trước mặt của Đường Thanh Vân, tỉnh táo nhìn ông: "Bác, lời Lâm Vũ Mặc nói là thật chứ? Là bác? Bác là người đứng ngoài sau cái chết của cha con?"

"Không, không thể nào! Cha con là ai bác còn chưa biết, làm sao có thể hại chết ông ấy." Trên đầu Đường Thanh Vân tràn đầy mồ hôi hột, lắc đầu lên tiếng phủ nhận, trong ánh mắt vẫn có tia hoảng hốt, lập tức làm cho mọi người hoài nghi.

"Cha?" Đường Chá cau mày đi tới trước mặt ông Đường, anh lo lắng nói: "Cha nói cho mọi người, cha chưa từng làm chuyện đó đi."

"Dĩ nhiên cha sẽ không làm chuyện như thế." Ông Đường lau mồ hôi lạnh, lên tiếng nói.

"Ha ha ha! Thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" Lâm Vũ Mặc bước về phía trước, nói lời châm chọc.

"Cậu... cậu từ đâu tới, lại vu oan giá họa cho tôi, tôi sẽ kiện cậu vì tội phi báng!" Đường Thanh Vân then quá thành giận, chỉ vào Lâm Vũ Mặc, rống to.

"Ha ha ha! Tôi sẽ theo vụ kiện đến cùng!" Lâm Vũ Mặc không hề sợ hãi, cười lớn.

"Cậu, cậu!" Ông Đường bị Lâm Vũ Mặc làm cho tức giận đến không nói ra lời. Mã Diễm Lệ vội vàng choàng tay qua tay ông, tay có chút run rẩy, nói: "Thanh Vân, chúng ta đi thôi, đừng nghe người điên này nói hươu nói vượn nữa."

"Mã Diễm Lệ, cô cho rằng cô có thể thoát tội danh có liên quan sao?" Lâm Vũ Mặc nhướn mày nhìn Mã Diễm Lệ.

Mã Diễm Lệ thiếu chút nữa ngã xuống, vội vàng bắt được cánh tay Đường Chá, mới chống đỡ được thân thể. Nhưng Đường Chá căn bản cũng không nguyện ý để cho cô ta đụng chạm, vung tay một cái trách khỏi cô ta.

Mã Diễm Lệ lao đảo một cái, tiến vào trong ngực Đường Thanh Vân, kết quả hai người cùng té lăn trên đất.

"Ha ha ha! Cô Mã, cần gì hoảng hốt như thế? Chẳng lẽ cô đã làm việc trái với lương tâm sao?" Lâm Vũ Mặc cười tà mà nhìn hai người đang ngã dưới đất.

"Bác, bác nói thật đi, bác có liên quan gì đến cái chết của cha con?" Tần Phong lo lắng nhìn Đường Thanh Vân, hét to.

"Tôi nói rồi, tôi không hề quen biết Bá Nhân, cũng không biết chuyện ông ta nhảy lầu từ tự, người kia chỉ đang nói bậy mà thôi!" Ánh mắt ông Đường mang đầy vẻ thâm tình.

"Nhảy lầu? Bác, bác nói không biết cha con, thế sao biết được cha con nhảy lầu?" Tần Phong nghe được lời nói của Đường Thanh Vân, nghi ngờ hỏi.

"Nhảy lầu, bác có nói sao?" Đường Thanh Vân lo lắng phủ nhận lời nói của chính mình.

Xem ra theo như lời nói của Lâm Vũ Mặc, có phải Đường Thanh Vân chính là người thần bí phía sau tất cả không? Tần Phong càng nghĩ càng hoang mang, không khỏi kích động đi lên phía trước, nắm chặt cổ áo Đường Thanh Vân hỏi. "Là ông sao? Là ông làm giả sổ sách năm đó, đưa trợ lý đến, khiến công ti tôi phá sản, cha tôi cùng đường, không có lựa chọn nào khác ngoài tự sát! Ông nói cho tôi biết! Có phải ông làm hay không! Nói mau!"

Cảm xúc của Tần Phong càng ngày càng kích động, Lâm Vũ Mặc thấy, đầu lòng ôm lấy cô, dịu dàng nói với cô: "Tiểu Phong Nhi, đừng quá kích động, đừng quên, trong bụng em còn có bảo bối của chúng ta."

"Anh đừng đụng vào tôi!" Tần Phong đẩy ta Lâm Vũ Mặc ra, chán ghét nói: "Đứa con này là của tôi, không liên hệ gì tới anh! Về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi!"

Nói xong, Tần Phong lại tròn mắt nhìn Đường Thanh Vân, hung hăng hỏi. "Tại sao ông lại hăm hại cha tôi? Ông ấy chọc gì đến ông? Vì sao ông lại ép ông ấy đến đường cùng như thế!"

"Con dâu, cha không có làm như thế!" Đường Thanh Vân chuyển về mặt lấy lòng. "Làm sao cha có thể làm hại ông thông gia như thế? Con hiểu lầm rồi. Cha chỉ xem qua báo chí nên mới biết chuyện năm đó mà thôi. Cha chỉ biết sơ sơ thôi. Con dâu yêu quý, Con đừng nên tin lời của cậu ta! Nhanh lên, kết hôn với Đường Chá đi, về sau chúng ta sẽ là người một nhà."

"Hắc hắc, đúng vậy! Về sau chúng ta chính là người một nhà." Mã Diễm Lệ cũng đứng lên, về mặt nhìn hót cười nói.

"Phong Nhi, cha anh đã nói như thế rồi. Đi thôi, chúng ta tiếp tục cử hành hôn lễ." Đường Chá đi lên phía trước, dịu dàng kéo tay Tần Phong, muốn tiếp tục những nghi lễ còn lại.

Vô luận như thế nào, hôm nay anh phải cưới được Tần Phong. Cô chỉ có thể làm vợ của anh! Trong lòng Đường Chá tràn đầy kiên định, mặc dù trong lời nói của cha có quá nhiều mâu thuẫn, sơ hở trăm chỗ. Nhưng anh tình nguyện tự lừa gạt mình, cũng không cần tin tưởng lời nói của Lâm Vũ Mặc.

Nếu như Lâm Vũ Mặc nói là thật, Phong Nhi con chịu lấy anh sao?

Anh vô cùng lo lắng, cho nên chẳng cần biết chân tướng là gì, anh muốn cưới Phong Nhi xong mới tính.

Anh dùng sức nắm lấy tay Phong Nhi, vô cùng kiên định kéo cô chạy hướng Cha xứ, nói với Cha xứ: "Cha xứ, xin Cha tiếp tục."

"A, được." Cha xứ cầm Kinh Thánh lên, lần nữa hỏi Tần Phong: "Tần Phong, con có nguyện ý cưới người đàn ông bên cạnh con làm chồng hợp pháp của mình không? Con sẽ yêu thương anh ta, an ủi anh ta, tôn trọng anh ta, bảo vệ anh ta, giống như đó chính là cuộc sống của mình. Trong cuộc đời này, bất luận nghèo khó hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh, thủy chung với anh ta, tương thân tương ái, cho đến ngày rời khỏi thế giới này"

Tần Phong do dự nhìn về mặt chột dạ của Đường Thanh Vân và Mã Diễm Lệ, lại nhìn Đường Chá, không biết mình có nên nói đồng ý hay không.

"Con dâu, mau nói nguyện ý!" Mặt Đường Thanh Vân đầy vẻ thúc giục nói với Tần Phong. Bộ dáng của ông bây giờ vô cùng nôn nóng, tựa như cực kì hài lòng Tần Phong làm con dâu nhà mình, hận không thể khiến con trai đưa cô gái kia vào cửa ngay lập tức. Nhưng trước đây không lâu, ông ta còn giận tím mặt, muốn ngăn cản đám cưới của cô và Đường Chá kia mà!

"Con... con..." Tần Phong ấp a ắp úng, do dự mãi không thể quyết định được, Lâm Vũ Mặc đứng phía sau không cam lòng nói: "Tiểu Phong Nhi, em mặc kệ chuyện cha của mình sao? Thật sự em đã quên cái chết của ông rồi sao, sao em chấp nhận gả cho con trai của kẻ thù?"

"Lâm Vũ Mặc, cha tôi đã nói rõ, ông ấy không hề giết cha của Tần Phong, anh không cần ở chỗ này nói lung tung, nơi này không hoan nghênh anh... mời anh đi khỏi đây, đừng khiến tôi phải ra tay." Đường Chá lạnh lùng quay đầu hướng Lâm Vũ Mặc nói.

"Ha ha ha! Đường Chá, có một số việc dùng lời nói thì không thể phủ nhận được." Lâm Vũ Mặc cười lạnh nói. Chỉ thấy anh đột nhiên đưa tay lên, một nhóm cảnh sát quốc tế liền chạy vào.

Đường Thanh Vân và Mã Diễm Lệ vừa thấy cảnh sát tới, lập tức hốt hoảng muốn chạy trốn bằng cửa sau.

Lâm Vũ Mặc cười lạnh sai bước đến trước mặt bọn họ, chặn lại đường đi của bọn họ, cười gằn nói: "Ông Đường, không phải ông nói là ông không có làm gì sao? Sao thấy cảnh sát lại chạy như tội phạm vậy?"

"Cậu, cậu tránh ra! Chúng ta nước sông không phạm giếng, tại sao cậu khẳng khẳng gây sự với tôi?" Đường Thanh Vân nghiêm mặt hỏi.

"Haaa...! Ông nói sai rồi, những chuyện liên quan đến Tiểu Phong Nhi, đều là chuyện của tôi. Ông hại chết cha của cô ấy, đương nhiên tôi phải xen vào rồi." Lâm Vũ Mặc cười lạnh nói.

Mất thấy cảnh sát càng ngày càng gần, Đường Thanh Vân cũng không để ý tới thế diện nữa, dùng sức đá vào chân Lâm Vũ Mặc một cái. Lâm Vũ Mặc lùi về phía sau một bước dài, thành công trốn được cú đá của Đường Thanh Vân. Sau đó anh đưa tay ra, giữ Đường Thanh Vân lại.

Giúp cảnh sát đưa còng vào tay Đường Thanh Vân và Mã Diễm Lệ, sau đó nghe cảnh sát nói: "Ông Đường Thanh Vân, ông có liên quan đến một vụ giết người. Ông có quyền giữ yên lặng. Nếu như ông muốn bỏ qua quyền lợi này, những lời ông nói lập tức là bằng chứng trước tòa."

Tần Phong rốt cuộc đã tin tưởng lời nói của Lâm Vũ Mặc. Cô có nằm mơ cũng không nghĩ đến, cha của Đường Chá chính là kẻ thù mà cô luôn kiếm

tìm. Cô chạy vọt tới trước mặt Đường Thanh Vân, kéo lấy cổ áo ông ta, tức giận hỏi: "Tại sao? Nói cho tôi biết, rốt cuộc ông vì cái gì? Sao ông lại có thể nhẫn tâm hại chết cha tôi như thế?"

"Ha ha ha! Tất cả đều là do cô gây nên." Đường Thanh Vân còn chưa lên tiếng, Mã Diễm Lệ đứng bên cạnh đã mở miệng nói. Cô ta cười điên cuồng, thật giống một người đã đánh mất lí trí.

"Tôi gây nên sao? Cô có ý gì?" Tần Phong không hiểu nhìn chằm chằm Mã Diễm Lệ.

"Ha ha ha!" Mã Diễm Lệ đột nhiên ác độc mà nhìn Tần Phong, hung tợn nói: "Cô Tần thân mến, cô quên rồi sao? Năm đó cô được bảo mẫu chăm sóc, nếu không phải bởi vì cô, có lẽ tôi đã lấy cha của cô rồi. Là cô đã phá hư hình tượng của tôi trong lòng ông ấy, khiến ông ấy đuổi tôi ra khỏi nhà. Lúc ấy tôi đã thề, một ngày kia, tôi sẽ khiến ông ta và cô phải chịu đau khổ gấp đôi. Ha ha ha! Như thế nào? Lòng của cô có phải rất đau không? A ha ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Tần Phong lúc này mới nhớ ra khi cô còn bé, đã từng gài bẫy một cô bảo mẫu, không nghĩ tới lại là cô ta!

"Mã Diễm Lệ, cô thật nhẫn tâm. Tôi chỉ cho ít tiền vào son môi của cô mà thôi, vậy mà cô lại khiến tôi tan cửa nát nhà sao?" Tần Phong tức giận tát lên mặt Mã Diễm Lệ một cái, nhưng một cái tát vẫn chưa đủ để cô hả giận. Trong lòng cô vẫn cuộn cuộn lửa giận như cũ, không có chỗ phát tiết.

"Ha ha ha! Dám trêu chọc tôi, tôi quyết sẽ không để cho cô sống yên ổn." Mã Diễm Lệ gần như điên cuồng mà cười lớn.

Tần Phong tức giận gờn nắm đấm, đánh tới tấp vào người Mã Diễm Lệ. Lâm Vũ Mặc thấy thế, vội vàng ôm lấy cô từ phía sau: "Tiểu Phong Nhi, đừng kích động, em vì loại người này mà động thai thật không đáng giá."

"Mặc, buông em ra, em nhất định phải giết cô ta, báo thù cho cha em." Tần Phong đã mất bình tĩnh. Vừa nghĩ tới hình ảnh cha nằm trong vũng máu, thì thể cũng hoàn toàn biến dạng, trong lòng cô không thể bình tĩnh. Cô muốn giết Mã Diễm Lệ!

"Ha ha ha! Tần Phong, cô có biết vì sao tất cả thư Đường Chá gửi cho cô đều không đến nơi không? Là tôi! Là tôi động tay. Tôi sẽ không để cô có được hạnh phúc, cô muốn gả cho Đường Chá? Tôi còn lâu mới để cô được như ý. Ha ha ha, nếu không phải là tôi, cô cùng Đường Chá chỉ sợ đã sớm yêu nhau rồi! Ha ha ha!" Mã Diễm Lệ điên cuồng mà cười, vì những chuyện cô ta từng làm mà hả hê.

"Lại là cô. Đồ khốn khiếp. Tôi muốn giết cô, tôi muốn giết cô!" Tần Phong tuyệt không ngờ rằng, trở ngại năm đó giữa cô và Đường Chá cũng là do Mã Diễm Lệ tạo thành.

Cô hận, là cô ta phá hoại tình yêu giữa cô và Đường Chá, khiến cô và anh phải chia lìa.

Nếu không phải bởi vì Mã Diễm Lệ, cô và Đường Chá sẽ hạnh phúc cỡ nào!

Người đàn bà ghê tởm này, chẳng những hủy hoại cha cô, gia đình cô, còn hủy diệt cả hạnh phúc của cô.

Cô hận không thể giết chết cô ta.

Cho dù xe cô ta thành từng mảnh nhỏ, cũng khó có thể giúp cô cởi bỏ mối hận trong lòng!

Tần Phong kích động vẫy vù, muốn xông về phía Mã Diễm Lệ, nhưng hông cô bị Lâm Vũ Mặc ôm chặt, không thể tiến lên phía trước.

"Tiểu Phong Nhi, đừng! Cô ta không đáng!" Lâm Vũ Mặc ôm cô thật chặt, cố định cô vào trong ngực hắn, khiến cô không thể động đậy. Anh dịu dàng hôn nước mắt trên mặt Tần Phong, vừa hôn vừa an ủi cô: "Tiểu Phong Nhi, cô ta đã nhận báo ứng rồi, cô ta sẽ bị luật pháp trừng trị, không cần chúng ta phải ra tay. Ngoan, nghe lời, không nên tức giận."

"Em muốn giết cô ta! Sao cô ta có thể ác độc như vậy? Cha của em...!" Tần Phong vừa nghĩ tới cha, lệ lại rơi đầy mặt. Xoay người lại, nắm đấm của cô không ngừng đánh lên người Lâm Vũ Mặc, miệng không thuận theo nói: "Mặc, buông em ra, buông em ra!"

Lâm Vũ Mặc mặc cho cô phát tiết lửa giận trên người mình, cho đến khi cô đánh mệt, mới cầm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, thâm tình đặt lên môi hôn nhẹ: "Tiểu Phong Nhi, tay đau lắm phải không? Anh giúp em thôi, thôi một chút sẽ không đau nữa."

Nói xong, anh nhẹ nhàng thôi tay Tần Phong, vô cùng dịu dàng.

Đường Thanh vân cùng Mã Diễm Lệ bị cảnh sát đưa đi, chỉ để lại một đoàn người lâm vào mê man. Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều vì một màn đột nhiên xuất hiện này mà bối rối.

Đường Chá thất hồn lạc phách đứng tại chỗ, không thể tiếp nhận chuyện anh vừa nghe thấy. Cha anh vì sao lại là kẻ thù của Phong Nhi. Vậy hôn sự của anh cùng Phong Nhi còn có thể tiếp tục sao? Phong Nhi có hận anh hay không? Nhưng anh vô tội mà, Phong Nhi không thể bởi vì cha mà rời khỏi anh! Không thể!

Anh sai bước tới trước mặt Lâm Vũ Mặc và Tần Phong, mạnh mẽ tách hai người ra. Anh hoảng sợ ôm lấy Tần Phong, nói với cô: “Phong Nhi, em còn có thể gả cho anh không? Anh sẽ không mất em, đúng không?”

“Đường Chá!” Lòng Tần Phong bị chân tướng sự việc làm cho đau nhói. Đường Chá lại là con của kẻ thù giết cha cô, sự thật này muốn cô tiếp nhận thế nào đây? Nghĩ tới đây, trong lòng cô lại đau xót.

Đường Chá si tình với cô như thế, cô còn có thể gả cho anh sao?

Trong đầu cô lại thoáng qua khuôn mặt bê bết máu của cha, nước mắt lại chảy xuống: “Đường Chá, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Cô chỉ có thể dùng vô số lời xin lỗi để diễn tả áy náy trong lòng cô lúc này.

Mặc dù cô biết Đường Chá vô tội, nhưng trong lòng cô không thể tiếp nhận con trai của kẻ thù giết cha làm chồng mình.

Tất cả đều sai rồi!

Tại sai vận mệnh của cô lại nhấp nhô như thế, người cô yêu cuối cùng lại là người tổn thương cô sâu nhất!

Nếu bọn họ vô duyên, vì sao còn để bọn họ gặp nhau, còn để bọn họ yêu nhau đây?

Thượng đế ơi!

Vì sao ngài phải hành hại tôi như thế?

Nước mắt Tần Phong càng rơi càng nhiều, giống như cỏ dại lan tràn.

“Phong Nhi, em không cần nói xin lỗi, người nên nói xin lỗi là anh. Tất cả mọi chuyện là do cha anh không đúng, ông ấy không nên bị con yêu tình Mã Diễm Lệ kia mê hoặc, ra tay độc ác với cha em như vậy. Đường gia bọn anh thật xin lỗi em. Tất cả lỗi lầm của cha, anh sẽ thay ông ấy trả. Chỉ cầu em đừng rời xa anh, cầu em gả cho anh.” Đường Chá nâng khuôn mặt đầm nước mắt của cô lên, lau đi những giọt lệ vương bên má, bi ai nói.

“Đường Chá, đừng như vậy. Em không thể gả cho anh. Nhìn thấy anh, em sẽ nghĩ đến cha anh, sẽ nghĩ đến Mã Diễm Lệ, cũng nhớ đến người cha đáng thương của em. Trong lòng em sẽ hận. Đường Chá, em không muốn tương lai chúng ta sẽ trở thành một đôi vợ chồng bất hòa. Anh buông tha em đi.” Thanh âm Tần Phong run rẩy nói.

Mặc dù bất đắc dĩ nhưng cô không thể không nói vậy, không thể không làm vậy.

Nếu như tiếp tục ở chung một chỗ với Đường Chá, lương tâm cô sẽ tự trách, cô sẽ càng thêm khổ sở.

Vì vậy, để bọn họ chia tay thôi.

“Đừng, Phong Nhi, đừng rời xa anh. Anh yêu em, anh vô tội mà.” Đường Chá luống cuống nói. Vì một câu nói của Tần Phong, anh hoàn toàn tuyệt vọng. Lòng anh giống như bị lấp đầy vị của nước mắt, vừa mặn lại vừa khô, những ngọt ngào trước kia đã sớm không còn.

Đường Chá tràn đầy tuyệt vọng, giờ phút này anh thật hận, hận vận mệnh bất công. Nếu như cha anh không bị Mã Diễm Lệ mê hoặc, nếu như cha anh không làm hại cha của Phong Nhi, nếu như Mã Diễm Lệ không tiêu hủy toàn bộ thư anh gửi cho Phong Nhi, nếu như.... Có quá nhiều nếu như, nếu như những chuyện kia không xảy ra, Phong Nhi có lẽ đã sớm trở thành vợ của anh, sao còn đến phiên Lâm Vũ Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Thế nhưng, những điều này lại trở thành sự thật. Chúng thật sự phát sinh, phá hư tình cảm giữa anh và Phong Nhi, khiến cô không thể tiếp tục tiếp nhận anh như trước.

Anh hận.

Rất hận!

Hận không thể sinh ra trong một gia đình bình thường.

Như vậy, giữa anh và Phong Nhi sẽ không có nhiều yêu hận tình thù.

Như vậy, anh có thể ôm cô, cưới cô.

Số mệnh ơi!

Sao người có thể vô tình như thế?

Đường Chá chỉ có thể tuyệt vọng hôn cô, bi thương, hốt hoảng ôm chặt lấy Tần Phong.

“Đường Chá! Thật xin lỗi!” Tần Phong đẩy Đường Chá ra, bỏ lại anh, che mặt khóc chạy ra ngoài.

Đường Chá, nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ trở thành vợ chồng, được không?

Bị Tần Phong bỏ lại, Đường Chá cũng không ngăn cản cô. Anh chỉ đứng tại chỗ, níu chặt lấy tóc, thân thể chậm rãi trượt xuống đất.

Mặt anh vùi vào hai đầu gối, nghẹn ngào. Mọi người chỉ thấy bờ vai rộng kia không ngừng rung động, lại không nghe thấy tiếng khóc của anh.

Bóng dáng co rúc một chỗ kia thoát nhìn bi thương như thế. Từng trận gió mát thoảng qua bên người anh, xuyên qua thân thể anh, làm linh hồn anh cứng lại, tổn thương trái tim anh.

Phong Nhi, từ nay về sau chúng ta thật sự không có duyên thật sao?

Khi Lâm Vũ Mặc nhìn thấy Đường Chá hôn Tiểu Phong Nhi, tim anh đau nhói thật sâu. Vì không để cho chính mình nổi điên, anh cắn chặt răng, nắm chặt tay thành quả đấm, ép buộc chính mình nhìn lại xúc động trong lòng. Lúc trước, anh vì kích động mà tổn thương Tiểu Phong Nhi. Lần này, dù có nói gì, anh cũng muốn giữ cho bản thân mình tỉnh táo.

Anh cố gắng không chế lửa giận trong lòng. Anh cho là mình có thể bình tĩnh đi lên phía trước, tách hai người ra, nhưng trước kia anh kịp bước lên, Tiểu Phong Nhi đã đẩy Đường Chá ra, chạy đi. Chờ đến khi anh kịp phản ứng lại, cô đã vượt qua anh, chạy ra ngoài.

Anh vội vàng nhanh chân đuổi theo cô, vừa đuổi vừa hô: “Tiểu Phong Nhi, cẩn thận té ngã, đừng chạy nhanh như thế.”

Anh thật lo lắng, sợ cô đã có thai mấy tháng sảy chân ngã xuống, làm bảo bảo bị thương.

Đáng tiếc có người nhanh chân hơn anh, cản Tần Phong lại.

“Chị Tiểu Phong, chị đừng khóc.” Thẩm Kiệt vòng tay qua, ôm Tần Phong đang muốn chạy trốn vào trong lòng mà an ủi.

“Kiệt.” Thấy Thẩm Kiệt, Tần Phong tựa như nhìn thấy người thân, cảm thấy cực kỳ thân thiết. Cô nhào vào trong lòng Thẩm Kiệt, ôm chặt lấy hông cậu.

“Chị Tiểu Phong, đừng đau lòng nữa, chị đi theo em đi, em sẽ dẫn chị rời xa bọn họ, tránh xa thù hận cùng phiền não. Em sẽ bảo vệ chị, chị Tiểu Phong.” Thẩm Kiệt nâng khuôn mặt đầm nước mắt của cô lên, kiên định nói.

Chị Tiểu Phong của cậu, vì hai người đàn ông này mà tổn thương hết lần này đến lần khác. Vì vậy, về sau cậu sẽ bảo vệ cô. Nếu người ở bên cạnh cô là cậu, cậu quyết sẽ không làm cho cô rơi một giọt nước mắt.

“Được, Kiệt, dẫn chị đi. Chị muốn rời khỏi đây, chị không muốn nhìn thấy hai người bọn họ nữa. Trông thấy bọn họ, lòng chị sẽ đau, rất đau.” Tần Phong nâng đôi mắt đầm lệ lên, đau lòng nói.

“Ừ, chúng ta đi!” Thẩm Kiệt ôm lấy Tần Phong, đi ra ngoài. Nhưng đúng lúc này, bờ vai cậu lại bị một đôi bàn tay có lực vững vàng bắt được.

“Đứng lại!” Lâm Vũ Mặc lo lắng bắt lấy bả vai Thẩm Kiệt, ngăn không cho cậu đi tiếp.

“Buông tôi ra!” Thẩm Kiệt lạnh lùng nhìn Lâm Vũ Mặc, trong lòng thật không vui.

Lâm Vũ Mặc đi tới trước mặt Thẩm Kiệt, thâm tình nhìn Tần Phong nói: “Tiểu Phong Nhi, em không thể đi cùng cậu ta! Chẳng lẽ em đã quên anh rồi sao? Anh yêu em! Trở về nhà cùng anh đi!”

Tần Phong không trả lời anh, chỉ lẳng lẳng nhìn gương mặt tuấn tú đã gây đi nhiều của Lâm Vũ Mặc, nước mắt lại lặng lẽ rơi.

“Tiểu Phong Nhi, em nói chuyện với anh đi!” Thấy cô rơi nước mắt, Lâm Vũ Mặc không khỏi luống cuống. Tiểu Phong Nhi của anh, sao cô không thể cho anh một cơ hội, lại muốn cùng người đàn ông khác rời đi?

“Kiệt, chúng ta đi.” Tần Phong nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói với Thẩm Kiệt. Cô không muốn nhìn thấy Lâm Vũ Mặc nữa, nhìn thấy anh, cô sẽ chỉ nhớ đến những tổn thương anh gây ra cho cô, khiến cô càng khổ sở hơn.

Thẩm Kiệt nhìn chằm chằm Lâm Vũ Mặc, lạnh lùng nói: “Lâm Vũ Mặc, anh không nghe thấy chị Tiểu Phong nói gì sao? Còn không tránh ra?”

“Nơi này không có chỗ cho cậu nói chuyện. Cậu câm miệng cho tôi!” Lâm Vũ Mặc bị lời nói của Thẩm Kiệt chọc giận, ngữ khí khinh thường nói.

“Lâm Vũ Mặc, anh mới là người phải câm miệng. Anh không thấy chị Tiểu Phong ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn anh một cái sao?” Lời của Thẩm Kiệt tựa như một lưỡi dao sắc bén, đâm vào trái tim Lâm Vũ Mặc. Giọng nói bén nhọn của Thẩm Kiệt, đã nói ra chuyện Lâm Vũ Mặc sợ nhất. Anh biết Tiểu Phong Nhi vẫn còn hận anh, vẫn không thể tha thứ cho anh.

“Tiểu Phong Nhi, lại đây. Đến trong lòng anh đi. Trước kia, là anh không phải, anh sẽ thay đổi, anh sẽ không bao giờ chọc em giận nữa, sẽ không khiến em phải đau lòng nữa. Chúng ta về nhà đi, để cho gia đình ta được đoàn tụ, hạnh phúc một chỗ. Có được không?” Lâm Vũ Mặc thành khẩn nói.

Nhưng Tần Phong hôm nay đã chịu đủ kích quá lớn, căn bản không nguyện nghe anh nói. Cô đóng lại cánh cửa trong lòng, hoàn toàn phong bế chính mình.

Thẩm Kiệt thấy Tần Phong chỉ lặng lẽ khóc thút thít. Tức giận, cậu hung hăng đá văng Lâm Vũ Mặc ra, kiên định đi về phía trước.

Lâm Vũ Mặc không cam lòng, kéo cánh tay Tần Phong lại, muốn đoạt lấy cô từ trong ngực Thẩm Kiệt. Nhưng Thẩm Kiệt không chịu buông tay, vì vậy hai người chuyển thành thế giằng co, không ai chịu nhường ai.

Tần Phong đứng giữa hai người, bị hai người kéo qua kéo lại, cánh tay cũng sắp bị kéo đứt. Cô bất mãn nhìn chằm chằm Lâm Vũ Mặc: “Buông tôi ra! Lâm Vũ Mặc, anh coi Tần Phong tôi là cái gì, là món đồ chơi sao? Muốn giành liền giành, lúc không muốn nữa thì vứt bỏ như chiếc dép cũ. Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không làm món đồ chơi của anh nữa! Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Tiểu Phong Nhi, anh chưa bao giờ coi em là món đồ chơi. Em là bảo bối trong lòng anh. Là người kiếp này anh yêu nhất.” Lâm Vũ Mặc đau lòng nói. Anh không ngờ Tiểu Phong Nhi lại có suy nghĩ như vậy. Anh cho là anh đã đem tất cả tình cảm trong lòng thổ lộ với cô rồi, anh yêu cô!

“Nếu tôi là người anh yêu nhất, sao anh lại làm tổn thương tôi? Anh không cần nói nữa!” Hai mắt Tần Phong mang theo lạnh lẽo nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

"Phong Nhi, đêm hôm đó anh không có." Lâm Vũ Mặc muốn giải thích với Tần Phong hiểu lầm đêm đó, nhưng Tần Phong không cho anh cơ hội. Cô bị lấy lỗi tại, lạnh lùng quát: "Lâm Vũ Mặc, tôi không muốn nghe anh nói nữa, anh không nghe thấy sao? Anh nói gì tôi cũng chẳng tin tưởng hết, anh đi đi, cũng chẳng cần xuất hiện trước mặt tôi nữa".

Nước mắt của Tần Phong cuộn cuộn rơi xuống, giống như dây đàn châu bị đứt, làm cho người ta nhìn cô mà đau lòng vô hạn.

Phải chịu đựng quá nhiều kích động, Tần Phong đột nhiên cảm thấy mình như ngất đi, tự dung mất đi ý thức. Thân thể của cô vô lực ngã xuống mặt đất.

"Tiểu Phong Nhi!"

"Chị Tiểu Phong!"

"Phong Nhi!"

Ba người đàn ông đứng bên cạnh thấy vậy, cũng hoảng hốt mà chạy tới trước mặt cô.

Cách Tần Phong gần nhất là Thẩm Kiệt, cậu muốn đem hai tay ôm lấy cô, thì Lâm Vũ Mặc đã vươn ra ôm trước.

"Anh đây!" Lâm Vũ Mặc lo lắng chạy tới trước mặt Tần Phong, đẩy Thẩm Kiệt và Đường Chá ra, hốt hoảng ôm lấy cô.

Lúc này, mọi người cũng chẳng còn hơi sức đâu để tranh giành ai là người ôm Tần Phong, chỉ muốn nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện. Thẩm Kiệt và Đường Chá khẩn trương đi theo sau lưng Lâm Vũ Mặc, cùng nhau ngồi lên xe cô dâu làm bằng hoa tươi.

"Đường ở đây tôi quen thuộc nhất, tôi sẽ lái xe." Đường Chá tỉnh táo nói, sau đó ngồi xuống ghế tài xế.

"Ừ." Lâm Vũ Mặc gật đầu một cái, anh khẽ vuốt ve gương mặt tái nhợt của Tần Phong, trong lòng tràn đầy lo lắng. Tiểu Phong Nhi ngàn vạn lần không được gặp chuyện không may!

Trong hành lang bệnh viện, Lâm Vũ Mặc lo lắng đi tới đi lui, Tiểu Phong Nhi được đưa vào phòng cứu cấp đã lâu rồi, sao không ai đi ra cho anh chút tin

tức nào cả?

Thẩm Kiệt cũng không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, cứ vài phút lại ngẩng lên nhìn cửa phòng cấp cứu.

Chỉ có mình Đường Chá là im lặng ngồi trên băng ghế dài. Không ai nói với nhau câu nào, duy trì không khí trầm mặc. Trong ánh mắt của anh tràn đầy đau thương, giờ phút này anh ước mình có thể thay Phong Nhi ngã bệnh, thay Phong Nhi chịu đau đớn.

Tại sao cha của anh lại là kẻ thù của cô ấy?

Anh vất vả lắm mới đợi được đến ngày cô chấp nhận đi cùng anh, rồi lại vì chuyện của gia đình mà hai người bắt buộc phải chia tay nhau.

Vì sao ông trời lại đối xử thiếu công bằng với anh như thế?

Lúc này, một hồi chuông điện thoại di động dồn dập vang lên, đánh thức ba người.

"Cậu Thẩm, là của cậu." Lâm Vũ Mặc phản ứng trước, đánh thức Thẩm Kiệt.

"Ồ!" Thẩm Kiệt vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi ra, nhấn phím nghe: "Alo, đạo diễn, thật xin lỗi!"

Đạo diễn nổi trận lôi đình rống lên: "Thẩm Kiệt, cậu chạy đi đâu vậy? Buổi họp báo chuẩn bị bắt đầu rồi, cậu lại chạy đi chẳng thấy người đâu! Đây là lần đầu tiên chúng ta chính thức xuất hiện ở Canada, nếu như cậu không muốn phá hỏng mọi thứ, thì lập tức trở về đây!"

"Đạo diễn! Tôi không thể!" Thẩm Kiệt còn muốn xin nghỉ, nhưng đạo diễn căn bản không cho cậu cơ hội lên tiếng.

"Cậu muốn tiếp tục sự nghiệp, thì lập tức chạy đến hội trường cho tôi!" Đạo diễn nói xong hai câu này, bèn cúp máy.

Thẩm Kiệt khó xử nhìn chằm chằm điện thoại di động, một hồi lâu cũng không nhúc nhích.

Lâm Vũ Mặc đi tới, vỗ vỗ bả vai của cậu nói: "Cậu Thẩm, cậu đừng lo lắng, đi nhanh đi. Cô ấy đã có tôi và anh Đường lo lắng, không có việc gì đâu."

"Lâm Vũ Mặc, nếu chị Tiểu Phong có chuyện gì, nhất định anh phải báo cho tôi biết." Thẩm Kiệt không yên tâm nói. Chị ấy đã vào đó lâu rồi còn chưa ra, trong lòng của cậu không ngừng lo lắng, đâu còn tâm tư đi tham gia buổi họp báo nữa.

Nhưng cậu lại không thể không nghe lời đạo diễn. Dù sao cậu cũng biết muốn sống trong giới điện ảnh, đặc biệt với đạo diễn và kí giả, về sau chẳng có quả ngon để ăn. Cho nên cậu mang theo bắt buộc phải lựa chọn rồi đi.

Tần Phong cảm thấy cả người vô lực, cô cố gắng mở mắt, bèn thấy được hai người đàn ông đang ngồi ở mép giường.

Nghĩ tới chuyện đã xảy ra hôm nay, nước mắt trên mặt cô lại bắt đầu chảy xuống.

"Hai người đi ra ngoài!" Nhắm mắt lại, cô lạnh lùng với với hai người đàn ông trước mặt.

"Tiểu Phong Nhi, em đã tỉnh. Có muốn uống chút nước hay không? Có đói bụng không?" Lâm Vũ Mặc căn bản cũng không dám mong Tần Phong vui vẻ với anh ngay lập tức, quan tâm hỏi.

"Tôi không cần gì cả, các người đi ra ngoài!" Tần Phong cao giọng, quát lớn.

"Phong Nhi, thật xin lỗi. Anh hiểu, hiện tại anh nói như thế nào thì cũng đã muộn rồi, cha em đã chết cũng chẳng sống lại được. Nhưng anh vẫn còn muốn nói với em: Phong Nhi, thật xin lỗi. Anh thay mặt người cha ngu xuẩn của mình nhận lỗi với em. Phong Nhi, anh hiểu mình không có tư cách để cầu xin em yêu anh, nhưng anh vẫn muốn nói cho em biết, Phong Nhi, anh yêu em. Đời này kiếp này, chỉ có Phong Nhi mới là người anh yêu. Mất đi em, anh sẽ mất đi toàn bộ thế giới. Nếu như em đã có ý muốn chia tay, anh quyết không cưỡng cầu. Anh chỉ muốn hỏi em một câu: Phong Nhi, em đã hết yêu anh rồi sao? Em đã chẳng thể tiếp nhận anh rồi sao?" Đường Chá bi thương nói.

"Đường Chá, anh biết rõ cha tôi đã chết thảm như thế nào rồi mà, chỉ cần vừa nhìn thấy anh, tôi lại nghĩ đến bộ dạng máu me be bét của cha mình. Anh nói xem, như thế làm sao tôi có thể yêu anh? Đường Chá, tôi chẳng có cách nào để tiếp tục với anh. Xin anh tha thứ cho tôi... kiếp này chúng ta nhất định là người vô duyên, chỉ có thể xem là người qua đường mà thôi." Tần Phong nhắm mắt lại nói, nước mắt từ khóe mi nhắm chặt lặng lẽ trào ra.

"Phong Nhi, anh không muốn đợi chờ kiếp sau, anh chỉ mong kiếp này được bên cạnh em!" Đường Chá bi thương nói.

"Đường Chá, anh không nghe thấy cô ấy nói sao? Cô ấy không cần anh nữa, anh sớm hiểu rõ mọi chuyện, nên rời đi thôi!" Lâm Vũ Mặc nói với Đường Chá. Mặc dù tình cảnh của Đường Chá khiến cho người ta đồng cảm, nhưng dù sao đó vẫn là tình địch của anh. Cho nên anh không thể mềm lòng, không thể để cho anh ta cướp đi Tiểu Phong Nhi của anh.

"Lâm Vũ Mặc, cậu đừng quá hài lòng. Phong Nhi cũng không cần anh. Anh không nghe lời Phong Nhi nói sao?" Đường Chá đưa đôi mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Vũ Mặc, châm chọc.

"Hai người các người muốn ồn ào thì ra bên ngoài mà ồn ào, đừng ở trước mặt tôi cãi nhau!" Đột nhiên Tần Phong ngồi dậy, mở miệng quát to.

"Tiểu Phong Nhi, bọn anh không cãi nhau nữa, em đừng tức giận." Lâm Vũ Mặc vội vàng cầm tay Tần Phong, mặt nịnh hót nói.

Tần Phong rút bàn tay về, nhìn Đường Chá, mặt buồn bã nói: "Đường Chá, anh trở về đi, thật sự em không có cách nào để đối mặt với anh. Anh đừng năn ni mãi, xin anh đó?"

"Phong Nhi." nghe được lời cô nói, Đường Chá nản lòng thoái chí. Anh nắm chặt quả đấm trong tay, vô lực nhìn căn khôn thay đổi.

"Đường Chá, đừng nói nữa!" Nước mắt Tần Phong điên cuồng chảy ra, lòng cô đã đau đến chết lặng.

Đường Chá bất đắc dĩ đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Tần Phong và Lâm Vũ Mặc.

"Anh cũng trở về đi." Tần Phong lấy mu bàn tay lau nước mắt, lạnh lùng liếc Lâm Vũ Mặc một cái, rồi nằm xuống, xoay lưng về phía của anh.

Lâm Vũ Mặc tuyệt không khổ sở, anh nở một nụ cười tà mị, bò lên giường, ôm thân thể Tần Phong vào trong ngực: "Tiểu Phong Nhi, đừng tức giận. Anh sẽ yêu thương em, được không?"

"Tránh ra!" Tần Phong hất bàn tay của anh ra, không chịu để cho anh đụng chạm.

"Đừng! Đã rất lâu rồi anh không được ôm em, em cũng phải để cho anh ôm bảo bảo chứ. Bảo bảo của chúng ta đã lớn như vậy rồi, nó có hành hạ em khó chịu không?" Lâm Vũ Mặc cố ý coi thường sự bất mãn của Tần Phong, đưa bàn tay ra thả xuống trên bụng của Tần Phong, dịu dàng khẽ vuốt ve cái bụng to lớn của cô.

"Chuyện của tôi và bảo bảo không cần anh quan tâm!" Tần Phong dẫu môi nói.

"Làm sao anh có thể mặc kệ hai người chứ? Hai người là bảo bối quan trọng nhất trong lòng của anh mà!" Lâm Vũ Mặc ôm Tần Phong, nói lời thâm tình bên tai cô. Anh thâm tình vây lấy Tần Phong, để cho cô thiếu chút nữa đã tin tưởng anh.

Không được, cô không thể mềm lòng!

"Lâm Vũ Mặc, em đói rồi. Anh đi mua cháo hải sản cho em đi." Tần Phong nói với Lâm Vũ Mặc.

"Được, việc em phân phó, anh lập tức sẽ đi làm." Lâm Vũ Mặc nhìn Tần Phong, thấy cô trừng hai mắt, mới cười khẽ, sau đó đi ra ngoài mua cháo.

Sau khi anh đi, Tần Phong ngồi ở trên giường bệnh do dự. Cuối cùng cắn môi, ra quyết định.

Nhảy xuống giường bệnh, cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra. Nhìn quanh, phát hiện Đường Chá cùng Lâm Vũ Mặc đều không có bên ngoài, vì vậy cô nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Khi Lâm Vũ Mặc xách theo cháo vào, thấy Đường Chá vô hồn ngồi ở cửa phòng bệnh, kinh ngạc hỏi "Đường Chá, sao anh chưa về nhà?"

"Tôi không bỏ đi được." Đường Chá thờ dãi, rồi nói. Cho dù cô không muốn gặp anh, anh cũng không cam lòng rời khỏi cô.

"Vừa rồi tôi không thấy anh ở ngoài cửa, còn tưởng rằng anh đã về nhà." Lâm Vũ Mặc nói.

"Tôi mới vừa đi toilet. Cậu đi mua cháo cho cô ấy sao?" Đường Chá nhìn hộp cháo trong tay Lâm Vũ Mặc, quan tâm hỏi.

"Ừ. Tiểu Phong Nhi đói bụng, cho nên tôi chạy đến quán Hi Nhĩ, mua cháo cho cô ấy. Hiện tại nhất định cô ấy đói bụng lắm, tôi muốn đi vào nhanh một chút." Lâm Vũ Mặc nói xong, đẩy cửa bước vào phòng.

Nhưng bên trong trống rỗng, khiến cho anh sững sờ, như thể cô đã bốc hơi khỏi mặt đất.

Người đâu? Cô ấy đi đâu rồi?

Lâm Vũ Mặc quay lại, nắm lấy cổ áo của Đường Chá hỏi. "Đường Chá, anh nói cho tôi biết, anh giấu cô ấy đi đâu rồi?"

"Phong Nhi? Không phải cô ấy vẫn ở trong phòng bệnh sao?" Đường Chá khản trương nói.

"Không có, trong phòng không có ai. Không phải anh giấu Tiểu Phong Nhi đấy chứ?" Lâm Vũ Mặc vẫn không tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Đường Chá hất tay Lâm Vũ Mặc ra, xoay người vọt vào phòng bệnh, vào đến giường thì ngất dại.

"Cô ấy đi đâu rồi? Cô ấy lại một lần nữa trốn khỏi tôi?" Lâm Vũ Mặc lo âu nói. Anh đã bị cô hù dọa đủ rồi, cô hết lần này đến lần khác bỏ trốn khỏi anh, hại anh lật khắp thế giới tìm cô. Anh không muốn để cho cô chạy lung tung nữa, bởi như vậy, anh sẽ phát điên.

"Đường Chá, mới vừa rồi cậu không thấy Tiểu Phong Nhi chạy ra sao?" Lâm Vũ Mặc không cam lòng hỏi.

"Tôi mới đi toilet về. Sau đó vẫn ngồi ở chỗ này, không còn có rồi đi. Phong Nhi có thể chạy đi lúc tôi đi vào nhà vệ sinh." Đường Chá cũng gấp đến độ toàn thấy toát mồ hôi lạnh.

Nếu như Phong Nhi trốn mất, bọn họ còn có thể dễ dàng tìm ra cô sao?

Phong Nhi ôm bụng lớn như vậy, ngộ nhờ xảy ra nguy hiểm thì phải làm sao?

Lâm Vũ Mặc thấy có hỏi Đường Chá cũng không ra kết quả gì, liền xoay người vọt ra khỏi bệnh viện, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, trong miệng anh không ngừng la hét tên Tiểu Phong Nhi, nhưng tìm bao nhiêu ngày, cũng không tìm được cô.

Tần Phong giống như đã rời khỏi thế giới này.

Lần này, Lâm Vũ Mặc hoàn toàn tuyệt vọng, anh bỏ tất cả, lưu lạc khắp thế giới, đi khắp nơi tìm bóng dáng quen thuộc.

Khi Thẩm Kiệt biết được biết được tin tức chị Tiểu Phong lại mất tích, thiếu chút nữa nổi điên. Sự nghiệp của cậu có thể hủy, nếu không có mẹ bên cạnh chăm sóc, có lẽ cậu đã sớm sụp đổ. Thật may là cậu lại đứng lên. Nhờ vào lần đá kích này, cậu càng trở nên thành thực, trên mặt tăng thêm một chút tang thương, ngược lại khiến cho gương mặt thanh tú của cậu càng thêm vài phần mỹ lực. Sau mấy năm ngắn ngủi, cậu đã trở thành đại minh tinh của châu Á.

Mặc dù tiền kiếm không ít, nhưng tim của cậu vẫn chẳng vui vẻ.

Kể từ khi mất đi chị ấy, cậu vẫn buồn bực không vui, trừ lúc diễn, rất ít khi xuất hiện nụ cười. Vì để cho mình quên đi phiền não, cậu liều mạng đua giong cuộc đời, khiến cho mọi ngày đều bận rộn. Chỉ vì có thể để cho tâm lòng kia bớt đau một chút, nhưng khi cậu ở một mình, phần cô độc và bi thống trong trái tim cậu lại hiện lên.

Mà Đường Chá, vì thay cha chuộc tội, hủy đi sản nghiệp của cha, bán công ti đi. Anh còn lấy số tiền bán công ti lập một quỹ từ thiện mang tên Tần Phong, giúp đỡ những đứa bé không cha không mẹ.

Mà chính anh, lấy năng lực của mình tự mở một công ti riêng, chuyên về công nghệ cao. Trong thời gian hai năm ngắn ngủi, công ti của anh đã trở thành một công ti kiệt xuất trong giới, mà chính anh, cũng đã trở thành một đại thần trong giới công nghệ.

Mặc dù sự nghiệp tương đối thành công, nhưng trong lòng anh vẫn là những đau thương ngày cũ. Vì hôn lễ không thể hoàn thành mà đau lòng, vì người anh yêu thương đã không còn bên cạnh mà tiếc thương.

Phong Nhi, em đang ở nơi đâu?

Em có biết, có nhiều người đang lo lắng cho em, quý mến em, đang đợi em trở về không?

Cho đến năm năm sau... một ngày kia, cô gái nhỏ mà mọi người đang mong chờ, cuối cùng mới có chút tin tức.

Một ngày, Thẩm Kiệt đi đến một bãi biển để quay quảng cáo. Đám người bọn họ vừa đi tới bờ biển, Thẩm Kiệt bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang nô đùa với con gái nhỏ. Bóng dáng quen thuộc ấy là của một bà mẹ trẻ.

"Lâm Khả Nhi, con đứng lại đó cho mẹ! Bắt được con, xem mẹ trị con thế nào!" Thẩm Kiệt nghe được giọng nói trong trẻo của đối phương, trong lòng không khỏi mừng như điên.

Là chị Tiểu Phong sao?

Giọng nói kia rất giống!

Chỉ thấy đối phương bước nhanh đến trước mặt một cô bé con, một tay bế bé, cố ý làm bộ như tức giận, nói: "Lâm Khả Nhi, hôm nay con rất không ngoan, lại dám ăn sạch dầu tỳ mẹ tự tay làm!"

"Mẹ tha mạng! Hi hi hi, ai bảo mẹ làm thức ăn ngon như vậy? Nếu Khả Nhi không ăn hết, chẳng phải là phụ ý tốt của mẹ sao?" Chỉ nghe cô bé ấy trả lời tựa mặt ngọt, còn tạo ra bộ mặt hả hê.

"Được! Bé con, mau nói xin lỗi mẹ đi!" Người phụ nữ cao giọng nói.

"Ai nha, mẹ, Khả Nhi làm sai, lần tới nhất định không ăn hết, sẽ chứa lại một ít cho mẹ, có được hay không?" Cô bé con nháy mắt nhìn mẹ.

Thẩm Kiệt mặc dù không thấy được gương mặt của người phụ nữ kia, nhưng từ bóng lưng cùng giọng nói, cậu hoàn toàn có thể kết luận đó là chị Tiểu Phong mà cậu đã tìm kiếm bao năm qua. Nhất định là cô! (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Sẽ không sai!

Bỏ xuống hàng loạt công việc, Thẩm Kiệt sai bước bước về phía bóng lưng kia.

"Chị Tiểu Phong!" Thẩm Kiệt ôm lấy thân thể kia từ phía sau, kích động gọi tên.

Đối phương nghe được tiếng gọi của Thẩm Kiệt thì ngây ngẩn cả người, cô ôm con gái của mình, không dám tin tưởng khi gọi một tiếng: "Nhóc Kiệt?"

"Là em, chị Tiểu Phong! Chị để em phải tìm mãi!" Thẩm Kiệt kích động đến rơi nước mắt.

"Kiệt!" Đột nhiên nhìn thấy Thẩm Kiệt, tâm tình Tần Phong cũng vô cùng kích động, cô tựa như một du khách lưu lạc nhiều năm, đột nhiên gặp được người thân thất lạc nên vô cùng vui vẻ.

Cô ôm lấy con gái, không dám tin nhìn Thẩm Kiệt.

Mặc dù qua truyền thông và TV, cô vẫn thường thấy bóng dáng của Kiệt, nhưng bên ngoài và phim ảnh không giống nhau. Trên TV, cô nhìn thấy một Kiệt lạnh lẽo, không cảm xúc, mà giờ khắc này, đứng ở trước mặt cô là một Kiệt sinh động và dịu dàng.

Nhìn Thẩm Kiệt, nước mắt Tần Phong lặng lẽ chảy dài.

"Mẹ đừng khóc, Khả Nhi sẽ khóc." Chỉ thấy Lâm Khả Nhi dùng tay lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng thổi khô dòng lệ trên mặt cô.

Thẩm Kiệt nhìn cô gái nhỏ trước mặt, dịu dàng hỏi: "Chị Tiểu Phong, đây chính là đứa bé năm đó sao?"

"Ừ." Tần Phong kiêu ngạo gật đầu một cái, bởi vì đứa con bảo bối này, cô mới có thêm sức mạnh không để mình ngã xuống.

Năm đó sau khi trốn khỏi bệnh viện, cô liền trốn đến nơi này. Một mình sinh con, một mình nuôi con đến tận ngày hôm nay.

Nhìn con gái càng ngày càng đáng yêu, càng ngày càng thân thiết hơn, tâm tình của cô mới dần dần nhẹ nhõm. Con gái là ánh mặt trời của cô, là liều thuốc tốt nhất giúp cô quên đi thù hận.

"Mẹ, anh ấy là ai?" Lâm Khả Nhi tò mò nhìn Thẩm Kiệt, đột nhiên hưng phấn hét lên một tiếng, kêu to nói: "Mẹ, đây là anh đẹp trai trên TV đó sao! Anh, bé bé!" Lâm Khả Nhi đưa hai tay ra, đòi anh bế.

Thẩm Kiệt khẽ cười đón lấy bóng dáng nhỏ nhắn, cọ qua cọ lại ở chóp mũi bé con: "Không được gọi là anh, phải gọi là cậu."

"Cậu? Anh sao lại già thế?" Lâm Khả Nhi dẩu môi hỏi.

"Cậu và mẹ của con bằng tuổi, con nói xem như vậy có phải là gọi cậu không?" Thẩm Kiệt cười hỏi. Cô bé con này đúng là bản sao của chị Tiểu Phong, vô cùng hoạt bát đáng yêu.

"Vậy không thể làm gì khác hơn là con chịu thua thiệt một chút, haizzz." Lâm Khả Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, không vui nói.

"Đứa nhỏ tinh nghịch, còn không mau xuống!" Tần Phong cười nhìn chăm chăm con gái, quở trách nhẹ.

"Con không chịu!" Lâm Khả Nhi làm mặt quỷ với cô. Cô bé quay đầu nói với Thẩm Kiệt: "Cậu, cậu có thể làm cha của Khả Nhi không?"

"Được! Cậu cầu mong còn không được! Khả Nhi có thể thuyết phục mẹ giúp cậu không?" Thẩm Kiệt hưng phấn hỏi. Nếu như chị Tiểu Phong có thể lấy cậu, cậu nhất định sẽ vui vẻ đến mất ngủ.

"Ừm? Con thử một chút nha." Lâm Khả Nhi lặng lẽ tựa vào bên tai Thẩm Kiệt nói, "Nói cho cậu một bí mật nhỏ, mẹ thường xem TV rồi khóc. Thật không giống người lớn chút nào cả."

"Thật sao?" Thẩm Kiệt đau lòng nhìn Tần Phong, dùng ánh mắt si tình nhìn về mặt hoảng hốt của Tần Phong. Cô lập tức tránh khỏi tầm mắt của cậu, nói với Thẩm Kiệt: "Kiệt, em đừng tin lời con bé nói."

"Chị, em nói nghiêm túc." Thẩm Kiệt nắm tay Tần Phong, thâm tình nói: "Gả cho em đi."

"Mẹ gả đi!" Lâm Khả Nhi cũng ồn ào nói. "Khả Nhi muốn có cha! Nhanh đáp ứng đi, mẹ."

Tần Phong nhìn đôi mắt khẩn trương của con gái, hiểu Khả Nhi từ nhỏ không có cha, nên vô cùng hâm mộ những đứa bé có cả cha lẫn mẹ. Cô có thể trao toàn bộ tình thương của người mẹ cho Khả Nhi, nhưng cô không có cách nào thay thế cha của cô bé.

"Chị Tiểu Phong, nhanh gật đầu chấp nhận đi!" Thẩm Kiệt đưa gương mặt chờ mong nói. Cậu thật hi vọng chị ấy đồng ý lấy cậu, vậy tháng ngày sau này của cậu sẽ vô cùng hạnh phúc.

“Kiệt, đừng ồn ào.” Trong lòng cô thật vất vả mới lấy lại được bình tĩnh, không muốn phá hư cảm xúc thăng bằng của mình.

"Haizzz!" Thẩm Kiệt ôm Lâm Khả Nhi, đáng thương đang khóc thút thít: "Tiểu Khả Nhi, cậu chưa thể khiến cách mạng thành công, chúng ta còn phải tiếp tục cố gắng."

"Dạ, con ủng hộ cậu." Lâm Khả Nhi cười duyên đưa tay nhỏ bé vỗ bàn tay Thẩm Kiệt.

Lúc này, nhân viên làm việc đang gọi Thẩm Kiệt, muốn cậu đi vào: "Thẩm Kiệt, mau tới đây, sắp bắt đầu rồi."

"Biết rồi!" Thẩm Kiệt quay đầu trả lời, lại không yên tâm đối với Tần Phong nói: "Chị, chị không cần tránh né em, em sẽ lập tức giải quyết mọi chuyện."

"Ừ. Chị sẽ chờ em." Tần Phong khẽ gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Kể từ khi Thẩm Kiệt biết được Tần Phong đang ở đây, ngày ngày chạy đến nhà cô.

Thẩm Kiệt và Lâm Khả Nhi đã kết thành đồng minh, mỗi ngày hai người đều muốn ép Tần Phong gật đầu đồng ý gả cho Thẩm Kiệt. Tần Phong biết, con gái mình rất muốn một người cha, mà Thẩm Kiệt lại thương cô bé như vậy, đương nhiên nó sẽ muốn cậu làm cha rồi.

Nhưng bây giờ tâm cô đã bình lặng, không muốn nói đến chuyện tình cảm nữa. Tình cảm với Lâm Vũ Mặc và với Đường Chá vẫn rất rối rắm, khiến cho cô đánh mất lòng tin vào tình yêu. Cô chẳng còn biết mình có năng lực để yêu một người nữa hay không.

Ngày này, Thẩm Kiệt mang theo một bó hoa tươi đến nhà của Tần Phong, vừa vào cửa, thì đã đòi ôm cô một cái, sau đó thâm tình nói: "Chị Tiểu Phong, sinh nhật vui vẻ!"

"Kiệt, chị rất cảm động! Không ngờ đã nhiều năm như vậy, em vẫn nhớ sinh nhật của chị." Tần Phong cảm động lau mắt nước trên khóe mắt, cười nói.

"Kể ra cả là một trăm năm nữa, Kiệt vẫn nhớ sinh nhật của chị Tiểu Phong." Ánh mắt Thẩm Kiệt sáng quắc nhìn Tần Phong.

“Cha Thẩm!” Tần Phong còn chưa tới kịp nói lời cảm động, thân thể nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi đã chen vào giữa hai người. Bé lập tức nhảy vào lòng Thẩm Kiệt, cho cậu một nụ hôn nhiệt tình: “Cha Thẩm, Khả Nhi cũng muốn được tặng hoa.”

"Ha ha ha! Đứa nhỏ tinh nghịch." Thẩm Kiệt vui sướng cười lớn, đưa bó hoa trong tay cho Lâm Khả Nhi, nói với bé: "Con thấy hoa như thế nào? Rất đẹp phải không?"

"Dạ." Lâm Khả Nhi gật đầu, há hê nói. "Cái này không lạ lắm! Về sau cha Thẩm muốn mua hoa, nhất định phải mua hai bó hoa, nếu không con sẽ không gọi cha là cha Thẩm nữa."

"Ồ? Cha Thẩm sợ quá." Thẩm Kiệt làm bộ sợ sệt nói.

"Hi hi hi." Lâm Khả Nhi cười nghịch ngợm.

"Chị, em đã sắp xếp mọi chuyện xong rồi, hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn đi." Thẩm Kiệt ngẩng đầu lên, nói với Tần Phong.

"Được rồi, Kiệt." Tần Phong gật đầu đồng ý.

Ba người bọn họ, có cả một ngày cùng đi chơi vô cùng vui vẻ, buổi chiều còn mang Khả Nhi đi khu vui chơi. Lâm Khả Nhi vô cùng thích thú. Cô bé quả thật giống như một chú rồng con, không ngừng hét lên và bay lượn. Ba người bọn họ tựa như một gia đình, vui vẻ mà dạo chơi khắp nơi.

Mặc dù Thẩm Kiệt đeo kính, nhưng vẫn bị vài người tình mắt phát hiện ra. Đối phương cầm máy ảnh nhắm ngay ba người bọn họ chụp vài tấm.

"Ha ha ha! Hôm nay sao tôi lại may mắn như thế, đưa những tấm ảnh này cho toà báo. Có lẽ tôi sẽ nổi tiếng! Ha ha ha!" Thì ra đó là một phóng viên chuyên tin tức giải trí. Phát hiện hôm nay khiến anh ta rất vui mừng.

Ngày thứ hai, trên một trang tạp chí lớn viết: "Thiên Vương mang theo người tình bí mật và con gái riêng ra ngoài."

Tin tức này oanh động thiên hạ, khiến rất nhiều người khiếp sợ. Tất cả mọi người cho là Tần Phong thật sự là người tình bí mật của Thẩm Kiệt, còn Tiểu Khả Nhi chính là con của hai người.

Tần Phong buồn cười nhìn tin tức kia, phóng viên ngày nay suy nghĩ thật quá phong phú, viết ra tất cả những chuyện mình suy nghĩ, nói xong cũng chẳng quan tâm độ chính xác của nó.

Có được chút tiếng thom trong giới tin tức giải trí, một người đàn ông nữa bước chân vào nôi lá cải.

Tần Phong vẫn đang ở trong phòng bếp bận rộn, chuông cửa đột nhiên vang lên. Tần Phong nói với đứa con gái vẫn còn ngồi chơi trò chơi: "Khả Nhi, giúp mẹ đi mở cửa, có thể là cậu Thẩm đến đó."

"Dạ." Lâm Khả Nhi nhảy xuống khỏi ghế cao, nhanh chóng chạy ra ngoài, hào hứng mở cửa.

"Cha Thẩm!" Khi bé nhìn rõ người đàn ông trước mắt thì ngây người. Người tới không phải cha Thẩm, bé vốn cho là cha Thẩm đã là người vô cùng đẹp trai rồi, không ngờ chú này còn đẹp trai cả hơn cha Thẩm. Chú ấy là ai? Lâm Khả Nhi nghiêng đầu nhỏ nhìn đối phương. Mà đối phương cũng không mở miệng, chỉ dùng cặp mắt tà mị nhìn chằm chằm vào cô bé con trước mặt.

"Đây chính là bảo bối của bọn họ sao?" Lâm Vũ Mặc kích động nhìn cô bé đáng yêu, gương mặt phấn điều ngọc mài, anh cho là Tiểu Phong Nhi đã sảy thai rồi. Thế nhưng rốt cuộc anh đã tìm ra cô, vợ của anh, con gái của anh. Lần này, vô luận như thế nào, anh cũng sẽ đưa mẹ con cô về nhà.

"Này! Chú tìm ai? Sao chú như đầu gỗ không nói gì hết vậy?" Lâm Khả Nhi không vui ngẩng cằm nhỏ lên, kháng nghị hỏi.

Lâm Vũ Mặc đưa tay ra bế cô gái nhỏ nhún lên, kéo bé vào trong lòng ngực của mình: "Bảo bối, kêu cha."

"Cha? Cháu đã có cha Thẩm rồi, chú cũng là cha cháu sao?" Lâm Khả Nhi bẽn lẽn hỏi.

Mặc dù chú này thật đẹp trai, đúng là vẫn đủ qui chuẩn làm cha bé, nhưng bản thân bé vẫn thích cha Thẩm hơn.

"Cha chỉ có một thôi. Đương nhiên cha chính là cha ruột của con!" Lâm Vũ Mặc hếch mày lên, không vui nói. Tiểu bảo bối của anh sao lại gọi Thẩm Kiệt là cha, chẳng lẽ cậu ta đã cưới Tiểu Phong Nhi rồi sao?

Không được!

Nhất định anh sẽ ngăn cản bọn họ!

Cô là của vợ của anh, đừng ai nghĩ đến chuyện sẽ giành với anh!

"Tiểu Khả Nhi, ai thế?" Tần Phong thấy con vẫn chưa vào nhà, vì vậy tò mò đi ra khỏi phòng bếp. Nhìn thấy hình ảnh kia, cô đột nhiên trở nên ngây ngẩn.

Thời gian tựa như lắng đọng. Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong đầu là một mớ hỗn độn.

Lòng Lâm Vũ Mặc thoáng qua một hồi mừng như điên. Thật sự là Tiểu Phong Nhi của anh, đây không phải là mộng, cô đã thật sự xuất hiện trước mắt anh.

Cô thay đổi nhiều, càng trở nên hấp dẫn, trong con mắt anh càng trở nên quyến rũ mê người. Năm năm chia lìa, năm năm tương tư, hôm nay rốt cuộc có thể thôi đợi chờ. Lần này, vô luận như thế nào, anh cũng sẽ không buông tay cô.

Trong mắt Tần Phong, Lâm Vũ Mặc cũng thay đổi rất nhiều, biến thành người đàn ông thành thực, ôn trọng, toàn thân tràn đầy vẻ mê hoặc lòng người. Nhưng vì sao trên người anh lại toát ra cảm giác tang thương, chẳng lẽ là dấu vết của tháng năm lưu lại trên người anh?

Lâm Vũ Mặc bước nhanh về phía Tần Phong, giờ phút này anh hận không thể đem cô vào trong cơ thể mình, để cho bọn họ hòa làm một, như thế cô sẽ không thể né tránh anh nữa. Anh muốn ôm chặt lấy cô, anh muốn suốt cuộc đời mình có thể che chở cho cô.

Tần Phong nhìn thấy Lâm Vũ Mặc đang bước về phía mình, hốt hoảng xoay người né ra. Nhưng đi chưa được mấy bước, cô đã lâm vào tình trạng bị vây chặt bốn phía.

"Tiểu Phong Nhi, anh đã tìm kiếm em rất lâu rồi." Lâm Vũ Mặc dán chặt người mình trên lưng của Tần Phong, bên tai cô nói lời kích động.

Tần Phong nhắm đôi mắt đẹp lại, mặc cho nước mắt tràn ra hốc mắt.

"Tiểu Phong Nhi, em thật nhẫn tâm, cam tâm bỏ rơi anh nhiều năm như vậy!" Lâm Vũ Mặc đau lòng chất vấn. Khi cô rời khỏi, cơ hồ mang toàn bộ niềm vui của anh đi. Mấy năm nay anh vứt tất cả chuyện công ti cho Đường Chá giải quyết giúp, đi khắp thế giới tìm cô. Chỉ cần có ai nói dường như thấy một cô gái giống Tiểu Phong Nhi, anh sẽ lập tức chạy đi đến đó để tìm.

Trong những giấc mộng hàng đêm, trong đầu anh toàn là hình bóng của cô. Những cô gái khác, bất luận tài giỏi, xinh đẹp bao nhiêu, cũng chỉ là cận kề trong mắt anh, sẽ không thu hút được lực chú ý của anh.

"Buông tôi ra!" Tần Phong hít mũi một cái, lạnh lùng nói với Lâm Vũ Mặc. Tâm tình của cô không dễ dàng mới trở nên bình tĩnh như thế, cô không cần Lâm Vũ Mặc xuất hiện làm nhiễu loạn tim của cô. Sự xuất hiện của anh, chỉ khiến cho cô thêm đau đớn mà thôi, nghĩ tới chuyện ngày trước, nước mắt

của cô lại rơi lã chã.

Nhớ đến câu chuyện tổn thương năm đó, cô không có vấn đề không cam lòng. Ban đầu nếu Lâm Vũ Mặc không làm ra chuyện tuyệt tình như thế, thì có lẽ cô sẽ không vô tình đến vậy. Dù sao người vô tình cũng là Lâm Vũ Mặc, không phải Tần Phong - cô!

Anh có từng nghĩ tới, những chuyện kia làm tổn thương tim mình đến thế nào không. Nhiều năm như vậy, mỗi lần đi vào giấc mộng, cô lại nhớ về anh, tìm lại đau nhói. Nỗi đau đi theo cô như hình với bóng, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát. Nhưng khi anh đứng trước mặt cô thì cô lại chẳng có khí thế trách cứ anh.

"Không buông! Phong Nhi, lần này, em có đánh chết anh... anh cũng sẽ không để em rời khỏi anh lần nữa!" Lâm Vũ Mặc chuyển đến thân thể Tần Phong, hai đôi tay nâng gương mặt của cô lên. Ánh mắt của anh thâm lam nhìn về bầu không khí của cô, muốn khắc sâu nụ cười vào trong lòng, lấy đó an ủi cho những năm tương tư của anh.

"Anh ở đây kể khổ gì chứ? Nếu năm đó anh biết quý trọng tôi, làm sao có chuyện đau khổ như hiện tại hả?" Tần Phong vừa khóc vừa chất vấn. Hai người chẳng có duyên phận, thì nên buông tay, tội gì quẩn quýt si mê? Tần Phong lạnh lùng nói với Lâm Vũ Mặc: "Anh đi đi, đừng tìm đến tôi nữa."

"Không! Phong Nhi, em đừng nhần tâm như thế, đừng cự tuyệt anh." Lâm Vũ Mặc hoảng hốt kéo Tần Phong vào trong ngực của mình, điên cuồng đặt những nụ hôn trên mặt cô.

Động tác của anh chỉ khiến cho Tần Phong càng khóc lớn hơn.

"Tránh ra! Cái người bại hoại này! Tại sao lại khiến cho mẹ tôi khóc?" Một giọng nói tức giận truyền đến từ sau lưng Lâm Vũ Mặc, anh cảm thấy eo của mình một bàn tay nhỏ hung hăng đánh tới. Anh buông tay Tần Phong ra, nhìn cô bé con kia, cúi đầu xuống, tràn đầy cung chiêu nhìn cô bé đứng bên cạnh. Tại sao anh có thể quên cơ chứ? Đây chính là tiểu bảo bối của anh! Không thể ngờ bé đã lớn như thế rồi.

Anh cúi thấp người, bế con gái lên, ôm chặt bé. Lâm Vũ Mặc cảm động nói: "Bảo bối, cha yêu con!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

"Bảo bối, nhớ kỹ, cha là cha con, Lâm Vũ Mặc." Lâm Vũ Mặc bị lời nói của con gái chọc cười. Tiểu bảo bối này, khuôn mặt ngạo khí thật giống anh. Anh nhẹ vỗ cái mũi nhỏ của cô con gái, nói: "Cha con chỉ có một, về sau không cho phép nhận cha loạn nữa. Tên Thẩm Kiệt đó, con phải gọi cậu ta là chú, không thể gọi cha, hiểu chưa?"

Lâm Khả Nhi nhướn mày lên hỏi: "Tại sao? Cha Thẩm rất thương con. Không giống chú, dữ dằn như vậy, vừa gặp đã làm cho mẹ khóc. Con không muốn chú làm cha của con, con muốn cha Thẩm cơ."

Tần Phong nghe được lời con gái, vui vẻ cười lớn. Tiểu bảo bối của cô, lời nói luôn làm cho người ta kinh ngạc.

Cô đoạt lấy con gái từ trong ngực Lâm Vũ Mặc, nói với abg: "Anh nghe rõ rồi chứ, ngay cả Tiểu Khả Nhi cũng nói không muốn anh, anh còn không thức thời đi mau. Nếu như tôi phải lựa chọn gả cho hai người, thì người đó là Thẩm Kiệt, không phải anh. Cả hai mẹ con tôi đều thích anh ấy, anh nghe rõ rồi chứ."

Lâm Vũ Mặc nghe lời cô nói lại dường như không ảnh hưởng chút nào, khẽ nở nụ cười. Anh tà mị đi tới bên cạnh cô, tràn đầy uy hiếp nói: "Tiểu Phong Nhi thân ái, em tốt nhất nên biết em thích người nào, phải gả cho người nào?"

Trong mắt Tần Phong lóe ra tia sáng tinh nghịch, đáp lại: "Đương nhiên! Tiểu Khả Nhi muốn ai làm cha nó thì tôi sẽ gả cho người đấy. Tiểu Khả Nhi không thích anh, cho nên anh mau đi đi."

Lâm Vũ Mặc trừng hai mắt nhìn cô, cười nói: "Tiểu Phong Nhi, bây giờ nói những chuyện này còn quá sớm, nói không chừng, qua mấy ngày nữa, người Tiểu Khả Nhi thích nhất sẽ là người cha này rồi."

"Anh..." Tần Phong không phục nâng cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn. Tên Lâm Vũ Mặc này, không nghe thấy cô đang cự tuyệt anh sao?

Lâm Vũ Mặc chẳng những không đi, ngược lại đi vào phòng bếp. Vừa nhìn đã thấy trên bàn đã bày đầy đồ ăn ngon, anh lập tức muốn nếm thử. Vươn hai ngón tay ra, đang muốn cầm một con tôm chiên lên ăn, thì bị Tần Phong vội vàng đánh vào tay. Cô bất mãn nói: "Không được lấy tay cảm thức ăn."

"Được, được, được, anh đi rửa tay." Lâm Vũ Mặc nở nụ cười, đi vào phòng vệ sinh.

Lúc anh trở ra, liền giang đôi tay về hướng Tần Phong, cười nói: "Tiểu Phong Nhi, nhìn xem, bây giờ thì sạch rồi chứ?"

“Hừ!” Tần Phong hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến anh.

Lâm Vũ Mặc không muốn bị đối xử lạnh nhạt dù chỉ là một chút, nghênh ngang đi vào phòng bếp. Tần Phong chống nạnh đứng trước mặt anh: “Ai cho anh động vào! Thức ăn này là tôi làm cho Thẩm Kiệt, anh không có phần! Anh về khách sạn của anh mà ăn.”

“Tiểu Phong Nhi, em thà nấu cho Thẩm Kiệt ăn cũng không nguyên cho anh ăn sao? Thật không công bằng.” Lâm Vũ Mặc bắt mặn kháng nghị.

“Thế giới này vốn không có cái gọi là công bằng. Tôi chỉ làm cơm cho người tôi thích.” Tần Phong đoạt lấy cái bát trong tay Lâm Vũ Mặc, ngẩng đầu, ưỡn ngực bước qua Lâm Vũ Mặc.

“Tiểu Phong Nhi! Anh đói bụng năm năm rồi. Em thật sự không cho anh ăn sao?” Lâm Vũ Mặc buồn bã hỏi. Lúc trước, anh chỉ thích ăn cơm do cô nấu, ngay cả nhà hàng nổi tiếng làm cơm cũng không lọt nổi mắt xanh của anh. Sau khi cô rời đi, một thời gian rất dài, anh mất đi hứng thú với việc ăn uống. Đối với anh mà nói, không phải là cơm cô nấu, cho dù bất cứ vật gì cho vào miệng, anh cũng thấy nhạt như nước ốc.

Hôm nay, thật vất vả mới thấy cô làm bàn cơm ngon thế này, anh thật muốn một hóp cho tất cả vào bụng. Nhưng cô lại tuyệt tình như vậy, ngay cả một hạt cơm cũng không cho anh động vào.

“Người phụ nữ của anh không nấu cho anh ăn sao? Không cần giả bộ đáng thương trước mặt tôi.” Tần Phong quệt khóe môi, không vui nói. Cô rời khỏi anh năm năm rồi, ai mà biết được anh có bao nhiêu cô gái ở bên cạnh hầu hạ? Những cô gái kia không biết biến đổi đa dạng để dụ dỗ anh sao? Cô không thêm tin lời anh nói.

Lâm Vũ Mặc ôm lấy Tần Phong, tà mị cười nói: “Tiểu Phong Nhi, người phụ nữ của anh không phải là em sao?”

“Tôi không tin. Anh có bao nhiêu người phụ nữ rồi... Đừng gạt tôi... Tôi đã không còn là cô gái ngây thơ năm đó nữa rồi.” Tần Phong giùng giàng nói.

“Tiểu Phong Nhi, anh không lừa em. Đêm đó, anh không có phản bội em, là em không cho anh cơ hội giải thích.” Lâm Vũ Mặc cuối cùng cũng tìm được cơ hội, anh muốn nói rõ ràng mọi chuyện, không thể để Tiểu Phong Nhi tiếp tục hiểu lầm anh.

“Anh không phản bội tôi?” Tần Phong xoay người lại, đôi mắt đẹp tròn to hỏi ngược lại. “Anh không phản bội tôi, cho nên đuổi tôi ra khỏi phòng. Anh không phản bội tôi, sao lại cùng người phụ nữ khác triền miên một đêm?”

“Anh không có. Tiểu Phong Nhi, đêm đó, anh căn bản không chạm vào người phụ nữ kia.” Lâm Vũ Mặc vội vàng giải thích.

“Không chạm qua cô ta, tại sao cô ta lại kêu la như vậy? Anh nói láo cũng nên hợp lý một chút có được không? Chẳng lẽ anh đã quên, tôi chính là tiểu lừa đảo sao? Anh nghĩ, chỉ bằng mấy câu nói láo này là có thể lừa được tôi?” Tần Phong cười lạnh nói. Lời nói của Lâm Vũ Mặc chẳng hề có một chút chân thật nào, cô không thể nào tin tưởng anh được nữa. Không ngờ chỉ vì muốn lừa cô quay trở về, thậm chí ngay cả nói láo anh cũng dám làm.

“Tiểu Phong Nhi, anh không có!” Giờ phút này Lâm Vũ Mặc mới hiểu cái gì gọi là có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa cho mình. Anh thật hối hận năm xưa đã làm chuyện sai lầm, vì xúc động nhất thời mà phá hủy hạnh phúc của anh và cô. Rốt cuộc muốn anh phải giải thích thế nào, Tiểu Phong Nhi mới chịu tin anh đây?

“Mẹ, chú này đang nói dối sao?” Lâm Khả Nhi bên cạnh xem chuyện vui đã lâu, rốt cuộc không nhịn được tò mò hỏi.

“Ừm, Tiểu Khả Nhi không nên học theo.” Tần Phong bế cô con gái nhỏ của cô lên, cưng chiều xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của bé mà nói.

“Nói dối không phải bé ngoan. Khả Nhi không học theo chú. Vẫn là cha Thẩm tốt hơn. Mẹ, mẹ nhất định phải gả cho cha Thẩm!” Lâm Khả Nhi cười hi hi nói với mẹ. Cô bé tựa như rất sợ mẹ nhất thời xúc động gả cho Lâm Vũ Mặc vậy.

“Tiểu bảo bối, con đừng nghe, mẹ chỉ nói giỡn thôi.” Lâm Vũ Mặc đoạt lấy bé con từ trong ngực Tần Phong, nắm bả vai nhỏ của bé nói. “Bảo bối, lời cha nói đều là sự thật, con nhất định phải tin cha. Con là con gái của cha, không thể tin lời người ngoài nói.”

“Chú thật là cha của con?” Lâm Khả Nhi vẫn có chút không tin tưởng mà nhìn Lâm Vũ Mặc.

“Đĩ nhiên rồi, tiểu bảo bối, con là tâm can bảo bối của cha.” Lâm Vũ Mặc sủng ái vuốt ve khuôn mặt của con gái nói.

“Cha tại sao không cần Khả Nhi, là Khả Nhi không ngoan sao?” Lâm Khả Nhi chăm chú nhìn Lâm Vũ Mặc, hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bò Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82

Những đứa bé khác đều có cha, chỉ có cô là không có. Ở nhà trẻ, có bạn còn bắt nạt cô, nói cô là đứa bé không có cha. Nếu chú ấy là cha cô, tại sao

bây giờ mới xuất hiện? Chẳng lẽ là vì cha không thích Khả Nhi sao?

“Khả Nhi! Bảo bối của cha!” Lâm Vũ Mặc dùng một tay ôm thân thể nhỏ nhắn của con gái vào trong lòng. Lời nói của Khả Nhi khiến lòng anh vừa chua vừa chát. Nếu như có thể, làm sao anh lại không muốn ở bên cạnh con gái. “Tâm can bảo bối của cha, không phải cha không nhớ con, mà là mẹ con bỏ đi, chạy trốn khiến cha không tìm được. Cha rất nhớ hai người, nếu biết hai người ở chỗ này, cha đã sớm tới.”

“Có thật không? Không phải cha không cần Khả Nhi sao?” Đôi mắt Lâm Khả Nhi hi vọng nhìn Lâm Vũ Mặc. Cô bé sợ những gì cha nói chỉ là lừa gạt, sợ chớp mắt một cái, cha liền biến mất không thấy!

“Khả Nhi, sao cha lại không nhớ con chứ? Cha rất nhớ con, rất yêu con.” Lâm Vũ Mặc đau lòng ôm thân thể nhỏ nhắn của con gái, mặc cho bị thương xâm nhập vào tim.

Nếu như thời gian có thể quay lại, anh nhất định sẽ không làm Tiểu Phong Nhi tổn thương, nhất định sẽ canh giữ bên người Tiểu Phong Nhi và Khả Nhi, bảo vệ họ, làm chỗ dựa cả đời cho hai người anh yêu thương nhất.

“Cha!” Lâm Khả Nhi lúc này mới hài lòng ôm cổ của Lâm Vũ Mặc, hôn một cái thật nhiệt tình trên mặt anh.

“Bảo bối!” Tình cảm sâu nặng giữa hai cha con cũng tự nhiên lộ ra.

Đúng lúc này, một tiếng chuông cửa vang lên, Tần Phong vội vàng lau nước mắt nơi khóe mắt, đi ra ngoài mở cửa.

“Chị Tiểu Phong, tặng chị.” Thẩm Kiệt đưa cho cô một bó hoa hồng đỏ to, nhiệt tình ôm lấy cô nói: “Chị, đây là lần cầu hôn thứ 99 rồi, gả cho em được không?”

“E hèm!” Lâm Vũ Mặc nghe Thẩm Kiệt nói vậy, không vui hừ nhẹ một tiếng. Thẩm Kiệt lúc này mới nhận thấy trong nhà có người đàn ông khác.

“Lâm Vũ Mặc?” Thẩm Kiệt nhìn thấy anh thì ngây ngẩn cả người. Tại sao anh ta lại ở chỗ này? Chẳng lẽ anh ta tới đón chị Tiểu Phong trở về sao?

“A! Ngài Thẩm mới tới. Mời vào.” Lâm Vũ Mặc làm ra bộ dáng chủ nhân, hướng Thẩm Kiệt nói. Ưu thế của hắn theo đà vượt lên trên Thẩm Kiệt.

Lâm Khả Nhi vừa thấy người tới là cha Thẩm cô bé thích nhất, lập tức thoát khỏi vòng ôm của Lâm Vũ Mặc, chạy tới trước mặt Thẩm Kiệt. Cô bé đưa một đôi tay nhỏ bé non nớt ra, nói với Thẩm Kiệt: “Cha Thẩm, bé!”

Thẩm Kiệt lập tức bế Lâm Khả Nhi lên, âu yếm nói: “Tiểu Khả Nhi, hôm nay có ngoan không? Có giúp mẹ không?”

Lâm Khả Nhi lập tức gật đầu lia lịa nói: “Có ạ, Khả Nhi rất ngoan. Khả Nhi còn giúp mẹ chiêu đãi khách.”

“Chiêu đãi khách?” Thẩm Kiệt không hiểu nhìn Lâm Khả Nhi.

Chỉ thấy cô bé lắc cái đầu nhỏ nói: “Chính là chú này, chú ấy nói chú ấy là cha con.”

“Ồ! Thì ra đây mới là ‘khách’ đấy!” Thẩm Kiệt vì lời nói của Lâm Khả Nhi mà khẽ cười, cậu còn cố ý nhấn mạnh chữ ‘khách’. Cậu muốn thị uy với Lâm Vũ Mặc, muốn nói cho Lâm Vũ Mặc biết, trong lòng Lâm Khả Nhi, Lâm Vũ Mặc anh ta chỉ là một người khách.

Quay ra nhìn Lâm Vũ Mặc một chút, Lâm Khả Nhi nhếch khóe miệng, ngọt ngào nói: “Chẳng qua, con vẫn thích cha Thẩm nhất, cha nhất định phải làm cha của con.”

Thẩm Kiệt nghe vậy mừng rỡ không thôi, Tiểu Khả Nhi thật là đáng yêu. Cậu hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ bé phấn nộn của Tiểu Khả Nhi, vừa hôn vừa nói: “Cha Thẩm nhất định sẽ cố gắng, sẽ không để cho Tiểu Khả Nhi thất vọng.”

“Khả Nhi, tới đây!” Lâm Vũ Mặc bắt mắt nhìn tiểu bảo bối của anh thân mật như vậy với Thẩm Kiệt, trong lòng bèn không vui. Khả Nhi sao lại thích Thẩm Kiệt hơn anh, làm sao có thể như vậy? Ngộ nhớ Tần Phong nghe lời Tiểu Khả Nhi nói, gả cho Thẩm Kiệt, vậy anh phải làm thế nào?

Không được, anh nhất định phải đoạt lại tình cảm của Tiểu Khả Nhi. Bảo bối của anh sao có thể nhận tình địch làm cha?

“Con không muốn!” Lâm Khả Nhi nhìn khuôn mặt lo lắng ảo não của anh, le lưỡi một cái, làm mặt quỷ. Cha dữ như vậy, bé không thèm để ý tới cha! Trừ phi cha cũng thương cô giống như cha Thẩm, nếu không, hắc hắc, đừng trách cô không nhận!

“Tiểu Phong Nhi, tới đây!” Thấy con gái bất động, Lâm Vũ Mặc liền chuyển mục tiêu sang Tần Phong.

“Thẩm Kiệt, mau vào thôi, cơm đã làm xong rồi, chỉ chờ em tới thôi đấy.” Tần Phong không thèm để ý đến anh, ngược lại cười nói với Thẩm Kiệt.

Ba người vừa nói vừa cười đi vào phòng ăn, lưu lại Lâm Vũ Mặc ảo não đứng trong phòng khách, không ai để ý.

Đây là chuyện gì a? Vợ cùng con gái của anh đều hướng về phía tình địch!

Thẩm Kiệt thả Tiểu Khả Nhi xuống ghế, theo Tần Phong vào bếp giúp một tay. Sau khi hai người bùng hết đồ ăn ra, Tần Phong mở đôi mắt to vô tội nói với Lâm Vũ Mặc: “Lâm Vũ Mặc, sao anh còn chưa đi?”

Lâm Vũ Mặc giận đến trợn to hai mắt, bắt nắn nhìn ba người giống như người một nhà ngồi ăn cơm. Đột nhiên anh nở nụ cười: “Ai nói anh phải đi? Tiểu Phong Nhi, em làm nhiều món ngon như vậy, anh không ăn quả thật là lãng phí. Anh nghĩ hôm nay anh nên ở lại giúp em xử lý chúng mới phải.”

Lâm Vũ Mặc nói xong liền nghiêng ngang ngồi vào bàn ăn. Không đợi Tần Phong đồng ý, anh đã cầm đũa lên, gắp một miếng thịt nướng lên, vừa ăn vừa than thở không dứt: “Ngon quá! Thật là ngon quá! Anh rốt cuộc lại được ăn những món ăn do Tiểu Phong Nhi nấu.”

Nhìn bộ dáng người kia thật giống như đã đói bụng mấy chục năm, Tần Phong không khỏi lắc đầu cười bất đắc dĩ. Anh vẫn bá đạo như vậy, năm năm rồi, một chút thay đổi cũng không có.

“Kiệt, em mau ngồi đi. Nếu không lát nữa chỉ sợ không còn gì.” Tần Phong cười nói. Nhìn bộ dạng Lâm Vũ Mặc ăn như hổ đói, chỉ thiếu chưa cho cả bàn thức ăn này vào bụng.

“Ừm, chị Tiểu Phong, chị cũng ăn đi.” Thẩm Kiệt cười, cùng Tần Phong ngồi xuống.

Hai người bọn họ ngồi chung một chỗ làm trái tim Lâm Vũ Mặc đau nhói. Anh không cam lòng đứng lên, đi tới ghế bên trái Tần Phong, ôm Tiểu Khả Nhi lên, sau đó ngồi xuống. Sau khi đặt con gái lên đùi, Lâm Vũ Mặc bưng bưng khí thế nói: “Tiểu Khả Nhi, cha bón cho con.”

“Hi hi hi, cha, con không phải đứa bé nữa.” Lâm Khả Nhi cười xấu xa nói. Cha muốn ngồi gần mẹ cũng không cần tìm lí do như vậy chứ? Lại xem cô là đứa bé ba tuổi.

Lâm Vũ Mặc xấu hổ cười, lập tức nói: “Tiểu bảo bối, cha thích ôm con.”

Nói xong, anh còn chủ động gắp một miếng nhỏ thức ăn, lấy lòng cô con gái nhỏ: “Khả Nhi, ăn nhiều vào. Cha không biết con thích ăn gì, con tự mình chọn nha. Không thích ăn thì để lại cho cha.”

Có người phục vụ, Lâm Khả Nhi rất mừng rỡ. Cô chỉ vào món ăn cách cô xa nhất nói: “Cha, con muốn ăn cái đó.”

“Được, cha gắp cho con.” Lâm Vũ Mặc cười, gắp thức ăn cho con gái. Vừa gắp còn không quên thị uy trừng mắt nhìn Thẩm Kiệt một cái.

Thẩm Kiệt còn chưa có phản ứng gì, Tần Phong đã lên tiếng, cô gắp một miếng thức ăn thả vào bát Thẩm Kiệt, cười dịu dàng nói: “Kiệt, đây là món em thích nhất, em phải ăn nhiều vào, nếu không công việc bận rộn như vậy, sao chịu nổi?”

Lâm Vũ Mặc thấy vậy, ghen tị cong môi lên nói với Tần Phong: “Tiểu Phong Nhi, đó cũng là món anh thích ăn nhất, anh cũng muốn.”

Tần Phong héch cái miệng nhỏ nhắn lên nói: “Muốn sao không tự mình gắp?” Anh muốn cô phục vụ anh, nằm mơ đi!

Lâm Vũ Mặc giận đến ngực cũng phập phồng, bắt nắn nhìn Tần Phong.

“Anh Lâm, muốn ăn gì thì tự gắp đi! Dù sao nhiều món ăn như vậy, chúng tôi cũng ăn không hết.” Thẩm Kiệt khẽ cười nói. Cậu nghiêm nhiên dùng giọng điệu của nam chủ nhân nói với Lâm Vũ Mặc.

“Hừ!” Lâm Vũ Mặc hừ lạnh một tiếng, tức giận gắp một miếng thức ăn to, nhai ngấu nghiến như muốn làm cho hả giận. Phản ứng của anh làm cho ba người còn lại đều buồn cười.

“Cha, Khả Nhi gắp cho cha!” Lâm Khả Nhi cười nói. Cô bé vươn cánh tay nhỏ bé non nớt ra, gắp một viên tôm chiên đưa tới khóe miệng Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc cảm động há mồm nuốt xuống, anh ôm chặt cô con gái bé bỏng, cảm động nói: “Tiểu bảo bối của cha thật ngoan. Cha rất yêu con.”

“Hi hi hi, Lâm Khả Nhi con là mỹ nhân người gắp người yêu nha! Người nào gắp qua con cũng đều yêu con đấy!” Lâm Khả Nhi kiêu ngạo nói.

“Đúng, tiểu bảo bối của cha là tiểu công chúa ai gắp cũng mến, nếu ông bà nội nhìn thấy con, không biết sẽ vui mừng thế nào đây?” Lâm Vũ Mặc cưng chiều xoa đầu bé con nói. Mấy năm nay, mẹ anh sắp đem lỗi tai anh mài chai. Ngày ngày, bà đều ghé vào lỗi tai anh nói phải tìm cháu nội bảo bối cùng con dâu của bà về.

“Ông bà nội? Cha, con có ông bà nội sao?” Lâm Khả Nhi hưng phấn thiếu chút nữa hét chói tai. Nguyên tưởng rằng cô bé ngay cả cha cũng không có, hiện tại chẳng những có cha, mà ngay cả ông bà nội cũng có. Cô bé cảm thấy mình thật hạnh phúc!

“Đương nhiên là có. Bọn họ rất mong đợi được nhìn thấy Tiểu Khả Nhi về nhà.” Lâm Vũ Mặc gật đầu, cười hỏi: “Khả Nhi, con có muốn về nhà gặp ông bà nội không?”

“Có, con muốn đi!” Lâm Khả Nhi hưng phấn vỗ tay nhỏ bé nói: “Cha, chúng ta đi luôn bây giờ có được không?”

Lâm Vũ Mặc ngẩng đầu lên, nhìn Tần Phong đang yên lặng ăn cơm sau đó cười nói với con gái: “Tiểu bảo bối, cha cũng rất muốn dẫn con đi gặp ông bà nội, nhưng phải có sự đồng ý của mẹ. Nếu mẹ không đi, cha cũng ở lại. Bởi vì cha không thể rời bỏ mẹ, cha muốn cùng mẹ ở chung một chỗ. Nếu như mẹ đồng ý theo chúng ta về nhà, cha mới có thể mang theo Khả Nhi về thăm ông bà nội nha!”

Chương 83

“Ồ!” Lâm Khả Nhi nhẹ ồ một tiếng, cô đáng thương nhìn mẹ hỏi: “Mẹ, có thể không, con rất muốn đi gặp ông bà nội.”

“Tiểu Khả Nhi.” Nhìn ánh mắt chờ mong của con gái, Tần Phong không đành lòng cự tuyệt, cô chỉ có thể trả lời qua loa chiếu lệ: “Hiện tại mẹ không rảnh, đợi khi nào rảnh rồi, mẹ đi cùng với con được không?”

“Không được, mẹ, con muốn đi ngay hôm nay.” Lâm Khả Nhi không thuận theo nói. Cô bé muốn lập tức được gặp ông bà nội!

“Tiểu Phong Nhi, em nhìn tâm nhìn Khả Nhi đau lòng sao?” Lâm Vũ Mặc nhìn Tần Phong, thật giống như nếu Tần Phong cự tuyệt sẽ là chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

“Sao anh không đưa một mình Tiểu Khả Nhi đi? Sao cứ nhất định phải mang theo tôi?” Tần Phong tròn mắt nhìn Lâm Vũ Mặc nói.

“Tiểu Phong Nhi, lần này, dù em có nói gì, anh cũng không rời khỏi em. Ngộ nhớ anh vừa đi, em lại chạy mất thì anh biết làm sai? Chúng ta cùng nhau đi.” Lâm Vũ Mặc kiên định nói.

Lần trước ở bệnh viện, anh chỉ đi ra ngoài mua thức ăn, Tiểu Phong Nhi liền đi khỏi, một lần đi chính là năm năm. Năm năm, hại anh tìm cô thật khổ. Lần này, anh đã có kinh nghiệm, anh nhất định sẽ một tác không rời, sống bên cạnh Tiểu Phong Nhi.

“Mẹ, mẹ đồng ý đi!” Lâm Khả Nhi lắc tay Tần Phong, năn nỉ.

Nhìn khuôn mặt chờ mong của con gái, Tần Phong đành phải thỏa hiệp nói: “Được rồi.”

“Mẹ vạn tuế!” Lâm Khả Nhi hưng phấn in một nụ hôn lên gương mặt Tần Phong, lớn tiếng hét.

Lâm Vũ Mặc nghe thấy Tần Phong đồng ý, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Kiệt nhìn một nhà ba người, cảm thấy mình trở thành người dư thừa, tim anh không khỏi nhói lên.

Công việc của Thẩm Kiệt đã tạo thành thói quen nghỉ ngơi không theo qui luật, một khi đã làm việc sẽ quên cả ăn cơm và nghỉ ngơi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể cậu sao chịu nổi?

“Kiệt, về sau đừng làm việc vất vả như vậy. Em bây giờ cũng đâu có thiếu tiền, nhận ít phim thôi, ít đi một bộ cũng được.” Tần Phong nhìn cậu, đau lòng nói.

“Ừm, chờ chụp xong bộ hình này, em sẽ xin nghỉ một chuyến, dẫn chị và Khả Nhi đi du lịch.” Thẩm Kiệt nắm tay Tần Phong nói. “Chị Tiểu Phong, em đã nhìn trúng một ngôi biệt thự. Hôm nào chị cùng đi xem với em đi, nếu như chị thấy thích, chúng ta sẽ mua lại.”

“Cậu Thẩm, cậu mua nhà sao phải kêu Tiểu Phong Nhi đi cùng?” Lâm Vũ Mặc giễu cợt nói.

“Tại sao không thể mang chị Tiểu Phong đi cùng? Sau này, chị ấy sẽ trở thành nữ chủ nhân của ngôi biệt thự, đương nhiên phải được chị ấy gật đầu mới được.” Thẩm Kiệt nhướn mày nhìn Lâm Vũ Mặc.

“Nữ chủ nhân? Tôi nghĩ anh đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, Tiểu Phong Nhi là vợ của tôi.” Lâm Vũ Mặc khí phách mười phần nói. Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, anh cũng muốn mang Tiểu Phong Nhi về nhà. Cô chỉ có thể là vợ của Lâm Vũ Mặc anh. Những người khác, đứng sang một bên đi.

“Vợ của anh? Lâm Vũ Mặc, Tần Phong tôi tự do, khi nào thì trở thành vợ của anh?” Tần Phong bất mãn nhìn chằm chằm Lâm Vũ Mặc.

“Em không phải đã sớm đồng ý sao? Nếu không phải em rời đi, chúng ta đã sớm trở thành vợ chồng rồi. Anh vẫn vì em mà cất giữ vị trí phu nhân.” Lâm Vũ Mặc dựa vào trước mặt Tần Phong nói.

“Hôn lễ của chúng ta đã sớm hủy bỏ rồi. Anh muốn cưới người nào cũng không kiên quan đến tôi. Lâm Vũ Mặc, vị trí phu nhân vẫn là giữ lại cho người khác đi? Tần Phong tôi không hiềm của lạ.” Tần Phong đẩy khuôn mặt của Lâm Vũ Mặc ra mà nói.

“Lâm Vũ Mặc, anh nghe rõ chưa? Tôi nghĩ người nên hết hi vọng phải là anh mới đúng.” Thẩm Kiệt đưa tay ôm lấy bả vai Tần Phong, thị uy nói.

“Nơi này không có chỗ cho cậu nói chuyện!” Lâm Vũ Mặc tròn mắt nhìn Thẩm Kiệt một cái, cánh tay đặt trên bả vai Tiểu Phong Nhi kia, giống như cây

gai đâm vào trong mắt anh, thật khó chịu. Anh hận không thể xông lên, đẩy tay của Thẩm Kiệt ra.

“Tiểu Phong Nhi, cha mẹ vẫn đợi em trở về, chẳng lẽ em không nhớ họ một chút nào sao?” Lâm Vũ Mặc sử dụng kế cầu tình, dùng tình cảm để làm Tần Phong cảm động.

Lời Lâm Vũ Mặc nói khiến Tần Phong nhớ lại bà Lâm mặc dù không thích nói cười nhiều nhưng cũng rất dễ gần, bà cùng ông Lâm vô cùng yêu thương cô. Cô đã từng coi họ như cha mẹ ruột của mình mà yêu thương, nhưng bởi vì Lâm Vũ Mặc mà cùng họ chia lìa. Cô cũng rất nhớ bọn họ, không biết hai người hiện tại thế nào? Nhất định vẫn còn rất ân ái đi. Cô thật hâm mộ tình cảm vợ chồng giữa hai người, tại sao cô không thể có được niềm hạnh phúc như vậy đây?

Tần Phong có chút ưu thương nghĩ.

“Lâm Vũ Mặc, đừng dùng trường bối đến nói chuyện. Hai chúng ta, bằng bản lĩnh của mình, xem ai có thể theo đuổi được chị Tiểu Phong.” Thẩm Kiệt bất mãn kháng nghị. Cậu có chút khinh thường cách làm của Lâm Vũ Mặc, muốn dựa vào cha mẹ để tranh thủ sự đồng tình của chị ấy.

“Hừ! Bằng bản lĩnh của mình? Tôi nghĩ cậu ngay cả tư cách cạnh tranh với tôi cũng không có, nói gì đến chuyện theo đuổi Tiểu Phong Nhi. Tiểu Phong Nhi không yêu cậu, người cô ấy yêu là tôi. Cậu vẫn nên từ bỏ cái ý nghĩ đó đi, ngoài kia, có rất nhiều người phụ nữ yêu cậu, sao cậu không đi tìm các cô ấy đi!”

Thẩm Kiệt là siêu sao thần tượng của phụ nữ châu Á, không biết có bao nhiêu thiếu nữ điên cuồng yêu cậu. Cậu còn sợ không tìm được người yêu sao? Lại tới đây giành Tiểu Phong Nhi với anh.

“Vườn hoa tươi mặc dù rất kiều diễm, nhưng tôi chỉ muốn một mình chị Tiểu Phong.” Thẩm Kiệt kiên định, nhàn nhả nói. Về mặt cậu đối lập với mẹ mặt lo lắng của Lâm Vũ Mặc, khiến Lâm Vũ Mặc càng trở nên nóng lòng.

Tiểu Phong Nhi của anh sao lại mê người như vậy?

Nếu cô bình thường hơn một chút, có lẽ sẽ không có nhiều tình địch tranh giành với anh như vậy.

Đang lúc Lâm Vũ Mặc và Thẩm Kiệt giằng co, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Sẽ là ai tới đây?

Tần Phong vừa mới mở cửa ra, đã bị một đôi tay cường tráng ôm vào ngực.

“Phong Nhi, anh rốt cuộc cũng tìm được em” Đường Chá kích động nói.

“Đường Chá?” Thanh âm run rẩy của Tần Phong khẽ gọi tên anh. Cô thật không ngờ, cô còn có thể nhìn thấy Đường Chá. Không biết mấy năm nay anh sống có tốt không, cha của anh bởi vì nhiều tội danh chồng chất đã bị xử tù chung thân. Không biết anh có hận cô hay không?

Tần Phong cẩn thận nhìn khuôn mặt anh tuần thêm phần thành thực của anh, trong lòng tràn đầy chua xót. Đối với Đường Chá, mặc dù không có hận ý, nhưng cô vẫn không tránh khỏi đau lòng vì tội ác của ông Đường.

“Phong Nhi, là anh!” Đường Chá ôm thật chặt hông cô, kích động nói: “Phong Nhi, mấy năm nay anh tìm em thật cực khổ.”

“Đường Chá. Anh còn tìm em làm gì? Gặp nhau chi bằng không gặp, gặp mặt sẽ chỉ làm em nhớ đến hận ý đối với bác Đường, khiến hai người chúng ta đều khổ sở. Anh vì sao không thể buông tha cho hai chúng ta đây?” Tần Phong rơi nước mắt, thì thào.

“Phong Nhi, không nhìn thấy em, anh còn khổ sở hơn.” Đường Chá đau lòng nhủ chặt hai hàng lông mày. “Phong Nhi, chẳng lẽ chúng ta không thể bỏ qua thù hận sao? Cha anh đã bị trừng phạt vì những gì ông ấy làm, chuyện đã qua nên để cho nó trở thành quá khứ. Tương lai, chúng ta cũng nhau làm lại được không?”

“Đường Chá!” Tần Phong không ngừng lắc đầu, lệ rơi đầy mặt. Cô sao có thể quên chứ? Quên đi cha đã chết thảm thế nào, quên đi những vết thương khi mất người thân, quên đi cô cơ hồ đã không có chỗ nương tựa, cô sao có thể quên chứ!

Lâm Vũ Mặc đặt Tiểu Khả Nhi xuống, đi tới cửa, kéo Tần Phong vào trong ngực mình, mang theo địch nói với Đường Chá: “Anh Đường, xin đừng chạm vào nỗi đau trong lòng Tiểu Phong Nhi!”

“Lâm Vũ Mặc, không ngờ động tác của anh thật mau.” Đường Chá rất hối hận không thể chạy đến nơi này nhanh hơn một chút. Lần này, anh lại chậm hơn Lâm Vũ Mặc một bước. Sao anh luôn xui xẻo như vậy? Hắn muốn là người đầu tiên tìm thấy cô, anh muốn dùng tình cảm của mình ủ ấm trái tim lạnh lẽo của cô, khiến băng giá trong lòng cô tan chảy.

Giữa anh và Phong đã xuất hiện bức tường ngăn cách hai người, anh muốn dùng tình yêu vĩnh cửu này đẩy ngã bức tường kia. Nếu như Phong Nhi là Juliet, vậy anh phải là Romeo.

“Anh Đường cũng không chậm đâu!” Lâm Vũ Mặc nhướn mày nói.

“Lâm Vũ Mặc, Đường Chá, hai người đừng vừa thấy mặt đã cãi nhau.” Tần Phong bịt lỗ tai, tức khí nói. Hiện tại lòng cô rất loạn, không ngờ cha người

cô yêu, ba người yêu cô hiện tại đều tụ tập tại đây.

“Tiểu Phong Nhi, bọn anh không cãi nhau, em đừng giận.” Lâm Vũ Mặc vỗ nhẹ sau lưng Tần Phong, an ủi cô.

Vẫn đứng một bên xem trò vui, Lâm Khả Nhi mở to đôi mắt ngây thơ nhìn người đàn ông mới tới. Đáng đáp người đang ông này thật có mị lực! Mặc dù không đẹp trai bằng cha Thẩm, nhưng so với cha Thẩm đẹp trai, chắc chắn là rất tài giỏi.

Cô bé nhìn Đường Chá không chớp mắt, tròn đầy tò mò ôm chân anh hỏi: “Chú, chú tên là gì?”

Đường Chá lúc này mới chú ý tới trong nhà còn có một cô bé, đôi mắt nhanh như chớp lưu chuyển, thật đáng yêu. Anh bế Tiểu Khả Nhi lên, dịu dàng nói: “Chú tên là Đường Chá, là bạn của mẹ cháu. Cháu có thể gọi chú là chú Đường.”

“Chú Đường? Hừm, anh Chá dễ nghe hơn, cháu gọi chú là anh Chá. Anh Chá, em tên là Lâm Khả Nhi, anh có thể gọi em là Tiểu Khả Nhi.” Lâm Khả Nhi lắc cái đầu nhỏ, cười nói.

“Ha ha ha! Đường Chá, anh so ra kém tôi một bậc rồi.” Thẩm Kiệt cười ha ha nói. “Tiểu Khả Nhi gọi tôi là cha Thẩm, lại gọi anh là anh Chá, thật là thú vị. Xem ra trước mặt Tiểu Khả Nhi, anh cũng mất đi ưu thế. Cô bé không muốn anh làm cha nó đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

"Con có hai người cha rồi, cũng không cần thêm người cha nữa, nhưng Khả Nhi không có anh! Em muốn anh, hay anh là anh Chá của Khả Nhi đi." Nói xong, Lâm Khả Nhi vẫn hồn nhiên nhìn Đường Chá.

"Khả Nhi, gọi chú." Đường Chá bắt mắt lắc đầu một cái nói. Anh muốn nghe Khả Nhi gọi chú Chá.

"Không! Em thích gọi là anh Chá, em sẽ gọi là anh Chá. Anh Chá, anh Chá!" Lâm Khả Nhi cười nói.

"Ha ha ha! Anh Đường, anh nên cam chịu số phận đi, xem ra cậu chỉ có thể là anh thôi." Lâm Vũ Mặc hả hê vỗ vỗ bả vai Đường Chá, cuồng ngạo cười ôm Tần Phong đi vào nhà.

"Ai nói tôi chỉ có thể làm anh?" Đường Chá nhướn mày nhìn Lâm Vũ Mặc, anh không tin. Anh dụ dỗ Tiểu Khả Nhi nói: "Khả Nhi, gọi anh là cha Đường, cha sẽ mua kẹo cho con. Nhanh lên nào, gọi một tiếng cha đi."

"Mẹ nói, không thể tùy tiện tiếp nhận quà tặng của người khác. Huống chi mẹ còn nói, ăn kẹo sẽ sún răng, Khả Nhi không ăn!" Lâm Khả Nhi ngẩng cái đầu nhỏ lên, liến thoắng.

"Xi!" Đường Chá còn chưa nói chuyện, Thẩm Kiệt liền nở nụ cười rục rịch, "Khả Nhi nói đúng! Quá đặc sắc!"

"Hừ! Không nên quá hả hê, cuối cùng Phong Nhi sẽ thuộc về ai còn chưa biết." Đường Chá lạnh lùng nhìn Thẩm Kiệt một cái, không vui nói.

"Chỉ Tiểu Phong mới vừa rồi đã nói, Khả Nhi thích người nào làm cha của bé, cô sẽ gả cho người đó." Thẩm Kiệt có chút hả hê nói. Khả Nhi trong lòng rất thích cậu, nếu như chị ấy thật lấy người Khả Nhi lựa chọn vì như lời cô nói, thì đó là điều vô cùng tuyệt vời.

"Phong Nhi, Thẩm Kiệt nói thật sao?" Đường Chá bắt mắt nhìn Tần Phong, tại sao cô có thể như vậy! Tại sao chồng của cô lại do Khả Nhi lựa chọn?

"Tôi đang suy nghĩ." Tần Phong có chút ngượng ngùng gật đầu một cái.

Mặc kệ là người đàn ông nào, muốn làm chồng của Tần Phong, trước hết phải qua được cửa của Khả Nhi. Có thể xem bé như con gái ruột, mới có tư cách là cha bé.

Đường Chá nghe Tần Phong nói, liền ôm Khả Nhi, lấy lòng bé: "Khả Nhi, cha Đường sẽ cực kỳ yêu con, con nhất định phải chọn cha."

"Em mới không cần anh làm cha, em có hai người cha rồi. Anh là anh Chá, em muốn anh là anh của Khả Nhi. Làm anh của Khả Nhi, sẽ là người Khả Nhi yêu mến nhất." Lâm Khả Nhi cười tươi nói.

Thế nào anh và Thẩm Kiệt, còn có Lâm Vũ Mặc lại có sự phân biệt lớn như thế?

Nghe được câu trả lời của Lâm Khả Nhi, Đường Chá cảm thấy không thể im lặng: "Không cần gọi cha Đường, gọi chú Đường cũng được."

Tần Phong cười khuyên con gái: "Khả Nhi, mẹ thấy con nên nghĩ lại đi, gọi anh ấy là chú Đường."

Lâm Khả Nhi ưỡn khuất nháy mắt một cái: "Anh Chá không tốt sao?"

"Không tốt." Tần Phong lắc đầu một cái.

Lâm Khả Nhi chỉ đành thở dài, nói: "Vây cũng được, về sau con sẽ gọi chú là chú Đường. Nhớ đó, chú chỉ có thể là chú Đường của một mình Khả Nhi thôi!"

"Ha ha ha! Đường Chá, nghe được lời của Khả Nhi nói chưa, Khả Nhi nhà chúng ta không thích cậu làm cha." Lâm Vũ Mặc hả hê cười lớn.

"Lâm Vũ Mặc, anh cũng đừng quá vui mừng, Khả Nhi chọn Kiệt, không phải anh." Tần Phong lập tức dội cho Lâm Vũ Mặc gáo nước lạnh, nhắc nhở anh về sự thật trước mắt.

Làm sao anh sẽ cho Thẩm Kiệt có được cơ hội đây?

Haizzzz!

"Không sao, Tiểu Phong Nhi, anh là con gián đánh không chết, sẽ không bị khó khăn hù dọa, anh nhất định sẽ chiến thắng." Lâm Vũ Mặc tà mị nói. Trong mắt anh lóe ra tia kiên định, anh nhất định sẽ thành công trong việc mang Tiểu Phong Nhi trở về nhà.

"Hừ, anh thật bá đạo quá đấy." Tần Phong đẩy anh ra, rời khỏi người anh.

"Tiểu Phong Nhi!" Lâm Vũ Mặc nhìn lồng ngực trống rỗng của mình, bất mãn kêu to, nhưng Tần Phong vẫn không thèm để ý đến anh.

"Mọi người ngồi đi, tôi đi rửa bát." Tần Phong dọn dẹp bàn ăn, khách khí nói với mọi người.

Lâm Vũ Mặc lập tức nhảy dựng lên, cười nói: "Tiểu Phong Nhi, anh giúp em."

"Anh giúp em?" Tần Phong không dám tin tưởng, cô chằm chọc cười nói. "Em mong anh đừng giúp qua loa là tốt rồi."

"Tiểu Phong Nhi, sẽ không." Lâm Vũ Mặc cười tà mị cùng Tần Phong đi vào phòng bếp.

Vừa đi vào phòng bếp, Lâm Vũ Mặc liền ôm Tần Phong vào trong ngực, anh khẽ nói bên tai cô: "Tiểu Phong Nhi, đừng để ý đến hai người đàn ông kia, gả cho anh, có được không?"

"Tôi nói cái gì anh không nghe rõ sao?" Tần Phong nhướn mày, cười hỏi ngược lại, "Kiệt và Đường Chá cũng như nhau, ai qua được cửa của Khả Nhi. Tôi sẽ gả cho người đó."

"Tiểu Phong Nhi, anh tốt hơn bọn họ. Em xem, Mặc anh rất tuấn tú, cơ thể lại cường tráng. Hai người bọn họ làm sao vượt qua anh." Lâm Vũ Mặc cười nói. "Em gạt đầu một cái, gả cho anh đi."

Tần Phong che miệng khẽ nở nụ cười, cô lắc lắc đầu mà nói: "Thật chưa gặp qua người nào cứ tự hào về mình như anh, thật giống như đàn ông trong thiên hạ chẳng ai bằng anh."

"Đây là sự thật!" Lâm Vũ Mặc cũng không xấu hổ vì tính tự đại của mình, ngược lại tràn đầy kiêu ngạo mà trả lời. "Chồng em chính là đệ nhất thiên hạ, rất khó tìm được người nào anh tuấn hơn anh ở trên đời."

"Anh cho là điểm này có thể hấp dẫn người khác sao!" Tần Phong buồn cười nói. Lâm Vũ Mặc thật là tự đại không ai bằng.

Lâm Vũ Mặc nâng cằm nhỏ của Tần Phong lên, nháy mắt một cái: "Tiểu Phong Nhi thân ái, mặt em sắp nhuộm thành vải đỏ rồi. Đến đây đi, mau đến bên cạnh anh này."

Ánh mắt Lâm Vũ Mặc nóng bỏng mang theo khát vọng nồng đậm, như thể muốn nuốt cô vào, lao thẳng về phía Tần Phong, để cho lòng của cô trở nên cuồng loạn. Cô đẩy Lâm Vũ Mặc ra, ánh mắt lóe sáng, nói: "Tôi đây chẳng muốn chạy đến bên cạnh anh."

Lâm Vũ Mặc ôm lấy cơ thể Tần Phong từ phía sau, dùng giọng nói đầy mị hoặc quyến rũ: "Tiểu Phong Nhi, em đã nhảy vào lồng ngực của anh rồi, không được nhảy vào lồng ngực của người khác."

"Mau tránh ra, không thấy em phải rửa bát sao?" Tần Phong lo lắng uốn éo người, Lâm Vũ Mặc để hơi thở nóng bỏng lao thẳng về phía mình, khiến cho thân thể cô khẽ run rẩy.

Cũng đã xa anh năm năm rồi, thế mà vì sao anh vẫn ảnh hưởng đến cô như thế? Cảm nhận được hơi thở của anh, tim cô nóng lên. Nếu anh thật sự ra tay với mình, cô chẳng biết làm cách nào để chống cự lại anh.

"Anh giúp em rửa." Bàn tay Lâm Vũ Mặc vòng quanh cơ thể Tần Phong, nhận lấy cái mâm trong tay cô, giúp cô giữ nó. Môi của anh như vô ý lại có ý lướt qua môi của cô, tiếp xúc thân mật khiến Tần Phong cảm thấy máu trong người dâng lên, cơ thể khẽ chuyển động.

Cảm nhận được lửa nóng dưới môi của vợ yêu, Lâm Vũ Mặc nhẹ nhàng nở nụ cười, xem ra Tần Phong vẫn có cảm giác với anh.

Vì che giấu sự sợ hãi ở tim, Tần Phong đoạt lấy cái cằm, nói với Lâm Vũ Mặc: "Em tự rửa được, anh đi ra ngoài đi."

Lâm Vũ Mặc đột nhiên dùng sức ôm Tần Phong vào trong ngực, một bàn tay ôm chặt lấy eo của cô, một bàn tay cướp lấy cái cằm trong tay Tần Phong, tà mị dưới đất cúi đầu thấp xuống, tựa vào bên môi Tần Phong nói: "Tiểu Phong Nhi, anh yêu em. Em cũng yêu anh phải không?"

"Em không thêm thương anh." Tần Phong cúi mắt, kiên quyết phủ nhận.

"Tiểu Phong Nhi, em đừng phủ nhận như thế. Thân thể của em đã nói cho anh biết, nó có cảm xúc với anh." Lâm Vũ Mặc cười xấu xa nói.

"Làm gì có! Anh đừng nói càn." Tần Phong tròn to đôi mắt hạnh đầy mê người, nhìn Lâm Vũ Mặc.

"Ha ha ha! Anh có không nói càn, trong lòng em không phải rõ ràng nhất sao?" Lâm Vũ Mặc lộ ra nụ cười dịu dàng, tà mị chiếm lấy môi cô.

"Em yêu Kiệt, Khả Nhi cũng thích Kiệt, hai mẹ con chúng em cùng thích cậu ấy, anh nên đứng sang một bên đi." Tần Phong chu cái miệng nhỏ nhắn nói. Nhớ tới Lâm Vũ Mặc đối với mình như thế nào, cô không cam tâm. Tại sao anh lại khiến cô tổn thương, còn muốn cô quay đầu lại. Cô càng muốn anh gấp gáp, càng muốn anh ghen tị.

"Em yêu Kiệt?" Lâm Vũ Mặc ôm thân thể Tần Phong đến trước mặt mình, ánh mắt sáng quắc nhìn Tần Phong, tà mị mà cười nói. "Cái cô gái nhỏ này, em cho rằng anh ngốc nghếch dễ bị em lừa lắm sao? Sẽ không! Anh có mắt nhìn. Em và cậu ta chỉ có tình nghĩa chị em, anh sẽ không tin lời em. Tiểu Phong Nhi, trong lòng em chỉ có anh, anh có thể cảm nhận được điều đó."

Nói xong, Lâm Vũ Mặc bỏ bàn tay tà ác vào trong ngực Tần Phong, cảm nhận được tiếng tim cô đập rộn.

Tần Phong cảm thấy anh dường như mang theo một ma lực, xuyên thấu thân thể của cô, như thể sắp thiêu đốt cô. Máu trong người chạy loạn sa đê lên tim, đi lạc mất, tim cuồng loạn như thể lao ra khỏi ngực.

Cô vươn đôi bàn tay run rẩy cầm lấy tay Lâm Vũ Mặc, đỏ mặt nói: "Nó chỉ vì tôi lo lắng mà nhảy, chẳng có quan hệ gì với anh cả."

"Cô gái nhỏ không thật lòng." Lâm Vũ Mặc hôn lên cặp môi run rẩy của Tần Phong.

Non nớt như anh đào, thơm như cánh hoa, mang theo dụ hoặc trái tim Lâm Vũ Mặc. Anh mãnh liệt, trao nụ hôn nhưng nhớ năm năm qua cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

Anh hung hăng giằng xéo môi cô, bàn tay cũng không dừng việc ve vuốt thân thể Tần Phong. Anh muốn để cho cô biết anh có thể đốt nóng cơ thể cô, chỉ có mình anh thôi. Tim của anh chỉ vì cô mà đập mạnh, nhiệt tình của anh chỉ có mình cô mới có thể thiêu đốt.

"Ừm... a... ừ..." Tần Phong chỉ phản kháng nhẹ, liền bị khuất phục dưới mị lực vô biên của Lâm Vũ Mặc. Cô chỉ có thể rên khẽ và đáp trả nụ hôn nóng bỏng của Lâm Vũ Mặc, hai gò má ửng hồng.

Thật lâu sau, Lâm Vũ Mặc mới buông Tần Phong ra, để khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trước ngực mình.

"Tiểu Phong Nhi em còn muốn phủ nhận sao?" Lâm Vũ Mặc hả hê hỏi.

"Cũng chỉ là nụ hôn thôi, một lát tôi sẽ đi tìm Thẩm Kiệt thử qua, nhất định cũng chẳng thua gì anh!" Tần Phong vừa thờ dốc vừa nói.

"Không cho!" Lâm Vũ Mặc vừa nghe Tần Phong nói thế, trong lòng anh tràn đầy ghen tị, anh quát lớn lên. "Tiểu Phong Nhi, môi em chỉ thuộc về anh, không cho người khác hôn em!"

"Hừ! Lâm Vũ Mặc, Tần Phong tôi là người tự do, tôi muốn hôn ai thì hôn người đó, không mượn anh xen vào!" Tần Phong chống nạnh bất mãn nói. Cái người Lâm Vũ Mặc này, vẫn bá đạo không ai bằng, luôn nghĩ cách không chế lòng cô, bá đạo xâm chiếm cơ thể cô.

"Tiểu Phong Nhi, nếu như em đi gặp người kia, anh sẽ đau lòng, thật rất đau lòng. Van xin em, đừng làm tổn thương anh, có được không?" Lâm Vũ Mặc buồn bã nói.

"Tổn thương anh? Vậy tại sao ban đầu anh lại làm tổn thương tôi?" Tần Phong nghĩ đến chuyện này mà khổ sở cả đêm, trong mắt tràn đầy nước mắt.

"Thật xin lỗi, Tiểu Phong Nhi, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Lâm Vũ Mặc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong lên, càng không ngừng nuốt lấy những giọt nước mắt trong suốt của cô, nói xin lỗi. "Tiểu Phong Nhi, xin em hãy tha thứ cho anh. Anh hiểu rõ việc dù cho anh có nói ngàn lời xin lỗi cũng chẳng thể

đền bù tổn thương cho em. Em hận anh, thì đánh anh đi, hung hăng đánh anh, anh tuyệt không đánh trả lại."

"Anh cùng cô gái khác làm loại chuyện như thế, còn muốn tôi tha thứ cho anh! Xem như những chuyện đó chưa từng xảy ra?" Tần Phong chảy nước mắt nói. Lâm Vũ Mặc không còn sạch sẽ, cô có thể rửa sạch cơ thể anh sao? Một chậu nước đã bị ô nhiễm, chẳng thể nào trở lại ban đầu.

"Không có, Tiểu Phong Nhi, không phải anh đã giải thích với em rồi sao? Anh chưa từng chạm vào cô gái kia, đó là diễn trò, anh đã bỏ tiền thuê cô ta cùng anh diễn một màn kịch. Lúc ấy anh ghen tị đến điên rồi, mới có thể làm như vậy. Hiện tại anh hiểu rõ sai lầm của mình rồi, Tiểu Phong Nhi, đánh anh đi được không? Đánh xong, liền tha thứ cho anh được không?" Lâm Vũ Mặc lo lắng giải thích.

Anh nhất định phải giải thích rõ mọi chuyện, nếu không cô càng hiểu lầm anh hơn. Lần trước gặp mặt, anh chỉ cố tỏ ra vui vẻ, chỉ lo cùng với cô không lưu luyến chuyện xưa, quên cả chuyện cần phải giải thích với cô, mới có thể khiến cô một lần nữa dứt khoát rời khỏi anh. Cho nên lần này, vô luận như thế nào anh cũng sẽ nói rõ mọi chuyện với cô.

"Điều anh nói có thật không?" Tần Phong có chút không dám tin tưởng, hỏi.

"Là thật, Tiểu Phong Nhi, kể từ sau khi yêu em, anh chưa từng chạm qua bất cứ cô gái nào khác. Cho dù em bỏ đi, anh cũng chưa chạm qua ai cả. Anh vì em mà thủ thân như ngọc. Em nhất định phải tin tưởng anh!" Lâm Vũ Mặc thành khẩn nói.

"Cho dù anh không có chạm qua cô ta, việc ngày đó anh làm cũng rất ác độc, tôi không thể tha thứ cho anh." Tần Phong khóc lớn tiếng. Cho dù anh không động đến cô gái kia, anh cũng đã khiến cô tổn thương. Anh đuổi cô đi, anh để cho cô đau lòng, anh để cô không biết làm sao ngoài lựa chọn bỏ đi. Tất cả đều là lỗi của Lâm Vũ Mặc!

"Tiểu Phong Nhi, anh biết sai rồi. Về sau anh sẽ không như thế nữa." Lâm Vũ Mặc hôn nước mắt Tần Phong, thâm tình nói. "Tiểu Phong Nhi, gả cho anh đi, hoàn thành hôn lễ năm năm trước của chúng ta, có được hay không?"

"Hừ! Anh đã có tiền án rồi, phải lưu án quan sát." Tần Phong quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn lên, không thuận theo anh. Anh nghĩ có được cái gậy đầu đồng ý của cô dễ dàng như thế sao, không dễ dàng như thế đâu. Ba người bình đẳng với nhau, em muốn quan sát, ai thích hợp nhất em sẽ gả cho người đó."

"Tiểu Phong Nhi, anh là thích hợp nhất, em chọn anh đi. Chúng ta cũng đã có con rồi, chẳng lẽ em muốn Khả Nhi có thêm cha dượng sao?" Lâm Vũ Mặc cười, dụ dỗ Tần Phong. Thật ra thì trong tim anh đã khẩn trương lắm rồi, tựa như đang đợi một bản án, chờ Tần Phong quyết định.

"Nhưng em lại thấy Thẩm Kiệt mới thích hợp nhất, cậu ấy mới gọi là yêu em, lại chưa bao giờ thương hại em, dùng toàn tâm toàn ý đối đãi với em. Kiệt mới là tốt nhất!" Tần Phong cố ý nói, kích thích Lâm Vũ Mặc.

Hừ!

Ai bảo anh năm đó lừa gạt em!

Ai bảo anh năm đó làm em tổn thương!

Em sẽ để anh ghen chết mới thôi!

Xem anh sau này có dám đối đãi không tốt với em không!

Thấy bộ dạng hoảng hốt của Lâm Vũ Mặc, trong lòng Tần Phong không khỏi vui mừng.

Lâm Vũ Mặc thấy khuôn mặt tươi cười của Tần Phong, cho là cô thật muốn lựa chọn Thẩm Kiệt, nóng lòng vô cùng.

Nếu những lời Tiểu Phong Nhi nói là thật, trong ba người bọn họ, chỉ có Thẩm Kiệt không có thương hại Phong Nhi, lại là thần tượng vạn người mê. Cô sẽ chọn cậu ta sao?

Haizzzz!

Anh nên làm gì để đoạt lại Tiểu Phong Nhi đây?

Chẳng lẽ xuống tay với Khả Nhi sao? Tiểu Phong Nhi cũng đã nói rồi, Khả Nhi thích người nào làm cha của cô bé, cô sẽ gả cho người đó.

Đúng rồi, cứ quyết định như vậy đi.

Khả Nhi là con gái của anh, không thân mật với anh, lại đi yêu thích người khác, như vậy sao được!

Bé con này càng ngày càng đáng yêu, anh nhất định phải chinh phục cô bé!

Đến lúc đó Khả Nhi sẽ chọn anh, anh sẽ đưa cả hai về nhà?

Ha ha ha!

Càng nghĩ càng vui vẻ.

Khả Nhi là con gái của anh, chuyện này không ai có thể thay thế được.

Lâm Vũ Mặc nở nụ cười hả hê.

Trong phòng khách, Lâm Khả Nhi đáng lẽ phải đang quyết định ai sẽ là cha của mình, nhưng bé chỉ quần Đường Chá, gọi anh là chú, làm nũng trong lòng ngực anh. Cái miệng nhỏ nhắn của cô bé cứ không ngừng phát ra tiếng cười "Ha ha ha".

Khi Lâm Vũ Mặc bước ra từ phòng bếp, thấy cái miệng con gái nhỏ áp sát vào môi Đường Chá. Vội vàng tiến lên ôm lấy con gái nhỏ: "Tiểu bảo bối, gọi cha đi."

"Cha, cha chơi với mẹ đi, con chơi với chú Chá." Lâm Khả Nhi bắt mẫn chu cái miệng nhỏ nhắn nói. Cô bé vất vả lắm mới tìm được một điểm đáng yêu của chú Chá, đương nhiên là muốn chơi với anh. Cô bé chơi chưa đủ, dĩ nhiên không muốn ngừng.

"Khả Nhi, con không muốn cùng với cha đi thăm ông bà nội sao? Chúng ta lập tức đi được không?" Lâm Vũ Mặc đưa ra vấn đề hỏi.

"Ông nội?" Lâm Khả Nhi có chút hơi khó hiểu nhìn Đường Chá, rồi lại nhìn cha của mình. Hiện tại bé không muốn rời khỏi chú Chá, nhưng ông nội lại gây chú ý bé hơn. Bé thật muốn nhìn xem ông nội trông như thế nào!

"Ừ, Khả Nhi. Nhất định ông nội sẽ yêu thương con vô cùng, ông sẽ mua rất nhiều đồ chơi cho con!" Lâm Vũ Mặc dụ dỗ con gái, hôm nay anh nhất định sẽ khiến cho Khả Nhi gật đầu. Anh muốn mau chóng đưa con gái và vợ yêu về nhà.

"Có thật không?" Lâm Khả Nhi tràn đầy chờ mong hỏi. "Con muốn cái gì, ông nội đều mua cho con sao?"

"Dĩ nhiên!" Lâm Vũ Mặc gật đầu một cái. Cha anh nhiều tiền như thế, hình như không có cái gì ông ấy không mua được cả.

"Thích quá! Cha, chúng ta đi luôn đi!" Lâm Khả Nhi hào hứng kéo tay Lâm Vũ Mặc đi ra ngoài.

"Khả Nhi, dừng vội. Chúng ta phải đợi mẹ cùng đi." Lâm Vũ Mặc kéo Lâm Khả Nhi lại, nói.

"Dạ." Lâm Khả Nhi không thể làm gì khác hơn là khề lên tiếng. Nếu còn phải lại đợi lát nữa mới đi, bé lại có thể tiếp tục chơi với chú Chá rồi. Vì vậy bé nũng nịu nói: "Cha, cha thả con xuống đi. Con muốn tìm chú Chá."

Lâm Vũ Mặc để con gái xuống, ngay lập tức bé nhào vào lòng Đường Chá.

"Chú Chá, bé bé." Lâm Khả Nhi đưa hai cánh tay ra nói với Đường Chá, rất muốn được ở trong lòng anh.

"Khả Nhi ngoan." Đường Chá không nỡ cự tuyệt cô bé, vì vậy bế bé lên đùi của mình.

"Chú Chá thật tốt!" Lâm Khả Nhi hôn một cái thật kêu lên mặt Đường Chá, vui mừng nói.

"Khả Nhi, sao chỉ mãi chơi với chú Chá thế, con quên cha Thẩm rồi sao?" Thẩm Kiệt bắt mẫn nói. Khả Nhi quay đầu lại nhìn. Đang quần quýt lấy Thẩm Kiệt, thế nào mà cô bé vừa nhìn thấy Đường Chá đã không để ý đến cậu nữa.

"Cha Thẩm phải chăm sóc mẹ, chú Chá để tự con chiều đãi." Lâm Khả Nhi bắt chước người lớn nói. Lời của nói của bé khiến ba người đàn ông cười ha hả.

Cô bé đúng là một tiểu quý, dám nói tự chiều đãi Đường Chá. Thật là một đứa trẻ đáng yêu!

Đường Chá yêu thương khẽ vuốt đầu Khả Nhi, trong lòng không khỏi nghĩ: "Khả Nhi thật giống Phong Nhi ngày bé! Nghịch ngợm lại rất khả ái!"

Thẩm Kiệt đột nhiên che lồng ngực của mình, làm bộ thương tâm nói với Lâm Khả Nhi: "Khả Nhi, con làm cha Thẩm đau lòng rồi. Haizzz, nếu Khả Nhi không cần cha nữa, cha phải đi tìm chị Tiểu Phong đây."

Nói xong cậu đi vào bếp.

Lâm Vũ Mặc thấy thế lập tức đi vào cùng cậu, anh còn lâu mới để cho Thẩm Kiệt và Tiểu Phong Nhi ở một mình với nhau. Cậu ta là tình địch quá mạnh, khiến anh không thể không phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Trong phòng bếp, Tần Phong vừa pha cà phê xong, chuẩn bị rửa bát, thì thấy Thẩm Kiệt đi vào.

"Chị Tiểu Phong, em đến giúp chị!" Thẩm Kiệt cười nhận lấy bình cà phê.

"Ừ, Kiệt, cẩn thận bỏng tay." Tần Phong lên tiếng nhắc nhở cậu.

"Em biết rồi." Thẩm Kiệt thuận thực rót cà phê vào đầy tách.

"Tiểu Phong Nhi, em đi nghỉ ngơi đi. Lát nữa anh và Thẩm Kiệt sẽ bung cà phê lên cho." Lâm Vũ Mặc muốn đuổi khéo Tần Phong đi ra ngoài. Anh nhìn Tần Phong và Thẩm Kiệt cứ tỏ ra thân mật là lòng lại không vui, cho nên mới muốn lập tức đuổi khéo Tần Phong ra ngoài.

Trong phòng khách, Đường Chá bị Khả Nhi quán lấy, không có thời gian tâm tình với Phong Nhi. Hôm nay, anh phải trở thành người đàn ông giỏi nhất, cái gì cũng hoàn hảo nhất mới có thể uy hiếp đối thủ.

Khi Tần Phong đi ra khỏi phòng bếp, liền đi tới ngồi đối diện Đường Chá. Cô cẩn thận quan sát Đường Chá, phát hiện anh gầy đi rất nhiều. Năm năm không gặp, vì sao ba người đàn ông đều gầy đi? Chẳng lẽ bọn họ giảm cân tập thể sao?

Trên người Lâm Vũ Mặc mang vẻ tang thương, trên người Thẩm Kiệt là vẻ thành thực, mà trên người của Đường Chá là sự chững chạc. Anh vẫn trẻ trung nhưng trở nên mị lực hơn. Anh là kiểu đàn ông khiến cho người ta an toàn khi ở bên cạnh. Anh tuấn, xuất thân, chững chạc và tự do, nho nhã và trưởng thành.

Một người đàn ông ưu tú như vậy, lại là con trai của Đường Thanh Vân sao, đúng là số mạng trêu người mà!

Giả sử ban đầu cô biết cha Đường Chá chính là kẻ thù giết cha mình, cô có chấp nhận gã cho anh không?

Bây giờ nói những thứ này chẳng còn hữu dụng nữa.

Cô hận Đường Thanh Vân, hận Mã Diễm Lệ, nhưng đối với Đường Chá, cô chẳng có cách nào để hận anh, dù sao Đường Chá cũng vô tội. Nhưng cô chẳng có cách nào để yêu anh thêm lần nữa.

Lòng cô không cho phép cô ở cùng một chỗ với Đường Chá, vậy thì hãy xem như cô phụ anh đi, nhớ đến chuyện đó cơ thể cô lại chìm trong mơ hồ.

Nếu như cô yêu Đường Chá, chính cô cũng sẽ tự trách mình?

Dù sao cô cũng vẫn rất hận gia đình anh!

Đường Chá đang cùng chơi đùa với Lâm Khả Nhi, ngược mặt lên, thâm tình nhìn Tần Phong: "Phong Nhi, anh đã bán công ti của cha mình đi rồi, lấy tiền đó lập một quỹ từ thiện mang tên em. Nên em hãy để cho quá khứ là quá khứ đi, chúng ta không cần cất nó trong lòng nữa. Phong Nhi, để thù hận xuống, gả cho anh đi."

"Đường Chá, nếu như thù hận này có thể bỏ xuống được, em đã không khổ sở nhiều như thế rồi!" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia ưu thương nhàn nhạt.

Đường Chá ôm chặt lấy Lâm Khả Nhi, ngồi xổm dưới chân Tần Phong. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay Tần Phong, nói với cô: "Phong Nhi, trong lòng em đã rất đau khổ rồi, hãy từ bỏ tất cả thù hận đi được không? Anh sẽ yêu thương em, cho em một cuộc sống hạnh phúc, không bao giờ phải rơi lệ nữa."

"Đường Chá!" Nước mắt Tần Phong không ngừng rơi, hai người nắm lấy tay nhau. Cô hít một hơi thật sâu rồi nói: "Em không có cách nào để thuyết phục lòng mình. Đường Chá, tha thứ cho em."

"Phong Nhi..." Đường Chá còn muốn tiếp tục khuyên Tần Phong, đã bị Lâm Vũ Mặc chen vào.

Lâm Vũ Mặc cười tà, sau đó nói: "Anh Đường, nếu Tiểu Phong Nhi đã cự tuyệt anh, anh cũng đừng dây dưa nữa, như thế sẽ khổ người khổ ta. Buông tha Phong Nhi đi, tôi sẽ giới thiệu cho anh nhiều cô gái xinh đẹp, tùy anh chọn."

Đường Chá lãnh khốc trừng mắt nhìn Lâm Vũ Mặc một cái, máy nhúu chặt hỏi: "Như vậy sao Tổng giám đốc Lâm không buông tha cho Phong Nhi đi? Tôi nhớ Phong Nhi có bảo sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh kia mà. Tính huống của tôi hình như còn đỡ hơn anh. Tôi chưa từng làm tổn thương Phong Nhi, chỉ là chuyện của thế hệ trước mà thôi. Nếu như tôi nhớ không lầm thì tổng giám đốc Lâm đã tự mình làm tổn thương cô ấy?"

"Chuyện kia là hiểu lầm, tôi đã nói rõ ràng mọi chuyện với Tiểu Phong Nhi rồi." Lâm Vũ Mặc lo lắng cãi lại. Anh đưa tách cà phê đang cầm trong tay cho Tần Phong, tựa như lấy lòng cười nói: "Tiểu Phong Nhi, uống cà phê đi. Uống xong, hãy cùng anh về nhà thăm cha mẹ. Hai người bọn họ nhớ em đến chết rồi."

"Chị Tiểu Phong, chị đừng đi!" Thẩm Kiệt để hai tách cà phê trong tay xuống bàn, đẩy Lâm Vũ Mặc ra, thâm tình nói với Tần Phong: "Chị, chị đừng để ý đến hai người bọn họ. Bọn họ đã từng khiến chị tổn thương, vì cái gì chị phải tiếp tục dây dưa với bọn họ? Chị gả cho em đi. Chị Tiểu Phong, hiện tại em có rất nhiều tiền, em sẽ mua xe, mua biệt thự, mua limousine, những gì bọn họ mua được thì em cũng có thể mua được. Nhất định chị phải gả cho em."

Em yêu chị thật lòng."

Tần Phong đưa tay ra khẽ vuốt ve gương mặt anh tuấn của Thẩm Kiệt, trong lòng tràn đầy cảm động, giọng nói của cô hơi run rẩy: "Kiệt, chị Tiểu Phong hiểu. Trên thế giới này, chỉ có Kiệt là không làm tổn thương chị, chỉ có Kiệt là người quý trọng chị nhất."

"Phong Nhi, anh cũng yêu em, chẳng ít hơn Thẩm Kiệt đâu!" Đường Chá không cam lòng la lên.

"Tiểu Phong Nhi, em đừng kích động! Trong lòng của em còn yêu anh rất nhiều! Anh muốn em gả cho anh!" Lâm Vũ Mặc cũng hoảng hốt nói.

Tần Phong nói đúng, khi ba người bọn họ đứng bên cạnh nhau, chỉ có Thẩm Kiệt là chưa từng tổn thương đến cô.

Đã từng không để Thẩm Kiệt vào mắt, trải qua năm năm, cậu ta lại biến thành một thiên vương vừa anh tuấn lại vừa giàu có. Bây giờ Thẩm Kiệt mới là tình địch lớn nhất của anh. Anh thật lo lắng không biết, Tiểu Phong Nhi có đồng ý lời cầu hôn của cậu ta hay không.

"Lâm Vũ Mặc, chị Tiểu Phong có mắt nhìn, trong lòng chị ấy có ai chị ấy cảm nhận được, không cần anh quyết định thay." Thẩm Kiệt bất mãn nói.

Tần Phong nhìn ba người đàn ông trước mặt, thật không biết nên vui hay nên buồn. Nếu như muốn làm bạn bè bình thường, tin chắc rằng bọn sẽ là ba người bạn thân thiết nhất của cô. Nhưng bọn họ đều đang cố gắng giành lấy vị trí chồng của cô, hỏi cô biết lựa chọn như thế nào?

Ba người đàn ông này, tất cả đều là những người đàn ông quan trọng nhất trong một đoạn đường đời của cô. Đương nhiên trong đó có hai người từng làm cô tổn thương sâu sắc, nhưng cô hiểu, bọn họ cũng yêu cô sâu đậm. Nếu cô cự tuyệt một người nào đó, bọn họ sẽ đau đến không thiết sống. Cô cũng chẳng muốn tổn thương bất cứ ai, nhưng cô phải lựa chọn. Nếu không sẽ khiến cho bốn người cùng đau khổ.

Tâm mắt của cô mang theo sự băn khoăn hướng về ba người đàn ông, tìm ra đối tượng trong lòng. Người đó là ai? Ai mới là lựa chọn tốt nhất của cô?

Thật giống như ba người cũng mang lại khó xử cho cô. Kiệt luôn cố gắng chăm sóc cô, cha của Đường Chá cũng đã nhận được sự trừng phạt, mà Lâm Vũ Mặc cũng đã thề rằng chưa từng phản bội cô.

Cô chẳng biết phải làm gì khác hơn là tự hỏi lòng của mình.

Lòng của cô nên trao cho ai đây?

"Mọi người đừng nên ép tôi... hiện tại trong lòng tôi đang rất rối loạn". Tần Phong phiền lòng mà nói với tất cả mọi người.

"Được, Tiểu Phong Nhi, anh không buộc em, nhưng em nhất định đã hiểu rõ trái tim mình. Em yêu anh, không yêu ai khác!" Lâm Vũ Mặc gật đầu nói.

"Chị Tiểu Phong, chị cứ từ từ suy nghĩ, em tin tưởng chị Tiểu Phong nhất định sẽ lựa chọn người tốt nhất dành cho mình." Thẩm Kiệt cười ôn hòa nói.

"Phong Nhi, anh chỉ hi vọng em bỏ thù hận xuống, trở lại bên cạnh anh. Vô luận bao lâu, anh sẽ đợi chờ." Đường Chá si tình nói.

"Cha, cha Thẩm, chú Chá, mọi người chẳng thèm để ý đến Khả Nhi sao?" Lâm Khả Nhi đột nhiên đứng lên, nâng đôi mắt long lanh nhìn ba người đàn ông trước mặt bé.

"Tiểu Khả Nhi, bọn chú đang thảo luận chuyện lớn. Khả Nhi, chú rất xin lỗi. Chút nữa chú sẽ mua gà nướng cho con xem như chuộc tội, được không?." Đường Chá cười khẽ, dụ dỗ cô bé nhỏ nhắn.

Lâm Khả Nhi bất mãn nói, tay nhỏ bé của Khả Nhi chỉ vào ngực Đường Chá: "Không cho chú Chá yêu mẹ, chú là của Khả Nhi."

Đường Chá nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Nhi, cảm thấy trên người bé mang theo phần bá đạo giống như mẹ của cô, có lẽ đó là tính di truyền.

Ít nhất cũng như vậy, dĩ nhiên cũng nên như vậy. Tương lai nếu trưởng thành, chắc chắn sẽ là một minh tinh.

Ha ha ha!

Chỉ cần không phải trở thành một tiểu ma nữ là tốt rồi. Nhưng khi nhìn bé như thế, vẻ mặt bất mãn đặc biệt có tố chất của một ác ma.

"Chú Chá, chú nghe được lời của cháu không?" Thấy Đường Chá chỉ cười không nói, Lâm Khả Nhi bất mãn nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi anh.

"Khả Nhi, chú không thể làm cha của con sao? Nếu mẹ con gả cho chú... chú sẽ trở thành cha của con, sẽ ngày ngày chơi cùng con".

Lâm Khả Nhi ngoeo đầu nhỏ suy nghĩ hồi lâu, mới lắc đầu nói: "Không được! Như vậy chú Chá chính là của mẹ rồi, đâu có thời gian chơi với Khả Nhi? Con không muốn chú Chá là cha con, như vậy chú Chá mới vĩnh viễn là của con."

"Được rồi, chú sẽ chịu chút uất ức, cho Khả Nhi làm thiếp được không." Đường Chá cực kì uất ức nói.

Haizzz!

Xem ra có Khả Nhi ở đây, anh tuyệt đối mất ưu thế.

Chỉ hi vọng trong lòng Phong Nhi có anh.

"Thế còn được!" Lâm Khả Nhi vừa lòng nên cười nói.

"Khả Nhi, tới đây, cha bế." Lâm Vũ Mặc đột lấy con gái bảo bối từ trong tay Đường Chá, sau đó khẽ cười ngồi bên cạnh Tần Phong. Anh duỗi một cánh tay ra, nhốt Tần Phong vào trong ngực mình.

Anh ngao mạn về phía Thẩm Kiệt và Đường Chá, nhướn mày thị uy, tựa hồ đang thông báo: "Các người đã nhìn thấy chưa, đây là vợ của tôi, đây là con gái tôi, các người đừng nghĩ sẽ phá hư gia đình này. Tiểu Phong Nhi sẽ vẫn ở bên cạnh tôi."

Đường Chá mất lạnh nhìn Lâm Vũ Mặc đang cuồng ngạo không ai bì nổi, không có phản ứng gì, ngồi xuống ghế đối diện. Ánh mắt anh mang theo khiêu khích nhìn Lâm Vũ Mặc, thật giống như đang nói chuyện: "Cậu cứ hải lòng đi, chưa ai quyết định được kết thúc cả!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Nhận được ánh mắt khiêu khích của Đường Chá, Lâm Vũ Mặc chẳng thêm quan tâm. Giữa anh và Tiểu Phong Nhi ít nhất còn có sự tồn tại của Khả Nhi. Đây chính là pháp bảo của anh, những người khác lấy đâu ra ưu thế này.

Thẩm Kiệt không để ý đến hai người bọn họ, ngồi ở bên kia Tần Phong, cầm tay cô nói: "Chị Phong Nhi, hôm nào cùng em về thành phố S thăm mẹ đi, mẹ cũng rất nhớ chị."

"Mẹ nuôi? Đã nhiều năm không gặp mẹ. Không biết sức khoẻ mẹ nuôi có còn tốt như trước kia không?" Tần Phong khẽ cười hỏi. Trong đầu cô không khỏi hiện ra cảnh cô và mẹ con Thẩm Kiệt cùng nhau kiếm sống.

Bác Thẩm là một người ăn nói chua ngoa nhưng tâm lòng thì mềm như đậu hũ. Mỗi khi bà làm thức ăn ngon, đều nói với cô nhà còn nhiều thức ăn, muốn cô sang ăn cùng, còn nói không ăn nhanh sẽ bị hỏng.

Tình yêu của bác Thẩm với cô không thể dùng từ ngữ nào mà diễn tả. Bà ấy coi cô như con gái ruột mà yêu thương. Có lẽ cô nên dành chút thời gian trở về thăm bà ấy.

Thẩm Kiệt nghe Tần Phong hỏi, cười đáp: "Ừm, mẹ vẫn thế, một chút cũng không thay đổi, luôn muốn ra ngoài kiếm tiền. Em nói với mẹ em có tiền, không cần mẹ phải cực khổ nữa, nhưng bà vẫn không chịu, bà còn nói nào có người nào ngại nhiều tiền."

"Ha ha ha, mẹ nuôi thật sự rất thích nói đùa." Tần Phong cười vui vẻ. Cô có thể tưởng tượng ra bộ dáng đáng yêu kia của bà. Chỉ cần vừa nhìn thấy tiền, mẹ nuôi sẽ rất hưng phấn.

"Tiểu Phong Nhi, em quên rồi sao, hôm nay em đã đồng ý cùng anh về thăm bố mẹ, em không được đổi ý." Lâm Vũ Mặc đột nhiên tiến đến gần bên tai Tần Phong nhỏ giọng nói.

Mới vừa rồi, Tần Phong cùng Thẩm Kiệt thân mật khiến anh nhìn mà thấy ghen tị, anh cũng muốn giữa anh và Tiểu Phong Nhi có một đoạn kí ức đáng nhớ như thế. Đó là tình cảm thanh mai trúc mã, anh cùng Tiểu Phong Nhi bên nhau có mấy tháng ngắn ngủi mà thôi, sao có thể so với tình cảm nhiều năm của cô và Thẩm Kiệt!

Anh muốn xen ngang! Cho nên anh cố ý thân mật dựa vào bà vai Tần Phong, thổi nhẹ lên vành tai xinh xắn của cô, nhắc nhở chuyện cô đồng ý với anh.

"Cách xa tôi ra." Tần Phong đẩy đầu Lâm Vũ Mặc ra, không muốn anh tiếp tục sát lại tạo tình cảnh mập mờ. Hơi thở nóng rực của anh sẽ làm nhiều loạn suy nghĩ của cô, làm tim cô đập loạn.

"Đừng!" Vốn Lâm Vũ Mặc còn định dựa cả thân thể lên người Tần Phong, làm nũng nói: "Vợ, rất lâu rồi anh còn chưa được ôm em một cái từ tế. Anh rất nhớ!"

"Ai là vợ của anh? Lâm Vũ Mặc, anh đừng kêu vậy! Tôi còn chưa đồng ý gả cho anh!" Tần Phong bất mãn nói.

"Vợ, hôn lễ của hai ta đã cử hành từ mấy hôm trước rồi, chẳng qua là chỉ có một mình anh tham gia hôn lễ. Chờ về đến nhà, anh sẽ nhờ mẹ bố trí lại một hôn lễ long trọng khác cho chúng ta, khiến em cả đời khó quên." Lâm Vũ Mặc hưng phấn nói. Anh đang vì Tần Phong mà miêu tả một viễn cảnh xinh đẹp, hi vọng có thể khiến cô động lòng.

"Lâm Vũ Mặc, hôn lễ kia chỉ có một mình anh, không tính! Chị Tiểu Phong vừa nói sẽ không tham gia, cho nên anh không cần tốn sức làm gì. Chị ấy tự do, mong anh đừng gọi chị ấy là vợ nữa. Nếu anh có bản lĩnh, chúng ta dùng bản lĩnh của mình theo đuổi chị Tiểu Phong." Thẩm Kiệt bất mãn kháng

ngợi.

“Hà? Được! Xem ai trong chúng ta có bản lĩnh cao hơn?” Lâm Vũ Mặc vẫn cường thế như cũ nói. Mặc kệ thế nào, anh cũng sẽ không thận thua.

Đúng lúc này, điện thoại Thẩm Kiệt vang lên, cậu lập tức nghe máy. Giọng nói cậu lạnh lùng, một chút cũng không giống Thẩm Kiệt cúi đầu trước quyền thế mấy năm trước, nghiêm nhiên trở thành một đại minh tinh đang nghe điện thoại: “Ừm, không đi không được sao, tôi biết rồi. Máy giờ? Ba giờ rưỡi sao? Tôi biết rồi, tôi sẽ đến ngay.”

Sau khi Thẩm Kiệt cúp điện thoại, nói với Tần Phong: “Chị Tiểu Phong, đạo diễn đột nhiên quyết định quay thêm một cảnh, bây giờ em phải đi, rảnh rồi sẽ trở lại thăm chị.”

“Được, em mau đi đi.” Tần Phong cười, gật đầu một cái.

“Cha Thẩm, cha phải đi sao?” Lâm Khả Nhi quan tâm hỏi.

“Ừm, Tiểu Khả Nhi ở nhà phải nghe lời mẹ, khi nào cha Thẩm rảnh rồi sẽ trở về thăm con.” Thẩm Kiệt cưng chiều vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu của cô bé nói.

“Ồ!” Tiểu Khả Nhi không vui quệt cái miệng nhỏ nhắn. “Aiz, lại thiếu một người chơi đùa với con.”

Bộ dáng than thở sầu não của cô bé khiến mấy người lớn bật cười.

“Tiểu Khả Nhi, đừng buồn, con còn có chú Chá! Chú Chá sẽ chơi với con.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhịu lại, Đường Chá thoáng đau lòng, anh vội vàng an ủi bé con còn đang thờ ngẩn thân dài.

“Vâng, chỉ có chú Chá là tốt thôi! Chú Chá, bé!” Lâm Khả Nhi đưa hai tay nhỏ bé mập mạp ra, đòi Đường Chá ôm cô.

“Được, Tiểu Khả Nhi, chú bế con.” Đường Chá dịu dàng cười, nhận lấy Lâm Khả Nhi từ trong ngực Lâm Vũ Mặc.

Lâm Khả Nhi dựa vào trong ngực Đường Chá, không ngừng cười hì hì.

“Chị Tiểu Phong, em đi đây.” Thẩm Kiệt lưu luyến nhìn Tần Phong, như muốn ở lại với cô. Nhưng cậu không thể vì chuyện riêng mà làm trễ nải tiến độ công việc của cả đoàn làm phim. Cậu chỉ có thể nhượng bộ, để chị Tiểu Phong ở lại với hai người đàn ông kia.

“Kiệt, chị tiễn em.” Tần Phong hát tay Lâm Vũ Mặc ra, đứng lên, đưa Thẩm Kiệt ra cửa.

Ra đến cửa, Thẩm Kiệt đột nhiên ôm chặt lấy Tần Phong, vội vã hôn lên môi cô. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Nụ hôn của cậu thật dịu dàng, sượt ẩm trái tim Tần Phong.

“Kiệt?” Tần Phong sửng sốt trước hành động đột ngột của Thẩm Kiệt, nhẹ nhàng đẩy cậu ra, rồi lại bị cậu ôm thật chặt. Thẩm Kiệt tăng thêm lực đạo trên tay, thấp thòm không yên mà nói. “Chị Tiểu Phong, Kiệt rất lo lắng, lo lắng khi em rời đi, chị sẽ thuộc về người khác.”

“Sẽ không, Kiệt, em an tâm đi quay phim đi. Chị Tiểu Phong sao có thể quyết định tương lai của mình trong chốc lát như vậy được.” Tần Phong cười dịu dàng an ủi cậu, không muốn cậu mang tâm trạng lo lắng đi quay phim.

“Chị Tiểu Phong, chờ em.” Thẩm Kiệt lưu luyến buông cô ra, xoay người lên một chiếc limousine đỗ bên đường.

Nhìn chiếc xe xa hoa, Tần Phong không nhịn được mà thở dài một tiếng.

Aiz! Mọi chuyện thay đổi thật nhanh! Nhớ năm đó, Kiệt cùng cô giả khóc, bán rẻ tiếng cười, hôm nay đã trở thành siêu sao thiên vương toàn châu Á, ra vào có sẽ limousine đưa đón. Khuôn mặt mê người kia không biết đã mê hoặc trái tim bao nhiêu thiếu nữ, đi ra ngoài sẽ gặp từng nhóm fan sung sướng hét chói tai.

Tần Phong vừa định trở về phòng, thân thể bỗng đụng phải một bức tường thịt cứng rắn. Cô lập tức ngẩng đầu lên, trông thấy khuôn mặt ẩn ẩn tức giận của Lâm Vũ Mặc.

“Mặc.” Tần Phong bồn chồn nhìn anh, không hiểu tại sao anh lại tức giận.

“Tiểu Phong Nhi, Kiệt thân ái đã đi rồi sao?” Ánh mắt Lâm Vũ Mặc sắc bén nhìn chăm chú vào môi đỏ mọng của Tần Phong, vì đôi môi điểm lệ kia mà buồn bực.

Môi Tiểu Phong Nhi là của anh, tại sao có thể để người đàn ông khác hôn?

“Kiệt thân ái?” Tần Phong gật đầu, có chút mờ mịt nói: “A! Kiệt vừa mới đi.”

Lâm Vũ Mặc đột nhiên đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn mê người của Tần Phong lên, lấy ra một chiếc khăn tay trong túi, dùng sức lau môi cô, càng lau lại càng tức. Anh không muốn phát tiết lửa giận lên cô, cho nên chỉ có thể cố nén trong lòng.

“Anh làm gì thế?” Động tác của Lâm Vũ Mặc cũng quá sức rồi, làm đau môi Tần Phong. Cô không vui nhìn chăm chăm Lâm Vũ Mặc, đẩy bàn tay Lâm Vũ Mặc ra.

“Anh muốn lau toàn bộ dấu vết của Thảm Kiệt ra.” Lâm Vũ Mặc không vui nói.

“Nhàm chán!” Quờ nhẹ một tiếng, Tần Phong muốn vượt qua Lâm Vũ Mặc trở về phòng, lại bị anh kéo lại. Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị môi anh cắn nuốt.

“Anh muốn khiến Tiểu Phong Nhi vì nộ hôn của anh mà mất hôn.” Lâm Vũ Mặc tự nhủ. Anh xuất ra tất cả công phu, trần trọc anh cô, muốn kích tình của cô dâng cao.

“Ừm.” Tần Phong chỉ cảm thấy lửa nóng thiêu đốt trên môi, nộ hôn của Lâm Vũ Mặc tựa như bốc lửa. Lưỡi anh mạnh mẽ xâm nhập, mang theo nhiệt tình thiêu đốt trái tim cô, khiến trái tim bùm bùm nhảy lên, tốc độ càng ngày càng nhanh, như sắp lao ra khỏi lồng ngực.

Cô chỉ có thể vô lực rên rỉ, tay nhỏ bé vươn lên ôm lấy cổ anh, cùng anh nóng bỏng hôn.

Chiếm được sự đáp lại của Tiểu Phong Nhi, lửa giận trong lòng Lâm Vũ Mặc mới từ từ biến mất. Anh khẽ cười, ôm chặt lấy cô, cảm động vui đầu vào vai cô.

Thượng đế phù hộ, Tiểu Phong Nhi vẫn còn thích anh. Nếu không, với tính tình của cô, quyết sẽ không để cho anh hôn, chứ chưa nói đến nhiệt tình đáp lại.

“Tiểu Phong Nhi, anh biết, em vẫn còn thích anh.” Lâm Vũ Mặc thì thầm nói. Có được mọi thứ cũng không bằng niềm vui lúc này của anh.

“Tôi không thương anh!” Tần Phong dẫu môi nói. Đã làm mẹ, nên từ sâu bên trong cô tự nhiên lộ ra một vẻ phong tình quyến rũ lại thành thực, khiến cô lúc này như trái đào chín mọng chờ Lâm Vũ Mặc tới hái. Mặc dù lời nói của cô không xuôi tai, nhưng không sao, anh sẽ khiến cô phải nói thật.

“Không yêu anh sao?” Lâm Vũ Mặc tà mị cười, anh lại hôn một cái lên môi cô, khẽ cười hỏi: “Không yêu anh, tại sao lại nhiệt tình đáp lại anh? Không yêu anh, tại sao ngay cả hô hấp cũng quên? Không yêu anh, tại sao nơi này lại đập nhanh như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Lâm Vũ Mặc đặt tay lên ngực Tần Phong, cảm nhận nhịp tim đập mắt không chế của cô.

“Vây cũng chẳng chứng minh cho cái gì, chỉ là phản ứng tự nhiên của cơ thể mà thôi.” Tần Phong vì cử chỉ của Lâm Vũ Mặc mà nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ cắn môi dưới, quyến rũ trả lời.

“Ha ha ha! Tiểu lừa gạt lại nói trái với lòng mình!” Lâm Vũ Mặc vui vẻ cười phá lên, ôm chặt lấy eo Tần Phong, tràn đầy tà khí nói: “Một ngày nào đó, anh nhất định sẽ khiến em nói ra lời thật lòng. Em yêu anh!”

Nói xong, anh đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tần Phong.

“Chú Chá! Bọn họ đang thân mật sao? Khả Nhi cũng muốn.” Đột nhiên, một thanh âm non nớt vang lên từ sau lưng Lâm Vũ Mặc.

Nghe thấy thanh âm của con gái, Tần Phong lập tức đẩy Lâm Vũ Mặc ra, lúng túng nhìn về phía sau lưng anh. Chỉ thấy Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi, khuôn mặt bị thương đứng đó, không chớp mắt nhìn đôi môi đỏ của cô.

Tần Phong lúng túng che cánh môi bị Lâm Vũ Mặc hôn mà sung lên, ho nhẹ hai tiếng.

Lâm Vũ Mặc lại làm như không có chuyện gì, đi về phía hai người, bàn tay anh ôm vai Tần Phong, nói với Đường Chá: “Anh Đường, thật xin lỗi, để anh nhìn thấy cảnh vợ chồng chúng ta thân thiết rồi.”

Tần Phong tròn mắt nhìn chăm chăm Lâm Vũ Mặc, nũng nịu nói: “Lâm Vũ Mặc, ai là vợ chồng với anh? Cho tới bây giờ em chưa thừa nhận anh là chồng em!”

“Kiếp này Tiểu Phong Nhi chỉ có thể là vợ của anh.” Lâm Vũ Mặc mặt dày nói.

“Em không muốn anh làm chồng em.” Tần Phong dẫu môi nói.

Lâm Vũ Mặc này thật bá đạo, anh nói muốn cưới là cô nhất định phải gả cho anh sao?

Không có đâu!

Tương lai của Tần Phong cô, cô tự mình làm chủ!

Vì vậy, cô đến bên người Đường Chá, cười duyên nói với anh: “Đường Chá, đừng để ý, chỉ là một cái hôn mà thôi, anh đừng tức giận!”

Lâm Vũ Mặc bất mãn, kéo Tần Phong qua, cười tà nói với cô: “Cái gì gọi là chỉ một nụ hôn? Chẳng lẽ em đã quên em nhiệt tình thế nào rồi sao? Có muốn thử lại một lần nữa không? Cho anh Đường đây chiêm ngưỡng lại.”

“Anh! Vô lại!” Tần Phong nâng khuôn mặt thẹn thùng, tức giận, trừng mắt nhìn Lâm Vũ Mặc.

Đường Chá nhìn môi đỏ mọng bị hôn sưng của Tần Phong, lại nhìn đáng vẻ thẹn thùng của cô, trong lòng giống như chìm vào hố băng.

Phong Nhi của anh, trong lòng vẫn thích Lâm Vũ Mặc sao?

Chẳng lẽ anh đã tới chậm một bước?

Nhưng Phong Nhi vừa mới nói không tính, chẳng qua chỉ là một cái hôn mà thôi.

Mình có còn hi vọng hay không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Chá lại dấy lên một tia hi vọng.

Tìm anh cứ đan xen giữa tuyệt vọng rồi lại hi vọng, chịu đủ mọi hành hạ.

“Phong Nhi, anh tin em! Anh sẽ chờ quyết định cuối cùng của em. Phong Nhi, em hãy tự hỏi lòng mình, ai mới là người em thích nhất, ngàn vạn lần đừng vì người khác bức ép mà thỏa hiệp.” Đường Chá như có điều ngụ ý nhìn Lâm Vũ Mặc.

“Đường Chá, em hiểu mà.” Tần Phong gạt đầu một cái, mỉm cười đưa tay ra, muốn nhận lấy Tiểu Khả Nhi. “Tiểu Khả Nhi, lại đây mẹ bế, chú mới rồi.”

“Không! Con muốn chú Chá bế. Chú Chá, chú còn chưa hôn con. Khả Nhi cũng muốn thân mật.” Lâm Khả Nhi nâng cái miệng nhỏ nhắn, chờ Đường Chá hôn.

“Bé con, nhỏ như vậy đã muốn hôn, không thẹn thùng sao?” Lâm Vũ Mặc buồn cười, trêu chọc con gái.

“Không cần cha lo!” Lâm Khả Nhi làm mặt quỷ với Lâm Vũ Mặc, sau đó đưa đôi tay nhỏ bé ôm lấy gương mặt tuấn tú không có phản ứng của Đường Chá, nhanh chóng hôn trộm một cái trên môi anh. Sau đó giống như ăn trộm được báu vật, cô bé ngọt ngào nở nụ cười.

“Tiểu Khả Nhi.” Đường Chá kinh ngạc nhìn Lâm Khả Nhi, không ngờ đứa bé này còn nhỏ tuổi mà lại dám làm ra chuyện như vậy. “Về sau không được làm vậy nữa, biết chưa?”

“Tại sao? Chú Chá không thích Khả Nhi sao?” Lâm Khả Nhi khỏ sở hỏi. Cô bé còn nhỏ nên không hiểu hôn như vậy là tượng trưng cho cái gì. Cô chỉ biết, cô thật thích chú Chá.

“Chú Chá thích Tiểu Khả Nhi, nhưng cháu không thể hôn môi chú Chá.” Đường Chá nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khỏ sở trước mắt, đau lòng không thôi giải thích: “Hôn thế này là dành cho người yêu. Tiểu Khả Nhi còn nhỏ, chờ khi nào cháu trưởng thành sẽ hiểu.”

“Nhưng Khả Nhi thích chú Chá cũng không thể hôn sao?” Lâm Khả Nhi mở to đôi mắt xinh đẹp, tràn đầy hi vọng hỏi Đường Chá.

“Không thể!” Đường Chá ho nhẹ một tiếng. Anh thật sự không có biện pháp với Tiểu Khả Nhi, chuyện như vậy muốn anh giải thích thế nào với một đứa bé đây.

Nhìn Đường Chá lúng túng, Tần Phong tiến lên ôm lấy con gái, thân mật vuốt tóc cô bé nói: “Tiểu Khả Nhi, chỉ có yêu một người với có thể hôn người ta.”

“Vậy mẹ cũng yêu cha sao?” Lâm Khả Nhi tò mò nháy mắt nhìn Tần Phong.

“Ha ha ha!” Lâm Vũ Mặc vui vẻ cười lớn, không hề là con gái anh, có thể hỏi ra mấu chốt vấn đề nhanh như vậy. Tiểu Phong Nhi, còn không mau thừa nhận, mau nói em yêu anh đi!

“Tiểu Khả Nhi.” Tần Phong véo cái miệng nhỏ nhắn của con gái, không biết nên trả lời thế nào. Cô lo lắng liếm môi một cái chợt dạ nói: “Tiểu Khả Nhi mẹ đã từng yêu cha.”

“Tiểu Phong Nhi, cái gì gọi là đã từng yêu! Em rõ ràng vẫn còn yêu anh!” Lâm Vũ Mặc bất mãn kéo cô qua, ôm cô trong ngực mình.

“Đúng là đã từng yêu. Nhưng hiện tại em cũng không biết người em yêu là ai. Em phải suy nghĩ lại, trong ba người, rốt cuộc người em yêu là ai.” Tần Phong ngẩng đầu lên, kiên định nói.

“Tiểu Phong Nhi!” Lâm Vũ Mặc không cam lòng kháng nghị. Rõ ràng lúc này Tiểu Phong Nhi còn rất nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh, sao chớp mắt một cái liền phủ nhận.

“Lâm Vũ Mặc, anh không nghe thấy Phong Nhi nói gì sao? Chúng ta cạnh tranh công bằng đi.” Đường Chá vươn tay ra bắt tay Lâm Vũ Mặc, nho nhã nói.

“Tiểu Phong Nhi chính là của tôi, tôi sao phải cạnh tranh công bằng với các anh?” Lâm Vũ Mặc không vui tròn mắt nhìn Đường Chá.

Trong tâm anh lúc này lại cảm thấy chột dạ. Nếu không phải năm đó anh mắc sai lầm, Tiểu Phong Nhi và anh đã sớm tương thân tương ái cùng nhau. Bây giờ, lại thêm hai tình địch lợi hại như vậy, khiến anh cũng lo lắng. Anh sợ Tiểu Phong Nhi sẽ chọn người khác, không cần anh nữa. Nếu như vậy, bảo anh làm sao sống tiếp đây?

“Chẳng lẽ anh Lâm sợ, không dám cạnh tranh với chúng tôi?” Đường Chá nhướn mày cười hỏi.

“Ai sợ! Chi là không cần thiết! Chẳng lẽ anh không nhận ra Tiểu Phong Nhi vẫn còn yêu tôi sao?” Lâm Vũ Mặc không tự tin mà hỏi.

“Ha ha ha, Lâm Vũ Mặc, bây giờ nói những điều này hình như còn hơi sớm.” Đường Chá khẽ cười. Chưa tới phút cuối cùng, còn chưa biết chính xác ai sẽ trở thành người thắng cuộc.” Anh nhướn mày nói với Lâm Vũ Mặc. “Chúng ta cùng đợi đáp án của Tiểu Phong Nhi đi.”

“Tiểu Phong Nhi cuối cùng sẽ chọn tôi!” Lâm Vũ Mặc bá đạo nói. Anh đang tự động viên chính mình, anh không muốn nản lòng, người Tiểu Phong Nhi yêu là anh, anh nhất định sẽ là người cười cuối cùng.

“Còn chưa chắc.” Đường Chá khí định thần nhân nói.

“Hai người đừng tranh cãi nữa!” Tần Phong bắt mắt cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người. “Muốn ầm ĩ thì ra bên ngoài đi, đừng làm ồn trong nhà tôi.”

“Tiểu Phong Nhi, đừng nóng giận. Anh không để ý tới anh ta nữa.” Lâm Vũ Mặc lập tức xin lỗi cô.

“Phong Nhi, anh không thèm chấp anh ta.” Đường Chá khẽ hừ một tiếng, không để ý đến Lâm Vũ Mặc nữa.

Tần Phong không nhìn hai người, ôm con gái trở lại phòng khách.

Lâm Vũ Mặc lại đột nhiên phát hiện ra một chuyện, vội đổi theo cô, ngồi xuống bên cạnh cô, cười nói: “Tiểu Phong Nhi, em vừa đồng ý sẽ trở về thăm cha mẹ với anh mà. Không bằng chúng ta đi luôn bây giờ đi, nếu không sẽ không kịp chuyến bay về thành phố B.”

Đường Chá ngồi ở bên kia Tần Phong, kéo tay cô nói: “Phong Nhi, đừng đi. Cùng anh về nhà được không, hoàn thành hôn lễ của chúng ta.”

Nghe Đường Chá nhắc đến hôn lễ năm đó, chuyện cũ liền trở về trong đầu Tần Phong. Những yêu hận tình thù bị cô chôn sâu trong đáy lòng bỗng chốc ủa về, khiến lòng cô đau nhói một hồi.

Cô nhíu mày nhìn khuôn mặt chờ mong của Đường Chá, cô cho là mình sẽ không quan tâm nữa, thì ra vẫn còn quan tâm như vậy.

Giơ tay vuốt lên khuôn mặt anh, có chút đau thương nói: “Đường Chá, nếu có một ngày, em có thể quên thù hận năm xưa, có lẽ em sẽ đồng ý gả cho anh. Nhưng bây giờ, lòng em vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện năm đó. Cho nên, xin hãy tha thứ cho em.”

Đường Chá trở tay, nắm lại tay nhỏ bé của cô, đặt lên mặt mình vuốt ve. “Không sao, Phong Nhi, anh sẽ đợi, đợi em có thể quên đi những đau thương đó.”

“Đường Chá!” Tần Phong cảm động kêu tên anh. Khi Đường Chá ở cùng cô, vẫn luôn như vậy, tất cả đều vì cô mà suy nghĩ, không ép buộc cô làm chuyện gì. Hoàn toàn không giống Lâm Vũ Mặc, bá đạo lại độc tài như vậy.

Lâm Vũ Mặc không vui kéo Tần Phong vào ngực mình, nâng khuôn mặt cô lên nói: “Tiểu Phong Nhi, đừng bị lời nói của anh ta mê hoặc. Anh yêu em không ít hơn anh ta, em nhất định phải chọn anh, nghe chưa?”

“Em yêu ai em tự mình làm chủ, không cần anh quan tâm.” Tần Phong tròn mắt nhìn Lâm Vũ Mặc, bộ dáng xem thường.

Về mặt không quan tâm của cô khiến Lâm Vũ Mặc sợ hãi, anh kéo tay kia của cô nói: “Tiểu Phong Nhi, mặc kệ em chọn ai, em đã đồng ý cùng anh về thăm cha mẹ, em không thể đổi ý.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

“Em chỉ đồng ý cùng anh đưa Tiểu Khả Nhi đi gặp ông bà, anh đừng hiểu lầm.” Tần Phong cười nói. Nhìn vẻ mặt khấn trương của Lâm Vũ Mặc, cô vô cùng vui vẻ. Cho anh gấp gấp, ai bảo năm năm trước anh lừa gạt cô! Mặc dù anh không đụng vào người phụ nữ kia, nhưng vẫn là anh không đứng trước, làm tổn thương trái tim cô. Cho nên, cô sao có thể bỏ qua cho anh dễ dàng như vậy?

“Chỉ cần em chịu cùng anh về nhà là tốt rồi.” Lâm Vũ Mặc thở phào nhẹ nhõm, hài lòng nở nụ cười. Anh tin, chỉ cần Tiểu Phong Nhi cùng anh trở về, anh sẽ dùng tất cả công phu mê hoặc cô, khiến cô không nhớ nổi hai người đàn ông kia nữa.

Tần Phong có chút hối lỗi nói với Đường Chá: “Đường Chá, thật xin lỗi. Em đã đồng ý đưa Tiểu Khả Nhi đi gặp ông bà nội của nó, thì không thể đổi ý. Chúng em phải lên đường.”

Đường Chá vỗ vỗ tay cô đáp: “Phong Nhi, không sao, em không cần phải nói xin lỗi. Chờ em cùng Tiểu Khả Nhi trở lại, anh lại tới tìm hai người.”

“Vâng. Cảm ơn anh, Đường Chá.” Tần Phong gật đầu.

Đường Chá đứng lên, bắt tay với Lâm Vũ Mặc, lạnh lùng nói: “Anh đừng cho rằng anh chính là người thắng cuộc, ai chết trong tay ai còn chưa biết trước được đâu.”

“Tôi hiểu. Nhưng tôi sẽ cố gắng để trở thành người chiến thắng cuối cùng.” Lâm Vũ Mặc cuồng ngạo cười nói.

Hai người đàn ông xuất sắc ngẫm đầu chí.

Khi Lâm Vũ Mặc đưa Tần Phong cùng Tiểu Khả Nhi về đến nhà, Lý Hải Vi xúc động phát khóc.

Bà ôm Tần Phong vào ngực, kích động nói: “Con dâu ngoan của ta, con trở về rồi. Con biết không, vì con, năm năm nay Tiểu Mặc com cũng không muốn ăn. Vì muốn tìm được con, nó sắp lật ngược toàn bộ trái đất.”

“Bác gái.” Tần Phong cũng ôm chặt Lý Hải Vi. Sâu trong nội tâm cô, cô đã sớm coi Lý Hải Vi như mẹ ruột của mình. Năm năm qua, cô cũng rất nhớ bà.

“Sao vẫn còn gọi bác gái? Không phải nên đổi gọi là mẹ sao? Nhanh lên, gọi mẹ cho ta nghe đi.” Lý Hải Vi bắt mắt nói.

Lâm Vũ Mặc thấy cô khờ sở, không đành lòng mở miệng nói: “Mẹ, Tiểu Phong Nhi vừa mới trở lại, còn chưa quen. Vài ngày nữa có lẽ mới gọi được.”

“Được! Được! Con dâu ngoan, mẹ không giận con.” Lý Hải Vi cười nói.

"Xin hỏi, bà chính là bà nội của con sao?" Thân thể phấn nộn của Lâm Khả Nhi đột nhiên chen vào giữa cha người. Bé nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, ngược nhìn Lý Hải Vi, ngọt ngào hỏi.

Lúc này Lý Hải Vi mới chú ý tới bé con, kích động bế Tiểu Khả Nhi lên, cực kì hưng phấn mà lớn tiếng: "Con dâu, đây chính là cháu nội của mẹ sao?"

"Dạ, mẹ, đây là cháu nội hàng thật giá thật của mẹ, là con của con và Tiểu Phong Nhi." Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo nói với mẹ. Anh hiện tại cảm thấy có một chuyện bản thân mình làm thành công nhất, đó là cùng Tiểu Phong Nhi sinh ra một cô con gái đáng yêu như thiên sứ trên trời.

"Bà nội, con tên là Lâm Khả Nhi. Bà có thể gọi con là Tiểu Khả Nhi." Lâm Khả Nhi tựa như tiểu đại nhân, đưa tay phải ra, chờ Lý Hải Vi tới bắt.

"Ha ha ha! Đứa nhỏ này, sao lại đáng yêu như vậy chứ?" Lý Hải Vi vừa nắm tay nhỏ bé hồng hào trước mặt, vừa hưng phấn nói.

"Đương nhiên rồi, mẹ cũng không nhìn xem đây là con của ai chứ?" Lâm Vũ Mặc hả hê cười, tầm mắt của anh và ánh mắt ngượng ngùng của Tần Phong không hẹn mà cũng gặp gỡ trên, làm anh cười càng vui vẻ hơn.

Tiểu Phong Nhi, em ngoan ngoãn chờ gả cho anh đi.

Anh muốn triển khai thế tiến công liên hoàn đối với em, nhất định sẽ khiến em bị mê hoặc!

Trong lòng Lâm Vũ Mặc hả hê nghĩ.

"Da mặt thật dày!" Tần Phong quở nhẹ nói. Cô vươn tay tiếp nhận Tiểu Khả Nhi, nói với Lý Hải Vi: "Bác gái, bác mệt không, để con ôm Khả Nhi cho."

"Con dâu, về sau ở lại đây đi. Đừng đi nữa." Lý Hải Vi lưu luyến kéo tay Tiểu Khả Nhi, tình cảm đối với đứa cháu gái mới gặp này không lời nào có thể miêu tả hết được.

"Bác gái, cháu chỉ mang Khả Nhi đến thăm bác mà thôi. Sẽ không quấy rầy gia đình, lát nữa chúng cháu phải trở về." Tần Phong mỉm cười cự tuyệt đề nghị của Lý Hải Vi.

Cô cùng Khả Nhi chỉ đến làm khách, sao có thể vì vậy mà nương nhờ nơi này không chịu đi?

"Cái gì? Các con phải trở về? Không được! Con dâu, mẹ còn chưa ngắm kĩ con cùng Tiểu Khả Nhi, các con nhất định phải ở lại." Lý Hải Vi không vui nói.

Bà vừa mới thấy được cháu nội khá ái mà thôi, sao có thể để con dâu cùng cháu gái cứ như vậy mà đi? Nếu hai người họ không quay lại nữa, bà chẳng phải là không gặp được Tiểu Khả Nhi nữa sao?

Tần Phong nghe Lý Hải Vi nói vậy, không khỏi khẽ cười, cô vội an ủi bà: "Bác gái, cháu sẽ thường xuyên đưa Tiểu Khả Nhi đến thăm bác. Bác không cần lo lắng."

Lý Hải Vi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bà nói với Lâm Vũ Mặc: "Tiểu Mặc, con còn không mau gọi điện thoại cho cha con, bảo ông ấy về gặp cháu nội bảo bối của ông ấy."

"Dạ! Mẹ!" Lâm Vũ Mặc chào Lý Hải Vi theo kiểu quân đội, vui mừng nói.

"Thằng bé này! Lớn rồi mà vẫn còn trêu mẹ!" Lý Hải Vi đưa tay gõ một cái lên đầu Lâm Vũ Mặc.

"Ai bảo mẹ là một đại mỹ nữ!" Lâm Vũ Mặc cười trêu chọc nói.

"Còn không mau đi gọi điện thoại!" Lý Hải Vi chongoi nạnh quát, Lâm Vũ Mặc thấy mẹ nổi giận, mới lấy điện thoại ra gọi điện cho cha anh.

Lý Hải Vi nắm tay Tần Phong, từ đuôi mày đến khóe mắt đều là nụ cười. Thật là quá tốt rồi, tên ngốc này cuối cùng cũng đưa được con dâu cùng cháu gái của bà trở về rồi. Sau này, đứa con trai phóng đảng của bà sẽ không còn lí do cùng hai mẹ con Tần Phong lưu lạc bên ngoài nữa? Nó nên trở về tiếp nhận tập đoàn Lâm thị đi thôi. Kể từ khi Tiểu Phong Nhi rời đi, đứa con trai ngốc nghếch liền ném công ti cho chồng bà, hại bà cả ngày lẫn đêm cũng khó nhìn thấy bóng dáng chồng. Từ nay, chồng bà sẽ được giải phóng! Hi hi hi!

Khi Lâm Ngạo về đến nhà, liền nâng Lâm Khả Nhi lên đỉnh đầu, hưng phấn chạy quanh phòng cười lớn. Ông quả thật sắp cung chiêu Tiểu Khả Nhi đến tận trời rồi.

Mà Lâm Khả Nhi được cười trên vai ông nội, vui vẻ cười nói ríu rít, mọi người đều bị bộ dạng vui vẻ của hai ông cháu chọc cười.

Khi người giúp việc tới thông báo bữa tối đã chuẩn bị xong, Lý Hải Vi quay sang hỏi Lâm Ngạo: "Ngạo, anh xem có nên mời chị cùng Hàm nhi tới ăn bữa cơm đoàn viên không?"

Lâm Ngạo lạnh lùng nói: "Gọi họ làm gì, chẳng lẽ em muốn nhìn họ mặt nặng mày nhẹ?"

"Không phải. Em sợ anh mất hứng! Dù sao bây giờ cả nhà cũng đã đoàn tụ." Lý Hải Vi làm nũng nói.

Lâm Ngạo, ngay trước mặt mọi người, một chút cũng không ngượng ngùng hôn Lý Hải Vi, dịu dàng nói: "Anh và em mới là người một nhà, không cần để ý đến bọn họ."

Lý Hải Vi xấu hổ đánh Lâm Ngạo một cái, bất mãn nói: "Ghét! Anh không thấy tất cả mọi người đang ở đây sao? Vậy mà còn..."

Lâm Ngạo nhìn khuôn mặt hả hê của con trai cùng bộ dạng lúng túng của Tần Phong, không khỏi cười ha hả: "Sợ cái gì? Chúng ta đều là vợ chồng, cho con trai con dâu thấy cũng không hề gì."

"Ông nội, ông yêu bà nội sao?" Ngồi ở trên đùi Lâm Ngạo, Lâm Khả Nhi đột nhiên mở miệng hỏi.

"Yêu! Ông nội dĩ nhiên yêu bà nội! Tiểu Khả Nhi tại sao lại hỏi thế?" Lâm Ngạo tò mò hỏi nói.

"Mẹ nói, chỉ có thể hôn người mình yêu. Tiểu Khả Nhi thích chú Chá, nhưng bọn họ không cho Tiểu Khả Nhi hôn. Bọn họ thật là xấu!" Lâm Khả Nhi tỏ cáo với ông nội.

"Hà? Ha ha ha! Tiểu Khả Nhi còn nhỏ, đợi khi nào con trưởng thành mới được hôn người trong lòng." Lâm Ngạo cười lớn nói.

"Có thật không ạ? Chờ Tiểu Khả Nhi trưởng thành là có thể hôn chú Chá rồi sao?" Lâm Khả Nhi hưng phấn hỏi.

"Dĩ nhiên!" Lâm Ngạo tươi cười gật đầu.

Nghe được lời của ông nội, Lâm Khả Nhi hưng phấn vỗ tay: "Oa! Thật tốt quá! Vậy Tiểu Khả Nhi phải lớn nhanh một chút mới được!"

Lâm Ngạo kiêu ngạo mà vuốt tóc cháu gái, trong mắt tràn đầy sủng nịnh.

Ông rất thích Tiểu Khả Nhi, cô bé thật là đáng yêu, đôi mắt to tràn đầy linh khí, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, giống như một búp bê nhỏ.

Không!

Còn đáng yêu hơn cả búp bê!

Lâm Ngạo ông cuối cùng cũng có cháu gái, hơn nữa còn là một cháu gái đáng yêu như vậy. Hôm nào tụ hội cùng mấy lão bạn, ông nhất định phải mang theo Tiểu Khả Nhi đi khoe khoang một phen.

Người một nhà vừa nói vừa cười, không khí đầm ấm, cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

Sau khi ăn cơm xong, nhìn Tiểu Khả Nhi đã ngủ trong lòng mẹ, Tần Phong suy nghĩ thật lâu. Cô đứng lên nói: "Bác trai bác gái, cháu cùng Tiểu Khả Nhi không quấy rầy hai bác nữa. Hai bác đi nghỉ sớm đi ạ."

Lý Hải Vi vội vàng kéo tay cô hỏi: "Con đâu! Con sao vậy? Muộn thế này còn muốn đi đâu?"

"Bác gái, con đã đặt phòng ở một khách sạn gần đây, con mang Khả Nhi đến đó ở. Sáng sớm ngày mai, con lại mang Khả Nhi trở lại thăm hai người."

Cô vừa định ôm con gái rời đi, liền bị Lâm Ngạo không vui ngăn cản: "Đã về nhà, còn ở khách sạn làm gì? Chẳng lẽ Lâm gia ta ngay cả một căn phòng trống cũng không có cho con ở. Con cùng Tiểu Khả Nhi đều ở lại cho ta. Tiểu Mặc, đưa hai đứa lên lầu đi, đừng đứng ở chỗ này chường mắt!"

"Vâng! Cha, con đưa Tiểu Phong Nhi về phòng." Lâm Vũ Mặc hài lòng chớp mắt vài cái, thềm nói lời cảm tạ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Lâm Ngạo hưng phấn nhếch môi nở ra một nụ cười.

Tần Phong bắt đầu đi bị Lâm Vũ Mặc kéo lên lầu.

Lâm Vũ Mặc lôi kéo cô vào căn phòng được trang trí vô cùng sang trọng và chứa rất nhiều thiết bị tối tân, trên đầu giường còn có một khung ảnh không lồ, đó là ảnh cưới của cô và Lâm Vũ Mặc

Lâm Vũ Mặc ôm hông của cô, cười nói: "Thích không? Đây là phòng tân hôn anh đặt biệt trang trí riêng cho chúng ta đó, đã bỏ trống năm năm rồi, hôm nay chủ nhân của nó đã xuất hiện. Tiểu Phong Nhi, anh rất hạnh phúc."

"Em chỉ ở nhờ một ngày, không được xem như nữ chủ nhân." Tần Phong hất bàn tay Lâm Vũ Mặc ra, ôm con gái đi đến giường.

"Tiểu Phong Nhi, bên cạnh mới là phòng của Tiểu Khả Nhi. Em đưa nó đến nằm phòng rồi." Nói xong, Lâm Vũ Mặc ôm lấy con gái, bế bé qua phòng ngủ bên cạnh. Chỉ thấy trong căn phòng kia bày đầy đồ chơi, búp bê bé gái thích, lại có tăng, xe hơi của các bé trai, nhiều đến nỗi khiến cho người ta hoa mắt.

Lâm Vũ Mặc đặt nhẹ Khả Nhi xuống giường, đưa đôi mắt nhìn khắp căn phòng, sau đó ngẩng đầu lên, dùng vẻ mặt mập mờ mà nhìn Tần Phong.

Ánh mắt của anh nóng bỏng như vậy, làm cho Tần Phong có chút ngượng ngùng. Cô nói với Lâm Vũ Mặc: "Anh đi ra ngoài đi, em muốn nghỉ ngơi."

"No! No! No! Tiểu Phong Nhi, căn phòng này chỉ có mình Khả Nhi sở hữu mà thôi, không phải phòng cho em nghỉ ngơi." Lâm Vũ Mặc đi đến bên cạnh Tần Phong, mặt đầy mỉa mai nói với cô: "Căn phòng của chúng ta ở bên cạnh, chúng ta phải ngủ ở phòng tân hôn. Bà xã à, tối nay chính là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, em đừng cự tuyệt anh, được chứ!?"

Nói xong, Lâm Vũ Mặc đưa tay ra bế Tần Phong lên, đi thẳng về phòng tân hôn của bọn họ.

"Anh thả em xuống! Em không muốn ngủ chung với anh!" Tần Phong không thuận theo nói. Trong lòng cô rất sợ, căn bản là chưa chuẩn bị tư tưởng. Đã năm năm rồi, cô luôn giữ gìn thân thể của mình, chưa bao giờ chạm qua người đàn ông nào khác.

"Hừm! Anh sẽ ngủ chung với em! Đã năm năm rồi anh chưa đụng vào em, hôm nay em không thể trốn thoát được đâu." Lâm Vũ Mặc tà mị cười đầy nhẹ thân thể Tần Phong, nhanh chóng che kín cơ thể.

Bàn tay của anh cố gắng kéo quần áo trên người Tần Phong xuống, tràn đầy khí phách hôn lên môi cô.

"Lâm Vũ Mặc, tôi không yêu anh! Anh mau buông tôi ra!" Tần Phong vừa tránh né, vừa nói.

"Đến lúc nào rồi mà em còn mạnh miệng như thế sao!" Lâm Vũ Mặc bất mãn nói. Anh mạnh mẽ hôn cô, làm người nóng dần lên.

"Không yêu! Tôi đã sớm chẳng còn chút tình cảm nào với anh nữa rồi! Nha..." Cái miệng nhỏ nhắn của Tần Phong không ngừng nói ra những lời khiến Lâm Vũ Mặc bất mãn, nhưng anh cũng không dừng lại mà càng dùng sức đè hôn.

"Không yêu anh hả? Tiểu Phong Nhi của anh thật không ngoan, anh phải trừng phạt em một trận mới được. Em không thừa nhận không được đâu!" Lâm Vũ Mặc tà mị tựa vào bên tai Tần Phong nói.

Môi của anh đột nhiên ngậm lấy vành tai Tần Phong, càng không ngừng hôn. Kịch liệt như thế khiến Tần Phong không nhận được mà ôm lấy đầu của Lâm Vũ mặc, trong miệng phát ra tiếng ngậm thỏa mãn: "A..."

"Ha ha!" Lâm Vũ Mặc cười lên. Mặc dù Tiểu Phong Nhi của anh ngoài miệng không chịu thừa nhận, nhưng thân thể của cô rất thành thực. Anh chỉ làm vài động tác nhẹ nhàng mà đã khiến cô không chịu nổi rồi. Trong tim anh dâng lên cảm giác thỏa mãn.

Tiểu Phong Nhi.

Vợ của anh.

Rất cuộc lại trở về bên cạnh anh rồi.

Anh cúi đầu xuống, hung hăng giầy xéo cái miệng nhỏ nhắn của cô, bất mãn nói: "Cô gái nhỏ này, còn không mau thừa nhận em yêu anh?"

"Em không thương anh!" Tần Phong không chịu thừa nhận. Mặc dù thân thể của cô đã sớm buông vũ khí đầu hàng rồi, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của cô vẫn kiên trì không thừa nhận. Ai bảo anh độc ác, khiến cô chịu tổn thương! Cô sẽ không để anh được như ý!

"Không yêu anh sao? Vậy tại sao em lại rên rĩ?" Lâm Vũ Mặc không hài lòng đe dọa Tần Phong, bàn tay to của anh vẫn không ngừng trêu chọc cô, đưa tới cho Tần Phong từng trận khẽ run cùng thở gấp.

"Là phản ứng sinh lý! Đúng! Chính là phản ứng sinh lý!" Giọng nói cô càng ngày càng yếu ớt, bởi vì Lâm Vũ Mặc xâm lược quá mức mãnh liệt. Bên dưới của cô chưa kịp chuẩn bị, anh đã tiến công.

"A..."

"A..."

Hai người đồng thời phát ra tiếng rên đầy thỏa mãn.

Năm năm rồi, chia lìa năm năm, rất cuộc đã trở lại bên cạnh nhau rồi.

Vui sướng tràn đầy cõi lòng của hai người, làm bọn họ không hẹn mà cùng rung động.

Đây là một bản nhạc tình yêu.

Đây là một vũ điệu của cơ thể.

Hai người rong chơi trong đoạn tình ái mãnh liệt.

Cả đêm không ngừng!

Cho đến khi sắc trời sáng tỏ, Lâm Vũ Mặc mới ngưng lại. Anh ôm chặt lấy Tần Phong, làm nũng hỏi: "Tiểu Phong Nhi, em còn chưa yêu anh sao?"

"Không yêu anh! Không yêu anh! Em rất ghét anh!" Tần Phong nâng đôi môi bị hôn đến sưng mọng lên mà nói.

"Tiểu Phong Nhi, bộ cơ thể em chưa được thỏa mãn? Chỉ cần nói một câu là tốt rồi." Lâm Vũ Mặc đáng thương năn nỉ.

Tần Phong che cái miệng nhỏ nhắn của cô lại, híp mắt cười nói: "Em yêu Kiệt, em yêu Đường Chá, nhưng rất ghét anh!"

"Em! Được! Nhóc con, xem anh thu thập em thế nào!" Lâm Vũ Mặc trừng đôi mắt anh tuấn, xấu xa nói.

Nói xong, anh lập tức hành động, nhanh chóng trêu chọc cơ thể của Tần Phong.

"Nói em yêu anh!" Lâm Vũ Mặc nổi lên một trận rung động, lớn tiếng nói.

"Không yêu!" Mà Tần Phong trả lời một câu duy nhất.

"Nói em yêu anh!"

"Không yêu!"

Từng tiếng rên rĩ lại vang lên, kèm theo giai điệu tình yêu, cùng nhau hòa âm.

Sáng sớm, Tần Phong bị Lâm Vũ Mặc ôm vào trong ngực. Hai người nhiệt tình cả đêm, còn chưa ngủ được bao lâu, đã bị một tiếng trẻ con đánh thức: "Cha, mẹ, hai người còn chưa dậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

"Cha?" Nghe được giọng nói của Khả Nhi, Tần Phong kinh ngạc mở hai mắt ra, lúc này mới thấy Lâm Vũ Mặc đang nằm bên cạnh mình.

"Trời ạ! Tôi không muốn sống nữa!" Trong đầu Tần Phong thoáng qua cảnh thiên nhiên đêm qua, trên mặt không khỏi đỏ ửng. Tự nhiên cô lại đến đây để cho Lâm Vũ Mặc ăn sạch sẽ là sao!

Thật là không có nguyên tắc gì hết!

Cô vẫn còn muốn hành hạ Lâm Vũ Mặc thêm một thời gian nữa, ai bảo anh dám đối xử với cô như thế!

Xem ra còn chưa bắt đầu hành hạ Lâm Vũ Mặc, cô lại bị anh chinh phục thêm một lần nữa rồi.

Haizzzz!

Tần Phong ngồi dậy, càng không ngừng đánh vào đầu mình, hối hận, không biết phải nói gì.

"Phong Nhi, em làm cái gì vậy?" Lâm Vũ Mặc vừa mở mắt, liền nhìn Tần Phong đánh vào đầu mình, không nhịn được đau lòng nắm lấy bàn tay của cô.

"Ai cho phép anh đụng vào tôi?" Tần Phong không thuận theo ý anh, hướng quả đấm về lồng ngực của Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc không có ý tránh né, mặc cho quả đấm của Tần Phong đánh vào người mình. Cho đến khi Tần Phong đánh đủ rồi, anh mới ôm cô thì thầm "Bà xã à, em còn tức giận không? Nếu còn sức, em nên ra thăm con kia."

"Hừ!" Tần Phong hừ lạnh một tiếng, tuy nhiên lại mang vẻ mặt hạnh phúc tựa sát vào trong ngực Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc nở nụ cười hả hê.

Xem ra Tiểu Phong Nhi đã bị mình chinh phục.

Cô vẫn còn yêu anh.

"Tiểu Phong Nhi, về sau anh sẽ không để em bị tổn thương nữa!" Lâm Vũ Mặc tựa vào bên tai Tần Phong nói lời thề son sắt.

"Cha, mẹ, sao hai người không mặc quần áo vậy?" Lâm Khả Nhi đột nhiên mở miệng hỏi.

"A!" Lúc này Tần Phong mới thấy rõ con gái nhỏ của cô đang đứng ở đầu giường, đưa đôi mắt hiếu kỳ nhìn hai người bọn họ.

Lại bị con gái nhìn thấy!

Trời ạ, làm sao cô có thể đi gặp người khác đây?

Tần Phong nhanh chóng kéo ga giường đắp lên trên người mình, mặt thẹn thùng.

Lâm Vũ Mặc lại cười ha hả, trừng mắt đối với con gái: "Khả Nhi, đây là biểu hiện cha mẹ yêu nhau. Chờ con trưởng thành sẽ hiểu. Con về phòng mình đi, nếu không mẹ của con sẽ mắc cỡ mà chết đó."

"Biểu hiện yêu nhau?" Lâm Khả Nhi vừa đi về phòng mình, vừa nói thầm mấy chữ này.

Những người yêu nhau sẽ không mặc quần áo mà ngủ chung với nhau sao?

Thật kì quái.

Trước khi ra, bé lại đưa đôi mắt tò mò nhìn về phía phòng của cha mẹ.

Chờ bé trưởng thành, bé sẽ không mặc quần áo mà ngủ chung với chú Chá?

Lâm Khả Nhi cắn môi hồng, khẽ mỉm cười vì suy nghĩ trong lòng mình.

Trên bàn ăn sáng, Lâm Ngao ôm Lâm Khả Nhi - đứa cháu yêu quý của ông vào lòng, tự mình gấp thức ăn đút cho bé, hận không thể cưng chiều bé ngay từ thuở lọt lòng.

Lâm Vũ Mặc cùng Tần Phong ngồi vị trí đối diện. Sau khi rời giường, Tần Phong vẫn vô cùng xấu hổ, nhất là khi Lý Hải Vi cứ nhìn chăm chăm gương mặt đỏ bừng của bọn họ, giống như bà đã biết buổi tối đêm qua cô và Lâm Vũ Mặc đã làm gì vậy.

"Tiểu Phong Nhi, ăn nhiều vào." Lâm Vũ Mặc thấy Tần Phong chỉ lo vùi đầu ăn cơm, đùa chẳng đụng đến món ăn nào, mặt ửng đỏ, kiêu ngạo vô cùng. Ha ha ha! Cô rốt cuộc cũng về với anh, nhìn cô thẹn thùng như thế, quả thật là đáng yêu, làm cho anh hận không được ôm cô hóp một ngụm.

"Cảm ơn!" Tần Phong ngẩng đầu lên nói tiếng cảm ơn với Lâm Vũ Mặc, sau đó lại cúi đầu ăn phần cơm của mình.

Lúc này Lâm Khả Nhi nhìn cha mẹ một cái, tràn đầy tò mò hỏi Lâm Ngao: "Ông nội, bà nội, cha yêu mẹ, hai người cởi quần áo quần áo ngủ, ông nội nói xem đó có phải là biểu hiện yêu nhau không?"

Lâm Khả Nhi vừa nói ra những lời này, lập tức đưa tới những phản ứng khác nhau.

Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo mà cười lớn, con gái của anh khiến cho người ta đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, kinh ngạc đến chết cũng không ngừng, sáng sớm đã nói ra loại chuyện mang tính chất biến thái này rồi.

Lâm Ngao lúng túng cười hắc hắc hai tiếng, không biết nên trả lời với cháu gái của mình như thế nào.

Lý Hải Vi về mặt thẹn thùng, cúi đầu, im lặng. Lời nói của cháu gái ngoan để cho bà nhớ lại nhiệt tình buổi tối của Lâm Ngao. Mặc dù đã là vợ chồng già mấy chục năm, nhưng Lâm Ngao đối với bà vẫn một lòng yêu thương, vẫn nồng đậm như vậy, nhiệt tình như vậy.

Phản ứng kịch liệt nhất là người trong cuộc mang tên Tần Phong. Khi cô nghe những lời con gái nói, thiếu chút nữa thì phun thức ăn trong miệng ra. Cô vội vã lấy tay che miệng lại, dùng sức nuốt bất ngờ xuống, lại không nghĩ rằng ngược lại càng lúng túng hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ bừng, che cổ cố nuốt chỗ thức ăn trong miệng xuống.

Lâm Vũ Mặc thấy thế, vội vàng bung cho cô một ly nước, vừa đút cô, vừa vỗ lưng của cô: "Sao lại không cẩn thận như thế?"

Rốt cuộc cũng nuốt hết thức ăn xuống, Tần Phong mới thở hổn hển, nuốt thêm một ngụm khí lạnh. Cô tròn mắt nhìn Lâm Vũ Mặc. Đều do anh gây ra, nếu không phải anh, cô đã không trở thành tiêu điểm trên bàn ăn sáng rồi, bị mọi người giễu cợt như thế anh vui chứ?

"Ha ha ha! Tiểu Phong Nhi đừng xấu hổ." Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo mà nói. Anh hướng nhưn mày một cái, tà mị cười nói: "Ngày nào cha mẹ anh cũng làm loại chuyện như thế hết."

"Lâm Vũ Mặc! Anh còn nói!" Tần Phong không thuận theo, đưa quả đấm nhỏ đến ngực Lâm Vũ Mặc.

Cô chẳng còn mặt mũi nào nữa rồi, Lâm Vũ Mặc lại dám nói như thế với cha mẹ của anh sao.

Quá hư hỏng!

"Được, được, được! Tiểu Phong Nhi, anh không nói nữa." Lâm Vũ Mặc đột nhiên đưa đôi mắt mập mờ, thì thầm vào tai Tần Phong: "Quay đầu lại, anh cần làm."

"Anh!" Tần Phong tức giận trừng lớn hai con mắt. Nếu như ánh mắt của cô là hai cây dao găm thì tốt biết bao, cô nhất định sẽ găm nó vào ngực của Lâm Vũ Mặc, để cho anh không thể giễu cợt cô nữa.

Nhìn bộ dáng Tần Phong, Lâm Vũ Mặc không khỏi cười lớn.

"Được rồi, Tiểu Mặc, con đừng nhắc đến chuyện buổi tối." Lý Hải Vi thấy thế vội vàng khuyên con trai. Có thể nhìn con trai cùng Tần Phong trở về bên cạnh nhau, trong lòng bà vui mừng còn hơn trúng số đặc biệt.

Aiz! Bà chính là trúng độc đắc mà! Phần thưởng chính là cháu gái đáng yêu như một thiên thần.

Lý Hải Vi cưng chiều xoa tóc Lâm Khả Nhi, trong lòng rất vui mừng!

Bây giờ bà cần cầu mong gì nữa đây?

Mặc dù bà không phải là Lâm Ngao, nhưng lòng Lâm Ngao như thế nào bà điều hiểu. Bà có một đứa con trai rất đẹp trai, một đứa con dâu xinh đẹp, giờ còn thêm đứa cháu gái ngoan ngoãn.

Bà nên cảm thấy thỏa mãn rồi.

Lâm Vũ Mặc nghe được lời nói của mẹ, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua việc trêu chọc Tần Phong. Dù sao thời gian còn rất dài, anh còn có thời gian cả đời để bên cạnh Tần Phong.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Khả Nhi bị vợ chồng Lâm Ngao mang đi khu vui chơi. Hai người nói, lần đầu tiên gặp Lâm Khả Nhi, nhất định phải làm cho

bé vui vẻ, vì vậy liền đưa Khả Nhi đi chơi.

Cả biệt thự to lớn chỉ còn lại Lâm Vũ Mặc và Tần Phong. Tần Phong ngồi trên ghế salon lo lắng bấm điều khiển TV. Lòng cô bị Lâm Vũ Mặc bên cạnh làm ảnh hưởng, tim trở nên rạo rực.

Lâm Vũ Mặc đặt tất cả phản ứng của Tần Phong vào trong mắt, sau đó anh bế Tần Phong lên, thì thầm vào tai cô những lời mờ ám: "Tiểu Phong Nhi, nếu cha mẹ đều không ở nhà, chúng ta tiếp tục chuyện buổi tối vẫn làm chưa xong đi."

"Chuyện gì chưa làm xong? Anh đừng đụng vào em!" Tần Phong không cam lòng trừng mắt nhìn anh một cái.

"Chính là chuyện này." Lâm Vũ Mặc cười tà mị, dùng môi ngăn cái miệng đáng yêu của Tần Phong lại, bàn tay to lớn của anh chạm vào người của Tần Phong.

"Đừng! Nơi này là phòng khách!" Tần Phong then thừng chặn bàn tay thăm dò của Lâm Vũ Mặc lại, nũng nịu nói.

"Sợ cái gì, lúc này không có ai quấy rầy đâu." Lâm Vũ Mặc cười tà ác rồi nói. Môi của anh tăng thêm lực gặm cắn, cánh môi của Tần Phong như bị tẩm thuốc mê. Tay anh treu chọc toàn thân Tần Phong, để cho cô bật phát ra những tiếng rên rỉ.

"Nói yêu anh đi!" Lâm Vũ Mặc tiếp tục những vấn đề hôm qua vẫn chưa nói xong.

"Không yêu! Anh bắt em nói bao nhiêu lần, em cũng nói là không yêu! Anh đừng làm phiền em." Tần Phong chu cái miệng nhỏ nhắn ra. Cô sẽ không để cho anh hài lòng sớm đâu, cho dù yêu anh, cũng không cần nói cho anh biết.

"Nói không phiền." Lâm Vũ Mặc chôn mình trước ngực Tần Phong, khẽ cười nói. "Trừ phi lời em nói là thật, nếu không anh sẽ hỏi tiếp. Anh nhất định phải nghe được em nói tiếng yêu anh."

"Vậy anh nên chờ cả đời đi." Tần Phong hếch cái miệng nhỏ nhắn lên, cười xấu xa.

"Tiểu Phong Nhi! Cái cô gái nhỏ này! Em thật sự định cả đời này cũng không nói với anh sao?" Lâm Vũ Mặc không cam lòng ngẩng đầu lên, buồn bã nhìn Tần Phong.

"Em không thích nói dối. Lời em nói chính là sự thật, anh không tin tưởng, em cũng chẳng còn cách nào khác." Tần Phong nghiêng đầu, chớp đôi mắt to xinh đẹp, dùng vẻ đáng thương nói.

"Lời nói thật? Em thật sự không yêu anh sao? Hừ! Anh không tin! Em yêu anh! Rõ ràng là em rất yêu anh! Nhanh thừa nhận đi, nếu không..." Lâm Vũ Mặc lộ ra nụ cười tà ác, thật giống như con sói xám muốn ăn thịt cô bé quàng khăn đỏ.

"Em không thương anh! Em không thương anh! Em mãi mãi cũng không thương anh!" Tần Phong che miệng cười một cái, trong mắt của cô tràn đầy hài lòng khi đã treu chọc được Lâm Vũ Mặc. Nhìn anh vì lời nói của cô mà tỏ ra bất mãn, cô rất vui vẻ.

Lòng cô xuất hiện một chủ ý xấu xa.

Hi hi hi!

Cô sẽ không nói thật! Cô muốn nhìn xem Lâm Vũ Mặc sẽ làm gì!

"Tiểu Phong Nhi! Em được lắm, không nói thật có phải hay không!" Lâm Vũ Mặc uy hiếp ép mặt tới gần Tần Phong, hai mắt anh sáng lên ngọn lửa tình, tà mị nói: "Vậy anh sẽ khiến em hối hận, sẽ khiến em cầu xin sự tha thứ của anh."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Cười hai tiếng, Lâm Vũ Mặc liền triển khai một trận tấn công kịch liệt. Tần Phong dần dần bị anh kích thích, lại lần nữa mất hồn, lún sâu vào trận kích tình do anh tạo nên, không cách nào tự kiềm chế được.

Cả ngày, hai người cứ mãi ở trong phòng, Lâm Vũ Mặc căn bản không nguyên ý buông Tần Phong ra. Mặc dù chỉ chia lìa một giây đồng hồ anh cũng không hài lòng.

Anh ôm chặt lấy Tần Phong, nhẹ nhàng hỏi: "Tiểu Phong Nhi, chiếc nhẫn đính hôn và dây chuyền anh đưa em đâu mất rồi, sao em không đeo trên người?"

"Em không muốn đeo! Em đã sớm chẳng còn yêu anh rồi, đương nhiên sẽ vứt bỏ nó." Tần Phong dí dóm cười nói.

"Em lại gạt anh rồi! Vật quan trọng như thế, anh nghĩ em chẳng dám vứt bỏ đâu. Em không bỏ được, anh biết điều đó." Lâm Vũ Mặc cực kì khẳng định.

Năm đó Tiểu Phong Nhi đi, để lại đây tất cả, chỉ lấy hai món đồ kia đi, đó chính là hai món đồ định tình của anh và cô. Dù thấy hai thứ đồ này quan trọng với cô cỡ nào rồi. Đó là vật khiến cô chẳng thể nào vứt bỏ được. Nếu cô không bỏ lại được, tại sao không đeo nó lên người?

"Anh không cần em nữa, em giữ nó làm cái gì? Tự làm mình đau lòng sao?" Tần Phong nâng môi đỏ mọng lên ảm ức nói. Sau khi rời khỏi Lâm Vũ Mặc, mỗi buổi tối cô vẫn thường cầm hai vật kia lên mà khóc. Loại đau lòng này hành hạ cô một khoảng thời gian rất dài. Vì muốn không để cho mình tiếp tục hăm sâu vào bi ai, cô khóa nó lại, tựa như khoá phần tình yêu ấy vào nơi sâu nhất trong tâm hồn mình.

Lời nói của Tần Phong khiến Lâm Vũ Mặc cảm thấy vô cùng đau lòng, anh ôm chặt lấy Tần Phong, thì thầm bên tai cô: "Thật xin lỗi, Tiểu Phong Nhi. Anh sai rồi, anh đáng lẽ không nên khiến em đau lòng như vậy. Anh quả thật đáng bị thiên đạo vạn mã lăng trì. Em đừng làm khó mình nữa, về sau anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em."

"Xem anh có vẻ rất khẩn trương, em tạm thời bỏ qua cho anh một lần." Tần Phong tạo ra vẻ mặt khó coi, nói với Lâm Vũ Mặc.

"Được, em dám giẫm cọt anh!" Lâm Vũ Mặc không thuận theo mà hôn lên môi đỏ mọng của Tần Phong, cùng cô tạo ra một màn triền miên và say đắm lần nữa.

"Ngừng lại, sao anh mãi vẫn chẳng thấy đủ thế? Làm nhiều lần như vậy rồi, tinh lực của anh vẫn tràn đầy thế hả?" Tần Phong thở gấp nói, cô cảm thấy toàn thân mình đã vô cùng đau nhức, bị Lâm Vũ Mặc chơi đùa đến mệt mỏi. Nhưng Lâm Vũ Mặc vẫn tinh lực dồi dào, chẳng có vẻ gì là mệt mỏi cả.

"Mới có mấy lần làm sao mà đủ được? Anh là kẻ đói bụng năm năm kia mà!" Lâm Vũ Mặc buồn bã nói với Tần Phong.

"Năm năm này, anh không chạm qua người phụ nữ khác? Lời này chẳng đáng tin tí nào cả!" Cái miệng nhỏ nhắn của Tần Phong nói ra lời không tin. Lâm Vũ Mặc là ai làm sao cô lại không biết? Vốn trước đó, hậu cung của anh có trăm hoa khoe sắc. Làm sao mà Lâm Vũ Mặc có thể vì cô thù thân như ngọc? Đối với Lâm Vũ Mặc mà nói thì rất khó có chuyện đó!

"Dĩ nhiên không có chạm qua! Trời đất có thể chứng giám cho anh! Tiểu Phong Nhi, lời anh nói, tất cả đều là thật!" Lâm Vũ Mặc vội vàng tỏ rõ mình là người trong sạch, anh cũng chẳng muốn để cho Phong Nhi hiểu lầm. "Kể từ khi thân mật với Tiểu Phong Nhi, anh cảm thấy những cô gái khác đều chẳng ra gì. Anh chỉ cần một đóa hoa duy nhất – đó là em."

"Thật?"

"Nếu anh nói láo, nhất định sẽ bị trời đánh." Lâm Vũ Mặc thề độc, lời của anh còn chưa nói hết, đã bị bàn tay nhỏ của Tần Phong ngăn lại.

"Đừng nói nữa! Em tin tưởng anh." Tần Phong hạnh phúc tựa sát vào ngực Lâm Vũ Mặc. Thì ra lặng yên cũng chính là cảm nhận, thân thể chỉ có thể tiếp nhận đối phương, những người khác không thể tới gần.

Lâm Vũ Mặc nâng cằm xinh xắn của Tần Phong lên, đặt xuống nơi đó những nụ hôn. Nụ hôn của anh giống như một loại ma thuật, mỗi cái đều khiến cho Tần Phong mê man.

Đang lúc Lâm Vũ Mặc lại muốn tấn công bên dưới, cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Chỉ thấy một người tí hon mặc chiếc váy màu đỏ hưng phấn vọt vào. Cái miệng nhỏ nhắn của bé càng không ngừng cười hi hi, gờ búp bê trong tay lên và nói: "Cha mẹ, ông nội, bà nội mua cho con rất nhiều đồ chơi ạ! Cha mẹ nhìn này, búp bê này có đáng yêu không?"

"Hả?" Tần Phong nhìn thấy con gái xông tới, không khỏi ngăn cả người. Khi cô ý thức được mình cũng chẳng mặc quần áo gì cả, chỉ biết khẽ nói: "Khả Nhi, búp bê này rất đẹp. Mà con ra ngoài trước đi, được không?"

"Ừm. Cha, cha lại đang yêu mẹ nữa hả?" Lâm Khả Nhi giương đôi mắt tò mò lên mà hỏi.

Lâm Vũ Mặc cười lớn, sau đó trừng mắt nhìn con gái: "Dĩ nhiên! Bảo bối của cha. Cha yêu mẹ!"

Anh thầm nghĩ tiểu quỷ này của mình rất đáng yêu!

Lâm Khả Nhi gạt đầu cười, rồi nói với Lâm Vũ Mặc: "Cha, hiện tại con cảm thấy cha làm cha con cũng không tồi, cùng cha Thẩm cũng chẳng khác gì nhau! Haizzz, con nên chọn ai làm cha của mình đây?"

"Đương nhiên là chọn cha!" Lâm Vũ Mặc vội vàng nói với con gái. "Khả Nhi, không cho phép con chọn Thẩm Kiệt hay Đường Chá làm cha của mình, chỉ có thể chọn cha, nghe chưa? Vì cha mới chính là cha ruột của con!"

"Ồ! Hi hi hi, Khả Nhi sẽ xem xét." Lâm Khả Nhi vừa cười vừa đi ra ngoài cửa. Nếu cha mẹ đang bận, bé đi tìm ông nội và bà nội chơi cùng.

Sau khi Lâm Khả Nhi đi, Tần Phong đẩy Lâm Vũ Mặc ra, bắt mắt nói: "Cha mẹ anh đã trở về rồi, anh còn không mau xuống chào họ."

Lâm Vũ Mặc hôn một cái lên môi của Tần Phong, rồi mới ngồi dậy, tà mị cười nói: "Tiểu Phong Nhi, hiện tại cha mẹ còn ước chúng ta ở trong đây mãi không đi ra ngoài nữa!"

"Anh xấu xa!" Tần Phong đẩy Lâm Vũ Mặc ra, muốn đứng dậy. Nhưng cả người yếu đuối chỉ có thể nằm trên người Lâm Vũ Mặc mà thôi.

Lâm Vũ Mặc cười lớn, ôm Tần Phong lên: "Tiểu Phong Nhi, anh ôm em."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong đỏ bừng, chôn vào trước ngực Lâm Vũ Mặc. Tay nhỏ bé của cô đâm vào ngực Lâm Vũ Mặc, không thuận theo nói: "Đều tại anh, làm hại em mệt mỏi như thế này."

Nhìn khuôn mặt kiều diễm của Tần Phong, trong lòng Lâm Vũ Mặc tràn đầy kiêu ngạo.

Anh giúp cô ăn mặc chỉnh tề rồi mới ôm cô đi xuống lầu.

Lâm Ngạo cùng Lý Hải Vi nhìn thấy hai người bọn họ như thế, cười đến vui vẻ.

Lâm Ngạo hướng con trai tròng mắt một cái, gợn ngón tay cái chúc mừng anh.

"Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc càng thêm vui vẻ hơn.

Người một nhà ở cùng một chỗ chính là vui vẻ như thế.

Đường Chá trở về Canada một chuyến, sau khi về lại đây thì Tần Phong cũng không ở nhà. Anh vừa cảm thấy mát mẻ thì có một chiếc xe limousine màu đen dừng bên cạnh anh.

"Chú Chá, Khả Nhi rất nhớ chú." Lâm Khả Nhi ôm lấy cổ Đường Chá, làm nũng nói.

"Chú cũng rất nhớ Khả Nhi." Đường Chá cười cung chiêu, đặt một nụ hôn trên má của Khả Nhi, Lâm Khả Nhi bị trêu chọc đến cười ha ha.

"Ở nhà của ông nội và bà nội có nghịch ngợm hay không?" Đường Chá ôm Khả Nhi, véo chiếc mũi của bé, Khả Nhi tinh quái chẳng biết mình gây ra bao nhiêu họa.

"Khả Nhi rất biết điều, không tin chú hỏi cha con đi." Lâm Khả Nhi dẫu môi nói.

"Ha ha ha!" Lâm Vũ Mặc cười kéo Tiểu Phong Nhi vào ngực mình, trêu chọc Khả Nhi: "Khả Nhi rất ngoan, đập vỡ đồng hồ cổ của ông nội rồi."

"Cha không ngoan! Khả Nhi không để ý tới cha nữa." Lâm Khả Nhi nghiêng đầu, không để ý đến Lâm Vũ Mặc nữa. "Còn Chú Chá rất tốt, Khả Nhi rất thích chú!"

Nói xong, Lâm Khả Nhi hôn một cái lên má Đường Chá, tay nhỏ của bé chiếm cứ ngực của anh, nói mãi cũng chẳng chịu xuống đất.

Tần Phong cười cười, xoay người mở cửa phòng ra.

Ngồi trong phòng khách, Lâm Vũ Mặc ôm Tần Phong vào trong ngực, tỏ rõ quyền sở hữu của mình với Đường Chá.

Đường Chá nhìn Lâm Vũ Mặc đối với Tần Phong tham muốn giữ lấy như thế, mà Phong Nhi không hề kháng cự, trong lòng không khỏi sinh ra mất mát.

Anh biết mình đến chậm một bước rồi, lòng của Phong Nhi cuối cùng vẫn còn bên cạnh Lâm Vũ Mặc.

Anh chỉ có thể chôn giấu tình yêu của mình vào sâu trong lòng.

Chỉ cần Phong Nhi hạnh phúc, anh sẽ vui vẻ.

Nhưng việc mất đi Phong Nhi khiến anh rất khó chịu đựng. Tim của anh giống bị ai đó xé rách, đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lâm Vũ Mặc đem về cô đơn của Đường Chá bỏ vào trong mắt, môi anh nở ra nụ cười hả hê.

Mặc dù Tiểu Phong Nhi đồng ý hôn sự với Thẩm Kiệt, nhưng lòng của cô lại thuộc về mình, anh không thể đánh mất cô.

"Mọi người ngồi đi, em đi nấu cơm." Tần Phong đứng dậy, đi tới nhà bếp.

Ăn cơm tối xong, Lâm Vũ Mặc ra dáng nghĩa hiệp nói với Đường Chá: "Anh Đường, Tiểu Phong Nhi đã bận bịu cả ngày, rất mệt mỏi."

Đường Chá nghe rõ ý tứ trong lời nói của Lâm Vũ Mặc, vì vậy mỉm cười nói: "Vậy hai người chúng ta không cần quấy rầy Phong Nhi nữa, cùng đi thôi."

"Chỉ mình anh đi thôi mới đúng chứ anh Đường?" Lâm Vũ Mặc cười lạnh một tiếng, nói: "Tôi là cha của Khả Nhi, cũng là người đàn ông của Phong Nhi."

"Hai người không cần cãi nhau." Tần Phong bắt mắt nhìn chằm chằm hai người đàn ông kia. "Hai người đều đi đi, chỗ này tôi không để đàn ông ở lại."

"Haizzz." Lâm Vũ Mặc nhún vai một cái, nói với Đường Chá, "Anh Đường, xem ra hai ta phải đi thật rồi. Anh định đi đâu, tôi đưa anh về."

"Không cần, tôi tự về được rồi." Đường Chá đứng lên, si tình nhìn Tần Phong, đúng là gương mặt nhỏ có chút mệt mỏi. Anh quan tâm nói. "Phong Nhi, em nên nghỉ ngơi thật tốt, anh đi trước đây."

"Dạ. Anh đi đường cẩn thận." Tần Phong dịu dàng dặn dò.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Lâm Vũ Mặc cười xấu xa, khoác vai Đường Chá rồi nói với Tần Phong: "Bọn anh đi đây. Buổi tối nhớ nghĩ tới anh."

"Nghĩ đến anh mới là lạ!" Tần Phong le lưỡi một cái, làm mặt quỷ.

Lâm Vũ Mặc thâm tình nhìn cô một cái rồi mới cùng Đường Chá rời đi.

"Mẹ, con không muốn chú Chá đi! Con muốn cùng chú Chá ngủ!" Lâm Khả Nhi bắt mẫn kháng nghị. Thấy Đường Chá đã đi ra khỏi cửa, đôi mắt ti hí của bé như muốn nhìn xuyên qua cửa vậy.

"Tiểu Khả Nhi?" Tần Phong há miệng, kinh ngạc nhìn con gái: "Con gái không thể tùy tiện ngủ với con trai."

"Nhưng cha cùng mẹ vẫn ngủ chung đó thôi, tại sao con cùng chú Chá lại không được?" Lâm Khả Nhi giương đôi mắt to tròn, tò mò không hiểu hỏi.

"Vì cha và mẹ yêu nhau! Chờ Tiểu Khả Nhi trưởng thành, gặp được người mình yêu, mới có thể cùng ngủ với người ta." Tần Phong vội vàng giáo dục con gái.

"Hừm." Lâm Khả Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, mắt hững hờ một tiếng.

Sau khi dụ dỗ tiểu Khả Nhi xong, Tần Phong mới vừa ngáp vừa đi về phòng. Mệt mỏi cả một ngày, cho nên vừa mới nằm xuống, cô liền ngủ say.

Mơ mơ màng màng, cô cảm thấy có một đôi tay nóng bỏng hết xoa lại vuốt trên thân thể cô. Trước ngực cô cũng đang bị thứ gì liếm láp. Thật là nhột. Cô không tỉnh ngượng đưa tay ôm thứ đang làm loạn trước ngực.

Sao lại lông lá như vậy?

Cô kinh ngạc mở mắt, lúc này mới trông thấy một cái đầu đang chôn trước ngực, mà tay cô cũng đang xoa tóc của đối phương.

"A!" Cô hốt hoảng hô to.

Đối phương vội vàng ngẩng đầu lên, bịt kín miệng nhỏ của cô, tà mị nói: "Suyt! Nhỏ giọng một chút! Tiểu Phong Nhi, em muốn cho con gái bảo bối của chúng ta nghe thấy sao?"

"Mặc, sao anh vào được? Em nhớ đã khóa chặt cửa rồi mà." Tần Phong không hiểu hỏi.

"Cái khóa kia của em làm sao có thể khóa được anh? Hắc hắc, Tiểu Phong Nhi, anh nhớ em muốn chết rồi." Nói xong, Lâm Vũ Mặc lại vùi đầu vào trước ngực Tần Phong.

"Ừm, Mặc, đừng như vậy." Tần Phong bị nhột, khó chịu rên rỉ.

"Sao lại không được? Anh và vợ anh thân thiết cũng không phạm pháp." Lâm Vũ Mặc nhướn mày nói. Bàn tay anh cũng không vì nói chuyện mà dừng lại, chọc cho cả người Tần Phong đều run rẩy.

Cô vô lực thở gấp nói: "Ai là vợ của anh? Em... em muốn gả cho Kiệt."

Sau khi cô nói ra một chữ cuối cùng, Lâm Vũ Mặc bắt mẫn, anh tăng thêm lực đạo trên tay, khiến Tần Phong đau đớn. "Em còn dám nói muốn gả cho Thẩm Kiệt, anh ngay lập tức dẫn em tới giáo đường."

"Vậy em gả cho Đường Chá!" Tần Phong nghịch ngợm nháy mắt, đưa tay nhỏ bé đẩy bàn tay Lâm Vũ Mặc ra.

"Vợ à, em chấp nhận số phận đi." Lâm Vũ Mặc tà mị cười nói, sau khi mạnh mẽ đâm vào, anh mới kiên định nói. "Cả đời em đều là của anh."

"A!" Lâm Vũ Mặc đột ngột công kích, khiến Tần Phong bị luân hãm vào cử động của anh. Cô không tự chủ đưa tay ra, ôm chặt hông của Lâm Vũ Mặc.

Cả đêm triền miên, hai người bơi lội trong biển tình, tiếng cười, tiếng ngâm thật lâu không ngừng.

Sáng sớm, khi Đường Chá đến gõ cửa, Tần Phong vẫn còn ngủ say. Lâm Vũ Mặc nhảy xuống giường, chỉ vội vàng mặc tạm cái quần dài bèn đi xuống lầu mở cửa.

"Là anh à?" Hai người đồng thời kinh ngạc hô.

Lâm Vũ Mặc không ngờ Đường Chá lại đến sớm như vậy, mà Đường Chá lại chán nản nhìn bộ ngực trần của Lâm Vũ Mặc, trong lòng một hồi lạnh lẽo. Trong tim anh đã rõ, đêm qua Lâm Vũ Mặc nhất định là qua đêm ở chỗ Phong Nhi.

Xem ra mình đã hoàn toàn thất bại, có lẽ đã không còn bất kì hi vọng gì?

Trong lòng Đường Chá tràn đầy ưu thương.

"Anh Đường, Tiểu Phong Nhi còn đang ngủ, đừng tại tôi, tối hôm qua khiến cô ấy mệt muốn chết rồi." Lâm Vũ Mặc lại làm như không thấy vẻ ưu thương trên mặt Đường Chá, chỉ cười tà nói. Đường như đối với quan hệ thân mật của hai người, anh cũng không mắc cỡ một chút nào, ngược lại còn cảm thấy tương đối tự hào.

"Vậy tôi không quấy rầy nữa." Đường Chá xoay người, đưa lưng về phía Lâm Vũ Mặc, tỉnh táo nói. "Anh nhất định phải chăm sóc Phong Nhi thật tốt."

"Tôi biết. Cảm ơn!" Trong lòng Lâm Vũ Mặc có chút cảm động, cảm động với sự si tình của Đường Chá. Nhưng anh không thể mềm lòng, Đường Chá là tình địch, nếu không đánh bại anh ta, người bị đánh bại sẽ là anh.

"Chú Chá đừng đi, Khả Nhi muốn chú đưa cháu đến khu vui chơi." Thanh âm non nớt của Lâm Khả Nhi đột nhiên vang lên bên tai Đường Chá.

Đường Chá cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ mong của Tiểu Khả Nhi, không đành lòng cự tuyệt.

"Được rồi, Tiểu Khả Nhi. Chú Chá dẫn cháu đi chơi." Đường Chá ôm chặt Lâm Khả Nhi trong ngực.

Khi Lâm Vũ Mặc bung cháo từ phòng bếp đi ra, Đường Chá nói với anh: "Anh Lâm, tôi đưa Tiểu Khả Nhi đến khu vui chơi, buổi tối sẽ đưa bé về."

"Được." Lâm Vũ Mặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn của con gái, liền cười nói: "Đi đi, Anh Đường, anh phải phục vụ tiểu công chúa của tôi cho tốt đấy."

"Anh yên tâm." Đường Chá vỗ vai Lâm Vũ Mặc, cõng Lâm Khả Nhi lên trên vai, một lớn một nhỏ vui vẻ thẳng bước đi ra ngoài.

Nhìn hai bóng lưng dần đi xa, Lâm Vũ Mặc cười lắc đầu: "Con gái tôi, sao lại quấn quýt lấy Đường Chá như vậy, dường như so với người cha này còn thân thiết hơn."

Không nghĩ nhiều nữa, Lâm Vũ Mặc liền bung cháo đi vào phòng Tần Phong.

"Tiểu Phong Nhi, dậy ăn cháo." Lâm Vũ Mặc ngồi bên giường, thổi nhẹ thìa cháo trong tay, rồi mới đút cho Tần Phong.

"Thật là khó ăn!" Tần Phong vừa húp cháo, vừa cau mày oán trách.

"Ha ha ha! Tiểu Phong Nhi, đây là lần đầu tiên anh xuống bếp, có thể nấu chín cháo đã là tốt lắm rồi, em đừng soi mói. Nếu muốn ăn thức ăn ngon, em phải nhanh khỏe lên, rồi tự mình xuống bếp đi." Lâm Vũ Mặc xấu xa cười nói.

"Em xem anh ở chung một chỗ với em, chính là vì thỏa mãn cái bụng của anh, làm gì có một chút nào yêu em?" Tần Phong bắt mắt nâng cái miệng nhỏ nhắn.

"Nào có?" Lâm Vũ Mặc kháng nghị nói. "Tình yêu của anh đối với em nhật nguyệt chứng giám, dù biển cạn đá mòn, cũng vĩnh viễn không thay đổi."

"Thật?" Tần Phong nhướn mày hỏi.

"Đương nhiên là thật!" Lâm Vũ Mặc giơ tay phải lên, bảo đảm.

Tần Phong dí dóm cười, cô nũng nịu nói: "Xem anh khẩn trương kia!"

Lâm Vũ Mặc buông bát cháo trong tay ra, tà mị nhìn chăm chăm Tần Phong: "Được lắm! Tiểu Phong Nhi, em dám trêu chọc anh!"

Vừa dứt lời, hai tay anh đã đặt vào hông Tần Phong, thi triển ma công, chọc cho Tần Phong không ngừng cầu xin tha thứ: "Được rồi! Mặc, van anh, tha cho em đi!"

"Nói em yêu anh." Lâm Vũ Mặc đột nhiên cúi xuống gần khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Phong, tà mị nói.

"Mặc!" Tần Phong dựa vào trong ngực anh khẽ run.

"Không nói phải không? Anh có biện pháp khiến em phải thừa nhận." Lâm Vũ Mặc đột nhiên đặt Tần Phong xuống dưới, nhanh chóng kéo y phục của cô xuống, thân thể nóng rực quấn chặt lấy cô.

"A! Mặc!" Tần Phong run rẩy ưỡn ngực, để cho chính mình trầm luân trong kích tình của Lâm Vũ Mặc.

"Nói em yêu anh."

"Em yêu anh."

Rốt cuộc nghe được đáp án khiến anh hài lòng, Lâm Vũ Mặc mới ôm lấy eo mảnh khảnh của Tần Phong, hoàn toàn công chiếm tòa thành mê người này.

Từng tiếng thờ gấp, từng tiếng rên khê vang vọng cả phòng ngủ.

Cả phòng kiều diễm, kích tình mê người.

Buổi tối, Đường Chá phải về Canada, Lâm Vũ Mặc rất hào phóng bày tiệc tiễn anh ở khách sạn Hilton. Khi bọn họ đi đến khách sạn, không ai chú ý có một chiếc xe quý dị vẫn theo sát. Khi chiếc xe điên cuồng vọt tới trước mặt Tần Phong thì đã quá muộn. Mắt thấy chiếc xe kia sẽ đụng vào Tần Phong, cách cô gần nhất, Đường Chá đẩy cô ra, nhưng chính anh lại không kịp né tránh, bị chiếc xe hơi kia đâm thẳng vào, văng ra xa.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người liền bị một màn kinh người trước mắt dọa sợ ngây người. Thân thể Đường Chá theo hình vòng cung văng trên đất, một tiếng vang thật lớn truyền đến.

"Đường Chá!" Bị một màn này làm cho khiếp sợ, Tần Phong hét hoảng hô to, xông đến chỗ Đường Chá. Anh đã lâm vào hôn mê. Mặc cho Tần Phong có kêu thế nào, cũng không mở mắt.

"Chú Chá, chú làm sao vậy?" Khả Nhi nhào tới trên người Đường Chá, vừa khóc, vừa dùng sức lay anh.

"Khả Nhi, đừng đề lên chú Đường. Tiểu Phong nhi, hiện tại không được đụng vào anh ta." Lâm Vũ Mặc vội vàng ngăn Tần Phong đang muốn ôm Đường Chá lên. Anh nhanh chóng lôi điện thoại di động ra, gọi xe cứu thương. "Nếu anh Đường bị gãy xương, sẽ càng nguy hiểm."

"Mặc, Đường Chá sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Em rất lo lắng cho anh ấy." Tần Phong roi

nước mắt, run rẩy vuốt trán Đường Chá, ân cần nhìn anh.

Lâm Vũ Mặc đứng bên người Đường Chá đã hôn mê bất tỉnh, đưa tay xem mí mắt anh, lại đặt tay lên mạch Đường Chá. Sau đó, anh tỉnh táo nói với Tần Phong đang khóc không thành tiếng: "Vẫn còn cứu được, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện thôi."

"Mặc, em không muốn Đường Chá gặp chuyện không may!" Tần Phong tựa vào trong ngực Lâm Vũ Mặc, nhỏ giọng sụt sùi khóc.

Lâm Vũ Mặc lại bấm 110, đem biển số chiếc xe mới vừa đụng người báo cho cảnh sát, anh khẽ vuốt lưng Tần Phong, an ủi cô: "Tiểu Phong Nhi, đừng hoảng hốt, tất cả sẽ ổn thôi. Anh sẽ không để cho tên tội phạm kia chạy trốn dễ dàng."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Mới vừa rồi, khi tan nạn xe cộ diễn ra trong nháy mắt, là anh chậm hơn Đường Chá một bước. Nếu như người đứng gần Tiểu Phong Nhi nhất là anh, anh cũng sẽ giống như Đường Chá, chạy đến cứu Tiểu Phong Nhi. Anh vô cùng bội phục hành động quả quyết cùng tinh thần quên mình của Đường Chá, tình cảm của Đường Chá đối với Tiểu Phong Nhi cũng không thua kém gì anh, thậm chí còn sâu sắc hơn nhiều.

Là anh quá mức may mắn mới có thể dành được trái tim Tiểu Phong Nhi.

Một hồi tiếng còi đặc thù của xe cứu thương vang lên từ xa. Một đám nhân viên cứu hộ đưa Đường Chá đẩy lên xe, sau đó nhanh chóng chụp bình dưỡng khí, truyền nước biển vào trong cơ thể anh.

"Bác sĩ, tôi muốn đi cùng anh ấy." Tần Phong năn nỉ nói với nhân viên cứu hộ.

Một bác sĩ gật đầu với cô đáp: "Mau lên đây đi."

Tần Phong lập tức leo lên xe cứu thương, ngồi xuống ghế băng bên cạnh. Tay cô nhẹ nhàng vuốt cái trán ướt đẫm mồ hôi của Đường Chá, run rẩy nói: "Đường Chá, xin anh, nhất định phải tỉnh lại."

Nước mắt cô không ngừng rơi xuống mặt Đường Chá. Cô vội vàng lấy mu bàn tay lau đi, sau đó nằm úp sấp bên cạnh anh.

Xe cứu thương nhanh chóng chạy tới bệnh viện trong thời gian ngắn nhất, đưa Đường Chá đã lâm vào hôn mê vào phòng cấp cứu.

Tần Phong lo lắng đứng bên ngoài phòng cấp cứu, đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại nhìn về phía bảng “đang giải phẫu” còn sáng đèn. Trong lòng lo lắng, cô chỉ có thể nắm chặt tay, lặng lẽ cầu nguyện cho anh.

Khi Lâm Vũ Mặc đến bệnh viện, Đường Chá được đưa vào phòng giải phẫu đã lâu.

“Mặc, sao giờ anh mới đến?” Tần Phong nhào vào trong ngực Lâm Vũ Mặc, bắt mạch hỏi. Không nhìn thấy Lâm Vũ Mặc, cô tựa như mất đi điểm tựa tinh thần. Có lẽ chỉ những lúc nguy cấp thế này, cô mới hiểu được, Lâm Vũ Mặc đối với cô quan trọng như thế nào.

Cô không thể không có anh!!

Chỉ khi gặp được anh, lo lắng trong lòng cô mới dần buông lỏng.

“Thật xin lỗi, Tiểu Phong Nhi, trên đường bị kẹt xe, cho nên mới tới chậm.” Lâm Vũ Mặc ôm cô, nhẹ giọng an ủi bên tai cô.

“Mẹ, chú Chá sẽ không sao đúng không ạ?” Khả Nhi vừa khóc vừa hỏi.

“Mẹ cũng không biết.” Tần Phong đau lòng ôm chặt lấy con gái.

Thật lâu sau.

“Không biết Đường Chá thế nào rồi?” Tần Phong ngẩng đầu nhìn đèn cấp cứu vẫn còn sáng, lo âu nói.

“Sẽ không có chuyện gì đâu. Đường Chá là người tốt, có trời phù hộ, nhất định sẽ sớm tỉnh lại.” Lâm Vũ Mặc an ủi cô.

Hai người dựa vào nhau, chờ ngoài phòng giải phẫu. Thật lâu sau, một bác sĩ đi ra ngoài, hỏi: “Xin hỏi vị nào là người nhà của anh Đường?”

Tần Phong vội vàng chạy tới bên cạnh bác sĩ, khẩn trương nắm lấy tay bác sĩ hỏi: “Bác sĩ, tôi là người nhà của anh ấy, Đường Chá hiện tại thế nào?”

“Trải qua chuẩn đoán sơ bộ, bệnh nhân gãy hai xương sườn, chúng tôi đang tiến hành mổ. Ngoài ra, não bộ có một khối máu đông, về phần có ảnh hưởng gì đối với bệnh nhân hay không, còn phải đợi quan sát thêm.”

“Gãy xương sườn? Bác sĩ, ông làm ơn chữa trị thật tốt cho anh ấy!” Tần Phong năn nỉ.

Cô rất lo lắng, nếu Đường Chá có mệnh hệ gì, cô sao có thể tiếp nhận sự thật này đây?

“Ai!?” Bác sĩ thờ dãi đáp. “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Nhưng tình trạng của bệnh nhân vô cùng suy yếu, về phần kết quả như thế nào, cũng chỉ có thể chờ.”

“Bác sĩ, cảm ơn, thật sự cảm ơn ông.” Tần Phong vừa khóc vừa nói.

Nghe giọng điệu của bác sĩ, thật giống như thương thế của Đường Chá đã không còn hi vọng.

Tại sao? Chẳng lẽ vết thương của anh rất nặng sao?

Cô thật sợ hãi, chỉ sợ những lo lắng của cô sẽ trở thành hiện thực.

Cô tựa như một cánh chim không thể xác định phương hướng, đi đi lại lại trong hành lang.

Lâm Vũ Mặc thấy cô như vậy, đau lòng kéo cô vào trong lòng: “Tiểu Phong Nhi, đừng lo. Bác sĩ cũng không nói sẽ không tốt lên? Chúng ta sẽ chờ anh ta sớm khỏe mạnh trở lại.”

“Ừm.” Tần Phong đáp lại trong tiếng nức.

Không biết đã qua bao lâu, đèn giải phẫu rốt cuộc cũng tắt. Tần Phong lập tức nhào đến bên cạnh xe đẩy: “Đường Chá, mở mắt nhìn em đi! Sẽ không có chuyện gì đâu, em muốn anh tỉnh lại.”

Nhưng cặp mắt kia vẫn không chịu mở, ngay cả nháy một chút đáp lại cô cũng không có.

Lâm Vũ Mặc theo sát phía sau cô, anh sợ Tiểu Phong Nhi sẽ không chịu nổi mà ngã xuống.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, trên người Đường Chá cắm đầy ống dây. Khuôn mặt đẹp trai, tuần tú bức người bây giờ tái nhợt, không sức sống. Anh

giống như đang ngủ thiếp đi, yên tĩnh nằm đó.

Tần Phong nắm tay anh, nói: “Đường Chá, anh nhất định phải tỉnh lại!”

Bên giường bệnh, máy đo nhịp tim hiện lên tần số yếu ớt, cho thấy giờ phút này, Đường Chá nguy hiểm cỡ nào. Sợ rằng bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng đập.

Lâm Vũ Mặc đi tới sau lưng cô, ôm cô vào lòng.

“Tiểu Phong, Nhi, đừng quá lo lắng. Tất cả sẽ ổn thôi, Đường Chá nhất định sẽ tỉnh lại.”

“Mặc, cũng đã năm ngày rồi, tại sao Đường Chá còn chưa tỉnh lại?” Tần Phong lo lắng hỏi. Cô thật sợ anh sẽ cứ bất tỉnh mãi như vậy.

“Tiểu Phong Nhi, đừng gấp gáp. Không phải bác sĩ nói đang nghĩ cách sao? Em phải tin tưởng bác sĩ, tin tưởng Đường Chá, anh ta nhất định sẽ sớm tỉnh lại.” Lâm Vũ Mặc an ủi cô, nhưng chính anh cũng không có niềm tin tuyệt đối. Đường Chá có thể sẽ không tỉnh lại, nhưng anh không thể để Tần Phong mất đi hi vọng.

“Vâng.” Tần Phong tựa vào vai anh, ưu thương nói.

Hi vọng của bọn họ có trở thành sự thật hay không? Đường Chá có tỉnh lại không?

Đáp án dĩ nhiên là không.

Ba tháng đã qua, Đường Chá vẫn ngủ mê không tỉnh.

Dù cho Tần Phong có hi vọng cỡ nào, kích động cỡ nào, Đường Chá vẫn bình tĩnh nằm đó, không nhúc nhích.

Bởi vì bị thương nghiêm trọng, thân thể anh càng ngày càng gầy. Sắc mặt tái nhợt khiến ai nhìn cũng đau lòng, hai gò má đầy đặn giờ đã lõm sâu. Anh tựa như một mỹ nam lẳng lẳng nằm đó, mơ một giấc mộng đẹp, khóe miệng còn vương nụ cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Tần Phong nghe bác sĩ nói, hiện tại chỉ có thể cầu mong kì tích xuất hiện. Ý nói không cứu được Đường Chá sao?

Tần Phong không tin!

Cô tin tưởng, Đường Chá nhất định có thể tỉnh lại. Mỗi ngày cô đều ngồi bên cạnh anh, nói chuyện với anh, kể cho anh nghe những chuyện thú vị trước kia. Nhưng Đường Chá vẫn không có phản ứng, anh tựa như một con rối gỗ, chỉ khác là anh vẫn còn hô hấp.

Chỉ cần Đường Chá còn một hơi thở, cô sẽ không cho phép họ ngừng trị liệu. Cho dù phải tốn bao nhiêu tiền cũng không sao cả, chỉ cần Đường Chá có thể bình an.

Vì Tần Phong muốn chăm sóc Đường Chá nên kể từ sau tai nạn xe cộ ngày đó, Lâm Vũ Mặc bèn đưa Tiểu Khả Nhi đến thành phố B nhờ cha mẹ chăm sóc.

Lâm Khả Nhi được ông bà nội thương yêu, ngày nào cũng vui vẻ. Mà những hành vi tình quái của bé luôn khiến hai ông bà cười vui vẻ.

Một ngày, vợ chính thức của Lâm Ngạo đột nhiên tới. Bà ta cao ngạo nhìn Lâm Khả Nhi, trong mắt nồng đậm khinh miệt: “Đúng là một đứa con hoang, sao Lâm gia ta lại luôn làm ra loại chuyện vô liêm sỉ này? Thật đúng là thượng bất chính, hạ tắc loạn.”

Lâm Ngạo không vui lườm bà ta một cái. “Nếu như bà đến thăm Tiểu Khả nhi thì im miệng; còn nếu như tới vũ nhục con bé, mời bà đi ra ngoài. Nơi này không hoan nghênh bà!”

“Lâm Ngạo, ông biết rõ mà vẫn che chở mẹ con nó! Tôi mới là vợ ông! Là người bầu bạn với ông cả đời! Sao ông có thể đối xử với tôi như vậy?” Thẩm Tiệp bắt mắt lớn tiếng nói.

“Nếu như bà hiểu chuyện giống Hải Vi, lòng tôi cũng không hướng ra ngoài. Tất cả đều là bà tự gieo gió gặt bão, đừng có oán trách ai.” Lâm Ngạo ăn tức giận, chỉ là cố nén không phát ra.

“Ông! Ông bị con hồ ly tinh kia mê hoặc, làm sao có thể biết được sự thật.” Thẩm Tiệp giờ tay lên run rẩy nói.

“Đúng, là tôi bị mê hoặc, bị Hải Vi thiện lương, bị Hải Vi hồn nhiên mê hoặc. Cô ấy không giống bà trong lòng chỉ có tính toán cùng âm mưu, tâm địa độc ác, lại tự cao tự đại.” Lâm Ngao đứng tỉnh hợp lý nói.

Lâm Khả Nhi xen vào giữa hai người, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn lên, nói với Thẩm Tiệp: “Bà ơi, bộ dáng bà thật xấu. Cháu nghĩ bà đừng nên nóng giận, tức giận nhiều sẽ sinh nếp nhăn. Hi hi hi, mà cũng đúng, trên mặt bà đã có nhiều nếp nhăn như vậy rồi, có nhiều hơn nữa cũng không sao!”

Nghe Lâm Khả Nhi nói, Thẩm Tiệp càng giận, hai gò má phình ra, trừng mắt nhìn bé. Bà ta giơ tay lên, muốn tát vào khuôn mặt nhỏ nhắn kia, lại bị Lâm Ngao bắt lại. “Thẩm Tiệp, đừng chọc giận tôi! Nếu bà còn muốn sống sung túc, mời bà thu hồi móng vuốt của bà lại, về phòng của bà đi. Bà không lên tiếng, không ai bảo bà cầm”

“Ông, ông...” Thẩm Tiệp bị lời nói của Lâm Ngao chặn lại, nói không ra lời. Vợ chồng họ đã ly thân ba mươi mấy năm. Trong từng ấy thời gian, Lâm Ngao chưa từng chạm vào bà ta, dù chỉ là một ngón tay. Bà ta không cam lòng! Tại sao con hồ ly tinh kia có thể độc chiếm chồng của bà ta? Nhưng lời Lâm Ngao nói, bà ta cũng không dám không nghe. Nếu như ông tức giận thật, không chu cấp cho bà ta nữa, bà ta sao có thể sống nổi.

Nghĩ vậy, bà ta chỉ đành cắn chặt răng, hậm hực nói: “Được lắm, Lâm Ngao, ông quá vô tình!”

Nói xong, bà ta liền xoay người rời khỏi biệt thự của Lý Hải Vi cùng Lâm Ngao, trở lại biệt thự sang trọng của mình cách đó không xa. Ít nhất bà ta vẫn là nữ chủ nhân của Lâm gia.

“Hừ! Lý Hải Vi, cô chỉ có thể làm vợ hai, đời này cũng đừng hòng bỏ lên đầu tôi.” Thẩm Tiệp cười điên cuồng.

Lại nói đến Lâm Vũ Mặc, vừa đón Lâm Khả Nhi từ chỗ cha mẹ trở lại, anh đã vội vã đi vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Lâm Khả Nhi vừa nhìn thấy khuôn mặt tiêu sụy, gầy gò của Đường Chá, bèn giùng giởng nhảy xuống khỏi vòng ôm của cha, lao đến bên người Đường Chá. Bé không chấp nhận hô to: “Chú Chá, chú không phải đã đồng ý với Tiểu Khả Nhi sao? Chú đã nói sẽ đưa Tiểu Khả Nhi đến khu vui chơi, sao chú có thể thất hứa như vậy? Cháu không đồng ý, chú Chá chú nhất định phải tỉnh lại!”

Lâm Khả Nhi không ngừng lắc thân thể Đường Chá, hô lớn: “Chú Chá, chú nhanh mở mắt ra đi! Nhìn Tiểu Khả Nhi một chút, Tiểu Khả Nhi muốn chú tỉnh lại. Không cho phép chú không nghe lời.”

“Khả Nhi!” Tần Phong nhìn con gái, che miệng khóc. Nước mắt cô không ngừng rơi xuống, rơi trên mặt Đường Chá, chỉ thấy mí mắt Đường Chá vì giọt lệ nóng này mà nhẹ nhàng rung động.

“Chú Chá!” Lâm Khả Nhi nằm trên người Đường Chá khóc. Tay nhỏ bé nắm thật chặt áo Đường Chá, không cam lòng hô: “Tiểu Khả Nhi không thể mất đi chú Chá! Chú tỉnh lại đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vương đầy nước mắt, lệ nóng nhỏ xuống trước ngực Đường Chá, làm ướt áo anh.

Một giọt lệ từ khóe mắt Đường Chá lăn ra, tất cả mọi người đều không chú ý, chỉ có Lâm Vũ Mặc nhìn thấy, Anh hưng phấn kêu lên: “Tiểu Phong Nhi, em xem, anh Đường khóc kìa. Anh ta rơi lệ, anh ta có phản ứng rồi!”

Tần Phong thấy khóe mắt Đường Chá ướt, không khỏi vui sướng bắt tay anh: “Đường Chá, là em, Phong Nhi. Anh mở mắt nhìn em đi, em đang ở bên cạnh anh. Còn có Tiểu Khả Nhi, con bé cũng rất nhớ anh. Chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn Tiểu Khả Nhi khóc đến mức thành mứt ướt sao? Anh mau tỉnh lại đi!”

Chỉ thấy mí mắt Đường Chá khẽ nhúc nhích, hồi lâu sao mới khó khăn mở ra một chút.

Có lẽ bởi vì hôn mê quá lâu, ánh sáng đột nhiên chiếu vào mắt, khiến anh vội nhắm chặt hai mắt lại.

Tần Phong thấy thế kinh hoàng hô to: “Đường Chá, sao anh lại ngủ tiếp? Mau tỉnh lại! Đừng ngủ nữa! Anh ngủ đã lâu lắm rồi, nên tỉnh táo rồi!”

“Chú Chá nói không giữ lời. Về sau Tiểu Khả Nhi không để ý đến chú Chá nữa.” Lâm Khả Nhi bắt mắt chu môi nói.

Một giọng nói khàn khàn bật ra từ miệng Đường Chá: “Tiểu Khả Nhi đừng nóng giận, chú Chá nhất định sẽ dẫn cháu đi khu vui chơi.”

Nghe được lời nói của Đường Chá, Tần Phong vui mừng lau nước mắt. Đường Chá tỉnh lại rồi, anh thật sự tỉnh lại rồi! Tần Phong nắm chặt tay Lâm Vũ Mặc, hưng phấn nói: “Mặc, đây là kì tích! Đường Chá tỉnh lại rồi!”

“Đúng! Đây là kì tích.” Lâm Vũ Mặc cảm khái nói.

“Chú Chá!” Lâm Khả Nhi kích động ôm lấy Đường Chá, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn trước ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Đường Chá cố gắng mở mắt, từ từ thích ứng với ánh sáng, cười khê nhìn Tần Phong đang ngồi ở mép giường. Anh vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt mặt Tần Phong, yên lòng nói: "Phong Nhi, em không có việc gì là tốt rồi. Thời điểm nhìn thấy em sắp bị chiếc xe kia đâm phải, anh rất sợ. Thật may là anh kịp đẩy em ra."

"Đường Chá, ai cho anh làm như thế? Anh có biết em rất lo lắng cho anh hay không! Anh là đồ xấu xa, cứ khiến cho em đau lòng là như thế sao? Lần tới không được như thế nữa! Sinh mạng con người vô cùng trân quý, tại sao anh có thể hi sinh mình như thế?" Tần Phong vừa lau nước mắt, vừa khiển trách Đường Chá.

"Phong Nhi, thật xin lỗi, để cho em lo lắng rồi." Đường Chá thâm tình nhìn về mặt tiều tụy của Tần Phong, nói xin lỗi.

"Không được làm em lo lắng! Lần sau, không bao giờ được làm như thế nữa! Anh có biết, em ăn không vô, ngủ không yên, một lòng mong anh tỉnh lại, trong lòng có bao nhiêu khó chịu không? Tại sao anh không chịu mở mắt ra nhìn em? Đã thế lại còn dám ngủ đến hơn ba tháng trời!" Tần Phong kích động nói. Càng nói cô càng kích động, Đường Chá đã tỉnh lại rồi. Thật cảm ơn cuộc sống đã tạo nên kì tích này.

"Anh đã ngủ hơn ba tháng rồi sao?" Đường Chá ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Phong, sau lưng cô còn có Lâm Vũ Mặc.

"Đúng, anh Đường. Anh hôn mê chừng ba tháng rồi." Lâm Vũ Mặc gật đầu với Đường Chá. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Hơn ba tháng này Tiểu Phong Nhi cũng đã bị hành hạ quá mức rồi, nếu Đường Chá không tỉnh lại, anh cũng sẽ lay cho anh ta tỉnh lại mới thôi.

Đường Chá giờ ngón cái ra, giúp Tần Phong lau nước mắt: "Đường Chá khiến Phong Nhi lo lắng sao?"

"Ừ!" Tần Phong gật đầu một cái, ưu thương nói. "Đường Chá, loại lo lắng như thế này chỉ một lần thôi nhé, ngàn vạn lần không được dọa em nữa, có được hay không?"

"Được!" Đường Chá gật đầu nói.

"Chú Chá, làm sao chú chỉ lo lắng cho mẹ thôi, sao chẳng hỏi thăm Khả Nhi gì cả?" Lâm Khả Nhi bắt mắt tựa vào ngực Đường Chá hỏi. Nhìn chú Chá cùng mẹ nói chuyện vui vẻ, trong lòng của bé sẽ không vui. Chú Chá là của bé, tại sao có thể không để ý tới bé?

"Ồ! Chú Chá sơ sót quá. Kính xin Khả Nhi tha thứ cho!" Đường Chá vẫn có chút, nhìn về phía Lâm Khả Nhi đang trừng hai mắt.

"Hừ! Xem chú Chá đã biết lỗi, Khả Nhi sẽ tha thứ cho chú." Lâm Khả Nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngạo nghễ nói.

"Khả Nhi thật là càng ngày càng đáng yêu!" Đường Chá mang theo sủng ái sờ sờ đầu của Khả Nhi.

"Này, chú Chá không thích Khả Nhi hả?" Lâm Khả Nhi phe phẩy đầu nhỏ hỏi.

"Thích! Làm sao chú Chá lại không thích Khả Nhi cho được? Mọi người chúng ta cũng rất vui vẻ khi có Khả Nhi bên cạnh." Đường Chá dịu dàng cười nói.

Nghe được lời của Đường Chá, Lâm Khả Nhi rút cuộc cũng nở nụ cười hài lòng. Bé đưa một ngón tay đến trước mặt Đường Chá: "Chú Chá, hai ta ngoắc tay, những gì chú đã nói thì sẽ không được phép thay đổi!"

"Ừ, chú Chá nhất định sẽ mang Khả Nhi đi khu vui chơi." Đường Chá khê cười nói.

Lâm Khả Nhi hài lòng đặt một nụ hôn trên môi Đường Chá, cười nói: "Một lời đã nói! Đổi ý chính là con chó nhỏ."

Đường Chá che môi của mình, không khỏi ngẩn cả người.

Nhất định là anh suy nghĩ quá nhiều rồi, Khả Nhi mới tí tuổi đầu, làm sao lại biết hôn môi.

Kể từ khi Đường Chá tỉnh lại, liền khôi phục rất nhanh, cũng không lâu sau đó được xuất viện. Sau khi xuất viện, Đường Chá giữ đúng lời hứa, dắt Lâm Khả Nhi đi công viên chơi cả một ngày, để cho bé cười vui vẻ.

Nhìn gương mặt giống hệt Tần Phong, Đường Chá cảm thấy mình giống như trở lại năm xưa. Thật giống như giờ phút anh đang ôm một Phong Nhi thu nhỏ. Loại ảo giác này chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền biến mất.

Anh không khỏi bật cười.

Anh đang nghĩ gì vậy?

Sao lại xem bé con này như Phong Nhi!

Nghe tới Phong Nhi và Lâm Vũ Mặc đã ở chung, anh thật không biết mình còn có cơ hội nữa không. Vì sao cứ phải ở đây chịu khổ như thế?

Chỉ tăng thêm khổ sở mà thôi.

Anh không muốn mình trở thành gánh nặng của Phong Nhi.

Không bằng cứ rời đi.

Cũng là lúc nên buông tay rồi.

Nhưng vì sao vừa nghĩ tới chuyện buông tay, anh lại trở nên đau lòng như thế.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, tâm tình của anh càng thâm bao phủ một tầng lạnh lẽo, chẳng có chút vui vẻ nào.

Mang Lâm Khả Nhi trả lại cho Tần Phong, Đường Chá chia tay với cô và Lâm Vũ Mặc.

Anh cầm tay Lâm Vũ Mặc, nói: "Anh Lâm, tôi đã rời Canada quá lâu, cần phải trở về. Công ti không có tôi trong khoảng thời gian dài thế, không biết hiện tại đã ra sao rồi?"

"Thật muốn đi à? Không ở đây thêm mấy ngày nữa sao?" Lâm Vũ Mặc quan tâm hỏi.

"Không được rồi! Đây là lúc tôi nên buông tay." Đường Chá nói.

Người trong lòng Phong Nhi yêu thương nhất là Lâm Vũ Mặc, anh đã sớm không có hi vọng gì nữa rồi. Ở lại đây cũng vô dụng; không bằng sớm rời đi, trở lại Canada tự chữa lành vết thương còn tốt hơn.

"Chú Chá, Khả Nhi không cho chú đi!" Lâm Khả Nhi ôm thật chặt lấy cổ Đường Chá, bắt khẩn nói.

"Khả Nhi, sau này chú Chá vẫn sẽ đến thăm con." Đường Chá ôm lấy cô gái nhỏ, an ủi bé.

"Khả Nhi nhất định sẽ rất nhớ chú Chá, chú Chá đừng để cho Khả Nhi đợi quá lâu, nên về thăm con thật sớm nha!" Lâm Khả Nhi không yên tâm nên dặn dò.

"Được, chú cũng sẽ rất nhớ Khả Nhi." Đường Chá gật đầu cười.

Ngày thứ hai, Lâm Vũ Mặc và mẹ con Tần Phong cùng đi tiễn Đường Chá.

Lâm Vũ Mặc ôm con gái đứng bên cạnh Tần Phong, tao nhã và lịch sự cầm tay Đường Chá, khách khí nói: "Anh Đường, lúc rảnh rồi thì trở về thăm chúng tôi."

"Ừ. Tôi biết rồi." Đường Chá khẽ lên tiếng. Mỉm cười sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi, anh dịu dàng nói: "Khả Nhi, gặp lại sau. Có lẽ lần sau gặp mặt, Khả Nhi đã lớn thành một cô gái xinh đẹp rồi."

"Con vốn là một bé gái xinh đẹp kia mà, chẳng lẽ chú Chá không thấy sao?" Lâm Khả Nhi hếch cằm nhỏ lên, bắt khẩn nũng nịu.

"Thấy chứ, Khả Nhi là công chúa đẹp nhất trên thế giới." Đường Chá khẽ cười, véo gò má của bé một cái, trêu chọc bé.

"Chú Chá, chú đi sớm về sớm!" Lâm Khả Nhi không thôi dặn dò.

"Ừ." Đường Chá khẽ cười nói lời bảo đảm với bé. Ánh mắt của anh si ngốc chuyển đến trên người Tần Phong, anh sẽ ghi tạc hình ảnh này vào trái tim của mình.

Năm tháng sau này, cũng sẽ dùng nó an ủi trái tim anh.

Không được bỏ! Không muốn bỏ!

Không muốn rời đi! Không muốn rời đi! Tuy nhiên cũng không thể ở bên!

Rốt cuộc cũng không nhận được, anh vươn tay ôm lấy Tần Phong, siết chặt lấy cơ thể cô. Hận không thể đưa cô vào trong thân thể của mình, như vậy anh có thể mang cô về nhà của anh rồi.

"Đường Chá, ở bên kia phải tự chăm sóc mình, lúc rảnh rồi thì trở lại thăm mọi người." Tần Phong đưa đôi mắt ướt nhoe nước mắt ra, nói với Đường Chá.

Ly biệt làm cho lòng người đau đớn như thế sao?

Đường Chá muốn rời khỏi, cô không bỏ được nên rất đau lòng.

Dù sao cô cũng từng yêu anh, đáy lòng của cô vẫn còn lưu giữ bóng dáng của anh! Nên cô chẳng thể nào cam tâm tình nguyện cho Đường Chá rời đi. Nhưng tình yêu của cô chỉ dành cho duy nhất một người, không thể dành cho cả hai, nên cô sẽ chẳng thể yêu cùng lúc cả Lâm Vũ Mặc và Đường Chá. Kiếp này vô duyên, thôi thì hãy đợi kiếp sau.

"Phong Nhi, anh hiểu rồi." Đường Chá cố nén đau lòng buông Tần Phong ra. Anh dứt khoát xoay người rời đi, sải bước nhanh đến cửa phòng cách ly. Không thể quay đầu lại nữa, nếu quay đầu lại, anh sẽ chẳng nhấc nổi chân, sự quyết tâm sẽ thành thất bại.

Tạm biệt, người anh yêu.

Tạm biệt, Phong Nhi của anh, cuộc đời này, anh chỉ yêu mình em.

Nước mắt lặng lẽ rơi dài trên má.

Tần Phong nhìn theo bóng lưng cô độc của Đường Chá, trong lòng dâng lên một hồi chua xót.

Là cô đã phụ lòng của Đường Chá, cô phản bội thâm tình của Đường Chá.

Nhìn bóng lưng thân quen biến mất ở cửa phòng cách ly, Tần Phong thương tâm dựa vào người Lâm Vũ Mặc, ưu thương nói: "Mặc, là em khiến cho Đường Chá bị tổn thương. Là em có lỗi với anh ấy."

Lâm Vũ Mặc nâng đầu của cô lên, nhẹ giọng an ủi: "Phong Nhi, bản thân tình yêu là vô tội, không ai có thể xin lỗi ai cả. Chỉ có thể nói em và Đường Chá có duyên phận quá mỏng mà thôi. Không cần đau lòng nữa, bằng không anh sẽ ghen."

Nói xong, Lâm Vũ Mặc giả bộ không vui cong khóe môi lên, gương mặt mang theo dấm chua kia khiến cho Tần Phong nở ra nụ cười. Cô cố ý trêu chọc Lâm Vũ Mặc: "Vậy em sẽ dùng sức đau lòng, khiến anh uống hết thùng dấm chua mới thôi."

"Phong Nhi, thế thì em phải đau lòng chết vì anh đó." Lâm Vũ Mặc là một người đàn ông chân chính, nhưng ở trước mặt người anh yêu, anh sẽ không ngại việc làm nũng.

Bộ dáng của anh khiến cho Tần Phong phải che miệng cười: "Em sẽ đau lòng cho đàn ông khắp thiên hạ, nhưng sẽ chẳng đau lòng vì anh...anh thấy sao?"

"Em dám như thế sao?" Lâm Vũ Mặc nhún vai một cái, đáng thương nói: "Anh thật đáng thương! Là kẻ chẳng ai quan tâm, không có người yêu thương!"

Tần Phong lướt qua anh, ngẩng đầu nhìn một chiếc máy bay đang vọt lên bầu trời, cũng không để ý đến anh, xoay người rời đi.

Lâm Vũ Mặc đưa một bàn tay đến trước mắt Tần Phong, không cam lòng nói: "Tiểu Phong Nhi, em chờ anh một chút!"

Thấy Tần Phong không quay đầu lại, anh ôm Khả Nhi chạy đuổi theo cô.

Khi đến bãi đỗ xe, rốt cuộc anh cũng đuổi kịp Tần Phong, một tay đưa ra trước, túm cô vào lòng mình. Lâm Vũ Mặc ôm hông của cô nói: "Tiểu Phong Nhi, em đừng không để ý tới anh. Anh yêu em, em cũng phải yêu anh, không thể đau lòng vì người khác nữa."

"Ha ha ha! Vũ Mặc, làm sao anh lại như đứa trẻ thế? Ngây thơ!" Tần Phong nhón chân lên, đặt một dấu hôn lên môi Lâm Vũ Mặc, cười duyên mà nhìn anh.

"Hắc hắc, anh biết ngay là trong lòng Tiểu Phong Nhi, Lâm Vũ Mặc anh mới là người quan trọng nhất!" Nhận được nụ hôn của Tần Phong, Lâm Vũ Mặc mới kiêu ngạo mà nở nụ cười.

"Phong Nhi, chúng ta về nhà thôi!" Lâm Vũ Mặc nắm tay Tần Phong, khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Đại kết cục (1)

Khi bọn họ về đến nhà, thấy Trần Bru mặc một bộ đồ đen đang ngồi chờ ngoài cửa. Cái người tên Trần Bru này mặc dù đã cải tà quy chính, nhưng vẫn không thay đổi bản chất lạnh lẽo của mình. Anh ta cứ thích mặc đồ đen, xa xa nhìn lại, vẫn uy phong凛凛, dễ dàng mang người ta ra hù chết. Có lẽ người hơi nhất gan sẽ chẳng dám đến gần anh ta đâu.

"Anh Bru, anh đã đến rồi." Tần Phong đi xuống xe, nhiệt tình chào hỏi Trần Bru.

"Ừ. Lão đại đã tiễn anh Đường đi rồi sao?" Trần Bưu ngồi thẳng lên, quan tâm hỏi.

"Đúng, Đường Chá mới vừa đi." Tần Phong cười bước vào trong, rồi nói với Trần Bưu. "Anh Bưu, anh vào đi."

"Tổng giám đốc Trần, hôm nay sao rảnh rồi đến nhà tôi chơi vậy?" Lâm Vũ Mặc đi tới bên cạnh Trần Bưu, cười chào hỏi anh ta.

"Đương nhiên là tôi xin lão đại rồi mới rồi." Trần Bưu nói thẳng vào vấn đề.

"Vì sao anh vẫn chưa chịu buông tha chuyện đó?" Lâm Vũ Mặc khẽ cười lắc đầu một cái. Nếu Tiểu Phong Nhi của anh muốn làm tổng giám đốc, anh sẽ giao cả tập đoàn Lâm thị cho cô quản lý luôn. Làm sao cô có thể đáp ứng Trần Bưu đây?

"Không buông tha. Tôi sẽ làm cho lão đại phải gật đầu." Trần Bưu kiên trì nói.

"Hai người còn chưa chịu vào nhà sao?" Tần Phong đứng ở trong phòng khách quát. Hai người đàn ông thấy thế vội vàng bước vào trong.

Vào phòng, Trần Bưu liền không buông tha mà nói với Tần Phong: "Lão đại, bây giờ đã không còn chuyện gì nữa rồi, sao em không về tiếp quản tập đoàn?"

"Ai nói Tiểu Phong Nhi không có chuyện gì, cô ấy đang chờ ngày làm cô dâu của tôi! Hiện tại không đếm xỉa tới anh!" Lâm Vũ Mặc ôm chặt lấy Tần Phong, cuồng ngạo nói với Trần Bưu.

"Tôi không có nói chuyện với anh!" Trần Bưu không vui trợn mắt nhìn Lâm Vũ Mặc một cái, lại tiếp tục nói với Tần Phong. "Lão đại, hơn nửa năm rồi, vì em quá nhiều việc cần giải quyết nên anh không tiện đề cập đến vấn đề này. Hiện tại em đã rảnh rồi, thôi thì về quản lý tập đoàn Thanh Phong đi."

"Anh Bưu, em tài hèn sức mọn, chẳng thể nào làm tổng giám đốc được. Em nghỉ hay anh cứ duy trì nó đi." Tần Phong cười tươi, nói ra suy nghĩ của mình.

"Như thế sao được?" Lâm Vũ Mặc nhướn mày với Trần Bưu. "Tôi đã nói Tiểu Phong Nhi sẽ không đồng ý mà, anh cứ mãi không tin. Lại nói, nếu cô ấy muốn làm tổng giám đốc, lại phải làm tổng giám đốc công ti của anh sao? Chỉ cần cô ấy nguyện ý, tôi sẽ giao cả tập đoàn Lâm thị cho cô ấy luôn."

"Lâm Vũ Mặc, lão đại chưa đồng ý lời cầu hôn của anh, anh đừng quá kiêu ngạo!" Trần Bưu chọt vào xương sườn của Lâm Vũ Mặc.

Lâm Vũ Mặc nghe đến lời kia, sắc mặt lúng túng nói: "Tiểu Phong Nhi sẽ trở thành vợ của tôi, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi."

Lâm Vũ Mặc nịnh hót nhìn về phía Tần Phong, cười lấy lòng.

"Người nào đồng ý làm vợ anh?" Tần Phong cười hỏi ngược lại. Mặc dù Lâm Vũ Mặc đã cầu hôn cô vô số lần, nhưng cô còn chưa đồng ý kia mà.

Trần Bưu nghe lời nói của Tần Phong, há hê nhìn về phía Lâm Vũ Mặc đang nhiu mày.

"Anh Trần, hiện tại vợ chồng tôi có chuyện rất quan trọng cần phải xử lý, anh có thể tránh mặt đi một chút không?" Lâm Vũ Mặc bắt mắt nhìn chăm chăm Trần Bưu, lên tiếng tiễn khách.

"Ha ha ha!" Trần Bưu đứng lên, nói với Tần Phong. "Lão đại, anh về trước. Lời anh đề nghị, em nên suy nghĩ nhé."

"Được." Tần Phong gật đầu cười. Làm tổng giám đốc là phải tuyệt tình, cô thật có bản lĩnh kia sao?

Sau khi tiễn Trần Bưu đi, Tần Phong không đề ý đến Lâm Vũ Mặc, liền đi lên cầu thang. Lâm Vũ Mặc lo lắng đuổi theo, ôm lấy Tần Phong từ phía sau. Bàn tay của anh ôm chặt lấy hông của Tần Phong, nói với cô: "Tiểu Phong Nhi, em đồng ý với anh đi, gả cho anh, làm vợ của anh."

"Em không đồng ý! Ngoài anh ra còn rất nhiều người đàn ông tốt, sao em nhất định phải làm vợ anh?" Tần Phong lắc đầu mà nói.

Lâm Vũ Mặc bắt mắt kháng nghị: "Tiểu Phong Nhi, em phải làm vợ của anh, em chỉ được làm vợ của anh mà thôi."

Đôi mắt Tần Phong trở nên sáng rực, dí dõm cười: "Làm vợ của anh thì có gì tốt? Lại cứ phải xem sắc mặt của anh, còn tùy tiện để cho anh bắt nạt, em không thèm."

"Tiểu Phong Nhi, chỉ cần em gả cho anh, cả tập đoàn Lâm thị sẽ cho em." Lâm Vũ Mặc dụ dỗ Tần Phong. Vô luận như thế nào, anh cũng hi vọng Tần Phong sẽ nhận lời cầu hôn của anh.

"Em lấy Tập đoàn Lâm thị thì được cái gì? Một chết đi được." Tần Phong đẩy thân thể Lâm Vũ Mặc ra, cười chạy lên lầu.

"Haizzz." Lâm Vũ Mặc bắt đầu dĩ nhiên vai một cái. Tiểu Phong Nhi đang làm khó anh đây mà, thật hết cách với cô. Anh làm ra vẻ mặt đáng thương: "Khả Nhi, con nhất định phải giúp cha, phải khiến mẹ gật đầu lấy cha, biết không?"

"Ừm!" Lâm Khả Nhi gật đầu một cái, cười đùa nói, "Khả Nhi nhất định sẽ giúp đỡ cha. Chỉ là...."

"Thế nào?" Lâm Vũ Mặc bòn chòn nhìn con gái, không biết bé lại muốn ra điều kiện gì.

"Sau này Khả Nhi xin cha cái gì, cha cũng phải giúp Khả Nhi nhé." Lâm Khả Nhi nghiêng đầu nói, trên gương mặt bé tràn đầy tính toán, như có kế hoạch gì đó đang hình thành trong lòng bé.

"Tiểu yêu tinh! Cha đồng ý với con." Lâm Vũ Mặc véo một bên má Khả Nhi, cười đồng ý.

Anh biết cô bé con này, mặc dù chưa lớn, nhưng rất nhiều mưu kế, tương lai sẽ trở thành kẻ khó đối phó.

"Con biết chắc cha là người cha tốt của con." Lâm Khả Nhi hôn một cái lên mặt Lâm Vũ Mặc, hưng phấn nói.

"Một lời đã định." Lâm Vũ Mặc cười nói. Hai cha con móc ngoéo, coi như đã thỏa thuận xong.

"Khả Nhi, cha và mẹ có chuyện rất quan trọng cần nói, con đừng vào phòng quý rầy mẹ nữa được chứ?" Lâm Vũ Mặc thần bí đề nghị.

"Ồ? Vậy con muốn xem Chibi Maruko." Lâm Khả Nhi ra điều kiện với cha.

"Được, cha cho con xem." Lâm Vũ Mặc sờ sờ mũi nhỏ của con gái, cưng chiều nói.

Lâm Khả Nhi hưng phấn ngồi trên ghế salon, thưởng thức bộ phim hoạt hình anime mà bé thích.

Lâm Vũ Mặc nở nụ cười xấu xa, sau đó đi lên lầu.

Anh chính là con gián đánh mãi không chết, không thể nào bởi vì một câu cự tuyệt của Tiểu Phong Nhi mà lùi bước. Anh sẽ chiến đấu anh dũng, tiếp tục cầu hôn cô.

Khi anh đi vào phòng Tần Phong, thấy cô đang ngồi ở trước laptop bận rộn gì đó. Anh cười khề, đi tới sau lưng Tần Phong, đưa bàn tay ra che mắt cô: "Đoán xem anh là ai."

"Lâm Vũ Mặc, anh buông em ra!" Tần Phong bắt mẫn nói. Cô đang thiết kế nên không muốn bị người khác quấy rầy.

"Tiểu Phong Nhi, nói em yêu anh, anh sẽ thả em ra." Lâm Vũ Mặc tà mị nói.

"Em không thương anh, vậy được rồi chứ." Tần Phong thờ dãi, cái người tên Lâm Vũ Mặc này sao càng lúc càng bướng bỉnh thế chứ?

"Xoá từ 'không' này đi." Lâm Vũ Mặc bắt mẫn ra lệnh, anh cảm thấy cô không ngoan, luôn có ý chống đối anh.

"Lâm Vũ Mặc, em đang vội, đừng quấy rối em được không?" Tần Phong bắt đắc dĩ nói.

"Tiểu Phong Nhi, em đã có anh, vì sao lại làm việc chỉ cho một?" Lâm Vũ Mặc đau lòng xoay Tần Phong lại đối diện với mình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mê hoặc của cô. "Gả cho anh đi, để cho anh làm chỗ dựa của em. Em đừng suy nghĩ nữa, gả cho anh đi."

"Em cảm thấy cuộc sống hiện tại của Khả Nhi cũng ổn rồi, không cần thiết gả cho anh nữa." Tần Phong nghiêng đầu, một đôi mắt vút sáng, cười nói. "Lại nói, em gả cho anh rồi thì có cái gì tốt, anh chỉ là hoa hoa công tử? Em không thèm! Thà rằng như vậy, em còn được làm người tình của nhiều người khác."

Nhìn bộ dáng của Tần Phong, Lâm Vũ Mặc thật hận không thể ấn cô vào bụng mình. Cô chẳng những không đồng ý kết hôn với anh, lại còn nói chuyện hoang đường như thế, muốn tiếp tục làm người tình của anh. Chẳng lẽ Lâm Vũ Mặc anh không có chút mị lực nào sao, không cách nào khiến cô cam tâm tình nguyện gả cho anh hết sao?

Anh ảo não nhìn chằm chằm Tần Phong: "Làm người tình có gì tốt? Danh không chính ngôn không thuận. Nào, cùng anh nghĩ đến cảnh tượng em gả cho anh đi. Gả cho anh, em muốn núi vàng hay núi bạc anh cũng dâng cho em hết."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Đại kết cục (2)

"Hi hi hi, nhưng em chỉ muốn làm người tình của anh mà thôi." Tần Phong che miệng, cười duyên. "Em lấy núi vàng núi bạc để làm gì? Cũng không ăn được."

Lâm Vũ Mặc há to miệng, thật không biết nên làm sao mới khiến cô chịu lấy anh đây?

Haizzzz!

Anh uốn lưỡi ba lần, vừa gặp phải cô liền không nói ra nổi chữ nào.

"Em chỉ muốn làm người tình của anh thôi sao?" Lâm Vũ Mặc đột nhiên tà mị cười nói, anh ôm lấy Tần Phong đặt lên người mình. "Tốt! Vậy em phải tận nghĩa người tình nhé. Người tình của em đói rồi, em nên cho cười yêu ăn no đi!"

Nói xong, anh cười hắc hắc hai tiếng, liền ôm lấy Tần Phong đi về giường lớn.

"A! Đừng!" Tần Phong ngưng ngừng phản kháng. Hai gò má của cô đỏ ửng, đối với Lâm Vũ Mặc nũng nịu: "Vũ Mặc, bây giờ là ban ngày."

"Ban ngày thì sao? Sợ cái gì? Cũng không phải là chưa làm qua." Lâm Vũ Mặc cuồng ngạo nở nụ cười.

"Khả Nhi nói không chừng đã chạy vào phòng rồi, không nên để con nghe thấy." Tần Phong đẩy Lâm Vũ Mặc ra, nhưng gương mặt anh tuấn của anh càng lúc càng gần cô, lo lắng nói.

"Anh đã nói trước với con bé rồi, nó sẽ không vào phòng đâu." Lâm Vũ Mặc đặt lên thân thể Tần Phong một nụ hôn, cười xấu xa.

Đôi môi anh bắt đầu xâm nhập đôi môi cô, bàn tay của anh đánh úp tới thân thể Tần Phong, lửa nóng của anh dần đưa cô vào con đường u tối.

"Em đây chẳng đủ tư cách làm người tình của anh đâu." Một trận cuồng phong nói tiếp một trận co rút, Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo mà hỏi.

"Đủ." Tần Phong nói đứt quãng. Cô vô lực thở gấp, khẽ rên, đáp lại nhiệt tình Lâm Vũ Mặc.

"Vậy em có muốn gả cho anh hay không?" Lâm Vũ Mặc đột nhiên ngưng tất cả động tác, nâng cằm Tần Phong lên, hỏi cô.

"Không, không lấy." Tần Phong bắt mắt giây giụa, bởi vì chưa được thỏa mãn mà liếm liếm môi khô khốc.

Nhìn lưỡi nhỏ của Tần Phong, Lâm Vũ Mặc nhin không được gằm nhẹ một tiếng, nhanh chóng nuốt lưỡi cô vào.

"Ừm, Mặc." Tần Phong ôm sát lấy cổ Lâm Vũ Mặc, hãm sâu vào tình cảm nồng cháy của anh, không cách nào kiềm chế được.

"Gả cho anh!" Lâm Vũ Mặc cuồng ngạo yêu cầu.

"Không lấy!" Tần Phong mím môi cự tuyệt.

"Gả!" Một cường thế yêu cầu.

"Không lấy!" Một người khác kiên định phản kháng.

"Tiểu Phong Nhi, em đừng mãi như thế." cuối cùng Lâm Vũ Mặc bắt đầu dĩ ngã quy trên người của Tần Phong, dịu dàng mà năn nỉ.

"Mặc, nếu như chỉ có hai chúng ta có được hạnh phúc, em sẽ lo lắng, lương tâm của em không cho phép." Tần Phong uất ức mà nói.

"Chẳng lẽ bởi vì bọn họ, chúng ta sẽ không kết hôn sao?" Lâm Vũ Mặc không cam lòng hỏi.

"Chờ Đường Chá cũng tìm được một nửa của anh ấy, chúng ta kết hôn có được hay không?" Tần Phong giương đôi mắt mê người lên, thử dò xét.

"Vậy chúng ta phải chờ đến lúc nào? Nếu như Đường Chá cả đời không kết hôn, chẳng lẽ em cả đời này cũng không gả cho anh sao?" Lâm Vũ Mặc khóa chặt hàng lông mày của cô, rất sợ vấn đề của mình trở thành sự thật.

"Chúng ta cho nhau kì hạn năm năm đi. Nếu năm năm sau, Đường Chá còn chưa kết hôn, em sẽ gả cho anh." Tần Phong vỗ nhẹ vào gương mặt anh tuấn mang theo lo lắng của Lâm Vũ Mặc, nói lời cam kết với anh.

"Năm năm? Phong Nhi, em thật biết cách hành hạ người khác!" Lâm Vũ Mặc ôm chặt lấy Tần Phong, không cam lòng nói.

"Mặc, tha thứ cho em." Tần Phong đau lòng hôn Lâm Vũ Mặc, vừa hôn, vừa an ủi anh. "Em biết yêu cầu của mình là không hợp lý, nhưng em chẳng thể làm khác được. Nếu em lập tức gả cho anh, lương tâm của em cũng sẽ khiến trách em."

"Anh hiểu, nhưng Tiểu Phong Nhi à, lòng anh rất khó chịu." Lâm Vũ Mặc cau mày nói, bị hôn lại trở thành chủ động, lửa nóng quán lấy lưỡi Tần Phong.

"Ừ." Tần Phong nhô thân thể lên, nghênh đón làn gió mới do cô mang lại.

Lại một năm trôi qua, Đường Chá vẫn là người cô đơn, Tần Phong rút cuộc đồng ý với Lâm Vũ Mặc, sẽ gả cho anh.

Khi bọn họ đứng nghiêm trang trước mặt Cha xứ, hai người bọn họ rốt cuộc cũng trao cho nhau nụ cười hạnh phúc.

Lý Hải Vi cảm động dựa vào ngực của Lâm Ngao, lau nước mắt nói: "Ngao, con của chúng ta rốt cuộc có thể kết hôn rồi. Em rất hạnh phúc."

"Đừng khóc, hôm nay là ngày vui. Con của chúng ta có được hạnh phúc, chúng ta nên cười mới đúng." Lâm Ngao khẽ vuốt ve bả vai Lý Hải Vi nói.

"Đúng, chúng ta nên cười." Lý Hải Vi lập tức lau nước mắt, nở nụ cười.

Đắm chìm trong vòng vây của hoa tươi, bong bóng, và nến, Tần Phong cười, tựa sát vào người Lâm Vũ Mặc.

Một đôi tình nhân trải qua đau khổ rồi cuộc cũng đi đến hồi kết.

Trên thế giới còn có cái gì hạnh phúc hơn chuyện tình này?

Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo mà ôm lấy cô dâu của mình, trong lòng bị hạnh phúc tràn đầy bao vây.

Tiểu Phong Nhi rốt cuộc cũng thuộc về anh rồi!

Anh muốn cả thế giới đến chúc mừng anh!

Nói cho toàn thế giới biết, Tần Phong là của Lâm Vũ Mặc, vợ của anh, mẹ của con anh.

Tần Phong kéo cánh tay Lâm Vũ Mặc cùng nhau đi dọc theo lối đi kết bằng hoa tươi, đi ra bên ngoài. Trên mặt của cô vẫn là nụ cười hạnh phúc.

Đây là lần thứ hai cô mặc áo cưới, cũng là lần đầu tiên cô cam tâm tình nguyện lập gia đình, là lần đầu tiên cô gả thành công cho một người. Đúng vậy, từ đó về sau, cô chính là vợ yêu của Lâm Vũ Mặc. Mà Lâm Vũ Mặc cũng có thêm một thân phận mới, anh không còn là người tình của Tần Phong, mà đã trở thành chồng của cô, là ông xã của cô, là người sẽ đi theo cô suốt cả cuộc đời này.

Họ đã trải qua rất nhiều sóng gió, nên tình yêu của bọn họ sẽ càng bền chặt hơn.

Từ đó về sau, cũng chỉ có hạnh phúc làm bạn mà thôi.

Còn chưa đi tới cửa, Tần Phong đã cảm thấy ngực buồn nôn, cô vội vã bịt miệng nhỏ, bỏ Lâm Vũ Mặc ra, chạy vào nhà vệ sinh.

Lâm Vũ Mặc lo lắng nhìn Tần Phong phun sạch những thứ đã ăn, lo lắng hỏi "Em có sao không? Tiểu Phong Nhi, em đừng khiến anh lo sợ."

Sau khi Tần Phong ới xong, một môi tựa đầu vào vai Lâm Vũ Mặc. Cô trầm nghĩ, rồi cuộc cũng nở ra một nụ cười, áp mặt mình vào tai Lâm Vũ Mặc, nhẹ nhàng nói: "Mặc, anh lại làm cha nữa rồi."

"Cái gì!" Lâm Vũ Mặc thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Anh hưng phấn ôm lấy Tần Phong, vừa đi vòng vòng, vừa cười lớn: "Tiểu Phong Nhi, quá tuyệt vời! Anh thật sự hạnh phúc! Chúng ta đã có Khả Nhi, lần này cho anh đứa con trai nhé."

Tần Phong then thùng cười nói: "Anh cho rằng em là thần sao? Muốn sinh cái gì sẽ sinh cái đó được à!"

"Chỉ cần là em sinh, anh đều yêu!" Lâm Vũ Mặc hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tần Phong. Trong tiếng hoan hô của mọi người, hai người hạnh phúc ôm hôn nhau.

"Chú Chá, con cũng muốn có em." Lâm Khả Nhi hưng phấn ôm hông của Đường Chá nói. Thật tốt quá! Cô bé rồi cuộc cũng có người chơi chung rồi. Mặc dù em bé còn nhỏ không chơi được nhiều, nhưng trong đầu của cô bé rất muốn có em để chơi chung.

"Ừ. Khả Nhi, vui không?" Đường Chá ôm lấy Khả Nhi, hôn một cái lên má bé rồi hỏi.

Lâm Khả Nhi ôm cổ anh, cười nói: "Con rất vui mừng."

"Đúng là như ý nguyện, cuộc sống mỹ mãn." Đường Chá lướt qua đám người, nhìn một đôi trẻ vừa chạm tay vào hạnh phúc, anh lặng lẽ chúc phúc cho họ.

"Chú Chá vẫn giống như năm xưa, vô cùng anh tuấn!" Lâm Khả Nhi nhìn mắt Đường Chá, vừa cười và tính toán. "Hi hi hi, Lâm Khả Nhi đã tìm thấy thứ cần tìm, còn có một thứ nữa chưa được. Chú Chá, chú phải chờ Khả Nhi lớn lên nha."

Thẩm Kiệt đứng bên cạnh Đường Chá hiểu ý nên cười lớn: "Anh Đường, anh phải cẩn thận. Bị Khả Nhi của chúng ta chọn trúng, cả đời này anh đừng hòng chạy thoát."

Gương mặt tuấn tú của Đường Chá lúng túng, ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn Khả Nhi lại cười đến vô cùng ngọt ngào.

Một năm sau, Lâm Khả Nhi dẫu môi nhìn cha mẹ, ông nội và bà nội vây quanh đứa em trai chừng một tháng tuổi, cười giống như vừa trúng mấy triệu vé số vậy. Cô bé đã bị người ta quên lãng rồi, không ai thêm quan tâm đến cô bé nữa.

Cha mẹ không thích Khả Nhi rồi, cô bé không cần ở đây nữa. Lâm Khả Nhi tức giận, thu thập đồ đạc rồi trốn khỏi nhà. Bé muốn đi Italy tìm chị Hoàn Nhi, không thèm để ý đến người cha thất bại kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Bỏ Trốn 15 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.